

Лора Джо Роуланд

тричб

Суиши

Криминалните разследвания
на самурай Сано Ичиро

ПОШКИ
ЗАПАДКИ
САТ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД СУИШИ

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Япония, Мияко, 1682 г.

Знойна топла вечер пада над Мияко. Красива жена, облечена във фино кимоно в синьо-зелен цвят, изпъстрено с анемони, е удавена в тъмните води на градското езеро...

Дванайсет години по-късно

Четири от най-влиятелните жени на Япония са отвлечени. Кралските династии използват смута, настъпил в двореца, за да реорганизируют позициите си. А и споменът за мистериозна жена на име Анемона, удавена преди години, е още жив. И този път Сано — почитаемият следовател, ще трябва да се бори със злото, раздвоен между дълга към шогуна и обичта към съпругата си...

*В памет на баща ми Реймънд Й. Джо
8 май 1919 — 14 юни 2002 г.*

**Япония, Период Тенва^[1],
Година II, Месец V
(тоест юни 1682 г.)**

ПРОЛОГ

Лодката се плъзгаше по тъмната водна повърхност, устремена към своята зла участ. Върху прътове, прикрепени към тясната дървена ладия, бе опънат навес от червена коприна; окачен на кука, над кърмата гореше объл бял фенер. Под навеса един самурай работеше усърдно с веслата. Облечен бе в памучна лятна роба, а на кръста му висяха два меча. Макар че събраните му в кок коси бяха посивели, а възрастта бе набраздила лицето му, мускулестото му тяло и сръчните му движения бяха запазили жизнеността на младостта. Срещу него върху сложени върху дъното на лодката възглавници се бе излегнала красива жена, а пръстите ѝ нежно прорязваха водата. Фенерът осветяваше дългите ѝ черни коси и кожата ѝ, сияйно бяла и прозрачна като лунни лъчи. Фино кимоно в бледо синьо-зелено, изпъстрено с анемони^[2] в пастелни багри, подчертаваше красотата на слабата ѝ изящна фигура. На прекрасното ѝ лице бе изписано замечтано, доволно изражение.

— Нощта е тъй прекрасна — промълви жената.

Езерото Бива, разположено на север от имперската столица Мияко^[3], се простираше около тях, неподвижно и блестящо като огромно черно огледало. На близкия бряг светлините от странноприемниците и доковете на пристанищните села образуваха искрящ полумесец.

Тъмнината замъгляваше по-далечните очертания на езерото. Водната повърхност бе осеяна с още множество излетни лодки, чиито фенери блещукаха в мрака. Изстреляни от брега фойерверки се разпукваха в букети от зелени, червени и бели искри, които припламваха на фона на виолетовото небе и се отразяваха във водата. Хората, които се возеха из езерото, възклицаваха с възхита. Лек ветрец разхлаждаше знойната лятна вечер и довяваше мирис на барут. Но тази картина не доставяше наслада на самурая. Той съзерцаваше съпругата си, обладан от мъчителна болка.

— Ти си още по-красива от нощта — каза той.

През времето, откакто бяха женени, бе приемал за даденост, че красотата ѝ принадлежи единствено и само нему и че той единствен притежава любовта ѝ въпреки двайсетте години разлика във възрастта им. Но напоследък бе разбрал друго. Илюзиите му бяха разбити от грозно предателство. И сега, докато съпругата му се усмихваше, той почти виждаше сянката на другия, която затъмняваше и оскверняваше пространството помежду им. В гърдите му се разпали гняв.

— Какво странно изражение придоби лицето ти — каза съпругата. — Безпокои ли те нещо?

— Не.

Тази вечер той щеше да поправи злото, което му бе сторено. Натисна греблата по-здраво, все по-далеч от другите лодки, по-далеч от светлините на брега.

Съпругата му взе да се озърта, а върху лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Скъпи, отдалечаваме се твърде много от сушата — тя дръпна ръката си от водата, която струеше покрай лодката. — Не трябва ли да се връщаме?

Самураят престана да гребе. Веслата застинаха неподвижни, а лодката продължи да се движи в необятния мрак отвъд цветните букети на ракетите. Експлозиите отекваха над водата, но възторжените викове вече звучаха по-приглушено, а светлините се превърнаха в искрящи дребни точки. Звездите блещукаха като студени скъпоценни камъни около филигранна златна луна.

— Няма да се връщаме — отвърна той.

Както се бе излегнала, жената рязко седна и впери в него озадачен поглед. Той добави едва чуто:

— Аз знам.

— За какво говориш? — но внезапният страх в очите ѝ подсказваше, че чудесно разбираше какво имаше предвид съпругът ѝ.

— Знам за него и за теб — каза самураят, а гласът му бе дрезгав и от мъка, и от гняв.

— Помежду ни няма нищо. Не е онова, което си мислиш! — задъхана от нуждата да го убеди, съпругата му добави: — Само си говоря с него, защото е твой приятел.

Но онзи мъж не беше просто приятел на самурая, той беше много повече. Как жестоко бе наранена гордостта му от двойното

предателство! При все това най-ужасният му гняв бе насочен към съпругата му, тази неустойма изкусителка.

— Онази нощ в лятната вила ти си мислеше, че спя. Тогава вие двамата не се задоволехте само с разговор — каза самураят.

Тя сложи ръка на гърлото си.

— Как... как разбра?

— Ти го остави да те гали и да те обладае — продължи самураят, подминавайки въпроса на съпругата си. — И го люби така, както някога любеше само мен.

Сприхавият му нрав винаги я изпълваше със страх и сега тя се сви уплашена. Трескаво започна да мести поглед, опитвайки се да измисли някакво извинение, а от паниката очите ѝ изглеждаха като стъклени.

— Случи се само веднъж — каза тя, запъвайки се. — Той се възползва от мен. Допуснах грешка. Той не означаваше нищо за мен — но лъжите ѝ прозвучаха отчаяно. Тя протегна ръка към съпруга си: — Само теб обичам. Моля те да ми простиш!

Позата ѝ стана прелъстителна; устните ѝ се извиха в изкусителна усмивка. Предположението ѝ, че може тъй лесно да успокои гнева му, го разпали в изпепеляваща ярост.

— Ще си платиш, задето ме предаде! — извика той. Спусна се към съпругата си, грабна я и я вдигна. Тя успя само да ахне озадачена и изненадана и той я хвърли зад борда.

Жената падна в езерото. Чу се плисък, който обсипа лодката с дъжд от пръски. Дългите ѝ коси и светлите ѝ одежди се разстлаха около нея. Тя размаха ръце в отчаяни усилия да се задържи върху повърхността на черната водна бездна.

— Моля те! — изкрещя тя, ридаейки от ужас. — Съжалявам! Разкайвам се! Спаси ме!

Жаждата за мъст уби любовта, която самураят изпитваше към съпругата си. Без да ѝ обръща внимание, той отново хвана греблата. Тя се вкопчи в борда на лодката и той заудря ръцете ѝ с дървените весла, докато тя изкрещя от болка и се пусна. Той загреба мощно и взе бързо да се отдалечава.

— Помощ! — изкрещя тя. — Давя се! Помогнете!

Ракетите трещяха и заглушаваха виковете ѝ, както и плиска на водата; никой не ѝ се притече на помощ. Докато гребеше все по-силно

към брега, самураят наблюдаваше как съпругата му все повече се смаляваше, съпротивата ѝ отслабваше, а задавените ѝ хрипове стихваха. Тя бе водна лилия, откъртена и умираща в своето изкуствено езеро. Бе заслужила злата си участ. Самураят ликуваше. Съпругата му потъна, водната повърхност се склочи над главата ѝ и към светлото петно, очертано от фенера на лодката, се разстлаха стапящи се вълнисти окръжности.

Самураят отпусна весла. Лодката постепенно престана да се движи; тържеството, което го бе обзело, угасна. Мъка и вина пронизаха сърцето му. Любимата му съпруга си бе отишла завинаги, умъртвена от собствените му ръце. Едно приятелство, което бе ценил тъй дълбоко, трябваше да приключи. От бездната на отчаянието, зейнала в душата му, изригнаха ридания, които го разтърсиха. Той не се страхуваше от наказание, защото смъртта на съпругата му щеше да изглежда като нещастен случай, а дори и някой да предположеше друго, законът щеше да оправдае един виден представител на управляващата класа на войните. Но покаянието и честта изискваха изкупление. А животът му се струваше непоносим.

С треперещи ръце самураят извади късия си меч. Стоманеното острие блесна на светлината на фенера и отрази изтерзаното лице на своя притежател. Мъжът събра смелост, произнесе шепнешком молитва и стисна очи. После с рязък удар разсече гърлото си.

Последен взрив от фойерверки обсипа небето с огромни искрящи пъстроцветни букети и струйки дим. Флотилията от излетни лодки пое обратно към брега и постепенно над езерото Бива се възцари тишина. Самотната малка ладия на самурая се носеше без посока под светлината на фенера си, докато пламъкът угасна, след което потъна в мрака на нощта.

[1] 1681–1688 г. — Б.пр. ↑

[2] Тревисто растение с красиви бели, жълти или розови цветове — Б.пр. ↑

[3] Столица, главен град — името, което получава столицата на императорите Хейянкио, след като властта преминава в ръцете на клана Токугава (1603–1867) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

*Едо^[1], период Генроку^[2], година VII, месец V
(т.е. юни 1694 г.)*

Могъщата столица Едо бе потънала в летен зной. Синьо зеленикавото небе се отразяваше в каналите, препълнени от дъждовете, които заливаха града почти ежедневно.

Многоцветните платна на лодките за развлечения се издуваха сред шлеповете и фериботите по река Сумида. По булевардите и в градините на храмовете деца пускаха хвърчила с форма на птици. В търговския квартал Нихонбаши отворените прозорци, врати и тавански прозорци на къщи и магазини посрещаха радушно лекия ветрец; по тържищата, изобилстващи от стока, се тълпяха потънали в пот граждани. От уличките, потънали в зловонието на каналите, се издигаха маларични миазми. Остър дим от тамян гонеше бръмчащите комари. Водещи извън града пътища гъмжаха от поклонници, поели към далечни храмове, както и от богати жители, отпразвили се към летните си вили сред хладината на хълмовете. Слънцето обсипваше с жар керемидените покриви на замъка Едо, но дърветата бяха скрили в сенките си личните покои на Кейшо, майка на шогуната Токугава Цунайoshi^[3] — върховния военен диктатор на Япония. Там, на една от верандите, се бяха събрали три жени.

— Питам се защо ли ни вика господарката Кейшо — каза Рейко, съпруга на сосакан сама на шогуната — почитаемия следовател на събития, ситуации и хора.

Тя отправи поглед над парапета и се взря в малкия си син Масахиро, който си играеше в градината. Момченцето се смееше и тичаше сред избуялата от дъждовете трева край покрито със зеленикава пяна изкуствено езеро сред цветни лехи и обсипани с цветове храсти.

— Каквото и да иска, надявам се, че няма да ни задържи дълго — каза Мидори — бивша придворна дама на Кейшо и близка приятелка

на Рейко, която преди шест месеца се бе омъжила за главния васал на Сано. Сега тя събра ръце над корема си, тъй голям и изпъкнал от бременността, че по подозрения на Рейко, Мидори и Хирата бяха заченали детето доста преди сватбата си. — Едва издържам на тази жега. Нямам търпение да се прибера вкъщи и да си легна — хубавото свежо лице на Мидори бе подпухнало; отеклите ѝ нозе едва издържаха на тежестта. Тя се вкопчи в платното, пристягащо корема ѝ под бледоморавото кимоно, за да държи бебето малко и да осигури лесно раждане. — Това нещо изобщо не помага. Станала съм тъй огромна, че детето ми сигурно е великан — проплака тя и клатушкайки се, отиде да седне в един сенчест ъгъл на верандата.

Рейко махна няколкото кичура, които се бяха измъкнали непокорно от вдигнатите ѝ на кок коси и бяха залепнали на влажното ѝ чело. Сгорещена в морско синьото си кимоно, тя също съжаляваше, че не можеше да си отиде у дома. Работеше със своя съпруг Сано, помагаше му в разследванията на престъпленията и не искаше да изпусне евентуален нов случай, който можеше да се появи във всеки един момент. Но господарката Кейшо бе изисквала присъствието ѝ и Рейко не можеше да откаже на майката на господаря на своя съпруг, макар че нетърпението ѝ да си тръгне се дължеше на друга причина, по-важна дори от желанието за вълнуваща детективска работа.

Съпругата на дворцовия управител Янагисава — могъщия заместник на шогунa — бе застанала встрани от Рейко и Мидори. Госпожа Янагисава бе мълчалива и мрачна, десетина години по-възрастна от Рейко, която бе на двайсет и четири. Винаги се обличаше в тъмни, строги цветове, сякаш за да не привлича вниманието на околните към външността си, която бе напълно лишена от хубост. Имаше удължено плоско лице с тесни очи, широк нос и месести устни. Фигурата ѝ, без всякакви женски заоблености, завършваше с извити като лък крака. Сега тя се приближи плахо до Рейко.

— Толкова съм признателна, че ме поканиха тук и ми дадоха възможност да ви видя — каза тя с тихия си дрезгав глас.

Погледът ѝ пробяга по Рейко, изпълнен с настоятелност и копнеж. Рейко потисна тръпките на отвращение, които госпожа Янагисава неизменно предизвикваше у нея. Свита и саможива, тази жена рядко дръзваше да се появи в обществото. Не бе имала никакви приятелки до предишната година, когато се бе запознала с Рейко.

Госпожа Янагисава се привързва към нея с пламенност, свидетелстваща за самотния ѝ живот и копнежа ѝ за взаимност. Оттогава посещаваше Рейко или я канеше на гости почти ежедневно. Когато семейните задължения или работата на Рейко със Сано изключваха възможността за срещи, госпожа Янагисава пращаше писма. Привързаността ѝ, както и нежеланите ѝ откровения за личния ѝ живот изпълваха Рейко с тревога.

— Вчера гледах своя съпруг, докато пишеше в кабинета си — каза госпожа Янагисава. Тя бе признала на Рейко, че често наблюдава скришом дворцовия управител. — Калиграфията му е тъй елегантна и изискана. Лицето му изглеждаше тъй прекрасно сведено над листа...

Страст обагри бледите ѝ страни.

— Когато мина покрай мен в коридора, ръкавът му се докосна до моя... — госпожа Янагисава погали ръката си, сякаш се наслаждаваше на мимолетната близост. — За миг той спря погледа си върху мен. Очите му разпалиха в мен огън... сърцето ми заби учестено. После той продължи нататък и ме остави сама... — тя въздъхна със съжаление.

Рейко изпита неудобство. Преди време бе проявявала известно любопитство към брака на своята приятелка, но сега знаеше повече, отколкото би ѝ се искало. Знаеше, че дворцовият управител Янагисава, който се бе издигнал до този висш пост благодарение на продължаващата и досега сексуална връзка с шогунa, предпочиташе мъжете пред жените и изобщо не се интересуваше от съпругата си. Госпожа Янагисава го обичаше страстно и въпреки че той я пренебрегваше, тя продължаваше отчаяно да храни надежди, че някой ден съпругът ѝ може да отвърне на любовта ѝ.

— А снощи го наблюдавах в спалнята му с полицейския началник Хошина — продължаваше госпожа Янагисава. Хошина — настоящият любовник на дворцовия управител — живееше в имението му. — Тялото му е тъй силно, мъжествено и красиво — тя се изчерви още повече; гласът ѝ заглъхна от желание. — Как бих желала да ме люби!

Вътрешно Рейко се сви от неудобство, но нямаше как да избегне излиянията на госпожа Янагисава. Дворцовият управител и Сано бяха в дългогодишно съперничество и макар че вече близо три години между тях цареше примирие, каквато и да е обида, насочена към самия него или към член на рода на Янагисава, можеше да го провокира да

възобнови нападките си срещу Сано. По тази причина Рейко бе принудена да търпи приятелството на госпожа Янагисава въпреки сериозните си основания да го приключи завинаги.

Госпожа Янагисава внезапно извика:

— Не, недей, Кikuко чан!

Рейко видя как в градината деветгодишната дъщеричка на приятелката ѝ скубеше лилии и ги хвърляше към Масахиро. Красива, но умствено изостанала, Кikuко бе другият обект на любов на госпожа Янагисава. Рейко усети, че я побиват ледени тръпки, докато следеше с поглед как децата събираха откършените цветя. Знаеше колко ѝ завиждаше госпожа Янагисава за красотата ѝ, за любящия съпруг и за нормалното будно дете и колко желаше злощастieto ѝ дори когато я обсипваше с любовта си. Предишната зима госпожа Янагисава бе инсценирала произшествие с участието на Кikuко и за малко не бе убила Масахиро. Оттогава Рейко никога не го оставяше сам в присъствието на госпожа Янагисава или на Кikuко, а когато ѝ се налагаше да отсъства от къщи, наемаше детективи на Сано да го пазят. Неизменно носеше кинжал под ръкава си, когато ходеше на гости при приятелката си; в такива случаи нито пиеше, нито ядеше, за да не я отровят. Имаше постоянна охрана, която не се отделяше от нея, докато спеше или когато бе навън. Подобна бдителност бе изтощителна, но Рейко не смееше да се отдръпне от тази жена, за да не предизвика бурно отмъщение. Само да можеше да стои далеч от госпожа Янагисава!

Вратата на къщата се отвори и от нея с тромава походка излезе господарката Кейшо — дребна пълна жена, прехвърлила шейсетте, с боядисани черни коси, осеяно с бръчки лице и липсващи зъби. Беше облечена в къс халат, разкриващ набраздените ѝ от синкави вени крака. Следваха я прислужнички, които ѝ вееха с големи хартиени ветрила, за да я разхлаждат.

— Ето ви и вас. Всички сте тук, чудесно! — тя се усмихна лъчезарно на Рейко, Мидори и госпожа Янагисава. Те изрекоха приглушено обичайните учтиви поздрави и се поклониха. — Поканила съм ви, за да ви съобща прекрасната идея, която ми хрумна току-що — лицето ѝ се сбръчка в радостно въодушевление. — Тръгвам към Фуджи^[4] сан — и тя посочи с широк жест към покрития със сняг връх Фуджи. Почитано като обител на шинтоистките^[5] божества и порта

към будисткия духовен свят, това знаменито, създадено от природата светилище, внушително и неземно, извисяваше снага към небесата далеч отвъд града.

Съобщението бе посрещнато със слисано мълчание. Рейко видя безпокойството, изписано върху лицата на Мидори и госпожа Янагисава. Кейшо ги изгледа навъсено, а в изражението ѝ се появи подозрение.

— Направо ме заляхте с неудържимия си ентусиазъм! — отбеляза тя рязко със заядлив глас, дрезгав от прозвучалото в него недоволство. — Не искате ли да ме придружите?

Жените понечиха да заговорят вкупом, тъй като господарката Кейшо имаше огромно влияние върху шогуна, а той наказваше всеки, дръзнал да разочарова майка му.

— Разбира се, че искам — обади се първа Мидори.

— Сърдечни благодарности, че ме поканихте — каза Рейко.

— Вашата покана е чест за нас — добави госпожа Янагисава.

Неискрените им реакции заглъхнаха в неловко мълчание. После Рейко възрази:

— Но според религиозния канон на Фуджи сан не се допускат жени.

— А-а, че на нас защо ни е да се качваме чак на върха — небрежно махна с ръка Кейшо. — Можем да си останем в подножието и да се насладим на величието му.

— Аз май не трябва да пътувам в това положение — обади се хрисимо Мидори.

— Глупости. Промяната ще ти се отрази добре. Пък и нас няма да ни има само десетина дни. Бебето ще изчака да се прибереш у дома.

Устните на Мидори се окръглиха в едно беззвучно „Десетина дни!“, а Рейко видя, че приятелката ѝ си представи как ражда на междуградския път. Госпожа Янагисава впери поглед в Рейко. В очите ѝ се четеше удивлението на човек, току-що получил неочакван дар. Рейко почувства удоволствието на тази жена от съзнанието, че по време на пътуването ще бъдат непрестанно заедно, и сърцето ѝ се сви. После госпожа Янагисава отправи поглед към градината, където Кикико и Масахиро играеха на топка. Тревога помрачи лицето ѝ.

— Аз не мога да оставя Кикико чан — каза тя.

— Много му трепериш на това дете — сръза я Кейшо. — В края на краищата тя трябва да се научи да се справя без майка си и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Госпожа Янагисава се вкопчи в парапета на верандата.

— Моят съпруг...

Докато Рейко си мислеше колко много щеше да тъгува госпожа Янагисава, че нямаше да може да шпионира дворцовия управител, Кейшо я прекъсна, проявявайки безцеремонно пренебрежение към чувствата ѝ:

— Изобщо няма да му липсваш!

— Но по време на пътуването ще се срещаме с непознати хора, ще посещаваме непознати места — гласът на госпожа Янагисава трепереше от страх, породен от неестествената ѝ срамежливост.

Кейшо изсумтя презрително в израз на едва сдържано нетърпение.

— Нали точно това е целта на пътуването — да видите неща, които не можете да видите у дома.

Мидори и госпожа Янагисава се обърнаха към Рейко, а на лицата им бе изписана безмълвна молба да ги спаси. Рейко не искаше да оставя Масахиро, нито да се разделя със Сано или да изпусне евентуално ново разследване. Ужасяваше се от десетте дни, в които госпожа Янагисава щеше да се впие в нея като пиявица, както и от вероятността тази жена да я нападне.

Господарката Кейшо пък представляваше друга заплаха. Майката на шогуната притежаваше хищен сексуален апетит, който задоволяваше както с мъже, така и с жени. Преди време Кейшо бе проявила определен интерес към Рейко, отправяйки ѝ недвусмислени намеци. Съпругата на сосакан сама едва бе успяла да ги отклони, без да си навлече гнева на шогуната или да го насочи към Сано. Оттогава живееше в непрекъснат страх, че подобно нещо може да ѝ се случи отново.

Но Рейко не смееше да изрази гласно, което и да е от тези свои егоистични съображения. Единствената ѝ надежда да избегне пътуването бе да се позове на интересите на Кейшо.

— С удоволствие бих ви придружила — заяви тя, — но негово превъзходителство шогунът може да поиска от мен да съдействам на съпруга си в някое разследване.

Кейшо се замисли, знаейки, че детективските умения на Рейко бяха спечелили благоволенieto на шогунa.

— Ще кажа на сина си да забави всички важни разследвания до завръщането ни — реши тя.

— Но той може да не иска вие да пътувате — възрази Рейко с нарастващо безпокойство. — Как ще се справи без вашите съвети?

Кейшо сви устни в пристъп на моментна нерешителност. Госпожа Янагисава и Мидори я наблюдаваха, изпълнени с надежда и тревога.

— Няма ли да ви липсва? — попита Рейко. — Няма ли да тъгувате за свещеник Рюко? — свещеникът бе духовният съветник и любовник на Кейшо.

Проточи се един дълъг миг, в който Кейшо се мръщеше и колебаеше. Накрая тя обяви:

— Да, ще тъгувам за моя скъп Рюко сан, но раздялата ще засили обичта ни. А довечера ще дам на сина си достатъчно съвети, та да му стигнат за известно време.

— Пътуването ще бъде трудно и свързано с много неудобства — отбеляза Рейко отчаяно.

— По пътищата ще е още по-горещо, отколкото тук — добави Мидори разпалено.

— Ще трябва да отсядаме в странноприемници, пълни с невъзпитани и шумни люде — потръпна госпожа Янагисава.

— Може да ни нападнат разбойници, които вилнеят по пътищата — добави Рейко.

Кейшо размаха ръце, отхвърляйки зловещите предсказания.

— Ще си вземем солидна охрана. Оценявам загрижеността ви към мен, но едно религиозно поклонение до Фуджи сан си струва опасностите.

Тя се обърна към прислужничките си.

— Вървете и кажете на дворецовите служители да издадат разрешителни за пътуване на всички и подгответе ескорта — коне, паланкини^[6] и провизии за из път. Побързайте, защото искам да тръгна утре сутринта — после се обърна към Рейко, Мидори и госпожа Янагисава: — Не стойте тук като някакви лениви глупачки. Елате и ми помогнете да подбера дрехи за пътуването.

Жените си размениха ужасени погледи, предвкусвайки „удоволствието“ от пътуването с господарката Кейшо. После въздъхнаха в хор в израз на примирение.

* * *

В прохладата на зората на следващото утро слугите изнесоха от къщата на Сано няколко сандъка и ги оставиха в двора. Два паланкина бяха приготвени за Рейко и Мидори, а носачите чакаха, за да отнесат жените в закритите им дървени столове до връх Фуджи. Сано и Масахиро стояха заедно с Рейко при нейния паланкин.

— Ще ми се да можех да отменя това пътуване — каза Сано.

Той не искаше Рейко да заминава, но дългът му към шогуна се разпростираше върху целия клан Токугава и не му позволяваше да осуetyа желанията на Кейшо. Нежното красиво лице на Рейко бе напрегнато, но тя намери сили да се усмихне.

— Може и да не се окаже чак толкова лошо, колкото ни изглежда.

Възхищавайки се на смелия ѝ опит да се справи възможно най-добре в една далеч не лека ситуация, Сано вече тъгуваше за съпругата си. Те не бяха просто партньори, разследващи престъпления, или двойка съпрузи в един брак, сключен по ред социални, икономически и политически причини. Работата им, детето им, както и страстната им любов — всичко ги обвързваше в духовен съюз. А това пътуване щеше да бъде най-дългата им раздяла през четиригодишния им съвместен живот.

Рейко клекна, сложи ръце върху раменете на Масахиро и се взря в сериозното му лице:

— Обещавах ли да си послушен, докато ме няма?

— Да, мамо — макар че брадичката му трепереше, малкото момче изрече думите смело, като истински самурай.

До другия паланкин Мидори и Хирата се прегърнаха.

— Толкова ме е страх, че ще се случи нещо лошо и повече никога няма да се видим! — възкликна тревожно Мидори.

— Бъди спокойна, всичко ще бъде наред — успокои я Хирата, но широкото му младежко лице излъчваше тревога, защото той не искаше бременната му съпруга да заминава.

Откъм казармите, заобикалящи къщата, дойдоха двама самураи детективи и доведоха коне с претъпкани дисаги. Сано бе наредил на мъжете — и двамата верни васали и изкусни бойци — да придружават и да защитават Рейко и Мидори. Щеше му се да можеха да тръгнат с Хирата, но шогунът изискваше присъствието им в Едо.

— Грижете се добре за тях — нареди Сано на детективите.

— Непременно, сосакан сама — отвърнаха с поклон хората му.

— Господарката Кейшо и госпожа Янагисава ще ни чакат с целия антураж пред главните порти на крепостта. По-добре да тръгваме — каза Рейко.

Сано вдигна Масахиро и тримата се прегърнаха. Прозвучаха последни прощални слова. После Рейко и Мидори с неохота се качиха в паланкините си.

Носачите сложиха прътовете на раменете си; слугите вдигнаха сандъците. Сано притисна Масахиро до свитото си сърце. Докато шествието минаваше през портата, Рейко надзърна през прозорчето, погледна назад и впери тъжен поглед в Сано и Масахиро. Те ѝ помахаха, а Сано се усмихна.

— Мамо, пази се — провикна се Масахиро. — И бързо се връщай у дома!

[1] Старото име на Токио — Б.пр. ↑

[2] Септември 1688 — март 1704 г. — Б.пр. ↑

[3] Династия шогуни (1603–1867), основана от Токугава Йеясу. По време на управлението им в страната царят продължителен мир, политическа стабилност и икономически растеж — Б.пр. ↑

[4] Угаснал вулкан в Централна Япония, Хоншу; най-високият връх (3776 м.) в Япония, известен със своя покрит със сняг, симетричен конус — Б.пр. ↑

[5] От Шинто — наименование на японската религия шинтоизъм, в основата на която лежи култ към природни божества и предците — Б.пр. ↑

[6] Закрита носилка за знатни особи в Далечния изток — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Токайдо, големият междуградски път изток-запад, тръгваше от Едо и вървеше в западна посока към имперската столица Мияко. По протежението му бяха разположени петдесет и три станции — села, където квартируваха пътници и където от съображения за сигурност режимът на Токугава поддържаше контролно-пропускателни пунктове.

По този отрязък от пътя се движеше шествие от около стотина души. Пред войниците и конната част яздеха двама самураи разузнавачи. Знаменосци развяваха флаг с герба на Токугава — трилистна ружа, а след тях се движеха десет паланкина, следвани от прислугата. Пред ариергарда от още конници и пешеходни войници вървяха носачи с багаж. Отсечени ритмични стъпки и тропот на конски копита отекваха към далечните върхове, забулени от гъсти сиви облаци.

В първия паланкин, седнали една срещу друга, бяха Рейко и господарката Кейшо. Те наблюдаваха през прозорчетата отрядите от самураи, които ги задминаваха от време на време, както и обикновените хора, които се движеха в обратна посока. Въздухът на хладния следобед бе наситен с влага; долавяха се ромон на потоци и грохот на водопади; горите се огласяха от жизнерадостните трели на птичи песни.

— Вече четири дни сме на път, а дори не сме доближили Фуджи сан! — възкликна Кейшо със сърдит тон.

Рейко се въздържа да отбележи, че бавното им придвижване бе по вина на самата Кейшо. Във всяко село тя прекарваше часове в пазаруване на сувенири и местни храни. Често нареждаше на шествието да спира, докато поздравяваше любопитните жители. Освен това не обичаше да пътува бързо. До момента бяха изминали разстояние, което би трябвало да им отнеме половината време и което един бърз конник можеше да измине за ден. В резултат търпението на Рейко бе почнало да се изчерпва.

Жените спяха твърде малко заради продължаващите до късно шумни гуляи, които Кейшо организираше всяка нощ в странноприемниците, където отсядаха. Принудена да дели стая с госпожа Янагисава, Рейко почти не си позволяваше да затвори очи. Умората вече я смазваше, но тя не можеше дори да подремне в своя паланкин, защото някой неизменно се нуждаеше от компанията ѝ. Кейшо не желаше да се вози с Мидори, която заемаше твърде много място, нито с госпожа Янагисава, чиято сдържаност я отегчаваше безкрайно. Мидори заяви, че госпожа Янагисава я плаши, а и съпругата на дворецовия управител можеше да понесе единствено присъствието на Рейко. Ето защо Рейко бе принудена да отделя време за всяка от трите си спътници.

— От този климат ме болят костите — оплака се Кейшо. Тя изпъна нозе към Рейко. — Направи ми малко масаж.

Рейко се зае да масажира разкривените пръсти, надявайки се да не събуди желание у възрастната дама. До този момент Кейшо се бе задоволявала с войници или с някоя от придворните дами, които се возеха в последните шест паланкина. Но Рейко се опасяваше, че рано или късно Кейшо щеше да спре ненаситен поглед върху нея. Пресмятайки, че им остават най-малко още два дни път, преди да пристигнат, Рейко въздъхна. Обгърнат в облаци, връх Фуджи изглеждаше на края на света, а от завръщането ѝ у дома я делеше цяла вечност. Молеше се да се случи нещо непредвидено, което да сложи край на това безкрайно пътуване.

Пътят криволичеше през дефиле, оградено от високи непристъпни скали. В напуканата земя се бяха вкопчили извити борове. От време на време от скалите се ронеха камъчета и подскачайки, падаха на пътя. Шествието продължаваше напред и след известно време зъберите отдясно отстъпиха място на гъста гора. Пътят криволичеше и се губеше сред високи, пръскащи аромат кедрови дървета, ограден вляво от все тъй голи скали. Рейко напрегна сетива, внезапно доловила някаква промяна в обстановката, и после застина.

— Защо престана да ме разтриваш? — попита с раздразнение Кейшо.

— Нещо не е наред — Рейко показва глава от прозорчето и се послуша. — Твърде тихо е. Не чувам птички, а и отдавна никой не е минавал покрай нас.

Врѫхлетя я вълна от страх, сърцето ѝ заби учестено. Пред паланкина язدهа двамата детективи на Сано. Рейко видя как те взеха да се озъртат, оглеждайки околността, сякаш също бяха доловили скрита опасност. В следващия миг се разнесе неясно свистене. От върха на близката скала върху тях се изсипа порой от тънки стрели. Един от войниците изкрещя и рухна със забита във врата стрела. Мъжете рязко отстъпиха в страни, за да избегнат стрелите, конете се подплашиха и побягнаха, процесията се разкъса и в доскорошната стройна колона настъпи хаос. Рейко бързо се скри обратно в паланкина.

— Какво става? — попита рязко Кейшо.

— Някой стреля по нас. Наведете се — Рейко бутна господарката Кейшо върху покрития с възглавници под на паланкина и затръшна прозорците.

Нови стрели забарабаниха по покрива на паланкина. Откъм редиците с войниците и прислугата се разнесоха викове, а жените в останалите паланкини заахкаха в тревожна възбуда.

Отвън капитанът на стражите изкрещя:

— Атакуват ни! Тичайте напред! Не разкъсвайте колоната!

Паланкинът се наклони и пое нататък по пътя с нарастваща скорост, разтърсван от тичането на носачите. Викове и тропот на конски копита се сляха в тревожна глъч. Въздухът трептеше, насечен от нарастващ порой стрели. Стоманените им върхове трополяха по пътя, дрънчаха, отскачайки от броните, и с тъп звук пронизваха човешка плът. Разнесоха се викове на болка, после паланкинът се блъсна в земята и запрати Рейко върху Кейшо.

— Уцелили са носачите ни! — ужас обзе Рейко, когато погледна навън и видя мъжете проснати под прътовете за носене. — Не можем да продължим напред. А и сме препречили пътя така, че никой не може да мине.

Нагоре по пътя свистяха стрели, които застигаха бягащите войници и те рухваха покосени. Конете препускаха покрай мъртвите сгърчени тела на своите ездачи устремени към първите редици. Останалите носачи оставиха своите паланкини на земята; слугите пуснаха товара си. Воините от предните редици се втурнаха в обратна посока, за да подсигурят отбраната на шествието.

— Всички да се скрият в гората! — изкрещя капитанът.

Слуги и носачи се втурнаха през канавката към сенчестото убежище между дърветата.

— Те ни изоставят! — изкрещя с възмущение господарката Кейшо.

Покрай колоната от паланкини шумно препускаха войници и крещяха на дамите да излязат. Рейко сграбчи Кейшо за ръката.

— Хайде, елате!

Когато излязоха от паланкина, Рейко видя Мидори, госпожа Янагисава и останалите жени, които също напускаха паланкините си. В този миг откъм гората се разнесоха писъци. Хората, които бяха потърсили укритие сред дърветата, се появиха отново, панически бягайки, а лицата им бяха застинали в ужас. Тъмният лес бе избълвал срещу тях орда страховити мъже, въоръжени с мечове и облечени в бронирани туники с ръкави от метална мрежа и с метални шлемове. Черни качулки с дупки за очите покриваха лицата им. Нападателите преследваха слугите, посичаха носачите и те рухваха мъртви на пътя с кърпави рани, зейнали върху голите им гърбове. При тази неописуема диващина Рейко онемее; за миг бе парализирана от шока.

— Разбойници! — изкрещя Кейшо.

Сковани от страх, останалите жени забъбриха тревожно.

— Дами, върнете се в паланкините!

Рейко натика майката на шогуната обратно, скочи след нея и затвори вратата. Отвън нападателите продължаваха да посичат слугите и да преследват бягащите.

— О, божества! — възкликна тихо Рейко, ужасена и отвратена. — Кой смее да напада официална процесия на Токугава?

Капитанът крещеше заповеди на войниците си. Неколцина останаха да охраняват паланкините, а пешаците и самураите на коне взеха трескаво да се организират в защита. Остриета пронизваха маскираните мъже; конете ги газеха. Но откъм гората прииждаха нови и нови попълнения, далеч повече от шейсетината войници, които в мирно време изглеждаха достатъчно добра защита. Сега всеки един от тях бе принуден да се сражава с няколко противници. Конници обикаляха в кръг, обградени от враговете си. Уплашените животни все повече отстъпваха, а остриетата описваха във въздуха свистящи дъги. Покосените нападатели рухваха, но другарите им посичаха войниците на седлата или ги събаряха на земята и там ги намушкваха. Воините

пешаци се въртяха в отчаян танц, размахвайки оръжие. По телата им зейваха кървави рани от остриетата на противниците им, а раздраните им одежди се вееха, докато те самите издъхваха в агония.

Стрелбата откъм върха на скалата продължаваше. Стрелите застыгаха втурналите се в бяг слуги. Една от тях прониза врата на галопиращ кон, който, облян в кръв, рухна на земята и смаза ездача си. Нападателяте продължаваха да избиват ескорта. Гората и планината кънтяха от смразяващи викове и звън на остриета.

Рейко наблюдаваше кървавата сцена скована от ужас.

— Това не може да са обикновени разбойници — отбеляза тя. — Бият се твърде добре. А и не са се озовали тук случайно, чакайки да ограбят някой минаващ богаташ. Тази засада е организирана предварително, и то специално за нас!

Господарката Кейшо не отговори. Тя се бе втренчила със зяпнала уста в касапницата наоколо.

— Парите, които носим, може би си струват риска, на който излагат живота си, за да ни ограбят — отбеляза Рейко, — но защо убиват безпомощни, невъоръжени люде?

Тя се заслуша в риданията на останалите жени, потърсили убежище в паланкините си, и се разтревожи за бременната Мидори, която бе самичка и вероятно бе обзета от ужас. Рейко си спомни за желанието си да се случи нещо непредвидено, което да осуетеше това пътуване, и изпита горчива ирония и чувство за вина.

Пътят и тревата покрай гората бяха осеяни с трупове и оплискани с кръв. Нападателяте бяха застигнали носачите и слугите и бяха покосили повечето от войниците. Пороят от стрели бе секнал. Сега няколкото оцелели от охраната, между които и двамата детективи на Сано, продължаваха да се сражават с многобройния вражески отряд. Биещите се притичваха покрай тях и остриетата им проблясваха в опасна близост до Рейко. Олюляващи се тела се блъскаха в паланкина, който се клатеше застрашително. Господарката Кейшо се вкопчи в Рейко и изплака. Рейко извади кинжала, който носеше скрит в ръкава си, готова да се отбранява.

Скоро броят на сражаващите намаля; сред последните жертви бяха и хората на Сано. После битката внезапно секна. Сред настъпилата зловеща тишина на пътя се събраха петдесетина мъже. Някои накуцваха, осеяни с кървави рани; гърдите им хриптяха от

изтощение. Всички до един носеха качулки. Рейко видя как очите им проблясваха в дупките, и долови пресекливото им дишане през черния плат. Ужас скова сърцето ѝ. Нападателите бяха победили войниците на Токугава!

— Какво ли се канят да правят? — попита Кейшо, заровила лице в рамото на Рейко.

— Ще оберат скъпоценностите ни и ще си тръгнат — прошепна Рейко, макар че някакво зловещо предчувствие дълбоко в нея ѝ подсказваше друго.

Някъде далеч се разнесе звън на храмова камбана. Качулатите подминаха разпилияния багаж. Половината от тях поеха бързо нататък по пътя и навлязоха в гората на лов за бегълци. Другите заобиколиха паланкините и застанаха до вратите, които гледаха към скалата, извисяваща се на десетина крачки от тях. Стомахът на Рейко се сви. Тя си даде сметка, че страховете ѝ се превръщат в реалност.

— Ще избият всички ни! — възкликна тя ужасено, без да може да повярва, че това е възможно.

По протежение на колоната паланкини се разнесе шум от отваряне на врати. Рейко чу писъците на останалите жени. Господарката Кейшо захленчи. Невероятната жестокост на нападателите отврати Рейко. Когато видя как един от качулатите се отправи към нейния паланкин, яростта взе връх над ужаса ѝ. Дива воля за оцеляване наля сили в ръцете ѝ, които стискаха дръжката на дългия тънък кинжал. Щом мъжът отвори вратата, Рейко се хвърли напред и заби острието между краката му, точно под бронираната туника.

Острието потъна в меката незащитена плът и се показва отново, цялото окървавено. Мъжът извика и се преви на две. Кейшо изкрещя. Рейко се приведе напред и блъсна мъжа. Той падна до скалата и се загърчи в агония. Стиснала кинжала си, Рейко изскочи от паланкина и дръпна Кейшо зад себе си. Двете се запрепъваха по пътя. Сърцето на Рейко биеше до пръсване, заредено с енергията, избликваща в критичен момент. Твърдо решена да спаси приятелките си, тя отправи поглед нататък към колоната от паланкини.

Нападателите издърпваха навън слугини и придворни дами, които се дърпаха с писъци, и ги влачеха през пътя към гората. Близко до втория паланкин с безизразно от паника лице госпожа Янагисава се съпротивяваше яростно на опитите на един мъж да извие ръцете ѝ зад

гърба, като се мятеше диво и хриптеше. Рейко се втурна към тях. Тътрейки се, господарката Кейшо я последва със стенания, вкопчена в полите ѝ. Рейко замахна силно и проряза бедрата на мъжа точно там, където незащитена плът делеше туниката от гамашите му. Мъжът извика изумен, пусна госпожа Янагисава и рухна, стенойки; от срязаните му артерии бликна кръв. Освободена, госпожа Янагисава отстъпи назад, олюлявайки се.

При четвъртия паланкин двама мъже се бяха навели при вратата и се опитваха да издърпат Мидори. Пронизителните ѝ писъци прорязваха въздуха. От другата страна на пътя нападателите строяваха в редица слугини и придворни дами. Един от тях размаха заплашително кинжал, отиде до началото на реда и едно по едно взе да прерязва гърлата на ужасените жени. Смразяващо хъхрене и гъргорене съпровождаха избълваната алена кръв. Жените плачеха, пищяха и молеха за милост.

Отвратена и втрещена, Рейко обърна гръб на ужасяващата гледка. Опита се ли се да спаси онези жени, това би означавало да пожертва собствения си живот да остави Мидори, Кейшо и госпожа Янагисава да се оправят сами.

— Вземете господарката Кейшо и бягайте! — нареди тя на госпожа Янагисава.

Но жената на дворецовия управител остана неподвижна. Бе втренчила поглед между паланкините в жените, гърчещи се в локви от собствената им кръв, в техните стенещи и пищящи истерично спътнички. Мъжът продължаваше да се движи нататък по редицата, а острието му сееше смърт под погледите на другарите му. Госпожа Янагисава се олюля; очите ѝ се обърнаха с бялото нагоре. Рейко я сграбчи и я зашлеви през лицето.

— Сега не бива да припадате. Тръгвайте, преди да са забелязали, че все още сте на свобода!

Нападателите бяха хванали Мидори за краката. Тя блъскаше и риташе, докато двамата се мъчеха да я измъкнат от паланкина. Мъжът, който бе по-близо до Рейко, имаше цепка на туниката си под мишницата, където нечий меч бе срязал платнените възли, свързващи покритите с кожа метални плочки. Рейко мушна кинжала си в процепа. Острието прониза кожата. Мъжът изрева. Тя издърпа обратно кинжала си, а той пусна Мидори и се строполи безжизнен на земята. Другият се

обърна към Рейко. Очите му святкаха с гневно през дупките на качулката. Тя замахна повторно и преряза гърлото му. Той се строполи в прахта и издъхна. Мидори падна на пътя.

— Рейко сан — възкликна тя.

Рейко скри кинжала в ножницата, завързана над лакътя ѝ. Приведе се над мъжа, когото току-що бе убила, и измъкна меча му.

— Хайде, трябва да побързаме — подкани тя Мидори.

Стисна откраднатия меч и двете побягнаха по пътя покрай флага на Токугава, който се валяше сред посечените тела. Но Мидори бе твърде наедрияла и не можеше да се движи достатъчно бързо. Рейко чу зад гърба си викове и тежки стъпки. Хвърли поглед назад и видя петима нападатели, които ги преследваха.

— Тичай по-бързо! — извика тя.

— Не мога! — отвърна Мидори, задъхана и хъхреща. — Върви без мен. Спасявай се!

Преследвачите ги застигаха. Рейко се завъртя и размаха меча срещу мъжете. Те извадиха своите оръжия. Мидори застана. Рейко извика към нея:

— Стой зад мен!

Стиснала меча си, тя сечеше наред; противниците ѝ парираха ударите. Остриетата им се удряха със звън, който отекваше болезнено в ръцете ѝ. Рейко бе участвала в битки и по-рано, но никога срещу тринайсет противници едновременно. Сега те я обградиха и като гледаше да пази Мидори зад гърба си, тя взе да се върти отчаяно, за да не допусне да я пленят. Размахваше меча си, а Мидори се блъскаше в нея и ограничаваше движенията ѝ. Рейко сипеше удари върху нападателите си, но мечът ѝ отскачаше от броните им.

— Помощ! — изкрещя тя, надявайки се на появата на войници от пътния патрул или на пътуващи самураи.

Зовът ѝ отекна самотно над пустия, потънал в мараня пейзаж. Двама от нападателите сграбчиха Мидори.

— Пуснете ме! Не ме наранявайте, моля ви! — изплака тя.

Отчаяна, Рейко размаха меча още по-ожесточено. От въртенето ѝ се зави свят, усилията изчерпаха силите ѝ и тя вече едва си поемаше въздух от изтощение. Мускулите я боляха; главата ѝ бучеше от пронизващия звън на мечове. Дочу писъци в далечината и зърна още главорези, които бързаха към тях откъм завоя на пътя, влачейки със

себе си Кейшо и госпожа Янагисава. Изпълни я мъчителна тревога. Значи приятелките ѝ не бяха успели да избягат.

Внезапно нечии силни и здрави като стомана ръце я сграбчиха за кръста откъм гърба. В трескаво боричкане с фигури в черни качулки, сред блъскане и яростни движения някой изтръгна меч от десницата ѝ и я блъсна на земята. Рейко усети върху себе си тежестта на мъжко тяло; съпротивляваше се с всички сили, но въпреки това някой прикова ръцете и краката ѝ към земята. Изтръгнаха скрития в ръкава ѝ кинжал. Груби, дебели върви омотаха китките и глезените ѝ. Рейко видя Мидори, Кейшо и госпожа Янагисава проснати, овързани и облени в сълзи до нея, обградени от врагове. Само ако бе успяла да ги спаси!

— Кой сте вие? — извика тя към мъжете, които я бяха пленили.
— Защо вършите това?

Отговор не последва. До този момент нападателите не бяха промълвили нито дума. Странното им, зловещо мълчание засили ужаса ѝ. Притиснаха главата ѝ така, че да не може да я мръдне. Единият от тях приклепна и мушна между устните ѝ малка стъкленица. Рейко усети вкус на гъста и тръпчива упойваща течност. Стисна уста. Докато се виеше и скимтеше, чу как другите жени повръщат. Мъжете насила изсипаха съдържанието на стъкленицата в устата ѝ. Тя се опита да го изплюе, задави се, но горчивата течност се плъзна надолу в гърлото ѝ. Нечии ръце нахлузиха върху главата ѝ черна качулка. Без да вижда нищо, Рейко продължи да се съпротивява в пълен мрак няколко мига, които ѝ се сториха цяла вечност. Звуците, които издаваха останалите жени, заглъхнаха; болката от вървите, които се бяха впили в плътта ѝ, се притъпи и върху нея сякаш се спусна упойващ облак. Ужасът се оттегли и отстъпи място на обгръщаща я несвяст. Рейко престана да се бори, усети как невидими ръце вдигат тялото ѝ и го понесат бързо нанякъде. За миг в мисълта ѝ проблеснаха образите на Сано и Масахиро, но после черната пелена на забравата обгърна съзнанието ѝ. Обзета от мимолетен копнеж по семейството си, през замъгления ѝ ум премина една последна мисъл.

Оцелее ли, вече щеше да внимава какво си пожелава.

ГЛАВА 3

— Извинете сосакан сама, но трябва да станете веднага.

Изтръгнат от съня, благодарение на инстинкти, неизменно отворени към света около него, Сано бе отворил очи още преди да чуе напрегнатия вик на Хирата пред вратата си. Спалнята му тънеше в мрак, но коридорът бе осветен от фенера, който Хирата носеше в ръка, и Сано видя сянката на своя главен васал през хартиената стена. Неволно се пресегна да докосне жена си до себе си, но ръката му опипа само празното място на футона. Макар че Рейко бе заминала преди близо пет дни, отсъствието ѝ го стъписа. Той седна под тънкия чаршаф, който покриваше голото му тяло.

— Влез, Хирата сан — каза Сано. — Какво има?

Докато прекрачваше прага, Хирата отвърна:

— Специален пратеник току-що донесе вест, че шогунът ни вика в двореца.

— За какво? — попита Сано, докато се прозяваше и търкаше очи.

— Пратеникът не знаеше, но е спешно.

Сано и Хирата погледнаха към отворения прозорец. Откъм градината, където в черното небе ярката луна се носеше над борови дървета и обсипваше със сребристи сияния трева и храсти, полъхваше топъл ветреца. Долавяше се тиха песен на щурци, в мрака трепкаха светулки. Тъмната приглушеност на атмосферата говореше за час, еднакво отдалечен от полунощ и зазоряване.

— Щом негово превъзходителство иска да ни види по това време, проблемът сигурно наистина е неотложен.

Сано се облече и двамата с Хирата бързо се отправиха през виещите се, оградени с каменни стени проходи и охранителни постове на крепостта Едо към двореца на шогуна. Постройките му, наполовина изградени от дърво, с островърхи покриви тънеха в сън на лунната светлина. В официалната зала за аудиенция двамата завариха няколко мъже, които ги очакваха.

Покрай стените на дългото помещение, чийто под бе разделен на две нива, имаше стражи. На по-ниското ниво бе коленичил самурай, облечен в синя бронирана туника с отличителния знак на пътния патрул на Токугава. На горното ниво в два реда, коленичили един срещу друг, се бяха наредили членовете на съвета на старейшините — върховния управителен орган на Япония, съставен от петимата възрастни главни съветници на шогуна. Зад тях вдясно от шогуна, който се бе разположил на подиума, стояха дворецовият управител Янагисава и неговият любовник — полицейският началник Хошина. По лицата на всички бе изписана тревога; всички наблюдаваха безмълвно как Сано и Хирата се приближиха и коленичиха на горното ниво на пода отляво на шогуна. Те се поклониха на своя господар и на останалите присъстващи.

— С какво можем да ви бъдем полезни, ваше превъзходителство? — попита Сано.

От устните на Токугава Цунайоши се изтръгнаха нечленоразделни звуци. Финото му лице бе смъртнобледо, а крехкото му слабо тяло трепереше под бялата копринена нощна роба. Обикновено благият му поглед сега искреше трескаво и Сано си даде сметка, че върховният господар бе не само разстроен, но и гневен.

— Ти им кажи, Янагисава сан — промълви накрая шогунът.

Дворцовият управител кимна. В бежово лятно кимоно, изискан и красив както винаги, той отправи загадъчен поглед към Сано и Хирата.

— Това е лейтенант Ибе — Янагисава посочи стража от пътния патрул, — който току-що ни донесе вестта, че почитаемата майка на негово превъзходителство, пътувайки по Токайдо, вчера е била отвлечена заедно с вашите и с моята съпруга.

Сано се вцепени. Съзнанието му отказа да приеме онова, което току-що бе чул. Той само поклати глава, докато от устата на Хирата се изтръгна звук на бурно несъгласие. Но мрачните лица на присъстващите им подсказваха недвусмислено, че е истина.

— Как е станало? — попита Сано, отчаяно опитвайки се да потисне неистовата тревога, която заплашваше да го залее.

— Шествието се е натъкнало на засада в един пуст отрязък от пътя между станциите Одавара и Хаконе — отвърна Янагисава.

— Кои са извършителите? — попита Хирата. На лицето му бе изписан ужас за Мидори и нероденото им дете.

— Още не знаем — отвърна Янагисава. — Засега не разполагаме със свидетели.

Във втрещения поглед на Сано проблесна недоумение.

— Но антуражът им включваше доста хора — прислуга, носачи и стражи. Все някой трябва да е видял нещо.

Полицейският началник Хошина и старейшините сведоха глава. Янагисава продължи:

— Имало е засада и всички са били избити.

Безочieto и жестокостта на извършеното престъпление поразиха Сано и Хирата и ги накараха да онемееят от ужас. Сано с болка осъзна, че двамата му детективи са мъртви. Янагисава отпрати поглед към пътния патрул и продължи:

— Престъплението е било открито от лейтенант Ибе. Той ще ви опише какво е видял.

Лейтенантът бе слаб, но жилав млад мъж под трийсетте. Голите му ръце и крака, както и мрачното му лице бяха нашарени с ивици пот и мръсотия — явно следи от бързото и изтощително препускане до Едо.

— Отрязъкът от пътя и близката гора бяха осеяни с трупове — каза той, а в очите му се четеше ужас от спомена за видяното. — Умрели са от рани от меч. Навсякъде имаше кръв. Багажът изглеждаше непокътнат... Открих ковчежета, пълни с жълтици, но паланкините бяха празни, а четирите дами са изчезнали.

Ужасна мисъл прониза съзнанието на Сано.

— Откъде си сигурен, че са отвлечени, а не... — убити, помисли си той, но не можа да го изрече.

Хирата изпусна неволно приглушено стенание.

— Намерихме писмо в паланкина на уважаемата господарка Кейшо — отвърна патрулът.

Дворцовият управител Янагисава подаде на Сано лист обикновена бяла хартия, нагъната и намачкана, но впоследствие произгладена. Съобщението, надраскано набързо с туш, бе зацапано с кръв и мръсотия.

До Негово превъзходителство шогуна.

Хванали сме господарката Кейшо и трите ѝ приятелки.

Никой да не ни преследва, иначе ще ги убием. Скоро ще разберете какво трябва да направите, за да си ги приберете живи.

Очаквайте ново писмо.

Съобщението нямаше подпис. Стъписан от поредния шок, Сано подаде писмото на Хирата, който го прочете и зяпна удивен. Лейтенант Ибе продължи:

— Отведох на мястото на престъплението длъжностни лица от Одавара — последния пропускателен пункт, през който е преминало шествието. Те идентифицираха трупове по имената в списъците, с които разполагаха.

Служителите на тези контролни пунктове проверяваха щателно всички преминаващи през тяхната станция, търсейки скрити оръжия или контрабандна стока. Специално се наемаха жени инспектори, които да обискират преминаващите от женски пол. Тъй като режимът на Токугава ограничаваше движението на жените, за да не могат самурайските кланове да пращат семействата си в провинцията и по този начин, обезпечавайки живота им, да организират бунтове, законът изискваше пътничките да са снабдени със специални пропуски. Служителите на контролните станции преписваха сведенията от всеки пропуск, в който се упоменаваха социалното положение и отличителните белези на притежателката.

— Жените инспектори от пропускателния пункт много добре си спомняха четирите дами — поясни лейтенант Ибе. — Всички други бяха идентифицирани. Те определено не бяха сред мъртвите.

Това бе твърде слабо успокоение за Сано и Хирата, след като съдбата на съпругите им оставаше неизвестна. Двамата си размениха тревожни погледи.

— Намерена е една оцеляла — обади се полицейският началник Хошина. Той бе широкоплещест и атлетичен, с ъгловато красиво лице. С амбиции да се издигне в бакуфу той се възползваше от всяка възможност да привлече върху себе си вниманието на вишестоящите.

Сега изложи фактите, които очевидно бе научил от пътния патрул, преди да пристигнат Сано и Хирата: — Служителите са я идентифицирали — това е личната прислужничка на господарката Кейшо; казва се Суйрен. Била е с тежки рани и в безсъзнание. Войници я карат към Едо. Ако не се случи нещо непредвидено, утре ще бъде тук.

Може би тя щеше да каже кои са били нападателите, но какво ли щеше да стане с Рейко, Мидори, Кейшо и госпожа Янагисава в това време? Сано потисна чувствата си и наложи на детектива в себе си да извърши щателен разбор на положението.

— Извършен ли е оглед на района около мястото на засадата за някакви следи, които да ни подсказват къде са отведени похитените?

— Когато тръгнах, местните полицаи се бяха отправили натам — отвърна лейтенант Ибе. — Може вече да са открили нещо.

— Охраната на жените и двамата детективи, които изпратихме с тях, биха се сражавали с всеки, дръзнал да устрои засада на шествието — заяви Хирата, треперещ от усилие да овладее ужаса си.

— Имаше признаци, че се е водила битка, но не намерихме никакви трупове, освен на жените от антуража — поясни със съжаление лейтенант Ибе. — Ако от похитителите е имало убити, другарите им са отнесли труповете.

— Убили са придружителите на знатни особи и са изклали цял ескадрон войници на Токугава. Отнесли са труповете на своите и са отвели четирите жени. И никой не е видял нищо?

— Този отрязък от Токайдо преминава през планински терен — каза Хошина. — Има места, където пътят от едната страна е ограден с високи скали, а от другата — със стръмна пропаст. На две от тези места са били струпани грамадни дънери. Шествието е било приклекчено между тях.

Без да бъде лично засегнат от извършеното престъпление, Хошина сякаш изпитваше някакво удоволствие от случилото се, поради което отдавнашната неприязън на Сано към него се засили още повече.

За пръв път двамата се бяха изправили един срещу друг по време на едно разследване на убийство в Мияко. Откакто дворецовият управител го бе назначил за полицейски началник, Хошина възприемаше Сано като съперник, търсеше всякакви начини да се

докаже като по-добър детектив и постоянно подриваше авторитета му. Естествено бе да посрещне със злорадство вестта за нещастieto, сполетяло Сано.

— Никой не е минал по време на нападението, тъй като движението е било спряно от преградите и пътуващите са изчаквали пътят да бъде разчистен — завърши Хошина.

„Някой не е пожалил сили и средства да наеме достатъчно хора и да организира засадата“, отбеляза мислено Сано.

— Свободен си — заяви на лейтенант Ибе дворецовият управител. — Ще останеш в казармите на крепостта, в случай че се наложи да отговориш на още въпроси.

Веднага щом един от стражите изведе Ибе от залата, шогунът избухна:

— Не проумявам как всички вие... ъ-ъ... можете да си седите тук и да си бърбрите, докато майка ми е... ъ-ъ... оставена на милостта на такива жестоки злодеи! Толкова ли сте безсърдечни?

— Трябва да запазим спокойствие и трезво да обмислим фактите, за да решим как да действваме — каза Янагисава.

Токугава Цунайوشي го прониза с гневен поглед.

— Много ти е лесно да си спокоен. Всички знаем, че си студен и себичен грубиян, комуто е все едно дори и ако жена ти... ъ-ъ... изчезне от лицето на земята!

Шогунът бе много привързан към Янагисава, почти никога не го критикуваше и сякаш не забелязваше грешките му, но сега тревогата бе изострила ума и езика му. Старейшините потрепериха при тази лична обида, но Янагисава остана привидно невъзмутим.

— Аз съм силно обезпокоен за безопасността на съпругата си — възрази той.

Макар че не беше влюбен в жена си, тя бе роднина на Токугава и по тази причина представляваше ценна собственост, осъществяваща семейната му връзка с режима, и Сано бе наясно с това. А тежко на всеки, който посмееше да открадне каквото и да било, което принадлежеше на Янагисава.

Шогунът непохватно се изправи на крака. Задъхан от гняв, той заяви:

— Ще изпратя цялата армия, ако трябва, да спаси майка ми!

Сано и Хирата го погледнаха ужасени. Дворцовият управител Янагисава се навъси, а Хошина наблюдаваше сцената с израз на ревностен любител на театъра, наслаждаващ се на хубава пиеса. Откъм съвета на старейшините се разнесе ропот.

— При цялото ми уважение, ваше превъзходителство, бих ви посъветвал да не изпращате армията след похитителите — обади се главният старейшина Макино. — В писмото изрично се подчертава да не ги преследвате.

Макино бе близък приятел на дворецовия управител и неизменен хулител на Сано. Той имаше съсухрено тяло и грозно, подобно на череп лице.

— Тези злодеи не могат да командват върховния диктатор на Япония! — изкрещя ядно шогунът.

— Но могат да изпълнят закана си и да убият жените — предупреди го Макино.

— Няма да посмеят!

— Вече са дръзнали да отвлекат майка ви и да убият придружителите ѝ — изтъкна дворецовият управител.

— Дори и да знаехме къде са отишли похитителите, не можем да предприемем нападение, без да изложим на опасност живота на дамите — поясни Сано, а Хирата кимна утвърдително.

— Ъ-ъ... да. Прави сте — печалната констатация сломи шогуна и той изхленчи: — Но все пак трябва да направим нещо!

— Мога ли да предложа друга възможност вместо армията? — попита Янагисава почтително. — Двамата с полицейския началник Хошина сме сформирали елитна част от воини, обучени да изпълняват опасни секретни мисии. Можем да ги изпратим да открият и да спасят жените.

Самата идея за това отврати Сано. Той много добре знаеше, че въпросната обучена част бе сформирана от убийци, наети от Янагисава най-вече за да го държат на власт. Макар че не подценяваше уменията им, той не можеше да им довери живота на жена си.

— Аз ще поведе отряда — обади се Хошина с озарено от нетърпение лице. — Похитителите дори няма да разберат, че сме ги открили. Просто поверете всичко на мен и почитаемата господарка Кейшо ще се върне в Едо в най-скоро време.

Освен това Сано не искаше Янагисава и Хошина да контролират ситуацията. Единствената им цел бе да спасят Кейшо и може би госпожа Янагисава. Нямаше да ги е грижа, ако междувременно убиеха останалите жени. Сано изпита изгаряща омраза към Хошина. Полицейският началник явно възприемаше похищението като своя шанс да уреди живота си. Щеше да се изкатери нагоре във властта, минавайки през трупове на Рейко и Мидори.

Шогунът се разведри, както обикновено готов да повярва на всеки, предложил да реши проблемите му вместо него. Преди да каже каквото и да било, Сано насочи гнева си към дворцовия управител Янагисава.

— Няма да ви позволя да действате без моята намеса! — заяви той.

— Ще сторя онова, което е най-добро за случая — отвърна Янагисава също тъй гневно.

Бушидо — Пътят на война — изискваше от самурая безпрекословно подчинение на неговия господар и на по-висшите по ранг. Но в настоящото положение Сано бе принуден да пренебрегне кодекса, според който живееше.

— Двамата с Хирата сан няма да оставим съдбата на съпругите си във ваши ръце — заяви той.

— Предполагам, че предпочитате да поверите спасителната операция на вашите безразсъдни аматьори, които наричате разузнавателен отряд? — отбеляза с подигравателен тон полицейският началник Хошина.

Старейшините взеха да се съвещават. Шогунът местеше поглед от човек на човек, като се опитваше да следи спора.

— Ще направим компромис — обяви той, размахвайки ръце, за да усмири събранието. — Ще изпратя войска. Ти ще поведеш своя... ъ-ъ... елитен отряд, а пък ти ще вземеш детективите си — рече той, посочвайки първо към Хошина и после към Сано. — Всички заедно ще открием похитителите и ще спасим майка ми.

Шогунът преливаше от властна гордост. Но Сано забеляза собствената си тревога, отразена върху лицата на останалите, докато си представяха хаоса, който щеше да настъпи в резултат на плана на техния господар.

— Това е блестяща идея, ваше превъзходителство — заяви дворецовият управител Янагисава със сърдечния, изпълнен с възхищение тон, който използваше, когато не бе съгласен с шогуна и възнамеряваше да прокара собствените си намерения.

— Но... — подхвана предпазливо полицейският началник Хошина.

Сано нямаше търпение да изслуша тази поредна манипулация, целяща да промени решението на шогуна.

— Извинете ме, ваше превъзходителство — каза той, — но ние все още не знаем кои са похитителите, нито къде се намират. Единственото, което ни е известно за тях, е, че вече са убили стотина души. При това положение да се организира нападение, е твърде голям риск за нашите жени.

— Ти си просто един страхливец, който се плаши да поеме какъвто и да било риск, а и твърде некомпетентен, за да имаш право да участваш в решаването на този проблем. Не го слушайте, ваше превъзходителство! — възкликна Хошина, скачайки, за да защити собствения си план и да zlepостави Сано.

— Не смейте да обиждате господаря ми! — извика Хирата, втренчил свиреп поглед в полицейския началник.

С огромно усилие Сано подмина думите на Хошина и се обърна към шогуна:

— Трябва да се подчиним на изискванията на похитителите.

Думите му бяха посрещнати с бурни възгласи на протест.

— Но ако... ъ-ъ... решим да чакаме другото писмо, кой знае какво могат да сторят на майка ми през това време тези... ъ-ъ... престъпници! — изхленчи шогунът.

— Без съмнение не очакваш от нас да предоставим на похитителите онова, което искат срещу освобождаването на жените! — възкликна дворецовият управител с гневно презрение.

— Или да ги оставим да се измъкнат безнаказано след такова престъпление! — добави Хошина в тон със своя любовник.

— Ако склоним глава пред похитителите, това би представило режима на Токугава като слаб и уязвим — отбеляза главният старейшина Макино, а останалите членове на съвета закимаха в съгласие.

Хирата отправи обиден поглед към Сано, сякаш детективът го бе предал:

— Не можем да не предприемем нищо. Нека свикаме нашите детективи и да потегляме!

Сано се почувства неловко, че трябва да отхвърли желанието на Хирата. Не му харесваше, че губи време, когато Рейко и Мидори бяха в опасност, но бе длъжен да убеди събранието, че нямат друг разумен избор, освен да изчакат.

— Жените са застраховката на похитителите срещу възможни действия от наша страна — каза той. — Престъпници, достатъчно интелигентни да планират и да осъществят подобна засада, са предвидили по-добър ход от това просто да убият заложниците. Те няма да сторят нищо лошо на жените, докато смятат, че могат да получат онова, което искат.

Съзирайки скептицизма на останалите, Сано усети необходимост от повече вяра в собствените си аргументи, но продължи:

— Каквато и цена да поискат похитителите, тя ще бъде нищожна в сравнение с онова, което струва завръщането на почитаемата господарка Кейшо.

Янагисава и Хошина присвиха очи в безмълвна неприязън, но шогунът коленичи; решителността му видимо намаля.

— Така е — съгласи се той.

— Можем да проследим и да накажем похитителите, след като жените бъдат в безопасност — добави Сано и се обърна към старейшините: — Фактът, че шествието стана обект на засада, че войниците са убити, а жените — отвлечени, вече е доказателство за уязвимостта на режима. Неразумно е в този момент да го отричаме. Вестта ще се разпространи из страната, преди да бъдем в състояние да я спрем. Един бърз и необмислен опит за спасяване е обречен на провал, след който положението на бакуфу ще се усложни още повече.

Макино кимна с неохота; другите старейшини сториха същото. Дворцовият управител Янагисава изрази съгласие с лека гримаса, а шогунът каза:

— Сано сан е прав. Ще изчакаме... ъ-ъ... да чуем искането им за откуп.

— И междувременно няма да предприемаме нищо — каза Хошина, отправяйки сърдит поглед към Сано.

Хошина бе очевидно бесен, че е пропуснал своя голям шанс да стане герой.

Сано не изпита тържество от тази победа, защото действителните му врагове бяха похитителите, срещу които се чувстваше безпомощен засега.

— Напротив. Трябва да обединим усилията си и да разберем кой стои зад това престъпление, за да можем да го открием и заловим, когато настъпи подходящият момент.

В критичен момент единомислието е задължително. Токугава Цунайoshi кимна одобрително, вече по-спокоен, след като спорът бе приключил и Сано бе свел бедствието до един разрешим проблем. Възцари се неловко единомушие. Атмосферата в помещението бе тягостна и задушна, наситена с лют дим и резливия мирис на опънати нерви.

— Предлагам да започнем разследването, като определим възможните заподозрени — каза Сано.

— Главатарят на похитителите трябва да е човек, който разполага с достатъчно войска, за да подложи на сеч охранявано шествие, или да има достатъчно пари, за да плати на наемници — макар и открито против стратегията на Сано, Хирата бе длъжен да подкрепи своя господар.

— Трябва да е разполагал с предварителни сведения за пътуването на жените, за да устрои засадата на точно това място и да ги причака — каза Хошина. — И тъй като самото пътуване е било внезапен порив на господарката Кейшо, а времето — твърде кратко, за да може вестта за него да стигне далеч, най-вероятно престъпникът живее или в Едо, или някъде в околността.

Сано отбеляза на ум колко бързо полицейският началник бе превърнал разследването във възможност да прояви таланта си на детектив. Самият Сано имаше необосновано, но натрапчиво усещане, че престъплението не е толкова недвусмислено, колкото изглеждаше.

— Питам се коя всъщност е действителната цел на това похищение — каза той.

Присъстващите повдигнаха вежди изненадано. Шогунът каза:

— Как може да има съмнение, че... ъ-ъ... че аз съм мишената и че отвличането е акт, целящ война срещу мен?

— Похитителят вероятно е враг на режима, а целта му е да унижи негово превъзходителство и да измъкне солиден откуп от хазната — заяви главният старейшина Макино.

Предполагаемите извършители можеше да бъдат граждани, негодуващи срещу строгите закони на бакуфу, или даймио — феодалите, потискани от режима на Токугава. Ронин — самураите без господари — бяха вечно недоволни и представляваха неизменен източник на неприятности, но Сано съзираше и други възможности.

— Може би похитителите целят нещо повече от това да нанесат удар върху режима или да получат пари срещу освобождаването на заложниците — предположи дворцовият управител Янагисава.

Докато изразяваше гласно предположенията на Сано, той придоби замислено изражение.

— Фактът, че не са си направили труда да плякосат багажа и да откраднат златото, показва, че богатствата не са били основната им цел — отбеляза Хошина.

— Може би зад това престъпление се крие по-личен мотив — Янагисава отправи поглед първо към Сано, после към Хирата и накрая към шогунa. — Ваше превъзходителство не е единственият сред нас с врагове, които биха могли да ни атакуват чрез съпругите ни.

Сано знаеше отлично, че единици сред живите можеха да се похвалят с толкова врагове, колкото Янагисава. Дългият списък включваше люде, които дворцовият управител бе отстранил от властта, родственици на съперници, които бе понижил, екзекутирал или премахнал, както и любовници, използвани и впоследствие отритнати от него. Зловеща решимост помрачи погледа на Янагисава.

— Имам предвид някои хора, които трябва да бъдат проверени — заяви той.

Хирата застина на мястото си с отворени уста, сякаш ударен от гръм от внезапното прозрение. В гласа му прозвуча ожесточена омраза:

— Владетелят Ниу.

— Твоят свекър, даймио на провинция Сацума — уточни Хошина. — Вие двамата сте във вражда, откакто ти се ожени за Мидори.

Парадирайки гордо с осведомеността си, полицейският началник добави:

— Възможно е похищението да е неговият начин да си върне дъщерята.

— Ако зад всичко това стои той, ще го убия! — възкликна Хирата.

Сано не беше готов да насочи разследването към владетеля Ниу, нито към политическите врагове на Янагисава.

— Нека не забравяме „Черния лотос“^[1] — каза той.

Споменаването само на името сякаш насити въздуха с отрова. Старейшините отместиха поглед и стиснаха устни под въздействието на отвратителния спомен. Хирата кимна мрачно. Янагисава и Хошина се напрегнаха в зле прикрит интерес, а шогунът придоби озадачен вид, без да разбира какво общо можеше да има с престъплението една вече несъществуваща будистка секта.

— Сектата е забранена, откакто организираното от тях въстание бе потушено преди осем месеца — продължи Сано, — и макар че повечето свещеници, монахини и последователи бяха заловени и екзекутирани за опита им да унищожат Япония, някои от тях все още са на свобода и понастоящем набират нови членове. Те ме ненавиждат заради участието ми в унищожаването на сектата, а жена ми — за убийството на техния водач. Заклеха се да отмъстят...

През последните десет години членовете на „Черния лотос“ бяха подложили на мъчения и убили безброй люде, които по някакъв начин се бяха изпречили на пътя им. Фанатичните привърженици, отговорни за огромния пожар, в който бяха загинали над седемстотин души, бяха способни да изтребят едно шествие, жертвайки собствения си живот. Мисълта, че не бе изключено Рейко да е тяхна пленница, изпълни Сано с паника. Възможно беше да са й подготвили съдба, много по-страшна от смъртта.

— Както изглежда, разполагаме с предостатъчно заподозрени, които да разследваме — отбеляза Янагисава.

— Ами тогава... ъ-ъ... ви нареждам да се заловите за работа незабавно, да върнете майка ми и да екзекутирате нейните похитители по най-бързия начин — шогунът махна към присъстващите. — Свободни сте.

Сано и Хирата напуснаха двореца. Хирата бе потънал в мрачни мисли и не промълви нито дума, докато не влязоха в ограденото с каменни стени имение на Сано. После изведнъж избухна:

— Простете, че говоря тъй дръзко, но не смятам, че правим всичко, за да спасим жените. Ограничаването на действията ни само в Едо и разследването на собствените ни врагове може и да се окажат грешка. Освен това, каквито и улики да са оставили похитителите, те са там, на Токайдо, твърде далеч от тук.

— Прав си — призна Сано. — Затова ще ти възложи тайно поръчение.

Чертите на Хирата, озарени от факлите, осветяващи двора, се изостриха от едва сдържана надежда.

— Ще отидеш на мястото на похищението — продължи Сано. — Вземи със себе си детективите Маруме и Фукида. Предрешете си и пътувайте под чужди имена. Никой не трябва да знае, че разследвате престъпление, защото не искаме похитителите да разберат, че сме по дирите им, пренебрегвайки исканията им. Огледайте внимателно терена, потърсете очевидци и се опитайте да откриете някакви следи от похитителите.

— Да, сосакан сама — каза Хирата с пламенна признателност.

— Докладвай ми за всички улики, които намериш — продължи Сано. — Но ми обещавай, че няма да се приближаваш до похитителите и няма да предприемаш никакви действия, които биха могли да застрашат жените.

— Обещавам! — плащът на страха и безсилието се свлече от плещите на Хирата; лицето му се проясни и вече излъчваше увереност. — Ще бъдем готови да тръгнем на разсъмване. Давам ви дума, че ще открием похитителите!

Хирата се втурна към казармите. Сано остана сам насред двора заслушан в жуженето на цикадите^[2], в лая на кучетата и в тропота на конните стражи, които охраняваха в нощта, разгърнала черна пелена около него. Мислите му, изпълнени с копнеж, се устремиха към Рейко.

Къде ли бе тя? Гърдите му бяха сковани от мъчителна тревога, но въпреки това се надяваше да е невредима. Помоли се съпругата му и останалите жени скоро да се приберат у дома живи и здрави, а съдбата, подпомогната от усилената им работа, да опровергае предчувствието за бедствие, което го смразяваше.

[1] Борбата на Сано срещу сектата „Черният лотос“ е обект на романа на Лора Джо Роуланд „Якешину“ — Б.р. ↑

[2] Насекомо жътвар — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Приглушени ридания върнаха Рейко в съзнание, въпреки че все още беше замаяна. Помисли си, че вероятно Масахиро се е събудил, стреснат от кошмар. Майчиният ѝ инстинкт я подтикваше да отиде при него... но нещо ѝ пречеше. Сякаш здрави метални скоби стягаха краката ѝ и притискаха ръцете ѝ от страни до тялото. Тя премига и отвори очи в недоумение, но лицето ѝ бе покрито с дебел груб плат и единственото, което видя, бе непрогледен мрак. Пое рязко въздух стъписана и езикът ѝ усети натиска на нещо грапаво и сухо, което изпълваше устата ѝ. В следващия миг Рейко осъзна, че се движи в бърз отривист ритъм, носена от ръце, които я бяха хванали за глезените и подмишниците. Риданията продължиха, съпроводени от стенания. Внезапно Рейко усети, че я залива вълна от паника, сърцето ѝ се сви в мъчителен спазъм.

Къде се намираше? Какво се бе случило с нея? Споменът бавно проникна в съзнанието ѝ, зловещ и ужасяващ, въпреки мъглата на съня, която я обгръщаше. Врхлетяха я картини от засадата, клането и похищението. Вероятно чуваше виковете на Кейшо или на госпожа Янагисава. Те продължаваха да бъдат пленнички на място, намиращо се някъде отвъд границите на въображението.

Ужас завладя Рейко. Тя усети неистов порив да се мята и да крещи, но това само щеше да изчерпи силите ѝ. Наложиха си да остане неподвижна и се опита да подтикне сънливия си мозък към разумни разсъждения. Трябваше да подреди мислите си, да изостри сетивата си и да научи каквото може, за обстоятелствата около себе си, да не пропуска нищо, което можеше да се окаже полезно за оцеляване, както и да не позволи ужасът да я завладее.

Най-напред насочи вниманието върху себе си. Не можеше да помръдне, защото тялото ѝ бе здраво омотано с въже. Платът, покриващ лицето ѝ, представляваше черна качулка, която похитителите бяха нахлузили върху главата ѝ. Езикът ѝ вкуси сухотата на памучната тъкан, с която бе запушена устата ѝ. Повдигаше ѝ се,

главата ѝ се пръскаше от пулсираща болка. По всяка вероятност причината за състоянието ѝ бе упойващата течност, която похитителите бяха изсипали в гърлото ѝ. Други наранявания като че ли нямаше. Мускулите ѝ бяха вдървени и изпитваше нужда да се облекчи, което означаваше, че бе спала достатъчно дълго, за да се отдалечат значително от мястото на похищението и от възможността някой да я потърси.

Но може би все още никой не бе научил за случилото се. Може би щеше да умре, преди който и да било да ѝ се притечеше на помощ.

Заля я нова вълна от паника, която скова гърдите ѝ. Тя изпита такъв мъчителен копнеж по Сано и Масахиро, че замалко не избухна в сълзи. Но с усилие на волята запази присъствие на духа. Насочи сетивата си да разучи наоколо.

През плътната материя на качулката долови стъпки върху сухи листа, пукане на клонки, шумолене на трева и хриптящо дишане, вероятно на мъжете около нея. Тези шумове проникваха в смесицата от звуци, сред които успя да различи песен на щурци и цикади, както и вятъра, който свиреше в клоните на дърветата. От време на време се обаждаха кукумявки. Отнякъде се чуваше давещата кашлица на Кейшо; зад гърба ѝ хлипаше Мидори. Но не можеше да прецени къде беше госпожа Янагисава. Усещаше клони, които закачаха дрехите ѝ, както и студен влажен въздух. Наоколо ѝ жужаха комари. През качулката проникваше дим с мирис на смола. Рейко си представи как похитителите я носят заедно с останалите жени през потънала в нощен мрак гора, осветявайки пътя си с факли. Суматохата означаваше, че след тях вървяха още много мъже. Въображението ѝ обрисова безкрайна колона от фигури в качулки, които предпазливо се придвижват напред.

Внезапно стъпките се забавиха; движението спря. В кратката тишина Рейко чу как съвсем наблизо със скърцане се отваря тежка порта. После движението се възобнови, но атмосферата се промени. Горските звуци заглъхнаха; нозете закрачиха по каменна повърхност, стъпките им отекваха наоколо. Въздухът бе неподвижен, по-топъл и наситен с мирис на застояло.

Щом портата се затвори, тялото ѝ се наклони с главата нагоре. От рязката промяна на положението ѝ призля и Рейко си помисли, че ще повърне и ще се задуши. Усети, че се издига, носена от мъжете, под

чиято тежест дървените стъпала под краката им заскърцаха. На някаква площадка за момент я задържаха хоризонтално и после продължиха да изкачват още стъпала. Някъде от горе до нея достигнаха гукане на уплашени от нахлуването птици, цвърчене на прилепи и плясък на крила. Мъжете бяха зловещо безмълвни. Рейко си представи пуст зандан и настръхна от нарастващ страх.

Стигнаха до нова площадка, изкачиха пореден ред стъпала, след което спряха в пространство, където около нея се струпяха миришещи на пот мъже. Тя чу тупване на земята и реши, че оставят товара си. След това тръснаха на пода и нея. Стъргане на метал от извадени от ножници остриета изпълни сърцето ѝ с ужас. Нечии ръце опипаха тялото ѝ. Тя изплака и се заизвива безпомощно, сигурна, че похитителите възнамеряваха да убият както нея, така и приятелките ѝ. Другите жени също се разридаха.

Нечии ръце издърпаха въжетата, които я овързваха. Рейко усети рязко теглене, докато острието срязваше дебелите върви. Щом те паднаха, тя слепешката се устреми към свободата, опитвайки се да достигне кинжала под ръкава си.

Но оръжието беше изчезнало, явно похитителите го бяха взели по време на сражението. Всичко около нея се завъртя и я погълна във вихъра си. Вдървените ѝ мускули не издържаха на тежестта ѝ. Тя падна назад, като едва си поемаше дъх, стомахът ѝ се преобърна, обля я студена пот. Чу как мъжете се отдалечиха, последваха блъскане на врата и изщракване на метални резета. Тежките стъпки заглъхнаха по стълбата. С неописуема болка Рейко си помисли за пропуснатата възможност да избяга, проклинайки собствената си слабост, и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

После реши да не пилее повече енергия в самосъжаление и насочи своята тревога към приятелките си. С натежали и непохватни ръце тя смъкна качулката от главата си и махна парцала от устата си. Присви очи срещу оскъдната светлина, която проникваше през отвесните процепи на капаците, закриващи прозорците върху четирите стени на квадратната стая, където лежеше. Навън, далеч под нея, се носеше плисък на вълни и тя долови мирис на море. Когато очите ѝ привикнаха, видя около себе си три проснати тела.

— Почитаема Кейшо! — извика тя. — Мидори сан! Госпожо Янагисава!

В отговор се разнесоха немощни възкличания. Рейко се изправи с мъка и започна да диша дълбоко, докато престана да ѝ се вие свят и да ѝ се повдига. После допълзя до най-близкото тяло, смъкна качулката и освободи запушената уста.

— Уф! — господарката Кейшо се изкашля и се изплю. Изпълнените ѝ със страх очи запримигваха върху измъченото ѝ изпито лице. — Все едно ме е пипнал най-тежкият махмурлук. Какво се случи с нас? Какво е това място?

— Бяхме отвлечени, упоени и затворени — отвърна Рейко, доволна, че майката на шогуната се оказа издръжлива възрастна жена, способна да преживее подобно изпитание. — Не знам къде сме, освен че се намираме нависоко, близо до някакво езеро и наскреда гора.

Господарката Кейшо направи непохватен опит да се изправи. Беше жадна. Рейко също изпитваше мъчителна жажда, която бе изсушила устата и гърлото ѝ. Претърсвайки помещението, в друг ъгъл тя намери керамична кана с вода. Двете с Кейшо пиха жадно, макар че водата беше топла и с блудкав вкус.

Откъм проснатото тяло, чийто огромен корем подсказваше, че това е Мидори, се разнесоха стенания. Тя се беше освободила от качулката и натъпканата в устата ѝ кърпа и когато Рейко дотича до нея, се напъна да повърне.

— Зле ми е, много ми се гади — проплака тя.

Рейко се втурна за кофа. Върна се и както придържаше главата на Мидори, бременната жена повърна. После приятелката ѝ се хвана за корема, като трескаво го поглаждаше и опипваше.

— Бебето ми! — гладът ѝ бе изтънял от страх, а очите ѝ бяха широко отворени. — Не е помръднало, откакто се събудих.

За миг двете с Рейко застинаха, онемели от ужас, че опиумът или изживяната травма бяха причинили смъртта на нероденото дете. После Мидори се разтресе в ридания.

— О, не, моля, не! — изплака тя.

— Всичко е наред с детето — успокои я Рейко, надявайки се, че казва истината. — Просто е заспало. Лягай и почивай. Не се тревожи.

След като настани Мидори на пода, се доближи до госпожа Янагисава. Жената лежеше неподвижна и безмълвна, с изпънати нозе и отпуснати до тялото ръце. Когато Рейко свали качулката и измъкна

парцала от устата ѝ, госпожа Янагисава примига, отвори очи и бавно навлажни устни с език.

— Добре ли сте? — попита Рейко.

Госпожа Янагисава изрече едва чуто:

— Да, благодаря — лицето ѝ бе странно безизразно, тонът ѝ — спокоен и вежлив, все едно това бе най-обикновена среща. Госпожа Янагисава направи немощен опит да се надигне и когато Рейко ѝ помогна да седне, добави: — Сега трябва да си тръгвам, затова моля да ме извините.

Странно предчувствие прониза Рейко.

— Не можеш да си отидеш у дома! — заяви господарката Кейшо. — Отвлечени сме — тя се втрени насмешливо в лицето на госпожа Янагисава. — Да не би да си забравила?

Госпожа Янагисава се смръщи озадачена и поклати глава.

— Моля да ме извините... Не разбирам за какво говорите. Вече трябва да си тръгвам. Кикико чан има нужда от мен.

Тя сякаш не забелязваше нищо около себе си; изобщо не обърна внимание на Мидори, която стенеше и ридаше в другия край на помещението.

— Съжалявам, но това не е възможно — възрази ѝ предпазливо Рейко и ѝ обясни какво се бе случило.

Думите ѝ обаче сякаш не проникваха в съзнанието на госпожа Янагисава, която се изправи на крака с усилие и залитайки и опирайки се в стената, взе да обикаля помещението като в несвяст.

— Кикико чан! — извика тя. — Къде си?

— Загубила е разсъдъка си от шока — отбеляза Кейшо.

Рейко се опасяваше, че майката на шогуната бе права. Вероятно състоянието на госпожа Янагисава бе резултат от вторичното въздействие на опиума или може би и бездруго нестабилното ѝ съзнание просто искаше да отхвърли случилото се. Отказът ѝ да приеме фактите я бе отвел отвъд границата на вменяемостта.

— Къде си, Кикико чан! — извиси тревожно глас госпожа Янагисава. — Ела при мама!

Рейко бързо отиде до нея и я прегърна.

— Кикико чан е в безопасност у дома. Моля ви, седнете и се успокойте. Не ви е добре.

Госпожа Янагисава се дръпна и продължи да търси из помещението.

— Кикуко чан! — викаше тя с нарастващо безпокойство.

— Имаме нужда от помощ — отбеляза господарката Кейшо. Залитайки, тя отиде до вратата, заблъска по нея и се развика: — Хей! Имаме болни хора тук. Заповядвам ви да доведете лекар!

Ударите отекнаха така, сякаш бяха прозвучали в дълбок празен кладенец. Отговор не последва. Риданията на Мидори се извисиха в истерични вопли.

— Изобщо да не бях тръгвала на това пътуване! — изплака тя. — Само ако си бях у дома!

— Това вече е нетърпимо — обяви възмутено Кейшо. Страхът ѝ бе отстъпил място на гнева. — Главата ми ще се пръсне. Искам си лулата. Тук е толкова студено. Този прах ми дразни дробовете — тя се закашля и взе да хъхри. — Да се държат така с мен, майката на шогуна, това е безчинство! — тя изрита вратата. — Които и да сте, пуснете ни незабавно!

— Искам бебето ми да е добре! — изплака Мидори, хлипайки. — Искам Хирата сан!

Рейко се чувстваше отговорна за приятелките си и съзнанието за това се стовари върху нея със силата на лавина. Макар самата тя да бе обзета от ужас, намери сили да каже:

— Трябва да запазим спокойствие. Ако загубим самообладание, това само ще влоши нещата.

Господарката Кейшо се извърна към Рейко ядно:

— Теб толкова те бива да разгадаваш мистерии. Намери начин да се измъкнем от тук!

Но Рейко знаеше до каква степен предишните ѝ успехи зависеха от оръжията, от свободата на движение, от достъпа до информация, както и от властта на Сано, на неговия детективски отряд и на режима на Токугава зад гърба ѝ. Тук, без оръжие и в капан, какво би могла да стори, за да спаси приятелките си? Въпреки всичко решимостта и чувството за дълг я заставяха да опита.

— Моля ви, имайте търпение. Ще намеря начин да се измъкнем — обеща тя, като се преструваше на уверена.

Кейшо клекна, скръсти ръце и зачака; Мидори престана да хлипа. Не на себе си, замаяна и сякаш безплътна, госпожа Янагисава

се въртеше бавно в кръг, а очите ѝ се стрелкаха с отсъстващ поглед. Неловката тишина бе нарушавана от глух плисък на вълни. Рейко отиде до вратата и я бутна. Масивното дърво не поддаде. Натискът само раздрънка резетата от външната страна. Опипа повърхността и ръбовете за някакви пукнатини, но напразно. Отиде до прозорците и установи, че капациите са здраво заковани. Мушна пръсти в тесните процепи между грубите дървени дъски и се опита да ги раздалечи, но това не доведе до нищо, освен че в кожата ѝ се набиха тресчици.

Госпожа Янагисава се свлече в един ъгъл отчаяна и хлипайки.

— Не мога да намеря малкото си момиченце — изплака тя. — Къде може да е отишло?

Рейко огледа стените и пода. Бяха осеяни с дупки и цепнатини, но нито една не бе достатъчно голяма, за да могат да избягат. Постройката изглеждаше стара, запусната, но солидна. Скоро Рейко се изтощи, задъха се и се обля в пот въпреки студа. Застана в средата на помещението и погледна нагоре. Таванът надхвърляше двойно ръста ѝ. През процепите между дебелите греди проникваше лунна светлина. Неуспехът изчерпи енергията ѝ и тя се свлече на колене.

Откъм Мидори долетя окаян вопъл:

— Какво ще стане с нас?

Господарката Кейшо скочи трмаво на крака, прекоси тичешком помещението и заблъска по капациите.

— Помощ! — закрещя тя. — Някой да ни помогне!

— Не се поддавайте на паника! — изрече умолително Рейко. — Трябва да пестим силите си и да запазим самообладание, за да можем да избягаме при първа възможност.

— Никога няма да успеем да избягаме! — изплака Мидори и се разтресе в безутешни ридания. — Ще си умрем тук... до една!

Истерията ѝ зарази Кейшо, която взе да дращи с нокти по вратата.

— Трябва незабавно да се махна от тук! Не мога повече да понасям всичко това!

Макар че Рейко се опита да ги вразуми и успокои, те не ѝ обърнаха внимание.

— Хирата сан! — извика Мидори, сякаш гласът ѝ можеше да преодолее разстоянието и да достигне съпруга ѝ.

Кейшо блъсна с тяло вратата няколко пъти, сипейки грозни ругатни, които издаваха селския ѝ произход; госпожа Янагисава хлипаше. Никога до този момент Рейко не се бе чувствала тъй безполезна. Щом вестта за клането и похищението стигнеше до Едо, шогунът със сигурност щеше да нареди на Сано да разследва това тежко престъпление. А Рейко се намираше в центъра на събития, които можеха да се окажат най-сериозният случай в кариерата на Сано. Само че целият ѝ талант и опит нямаха никакво значение, тъй като този път тя бе жертвата, а не детективът.

Отчаяние, физическа немощ и ужас, че повече никога няма да види Сано и Масахиро, почти я погълнаха. От очите ѝ рукоаха сълзи, но самурайският ѝ дух разпали силен гняв към похитителите и отхвърли идеята да се предаде без съпротива. По някакъв начин трябваше да спаси себе си и своите приятелки и да предаде тези престъпници на правосъдието.

— Хирата сан! — продължаваше да вика Мидори.

Отчаянието на спътничките ѝ отекна в душата на Рейко. Колкото ѝ да се стремеше към действие, по всичко личеше, че понастоящем нямаше какво да направи, освен да чака онова, което предстоеше да им се случи.

ГЛАВА 5

На зазоряване слънцето, подобно на огромна капка кръв, се плъзна над източните хълмове извън Едо и заблестя наред бялата мъгла, която забулваше небето. Многогласен звън на храмови камбани призоваваше свещениците на утринна служба и изтръгваше жителите на града от нощния сън. Между клоните на дърветата зад каменните зидове на крепостта Едо вече звучаха птичи трели, когато стражите отвориха масивните, обковани с желязо порти. От тях излезе Хирата, придружен от детективите Фукида и Маруме. Фукида бе мрачен, сериозен самурай, преминал дващестте; Маруме, с десетина години по-възрастен, имаше ведро лице и силно телосложение. Двамата с Хирата язدهа коне, натоварени с дисаги за пътуването им до мястото на похищението. Предрешени като ронин, те бяха облечени в износени памучни кимона и широкополи сламени шапки; бяха смъкнали всички отличителни белези на своя ранг с надеждата да се слоят с другите пътуващи и незабелязано да открият следите на похитителите.

Вместо да поеме по главния булевард на запад към Токайдо, Хирата поведе хората си по един път, който минаваше през района на даймио, южно от крепостта.

— Един кратък престой може да ни спести продължително дирене — каза той.

Градът се будеше за живот и горещината на деня бързо надви нощния хлад. Самураи на коне изпълваха широките улици в района на даймио и дворовете на оградените с казарми представителни къщи с гипсови стени, украсени с черни плочки. Носачи доставяха бали с ориз и продукти за изхранване на хилядната челяд на клановете на даймио и на васалите им. Хирата, Маруме и Фукида слязоха от конете си пред едно от най-големите имения. Портата се открояваше с червените си греди и разчупения си покрив; белият флаг, който се вееше над дверите, носеше герб, изобразяващ водно конче. Хирата се приближи към пазача в една от двете еднакви стражници.

— Владетелят Ниу вкъщи ли си е? — попита той.

Пазачът се втрени в дрипавите дрехи на Хирата, изхили се презрително и каза:

— Кой пита? — после, разпознавайки Хирата, се смути, скочи на крака и се поклони: — Моите извинения. Да, почитаемият господар Ниу си е у дома.

— Искам да го видя — заяви Хирата с глас, който показваше, че едва сдържа гнева си.

— Разбира се — пазачът отвори портите. — Ще го уведомя, че сте тук.

— Остави, ще го сторя лично.

Хирата мина гордо през портата; Фукида и Маруме го последваха в просторен двор. Вътре патрулираха самураи, а помещенията за стражите съдържаха арсенал от мечове, копия и алебарди. Щом преминаха през друга порта, която водеше отвъд казармите на войниците, Хирата усети, че яростната неприязън, която бе изпитвал към владетеля Ниу, се възпламенява отново.

Причините за враждата им се кореняха назад в миналото. Владетелят Ниу бе външен даймио, чийто клан бе победен от армията на Токугава по време на битката при Секигахара^[1] и бе принуден да положи клетва за вярност пред победителите.

Хирата произхождаше от васална на Токугава фамилия. Макар че повечето останали даймио бяха приели управлението на Токугава без омраза и озлобление, владетелят Ниу негодуваше срещу прекомерни високите данъци, които бе задължен да плаща, както и срещу разпоредбите, изискващи от него да прекарва по четири месеца всяка година в Едо, а членовете на семейството му да остават тук като заложенници за доброто му поведение до завръщането му в собствената му провинция. Освен това ненавиждаше всички, които по някакъв начин бяха свързани с режима — в това число Хирата. Даймио се бе противопоставил на женитбата между Хирата и Мидори, които не се бяха подчинили на желанията му, както повеляваше традицията. Любовта им един към друг, както и детето, което бе на път още преди началото на брачните преговори, бяха наложили необходимостта от незабавни действия.

Хирата бе принудил с хитрост владетеля Ниу да даде съгласието си за този брак, в резултат на което даймио не му бе простил и до момента. Беше се заклел да раздели двойката и да отмъсти на Хирата.

Всички опити на Хирата да умилостиви даймио бяха завършили с неуспех. А онова, което бе научил за своя тъст, откакто двата клана се бяха сродили, го караше да смята владетеля Ниу за главен заподозрян в масовото убийство и похищението.

Той влезе с детективите си в представителната къща — подобен на лабиринт комплекс от постройки, издигнати върху здрави гранитни основи и свързани посредством закрити коридори и кръстосващи се керемидени покриви. Тримата нахлуха в личното помещение на владетеля Ниу.

Облечен в халат, даймио бе коленичил върху татами, а личният му слуга бръснеше главата му с дълъг бръснач. До тях седеше главният му васал Окита — мрачен и простоват мъж. Край стените стояха стражи. Всички се втренчиха изненадани в Хирата и детективите му.

— Къде е тя? — попита той рязко.

— Ти какво търсиш тук? — попита владетелят Ниу в отговор.

Беше нисък мъж, прехвърлил петдесетте, със смугла кожа и с широки плещи. Най-забележителната му черта бе асиметрията на лицето му. Дясната му половина бе изкривено отражение на лявата. Лявото му око се втренчи в Хирата с блеснал от омраза поглед; дясното бе вперено в далечината.

— Искam да знам къде е съпругата ми — заяви Хирата и се настани пред тъста си въпреки нарастващото безпокойство, което владетелят Ниу неизменно пораждаше у него.

— Че аз откъде да знам? — възкликна владетелят и изгледа Хирата с недоумение и враждебност. — Ти ми я открадна. Предполагам, че я пазиш и се грижиш за нея. Как смееш без мое позволение да се появяваш тук в този ранен час и да ми задаваш нелепи въпроси?

Ако някой друг бе реагирал по този начин, Хирата щеше да повярва, че говори истината, но владетелят Ниу бе лукав и нечестен.

— Вчера Мидори, господарката Кейшо, госпожа Янагисава и госпожа Рейко са били отвлечени — обяви Хирата.

— Какво? — владетелят Ниу вдигна вежди изумен и се наклони напред. — Как се е случило?

Докато обясняваше подробностите, Хирата мислено отбеляза, че шокът на тъста му изглеждаше неподправен. Но ако той бе организаторът на засадата, даймио най-вероятно го бе очаквал да се

появи и се бе подготвил да се престори на невинен. Хирата погледна към хората на владетеля Ниу. Стражите и Окита изглеждаха слисани и Хирата реши, че те не знаят за престъплението. Господарят им често действаше без тяхно знание.

— Кажи ми какво си сторил с жените — настоя Хирата.

— Ти смяташ, че съм ги отвлякъл аз? — владетелят Ниу се изправи тъй бързо, че едва не събори слугата си, който бе престанал да се мъчи да довърши бръсненето, и втренчи в Хирата изумен поглед.

— Точно така — отвърна Хирата.

— Е, не съм аз — заяви владетелят Ниу. — И за какво ще ми е да върша подобно нещо?

— Искаш да отделиш Мидори от мен и да разрушиш съюза между нашите два клана — отвърна Хирата. — Съветът на старейшините очаква исканията за откупа да са за пари, но аз съм на друго мнение. Ти се надяваш да принудиш шогуна да разтрогне брака ми.

Владетелят Ниу се втрещи.

— Колкото и да те мразя, нито съм изтребил цялото шествие на Токугава, нито съм отвлякъл майката на шогуна. Не си струва заради теб да рискувам да бъда екзекутиран за убийство и държавна измяна — в гласа му прозвуча открито презрение; той протегна ръка и блъсна Хирата. — Само някой побъркан би стигнал толкова далеч заради враждата си с такъв като теб.

— Ти вече си стигал твърде далеч — отбеляза Хирата. — Когато Мидори дойде тук за ритуалното си посещение след сватбата ни, ти я заключи и заплаши да я убиеш, ако не се разведе с нея — споменът разпали гнева на Хирата към владетеля Ниу. — Пусна я едва когато се появих с войници и те принудих да ми върнеш съпругата.

— Тя искаше да остане — нагло излъга владетелят Ниу. — Ти я отведе против волята ѝ!

— А месец по-късно се престори, че си ми простил, и ме покани на угощение — продължи Хирата. — Седях до теб, докато ядохме и пиехме. Същата нощ ми призля, получих ужасни стомашни спазми, съпроводени с разстройство и повръщане. Никой друг от гостите не се почувства зле. После лекарят на замъка Едо каза, че съм бил отровен. Ти си го сторил. Опитва се да ме убиеш!

— Това е зловна клевета! — изправи се владетелят Ниу, като пухтеше възмутено. — Ти просто имаш слаб стомах.

— А тази пролет в града ме нападнаха банда главорези — не спираше Хирата. — С хората ми влязох в бой с тях и накрая те избягах... Но преди това успях хубаво да ги огледам — Хирата посочи към пазача с тясно лице и остри черти, застанал до прозореца. — Този там беше главатарят им. Толкова по-зле за теб, че хората ти са жалки страхливци!

При тази обида пазачът се наежи и се приближи към Хирата, но бе възпрян от предупредителния поглед на владетеля Ниу. Даймио скръсти ръце предизвикателно; лявото му око гледаше гневно Хирата, докато дясното спеше.

— Грещиш. Онези, които си видял, не са били от моите хора. Сигурно са били някои от останалите ти врагове. И ми дойде до гуша от несправедливите ти обвинения.

Хирата обаче разполагаше и с други доказателства, че владетелят Ниу би пролял кръв, за да задоволи жаждата си за мъст. Когато Хирата бе попитал Мидори за поведението на баща ѝ, тя бе признала, че той открай време се отличавал необуздан, сприхав и безразсъден нрав. Владетелят Ниу изливал гнева си към Токугава, като биел наложниците си, нахвърлял се върху васалите си, безчинствал из своята провинция и посичал невинни селяни. Освен това Сано бе разказал на Хирата за най-малкия син на даймио, вече покойник, който бил извършил такова нечувано предателство, че явно не е бил с разсъдъка си. Всички от клана на владетеля Ниу потулявали крайностите в поведението му, за да го бранят, а бакуфу предпочели да скрият държавната измяна, за да не разберели хората, че режимът е уязвим. Хирата принадлежеше към много тесен кръг от хора, които знаеха, че лудостта бе наследствена черта в рода на Ниу. Освен това той смяташе, че гневът на тъст му, насочен срещу него, бе засилил лудостта му и го бе подтикнал да отвлече господарката Кейшо и да изстреби антуража ѝ.

— Омръзна ми да те слушам как отричаш — заяви Хирата и пристъпи към владетеля Ниу. — Искам да знам какво си направил с Мидори и приятелките ѝ.

Макар че владетелят Ниу му стигаше едва до рамото, ехидната усмивка върху изкривените му устни бе твърде плашеща.

— Не бих могъл да ги отвлека, защото изобщо не съм напуснал Едо. Ето те ще ти кажат — той вирна брадичка към хората си.

— Истина е — потвърди Окита с категоричен и делови тон. Личният слуга и пазачът кимнаха. — Не го е сторил той. През цялото време си беше в имението.

Заявеното алиби не убеди Хирата. Тези мъже бяха лоялни към владетеля Ниу, бяха всеотдайно до него при всичките злини, които бе вършил, и винаги биха излъгали, за да го защитят.

— Тогава сигурно си изпратил войници или наемници, за да не си мърсиш ръцете — предположи Хирата.

В гърдите му се надигна гняв, и то не само защото смяташе, че владетелят Ниу бе отвлякъл Мидори. Даймио всячески бе вгорчавал брака му, убивайки радостта от съпружеството и очакваното бащинство. Сърцето му блъскаше в гърдите, ръцете го сърбяха да изтръгне със сила истината от владетеля Ниу. Закрачи около тъста си, който се завъртя, следвайки го със свиреп поглед.

— Това е лъжа! — възкликна владетелят Ниу и от устата му се разхвърча слюнка. — Аз не съм организиран похищението. И как бих могъл, след като изобщо нямах представа, че жените са заминали на пътешествие?

— Не се преструвай, че не си знаел — каза Хирата, без да спира да обикаля около владетеля Ниу, като с всеки миг гневът му нарастваше. — Имаш си достатъчно шпиони в замъка Едо, защото си достатъчно заблуден да смяташ, че кланът Токугава готви война срещу теб... макар че не биха нарушили мира, който поддържат вече близо век. Няма начин да не си чул за планове на господарката Кейшо.

— Как смееш да ми се присмиваш? — владетелят Ниу стискаше и отпускаше ръце, сякаш едва се сдържаше да не го удуши. — Защо си губиш времето да ме обвиняваш, вместо да издирваш истинските виновници?

Взаимната им нетърпимост бе наситила въздуха наоколо. Стражите стиснаха дръжките на мечовете си; Маруме и Фукида застанаха нащрек в очакване всеки миг да пламне битка.

— Може ли да отбележа, че вероятно е станало недоразумение? — обади се предпазливо Окита. — Може би ако всички седнем на чаша чай, ще намерим начин да изгладим противоречията си.

Хирата знаеше, че основното задължение на този човек бе да упражнява контрол над владетеля Ниу и да овладява ситуации, които биха могли да възпламенят гнева на даймио. Владетелят Ниу не обърна внимание на васала си. Застина на място и върху лицето му се изписа съпроводено с ужас прозрение, което почти изравни двете половини на лицето му.

— А-ха, сега разбирам какво става — заяви той на Хирата. — Това е поредният ти заговор срещу мен. Искаш да ме премахнеш, да опетниш честта ми... А какъв по-добър начин от това да ме заклея миш като предател? — даймио заби пръст в гърдите на Хирата. — Ти самият си отвлякъл жените, за да ме набедиш!

Владетелят Ниу бе твърдо убеден, че Хирата си е поставил за цел да го унищожи въпреки уверенията на самия Хирата, че единственото, към което се стреми, е примирие.

— Какво? — Хирата замръзна със зяпнала уста. Нямах да престане да се учудва как владетелят Ниу вечно изкривяваше действителността. — Но аз не съм... Нали не мислиш, че...

— Не отричай! — прекъсна го владетелят Ниу, почервенял от гняв. — Двамата с шогуна заедно сте замислили този заговор. Вие сте организирали престъплението. И сте използвали дъщеря ми, за да ме набедите. Шогунът планира да ме екзекутира за отвличане на майка му и после да ми конфискува земите.

— Това е абсурдно! — възрази Хирата.

— Какво ти е обещал за съдействието, мръсен подлец такъв? — владетелят Ниу го сграбчи за предницата на кимоното. — Дял от богатството ми? Да управляваш собствената ми провинция?

Вбесен, Хирата се дръпна рязко и се освободи от хватката на даймио.

— Никога не бих набедил, когато и да било в убийство и държавна измяна. Макар че ти заслужаваш наказание за всичко, което си ми сторил, аз никога не бих заговорничил срещу бащата на съпругата си. Ти просто се опитваш да отклониш подозренията от себе си и да ги насочиш към мен!

— Вижте само как се преструва на невинен — обърна се владетелят Ниу към присъстващите, а гласът му бе изпълнен с презрение. — Вижте как се прави, че вярва във вината ми. Гледайте с

какво нетърпение очаква унищожението ми. Само че няма да ти се размине!

Внезапно той се хвърли към Хирата, който загуби равновесие от сблъсъка с тялото му, политна назад и се блъсна в стената. Изобразяващата пейзаж фреска изхрущя. Владетелят Ниу склочи ръце около врата му и стисна здраво.

— Къде са дъщеря ми и господарката Кейшо? — изкрещя той, докато Хирата се давеше и се бореше да се откопчи от хватката на даймио. — Кажи ми какво си сторил с тях!

Хирата бе изумен от факта, че владетелят Ниу го бе превърнал в заподозрян и си бе присвоил правото да задава въпроси. Детективите Фукида и Маруме побързаха да се притекат на помощ на своя началник, но Окита ги изпревари. Сграбчи господаря си и го откъсна от Хирата. Докато младият мъж се опитваше да си поеме въздух, владетелят Ниу отхвърли Окита от себе си. Погледът му попадна на личния му слуга, който се бе свил ужасен на пода до него, и очите му светнаха зловещо. Даймио грабна бръснача от ръцете му.

— Ей сега ще те накарам да си признаеш злодеянията! — изрева владетелят Ниу и се хвърли върху Хирата.

Принуден да се отбранява, предизвикан да загърби благоразумието, Хирата извади меча си. Повече не можеше да търпи безумието на владетеля Ниу, обидите му, атаките му. Заля го вълна от необуздан гняв, която помете самообладанието му, и той почти забрави причината за идването си. Ей сега щеше да сложи край на тази война независимо от последствията.

В този момент Маруме и Фукида го хванаха и не му позволиха да се хвърли срещу даймио.

— Спрете, Хирата сан! — извикаха и двамата.

Стражите се втурнаха напред и хванаха владетеля Ниу. Обучени да защитават хората от своя господар, както и самия него от собствените му изблици, те го сграбчиха за краката. Той ругаеше и се съпротивляваше, но те успяха да измъкнат бръснача от ръцете му и да го обуздаят.

— Ще си платиш за тези клевети, долен простак! — изкрещя той на Хирата. — Ще те изкормя!

— Хайде, да тръгваме — подкани Маруме Хирата и двамата с Фукида го извлякоха от помещението.

Навън Хирата се освести и си припомни целта, която го бе довела на това място.

— Но аз не съм си свършил работата! — побеснял от гняв и отчаяние, той отказа да тръгне с хората си и взе да влачи крака по коридора.

— Няма смисъл — каза Фукида, като го дърпаше навън от представителната къща. — Дори и да знае къде е Мидори сан, няма да каже. Останете ли, просто ще ви убие.

Хирата се подчини с неохота. Щом яхнаха конете вън от имението, си даде сметка, колко зле бе подходил към сблъсъка с владетеля Ниу. Трябваше да запази спокойствие и да се отнесе към даймио вежливо, а не да губи самообладание. Макар и да осъзнаваше, че тъстът му би се държал по същия начин, каквото и да бе сторил, изпита мъчителен срам.

— Пропиях една възможност да разрешим случая — каза той.

— Ще има и други — успокои го Маруме, докато се мяташе на седлото. — Не се тревожете, ще спасим Мидори сан, каквото и да става.

Този опит за успокоение не утеши Хирата. Докато яздеха нататък по улицата, изгряващото над покривите на именията на даймио слънце му напомни, че времето тече неумолимо. А той не бе и крачка по-близо до откриването на съпругата си, отколкото в мига, в който бе научил за похищението.

Фукида заговори с несигурния тон на човек, изказващ онова, което неговият началник не би искал да чуе:

— Без съмнение съществуват основания за предположението, че похитителят е владетелят Ниу... Но не можем да го докажем. А както ни обяснихте, по думите на дворцовия управител от снощи има предостатъчно заподозрени. Спрем ли се преждевременно на владетеля Ниу, това може да ни отпрати в погрешна посока.

Хирата пое въздух и кимна.

— Прав си. Не бива да позволявам предубедеността да затваря очите ми за възможността някой друг да е отвлякъл жените — не успееш ли да се овладее, можеше да изложи на риск мисията си.

Хирата и детективите му свиха по булеварда и препуснаха на запад. Пред тях пътят се виеше и се стесняваше към невидимия хоризонт; магазини, къщи и пешеходци се размиваха в искрящата

мъгла от жега и дим. Хълмовете се мержелееха като сиви петна на фона на лазурния небосклон. Ако времето се задържеше такова, с бърза и продължителна езда Хирата и хората му трябваше да стигнат до мястото на масовата сеч и похищението.

— Но ако зад престъплението стои владетелят Ниу, ще намеря начин да го докажа — заяви Хирата, като изплющя с юздите. — И той ще си плати!

[1] Решителна битка, преломен момент — по наименованието на мястото, където през 1600 г. Токугава Йеясу (1542–1616) разгромява феодалите от западните провинции и слага край на продължителната война — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

На пода в приемната на имението на Сано в редици бяха коленичили сто детективи и воители, а седнал пред тях на подиума, сосакан сама им разказваше за похищението.

— Този случай е от първостепенна важност — заяви той. — Засега всички други задачи остават на заден план — разследванията на един свещеник от замъка Уено и на една кражба от хазната на Токугава можеха да почакаат. — Нищо чудно похищението да се окаже дело на сектата „Черният лотос“. Трябва да разпитае колкото се може повече членове и да установим какво знаят за престъплението. Детективи Иноуе и Араи, вие ще действате с мен — продължи Сано. Споменатите самураи — единият нисък и мускулест, другият висок и слаб, се поклониха. Сано раздели останалите на екипи. — Обиколете параклиси, чайни, игрални домове и всички останали места, за които се знае, че тези престъпници ги посещават. Разпитайте информаторите си за тайни храмове. Използвайте всички средства, за да се сдобие с някакви сведения, кои са похитителите и къде държат жените.

Той отпрати хората си. Беше доволен, че предприема някакви стъпки за спасяването на Рейко, но страхът за съпругата му заплашваше да срине привидното му самообладание. Нареди на Иноуе и Араи да го чакат при портите и се отправи към детската стая в крилото с личните помещения.

Утринното слънце сияеше през отворените към градината врати. Масахиро седеше на столчето си с малка масичка и ядеше оризова каша. Три бавачки му бършеха устата и това, което разсипваше, и му приказваха. Когато видяха застаналия на прага Сано, бавачките се поклониха, а Масахиро се усмихна с налапано с каша лице и искрящи очи.

— Тати! — възкликна той.

Сано усети прилив на такава любов към малкото момче, че сърцето му се сви от мъка. Синът им бе въплъщение на щастието, което Сано споделяше с Рейко... и което всеки миг можеше да изгуби

завинаги. Все пак успя да поздрави ведро сина си и после направи знак на най-възрастната бавачка.

— Трябва да поговорим, Осуги.

Жената го последва навън в градината; там Сано ѝ разказа за отвлечането. Устните ѝ се раздалечиха в безмълвно възклицание, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя бе бавачка на Рейко от детските ѝ години. Сано трябваше да отмести поглед, за да не гледа мъката ѝ, която заплашваше да срине собственото му самообладание.

— Моля те, кажи на прислугата какво се е случило, но Масахиро не бива да знае. Забранявам да се говори за това, когато той е наоколо. Не искам да се разстройва.

— Да, господарю — прошепна Осуги.

Сано се върна в детската стая. Вдигна Масахиро и го прегърна силно.

— Вчера нарисовах картинка — заяви Масахиро със сериозен тон. — Мама ще си дойде ли да види?

Щом докосна лице до нежната бузка на Масахиро, Сано усети как всеки момент от очите му ще бликнат сълзи.

— Да, разбира се — отвърна той и мислено се закле, че синът им няма да загуби майка си. После пусна Масахиро на пода. — Трябва да тръгвам. Да слушаш.

— Ти къде отиваш? — попита Масахиро.

— Да се видя с дядо ти — отвърна Сано.

Както винаги любопитен, Масахиро склони главица.

— Защо?

— Защото се нуждая от помощта му за една важна работа — и защото трябваше да съобщи вестта за отвлечането на Рейко на човека, на когото най-много се страхуваше да каже.

* * *

Сано и двамата му детективи яхнаха конете и се отправиха към административния квартал Хибия, южно от крепостта Едо, където бащата на Рейко служеше като един от двамата магистрати, които отговаряха за поддържане на законността и реда в големия град. Кирпичени стени ограждаха наполовина дървените постройки с

керемидени покриви, в които се намираха кабинети и жилищни помещения. Вестоносци, чиновници и сановници изпълваха тесните улици, като се сбираха на развълнувани групи. Сано долови откъслечни разговори и си даде сметка, колко бързо се разпространяваше вестта за похищението. Нищо в Едо не оставаше скрито за дълго.

В имението на съдията Уеда пазачите при портите го пуснаха с хората му във вътрешния двор, където гражданите се събираха да водят диспути пред съдията и където служители на реда охраняваха окованите затворници, които трябваше да се изправят пред съда. Сано нареди на детективите си да го изчакат и влезе в къщата.

— Добре си дошъл, Сано сан — поздрави го магистратът.

Самурай на средна възраст, той бе добре сложен, с едри черти и с посивели коси, събрани на темето му в стегнат кок. Носеше черна роба, украсена със златен герб. След като двамата си размениха поклони, той каза:

— Радвам се да те видя, но след малко имам дело.

— Извинете, че ви задържам, но трябва да поговорим.

Съдията се намръщи, усещайки, че нещо не е наред. Тревога изостри погледа му.

— Какво се е случило?

Сано хвърли поглед към стражите при вратата на съдебната зала и към чиновниците, потънали в работа в своите отделения.

— Може ли да отидем в кабинета ви?

Там съдията Уеда се настани зад бюрото си. Сано коленичи срещу него и каза:

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но дъщеря ви е жертва на похищение.

Докато Сано описваше обстоятелствата около престъплението, лицето на съдията Уеда остана безизразно. Ако човек не го познаваше добре, би си помислил, че е безразличен към тежкото положение на дъщеря си. Но Сано знаеше какъв шок и тревога изпитваше тъстът му. Съдията Уеда нямаше други деца и обичаше безкрайно дъщеря си — за него тя бе единственото, останало му от любимата му съпруга, която бе починала, докато Рейко бе още бебе. Той ѝ бе дал образование и бе направил необходимото да усвои умения по бойни изкуства, което обикновено се правеше за сина в семейството. Единствено

самурайската дисциплина, на която бе подчинен целият му живот, сега му позволяваше да скрие чувствата си.

— Ако има нещо, с което мога да ти помогна да спасиш жените и да заловиш извършителите, само ми кажи — заяви своята готовност за съдействие съдията Уеда.

— Благодаря ви, уважаеми тъсте — Сано се поклони и сподели подозренията си относно „Черния лотос“. — Нужно ми е да знам дали понастоящем има арестувани членове на сектата.

— Двама от тях, задържани вчера от силите на реда, в момента се намират в моята съдебна зала и очакват процес — отвърна съдията Уеда.

— Може ли да ги разпитам, след като приключите? — попита Сано.

— Разбира се — съгласи се съдията Уеда.

Двамата влязоха в съдебната зала — дълго помещение, в което присъстващите бяха коленичили в редици на пода в очакване на началото на процеса. При вратите стояха стражи. През отворените прозорци нахлуваха слънчеви лъчи, прорязвайки наситения с прах въздух. Хората вътре си вееха с хартиени ветрила.

Двамата обвиняеми бяха коленичили на ширасу. Бяха облечени в сиви затворнически роби; китките и глезените им бяха оковани с вериги. Сано коленичи в задната половина на залата. Съдията Уеда се настани на подиума между съдебните секретари. Всички му се поклониха почтително.

Един от секретарите обяви:

— Обвиняеми в този процес са Юн и Гоза от област Хонджо. Те са обвинени в палеж и в принадлежност към забранена от закона религиозна секта.

Двамата мъже бяха мускулести представители на простолудието, приближаващи трийсетте. Юн бе с ниско подстригани коси и лице, което би могло да се нарече красиво, ако не бяха твърде широките устни, присвити в начумерена гримаса. Гоза бе с обръсната глава, а малките гневни очички, вирнатият нос и брадясалите страни му придаваха вид на диво прасе.

— Сега съдът ще изслуша свидетелските показания — съобщи секретарят.

Той призова първите свидетели — един майстор на сандали и съпругата му. Те излязоха отпред и коленичиха близо до ширасу.

— Една монахиня от „Черния лотос“ дойде в нашия магазин, просеше милостиня — заяви мъжът. — Когато отказахме да ѝ дадем пари, тя ни прокле.

Сано знаеше, че членовете на „Черния лотос“ често принуждаваха гражданите да им дават пари и си служеха със сила, за да направят заклинанията си по-убедителни.

— Същата нощ полицаи заловиха тези мъже, докато се опитваха да подпалят постройката — добави жената.

Един офицер от полицията даде показания, че, оказвайки съпротива при задържането си, Юн и Гоза са убили един негов граждански помощник. Сано огледа внимателно обвиняемите и разпозна в тях новия вид последователи на „Черния лотос“. Те не бяха заблудените фанатици, вярващи, че принадлежността към сектата ще им донесе славно просветление. Бяха безскрупулни мъже, привлечени от насилието и богатството, с които се свързваше „Черният лотос“.

— Можете да се изкажете в своя защита — обърна се към престъпниците съдията Уеда.

Юн сви рамене и измърмори навъсено:

— Така беше, признавам всичко.

Гоза повтори самопризнанията. Сано видя, че и двамата си даваха сметка, че няма смисъл да отричат вината си, след като са били хванати на местопрестъплението.

— Обявявам ви за виновни и ви осъждам на екзекуция — обяви съдията Уеда.

После разпусна присъстващите и секретарите. Те си тръгнаха и оставиха него, доверените му стражи и Сано сами с престъпниците, които си размениха погледи и се размърдаха напрегнато. Сано отиде до подиума.

— Сосакан сама на шогуната ще ви разпита — заяви съдията Уеда на двамата осъдени.

Те се втренчиха в Сано с враждебност, която по нищо не отстъпваше на неговата към тях.

— Кой ви нае да подпалите магазина? — попита ги той.

— Един свещеник от „Черния лотос“ — отвърна Юн. Грубото му красиво лице бе лъснало от пот. — Нарича себе си Проникновена

мъдрост.

Гоза кимна утвърдително, свеждайки бръснатата си „прасешка“ глава. Очевидно двамата не страдаха от излишна лоялност към своя господар и нямаха нищо против да дадат сведения за него. Сано си спомни, че бе чувал, че този свещеник има многобройни и опасни последователи.

— И къде мога да намеря Проникновена мъдрост? — попита той.

— Той има тайни храмове — отвърна Юн. — Само че не знам къде се намират. Местят се непрекъснато.

За да се отърве от полицията, прецени Сано.

— Как вие и последователите му разбирате къде да го намерите?

— Оставя съобщения в един будистки магазин за утвар, недалеч от моста Нихонбаши. Хората от „Черния лотос“ отиват там и питат за Йоши — това е паролата — и той им казва в кой храм ще се срещнат този ден.

— За какво друго, освен за палежи наема хора като вас?

— Когато някои членове напуснат „Черния лотос“, ние ги заплашваме, за да не ни издадат — обясни Гоза.

— А който го стори, намира смъртта си. Отвлечаме жени за свещеника, когато му трябват за разни ритуали.

Сано застана нащрек:

— Какви жени?

Гоза се ухили, оголвайки прогнили зъби:

— Красиви.

На подиума съдията Уеда се навъси и се приведе напред. И той като Сано много добре знаеше какво се случваше по време на жестоките извратени ритуали на „Черния лотос“.

— Да сте чували някога от сектата да са похищавали жени за откуп? — попита Сано.

Мъжете поклатиха глава. Юн свъси вежди озадачен, сякаш се опитваше да прозре намеренията на Сано; Гоза изглеждаше просто отегчен.

— Майката на шогуна и още три знатни дами са били отвлечени вчера — поясни Сано, без да откъсва поглед от престъпниците, докато пристъпваше по-близо до тях. — Какво можете да ми кажете по този въпрос?

— Нищо, господарю — отвърна Юн с привидно искрена изненада. — За първи път чувам — после се засмя. — Привържениците на „Черния лотос“ смятат, че техният върховен свещеник Анраку е възкръснал. Казват, че търсел отмъщение за смъртта си. Може той да е отвлякъл тези жени.

Очевидно Юн не споделяше убежденията на членуващите в сектата и им се надсмиваше. Позволяваше си да се шегува с престъплението и това вбеси Сано. Прииска му се да натика лицето му в белия пясък и да му изтрие мазната усмивчица. В този момент видя, че Гоза бе застинал със зяпнала уста и с мътен поглед във втренчените очи, сякаш го бе осенила внезапна мисъл. Сано бързо приклепна и го сграбчи за раменете.

— „Черният лотос“ ли е отвлякъл жените? — попита той настоятелно.

Лукавство оживи изражението на Гоза, макар че той се дръпна назад, уплашен от Сано.

— Възможно е — отвърна той.

Сано предположи, че осъденият знае нещо, и го разтърси.

— Казвай!

— А ако ви каже, ще ни помилвате ли? — намеси се Юн.

Мисълта да опрости смъртната присъда на убийци изпълни Сано с отвращение.

— Не смей да се пазариш с мен! — отсече той. — Къде са те?

Гневът и нетърпимостта надделяха над омразата му към злоупотребата с властта. Зашлеви силно Гоза по едната, а после и по другата страна. Ако този престъпник скриваше факти, които можеха да спасят Рейко, не заслужаваше никаква милост.

— Няма да постигнете нищо, ако го нараните — отбеляза Юн самодоволно. — Той няма да говори, ако не ни помилвате.

Вбесен, че престъпниците бяха постигнали надмощие, Сано се извърна към Юн, готов да удари и него, но съдията Уеда се намеси тихо:

— Сано сан, чакай! — после се обърна към осъдените: — Кажете ни какво знаете, и аз ще помисля за отмяна на присъдата ви.

Каменното му изражение подсказа на Сано как тъстът му се разкъсваше между дълга си да брани закона и нуждата да спаси дъщеря си. Макар че често проявяваше снисхождение към дребните

нарушители, той никога не бе освобождавал виновник в сериозно престъпление.

Гоза издрънча с веригите си.

— Първо ни освободете — каза той, — иначе няма да се спогодим.

— Говорете или поемате към мястото за екзекуции.

Съдията Уеда отпрати към осъдените онзи безпощаден поглед, който бе усмирявал не един противник, и махна на стражите. Престъпниците се стреснаха видимо и се спогледаха. Юн кимна на Гоза, който каза:

— Дочух разговор, че „Черният лотос“ планира голямо нападение срещу Токугава. Може да е ставало въпрос за това похищение и да го е организирил Проникновена мъдрост.

Сано отстъпи и изгледа мъжете с подозрение.

— И чие дело е отвличането? Къде може да държат жените?

Гоза сви рамене.

— Казах ви каквото знам.

— Казах ми онова, което според теб ще отърве кожата ви — Сано усети, че кръвта му кипва от гняв и презрение. Тази версия бе възможна, но твърде неясна и колкото и да му се искаше да вярва, че се е сдобил с някаква информация за похитителите, нямаше никакво доверие в източника ѝ. — Смятам, че лъжете.

— Това е самата истина — настоя Гоза, вирнал предизвикателно брадичка.

— Сега можем ли да си вървим? — обърна се Юн към съдията.

Сано отпрати бърз поглед към тъста си, за да го предупреди да не се подвежда по думите им. Съдията Уеда се навъси, стисна устни и се обърна към престъпниците:

— Ще забавя присъдата ви, докато установя дали сте ни казали нещо, което може да ни бъде от полза — той махна на стражите. — Отведете ги в затвора Едо. Затворете ги в самостоятелна килия и се погрижете да са в безопасност.

Осъдените се разkreсяха в знак на протест, когато стражите ги повлякоха навън от съдебната зала. Сано ѝ съдията Уеда въздъхнаха тежко.

— Ако този тип казва истината и получената информация ни помогне да спасим майката на шогуна, негово превъзходителство ще

ме похвали за находчивостта — заяви съдията Уеда. — Но ако се окаже изпечен лъжец, ще стана за посмешище като пълен глупак и ще бъда порицан за уронване на справедливостта — после добави с мрачна откровеност: — Но изобщо не ме е грижа какво ще стане с мен. Единственото, което искам, е да спасим дъщеря ми.

Сано не си позволи да прояви съчувствие, което само щеше да притесни тъста му.

— Може би този свещеник ще ни отведе до Рейко.

Незабавно ще тръгна с хората си да го издиря.

* * *

Улицата бе една от многото, които се разклоняваха като извити ребра от главния булевард недалеч от подножието на моста Нихонбаши — мястото, официално прието за начало на Токайдо.

Магазинчето за будистка утвар заемаше предната част на постройка, разположена по средата между две пресечки. Входът бе закрит със синя завеса, а зад един щанд наред висещи от ниския таван мънистени броеници и отрупани със статуетки на Буда и кутийки с тамян лавици стоеше беловлас мъж. Сано и детектив Араи крачеха отвън, докато детектив Иноуе, предрешен в евтина памучна роба, набързо купена за целта, влезе в магазина и се приближи до собственика.

— Търся Йоши — каза той, следвайки инструкциите на Сано.

Собственикът го изглежда внимателно и върху набразденото му от бръчки лице се изписа подозрение.

— Съжалявам, господарю, но тук няма човек с такова име.

Сано бе разочарован, защото очевидно собственикът се бе досетил, че детективът не е истински член на сектата „Черният лотос“. Освен това бе усетил в появата на Иноуе заплаха, защото се спусна към закрития със завеса изход зад щанда. Иноуе се прехвърли през тезгяха и успя да го хване. Когато Сано и Араи се втурнаха в магазина, Иноуе бе сграбчил собственика за ръцете.

— Моля ви, господарю, не ме наранявайте! — извика старецът.

— Няма, ако ми кажеш къде е храмът на „Черния лотос“ — отвърна Сано.

— Ами че аз не знам!

Собственикът избухна в нервен кикот, който премина в писък, когато Сано измъкна меча си от ножницата.

— Къде е храмът? — попита настоятелно той.

Изпитваше срам, че му се налага да сплашва безпомощен възрастен човек, макар че жертвата му съдействаше на „Черния лотос“ — престъпление, което се наказваше със смърт. Но похищението недвусмислено показваше на Сано, че принципите му си имаха граници. Бе готов да направи всичко, за да открие кой бе отвлякъл Рейко, а спасяването на майката на господаря му превъзхождаше по важност личните идеали.

— Добре... Ще ви кажа. Намира се в чайната до параклиса Инари, в северния край на зеленчуковия пазар Канда — после собственикът довърши умолително: — Моля ви, не ме убивайте!

Сано прибра меча си в ножницата. Детектив Иноуе разхлаби хватката си и старецът въздъхна с облекчение.

— Хубаво ме чуй какво ще ти кажа — заяви Сано на възрастния човек. — Продължаваш да си работиш както досега. Нито дума на приятелите ти от „Черния лотос“ за разговора. Ясен ли съм?

Старецът се сви смирено.

— Да, господарю.

— Детектив Араи ще остане тук и ще те държи под око, за да сме сигурни, че ще изпълниш нареждането ми — добави Сано и се обърна към Араи: — Арестувай всеки, който дойде да пита къде се намира храмът.

— Слушам, сосакан сама — отвърна детективът, макар че очевидно се питаше колко ли размирници можеха да се появят и дали щеше да успее да се справи с всичките без чужда помощ.

— Ще ти пратя хора за подкрепление колкото се може по-скоро — обеща Сано. Внезапно детективският корпус му се стори по-малък от обикновено и съвсем недостатъчен, за да успее да хване в мрежата „Черния лотос“. — А ние с детектив Иноуе трябва да открием този храм.

* * *

Чайната се намираше насред ред запуснати ниски постройки, над които се извисяваше портата на светилището, посветено на Инари — шинтоисткия бог на ориза. Гонгът биеше, от портата се стичаха селяни. Сано и детектив Иноуе завързаха конете си на един близък стълб. Слънцето се издигаше все по-високо към пладне, сенките се отдръпваха, а уличните кучета лежаха под стрехите, дишайки тежко.

Сано даде знак на Иноуе да изчака и се отправи към плъзгащата се врата, която бе оставена отворена само колкото през нея да се промъкне човек. Опря гръб в стената на постройката и извърщайки глава, надникна в малко помещение, необзаведено и празно, в дъното на което се виждаше затворена врата. Той повика с жест Иноуе, който се промъкна след него в чайната. Двамата опряха ухо на вратата и доловиха слаби гласове, които припяваха. Сано усети, че сърцето му заби учестено както от вълнение, така и от тревога, защото бе сигурен, че е попаднал на ритуална церемония на „Черния лотос“. Измъкна мечата си, уверен, че свещениците, сестрите и поклонниците от сектата щяха да се сражават до смърт и нямаше да допуснат да бъдат заловени. После кимна на Иноуе.

Детективът успя да отвори вратата, след като я бе напънал с всичка сила, докато поддаде и се откряна с тежко скърцане на дърво. Сано изкрещя:

— Не мърдайте! В името на шогуна ви заповядвам да се предадете!

Двамата с Иноуе се втурнаха в дълго тясно помещение. От дебелите греди на тавана висяха незапалени фенери, които се полюшваха. При стената в отсрещния край имаше маса, върху която бяха поставени запалени свещи. Пространството пред олтара, където трябваше да коленичат поклонници, бе празно. Сано се закова намясто и отпусна меч, слиян от очакващото ги разочарование. Но припяването продължи и сега вече звучеше по-силно. Двамата с Иноуе се смръщиха озадачени. После погледът на Сано бе привлечен от тънък отвесен правоъгълник от слънчева светлина на ръба на задната врата. Двамата с Иноуе се спуснаха към нея, отвориха я рязко и погледнаха навън.

До отсрещната къща на пустата уличка бяха клекнали в кръг четири момиченца и си пееха, потънали в някаква детска игра. Сано и

Иноуе поклатиха глава. Унил от поредното разочарование, Сано изрече очевидното:

— Членовете на сектата са напуснали и този храм.

Членовете на „Черния лотос“ притежаваха някаква свръхестествена способност да предусещат приближаващата опасност и да се измъкват точно навреме. Сано вече си представяше дългите часове на преследване. И още по-лошо — не разполагаше с доказателства, че диренето ще го отведе до Рейко. Разчиташе единствено на думата на един престъпник... и на собствените си инстинкти, които също можеха да го подведат жестоко. Може би бе убеден във вината на „Черния лотос“, защото не можеше да понесе мисълта, че просто си губеше времето, докато пристигнеш писмото с исканията на похитителите. При все това предпочиташе да се вкопчи в това свое убеждение, вместо да признаеше собственото си безсилие.

— Ще разпитаме съседите дали не знаят къде са отишли Проникновена мъдрост и последователите му — каза Сано на Иноуе. — Ако не могат да ни кажат нищо, знам няколко тайни убежища на „Черния лотос“, които трябва да проверим.

Макар и убеждението, че следва правилната посока, да представляваше някаква утеха, той се надяваше да греши в предположенията си за „Черния лотос“ и искаше да вярва, че Рейко не бе тяхна пленница. Жестокостта на сектата към жертвите ѝ беше безгранична. А и го терзаеше една мисъл, която му се струваше единственият сигурен факт — който и да бе похитителят на Рейко, колкото повече се проточваше пленничеството ѝ, толкова повече намаляваха шансовете ѝ за оцеляване.

ГЛАВА 7

В гората около затвора нощното цвърчене на насекомите бе заменено от звънка птича песен. В процеците в капците сребристото лунно сияние отстъпи място на искрящите зари на настъпващия ден. Вече в помещението струяха ивици слънчева светлина, а Рейко седеше и наблюдаваше как озаряваха всичко наоколо.

Прашни паяжини обкичваха напуканите прогнили греди. Таванът и гипсът по стените бяха опушени от дима на отдавнашен огън. Подът бе осеян с умрели буболечки и с миши и птичи изпражнения. Високо над главата на господарката Кейшо, която се бе отпуснала в един ъгъл, пустееше изоставено гнездо от клонки. С размазана пудра и руж тя приличаше на клоун, предизвикваше съжаление и изглеждаше най-малко десет години по-възрастна. До нея на една страна се бе свила Мидори с подпухнали от плач очи. Само госпожа Янагисава бе спала през тази ужасна нощ. Тя лежеше с лице към стената, с присвити колене и скръстени ръце, безмълвна и неподвижна.

— Мина почти цял ден, откакто ни отвлякоха — промълви Рейко. Въпреки тревогата си тя бе длъжна да повдигне духа на приятелките си. — Сигурно някой вече е открил, че придружителите ни са избити, а ние сме изчезнали. Сигурно властите са уведомени за престъплението. Най-вероятно вече са организирали издирването ни и много скоро ще ни се притекат на помощ.

Никой не отговори. Никой не можеше да прецени дали оптимистичните ѝ предсказания щяха да се сбъднат, или бъдещето им готвеше още по-лоши неща.

— Тук става твърде топло — оплака се Кейшо, като си вееше с края на копринения си пояс. — Толкова съм жадна, че съм готова да убия за една глътка — часове по-рано те бяха изпили до капка водата в стъкленницата. — Освен това умирам от глад!

Рейко усещаше как собственият ѝ празен стомах стържеше от неистово желание за храна. Нима похитителите им възнамеряваха да

ги уморят от глад? Защо изобщо ги бяха отвели? Какво можеше да бъде оправданието за посичането на сто души? Рейко поклати глава, осъзнавайки колко безполезно бе да се мъчи да разсъждава при липса на каквито и да било улики.

— Това място вони — продължи с оплакванията си господарката Кейшо. Кофите, които служеха като отходно място, изпълваха помещението с тежката миризма на урина, фекалии и повръщано. — Никога не ми се е налагало да търпя подобна смрад.

Нито на Рейко, която изведнъж осъзна до каква степен бе изпълнен с удобства животът ѝ, чиито удобства бе приемала за даденост. Богатството на баща ѝ, както и изгодният брак я бяха обезпечили с луксозно жилище, прислуга и добра храна. Но сега нямаше за ядене и зрънце ориз. Не можеше да се изкъпе, нито да се преоблече с чисти дрехи. Този намек за трудностите, които бедните бяха принудени да търпят всеки ден, ѝ донесе прозрение и в същото време я изпълни с погнуса.

Обзета от непреодолим копнеж, тя се замисли за дома си. Спомни си, как се събуждаше в собствената си светла и просторна спалня в прегръдките на Сано, как Масахиро, топуркайки с малките си крачета, дотичваше в стаята им, за да се гушне под завивките при тях. Сега Сано сигурно бе много зает. Може би още не бе научил за похищението им. Масахиро вероятно се радваше на чудесата, които му носеше всеки нов ден. Тя премига, за да прогони избликващите в очите ѝ сълзи, и си забрани да изпада в самосъжаление. Стана и обиколи помещението, като се опитваше да надзърне през прозорците.

Върху трите стени пукнатините в капациите разкриваха само тънки ивици слънчева светлина и пъстра сянка, която хвърляха клоните с щръкнали борови иглички. Покрай прозорците прелитаха птици, мяркайки се като мимолетна пъстрота и движение. На четвъртата стена Рейко бе заслепена от яркосиньо късче небе. Тя наклони глава и напрегна очи, за да различи някакви постройки или хора, но долови единствено плиск на вълни и крясък на чайки. Не успя да види нищо. Врхлетя я отчаяние. Затворът им изглеждаше изолиран в уединено място в провинцията, далеч от всякаква помощ.

— Ох! — възкликна Мидори внезапно и седна в завивките си, озъртайки се с подути, ококорени от изненада очи.

— Какво има? — Рейко побърза да коленичи до нея.

— Нищо. Просто бебето ми току-що помръдна — Мидори се засмя от радост. — Добре е!

— Слава на божествата! — възкликна Рейко, изпълнена с облекчение.

Тялото на Мидори се стегна; тя изстена и в отговор на въпросителния поглед на Рейко отвърна:

— Току-що имах контракция.

— Което означава, че бебето вече е на път — обади се господарката Кейшо, кимайки мъдро.

Мидори сви тревожно устни. Рейко осъзна надвисналата нова грижа. Ами ако родилните болки връхлетят Мидори тук? Това, че самата Рейко бе родила дете, не я правеше веща акушерка. Ако нещо се объркаше, нямаше да знае какво да стори. Кой би могъл да помогне на Мидори? Рейко се замисли за Кейшо. Когато някой в двореца се разболееше или наранеше, майката на шогуната изпадаше в паника; на нея ѝ призляваше само при вида на някой страдащ. Едва ли щеше да бъде от помощ при евентуално раждане. Рейко отправи поглед към госпожа Янагисава... и си даде сметка, че от часове тя нито бе помръдвала, нито бе издала звук.

— Госпожо Янагисава? — повика я тя.

Тъй като не получи отговор, Рейко я хвана за рамото и внимателно я разтърси. Госпожа Янагисава се обърна към нея отпусната и вяла. Полуотворените ѝ очи се бяха втренчили в празното пространство. Тенът на лицето ѝ бе посивял, а на полуотворените ѝ влажни от слюнка устни бе кацнала муха. Тя дори не трепна.

— Госпожо Янагисава, събудете се! — изрече настоятелно Рейко, макар че гласът ѝ трепереше от сграбчилата я нова тревога.

Жената нито помръдна, нито отговори. Рейко докосна ръцете ѝ. Бяха сковани и леденостудени. Господарката Кейшо се примъкна до Рейко.

— Мъртва ли е? — попита тя, втренчвайки се с тръпнещо благоговение в госпожа Янагисава.

Колкото и да ненавиждаше госпожа Янагисава и да се страхуваше от нея, Рейко не желаше смъртта ѝ. Тя бе изпълнена с възмущение, когато престъпници отнемаха човешки живот, а госпожа Янагисава бе майка на слабоумна дъщеря, която се нуждеше от нея. Освен това се чувстваше отговорна за съпругата на дворцовия

управител, тъй като жената бе включена в това злочесто пътуване заради нея. Ако не бе приятелството им, господарката Кейшо едва ли щеше да покани госпожа Янагисава. Рейко усети, че я обземат ужас и чувство за вина.

— Не, моля ви, не! — възкликна тя, разтърси госпожа Янагисава, плесна я по бузите и я извика няколко пъти по име.

— В капан сме заедно с един труп — изстена Кейшо.

— Духовете ни ще бъдат осквернени от близостта на смъртта. Призракът ѝ ще ни обсеби! — с бързи стъпки тя се оттегли в отсрещния край на стаята, коленичи, затвори очи и започна да припява молитви.

— Ох, Рейко сан, какво ще правим сега? — изплака Мидори, обгърнала е ръце корема си, сякаш да го предпази от мъртвата.

Рейко изпита желание да смърти Кейшо, че бе изплашила Мидори, но вместо това се взря по-внимателно в госпожа Янагисава. Дали не беше ранена по време на похищението? Можеше ли да я върне към живота? Тя разтвори кимоното ѝ. Огледа бледото ѝ тяло с плоски гърди и силни нозе, после провери гърба ѝ, но не откри никакви рани или кръв, нито никакви синини, само следите от въжето, с което я бяха вързали. Освен това тялото ѝ бе още топло. Рейко доближи ухо до гърдите ѝ и долови ударите на сърцето ѝ, съвсем слаби и бавни.

— Жива е! — възкликна тя. Мидори въздъхна с облекчение, а Кейшо престана да се моли; тревогата на Рейко обаче си остана; тя загърна кимоното на госпожа Янагисава. — Изглежда, е изпаднала в транс. Мисля, че просто не може да понесе случилото се и се е оттеглила от света.

— Блазе ѝ. Сега няма да страда заедно с нас — нацупи се Кейшо. — Пък и бездруго за какво ни е?

Рейко изобщо не бе допускала, че можеше някога да изпита нужда от госпожа Янагисава. Струваше ѝ се, че отдръпването на така наречената ѝ приятелка можеше да ѝ донесе единствено облекчение, но ето че сега бе на друго мнение. Госпожа Янагисава можеше да ѝ помогне да се справи с Кейшо и Мидори. Отчаяна, Рейко мислено се запита какви ли други нещастия криеше бъдещето.

В гората отвън се разнесе внезапен шум. Изпукаха клони; зашумоляха листа. Рейко, Мидори и Кейшо замръзнаха, сковани от напрежение, и притаиха дъх.

— Някой идва — прошепна Мидори.

Някъде долу, далеч под тях, изскърца и се отвори врата. Нагоре по стълбата се разнесоха стъпки. Рейко се вслуша в тежкия, застъпващ се ритъм на изкачващи се нозе, който й подсказа, че приближават няколко души. Тропотът ставаше все по-силен и жените коленичиха, сгушени една в друга. Сърцето на Рейко заблъска в гърдите й, изпълнено със зловещо предчувствие. Стъпките се затътриха и спряха пред тяхната врата. Жените впериха поглед в нея безмълвни и вцепенени от ужас. Желязо застърга о желязо, докато някой от другата страна дърпаше резетата. После вратата бавно се отвори навън. В пролуката се показа отрязък от мъжко лице. Окоето огледа затворничките с явна враждебност. Вратата се отвори по-широко и мъжът се вмъкна в стаята, размахвайки заплашително дълъг меч.

Беше висок самурай, прехвърлил трийсетте, облечен в бронирана туника, която оставяше открити едрите му мускулести ръце и крака. Кожата му бе осеяна с белези от наскоро зараснали рани. Тъмна четина засенчваше страните му и бръснатата му глава. Чертите му бяха застинали в мрачна гримаса. След него влязоха още трима самураи с не по-малко ужасяващ вид, облечени и въоръжени по същия начин. Зловещо мълчание обгърна помещението, докато новодошлите се приближаваха към жените, които наблюдаваха втренчено похитителите си като зайци, приклепени от ловец.

После господарката Кейшо се изправи олюлявайки се и се обърна към мъжете:

— Време беше да ни удостоите с присъствието си — каза тя високомерно, перчейки се, докато Рейко и Мидори останаха втренчени, вцепенени от тревога.

— Млъквай и сядай долу! — кресна й първият самурай и вдигна заплашително меча си.

Кейшо изпищя и се свлече на пода. Самураят, очевидно главатар, насочи меча си към Рейко и каза:

— Ей ти, иди там, пълзешком!

Трепереща, със сковани от тревога гърди, Рейко се отдръпна и пропъзля в посочения ъгъл. Самураят отиде при нея. Върхът на меча му проблясваше досами лицето й.

— Не мърдай повече или ще те посека! — заповяда й той.

Рейко предположи, че я бе отделил от останалите, за да си получи заслуженото, тъй като по време на сражението бе убила няколко от другарите му. Дори и сега, когато бе невъоръжена, той беше нащрек и я следеше зорко. Тя плъзна поглед по металното острие на оръжието към тесните му очи, потръпващите му ноздри и жестоката му, извита като лък уста. Той стрелна с поглед другарите си:

— Пазете другите!

Двама от самураите с мечове в ръце се отправиха към Кейшо и Мидори и застанаха до тях. Този, който трябваше да охранява госпожа Янагисава, я подбутна с крак; тя не помръдна и той се успокои.

— Сега можеш да влезеш — викна главатарят на някого отвън.

На прага се появи млад мъж. Беше як селянин с меко овално лице и с очи на момче, готово да угоди. В ръцете си носеше по едно закрито с капак дървено ведро.

— Ето ви храна и вода — обяви самураят.

Младежът остави ведрата върху пода. Господарката Кейшо възкликна:

— Най-накрая! — тя допълзя до ведрата и вдигна капациите. Рейко видя, че в едното има вода, а в другото мочи — кръгли оризови питки — и мариновани зеленчуци. Кейшо направи гримаса на отвращение. — Не мога да ям този боклук.

— Ще ядете, и още как, друго няма да има! — отсече главатарят.

Преди Рейко да успее да я предупреди да не предизвиква самурая, Кейшо се изправи на колене.

— Искам да ни сервирате хубава топла храна — заяви тя. — И щом като ти си се захванал с това, отнеси тези кофи с помия и ми донеси топла вода да се измия.

Главатарят се изсмя презрително.

— Не ти командваш тук.

— А ти знаеш ли коя съм? — засвяткаха сълзящите от възрастта очи на Кейшо. — Аз съм майката на шогуна. И мога да заповядвам навсякъде. Сега ти нареждам да изпълниш каквото ти казах, а после да ни отведеш до най-близката пощенска станция, за да се отправим към къщи.

Без да й обръща внимание, главатарят вирна брадичка към останалите мъже. Те всички отстъпиха към вратата.

— Не смейте да си излизате, докато ви говоря! — изкрещя Кейшо, а Рейко безмълвно я молеше да замълчи. — Кажете ми какво ще правите с нас. И ми дайте имената си, че да ги съобщя на сина си!

Мъжете не отвърнаха нищо, просто продължиха мълчаливо към вратата. Кейшо възкликна яростно, грабна една оризова питка и я запрати по тях.

— Не! — извикаха в един глас Рейко и Мидори, обзети от ужас.

Но Кейшо продължи да хвърля оризови питки. Една от тях уцели главатаря в гърдите. Лицето му потъмня от гняв, ноздрите му потръпнаха яростно. Той се втурна към Кейшо и скрита ведрото с храна, което се обърна и се изсипа. Кейшо се стресна така, че забрави гневния си изблик и тупна на задните си части. Той я сграбчи за китките и я изправи. После с рязко необуздано движение я запрати в ъгъла.

Кейшо рухна с такава сила, че изхърка, разтърси пода и откърти част от гипсовата мазилка от стената. Ужас изпълни Рейко. Мидори закри уста с ръце.

— Това да ти е за урок, та да знаеш занапред как да се държиш! — самураят говореше на Кейшо, но предупредителният му поглед обхващаше Рейко и Мидори. После мъжете излязоха от помещението.

Вратата се затръшна; железните резета изтракаха. Стъпките поеха надолу по стълбите. Външната врата се затвори и докато мъжете се отдалечаваха, се долавяше шумолене на листа. Мина кратък миг, в който Рейко, Мидори и Кейшо не помръднаха от местата си, стреснати и безмълвни сред разпиляната храна, а единственият звук в стаята бе пресекливото им дишане. Госпожа Янагисава продължаваше да лежи в несвяст. Навън цвърчаха катерички, сякаш се присмиваха на тежкото им положение. Рейко се изправи на крака, треперещи от току-що преживяното, и отиде при Кейшо.

— Добре ли сте?

— Не, онзи ми счупи китката — изръмжа дрезгаво Кейшо и протегна ръка към Рейко, за да ѝ я огледа.

— Започва да се подува — Рейко внимателно опипваше ставата под осеяната със старчески петна плът, — но мисля, че само е изкълчена.

Тя откъсна ивица плат от пояса си и овърза китката на Кейшо.

— Един ден този звяр горчиво ще съжалява, че ме е наранил — продължаваше да фучи Кейшо.

— Дотогава може би е по-добре да не го ядосвате повече — каза Рейко с вежливост и такт, които прикриваха собствения ѝ гняв към Кейшо. Тя бе длъжна да защитава майката на шогунa, но възрастната жена твърде глупаво поставяше на изпитание благоразумието. — Той е опасен, можеше да убие всички ни.

Кейшо се намуси, без да изпитва каквито и да било угризения, но Рейко бе обзета от жалост, която охлади гнева ѝ. Близко петдесет години, откакто бе родила шогунa, Кейшо бе глезена от всички и нито за миг не ѝ се бе налагало да се опита да се владее. Нямаше защо да очаква, че ще се промени точно сега. Рейко въздъхна и събра храната.

— По-добре да хапнем — каза тя, докато раздаваше изцапаните зеленчуци и мочи. — Трябва да пазим силите си.

Кейшо прие своя дял с неохота, но Мидори поклати глава:

— Толкова ми е зле на стомаха, че не мога.

— Опитай — настоя Рейко. — Може да се почувстваш по-добре.

Докато седяха и дъвчеха мрачно, Рейко разсъждаваше над току-що отминалия инцидент. Петимата похитители приличаха на хора, които притежаваха по-скоро физическа сила, отколкото разум. Фактът, че бяха донесли храна, означаваше, че пленничките им трябваша живи. Щяха да дойдат отново и следващия път може би Рейко щеше да успее да ги надхитри и да намери начин за бягство.

Макар че тези мисли ѝ вдъхнаха надежда, други я изпълваха с тревога. Дали мъжете, които бе видяла, работеха за някой друг и този някой бе истинският поръчител на похищението, който възнамеряваше да убие нея и спътничките ѝ, след като му помогнеха да постигне целта си, каквато и да бе тя? Още колко мъже стояха на пост около затвора им? А и само с ума си Рейко не можеше да си съперничи със стоманените остриета.

Младата жена изпита такова отчаяние и безпомощност, че едва се сдържа да не избухне в сълзи. Но бе твърдо решена да намери начин за бягство, затова трябваше да се възползва максимално от ситуацията. Свърши да се храни, след което претърси щателно помещението за нещо, което би могла да използва като оръжие. Огледа внимателно ведрата за храна и отпадъци. Бяха твърде слаби и предлагаха ограничени възможности. Похитителите никога нямаше да им оставят някоя вещ, която в следващ момент биха могли да използват срещу тях.

Рейко мушна пръсти в процепите на пода и се опита да откове някоя дъска, но успя да откърти само тресчици, които не й вършеха работа.

Отчаяна, вдигна поглед към тавана. Докато оглеждаше дебелите греди, в главата ѝ се оформи план. Обзе я надежда, но си даде сметка, че ще се нуждае от помощ. Отправи поглед към спътничките си. Подмина Мидори и Кейшо — последната бе твърде безразсъдна, а двете — твърде слаби физически — и се спря на госпожа Янагисава. Ето съучастницата, от която се нуждаеше... само да успее да я извади от транса, в който бе изпаднала.

Рейко коленичи до нея и се взря в безжизнените незрящи очи.

— Госпожо Янагисава, чувате ли ме?

ГЛАВА 8

Скрит в една от наблюдателните кули върху стената на собственото си имение в крепостта Едо, дворецовият управител Янагисава гледаше през прозореца отвъд градината под себе си. Една пролука в огряната от слънце зеленина откриваше гледка към личните помещения на шогун на около стотина крачки по-нататък. Подпрян на възглавници, Токугава Цунайоши седеше на сенчестата веранда, а лекари в тъмносини престилки се суетяха около него и му даваха лекарства. Тревожният тон на разговора им достигаше до Янагисава, който вече знаеше, че шогунът, твърде разстроен от отвличането на майка му, бе легнал болен предишната нощ. Самият Янагисава бе прекарал безсънни часове, разсъждавайки над последиците, които извършеното престъпление щеше да има лично за него. Внезапно долови, че някой долу се приближава по стената. Надзърна през вратата и видя полицейския началник Хошина.

Хошина влезе в наблюдателната кула и застана на прозореца до Янагисава.

— Направил съм нужното и войниците ни са готови във всеки един момент, когато решим, да поемат на спасителна мисия — съобщи той. — Освен това съм наредил на всички свои офицери да обхождат Едо за информация, свързана с похищението.

При пристигането му сърцето на Янагисава заби учестено, макар че двамата имаха любовна връзка от три години; развълнува го дори в момент, когато държавните дела бяха обсебили съзнанието му. Сякаш сърцето му бе камбана, а Хошина — езикът, който изтръгваше песента от студения бездушен метал.

В очите на Хошина се появи поглед, който издаваше усилията му да познае за какво мислеше любовникът му, както и страха, че можеше да подразни Янагисава.

— Случило ли се е нещо? — попита Хошина предпазливо.

— Поведението ти на събранието снощи бе под всякаква критика — Янагисава скри чувствата си зад упрека — тактика, която

прилагаше често, за да държи Хошина на разстояние. — Реагира така, все едно похищението е най-хубавото нещо, което се е случвало някога. За щастие шогунът не обърна внимание... за разлика от всички останали. Отношението ти излага на опасност и двамата ни.

— Приемете извиненията ми — каза Хошина, очевидно стреснат от хладното порицание на Янагисава. — Следващия път ще бъда по-внимателен.

Общите им спомени за нощите, които бяха прекарвали заедно отдадени на наслада, сред питиета и изискан хумор, между изблици бурен секс, разнесоха напрежението помежду им. Янагисава омекна и макар че прошката му се изрази в едно-единствено кимване, Хошина изви устни в усмивка на облекчение.

— Признавам, че наистина смятам престъплението за добра възможност — каза той. Привидно деловият му тон прикриваше едва съдържано вълнение. — Ако спасим господарката Кейшо и заловим похитителите, ще заслужим още по-голямо благоразположение от страна на шогуна, а Сано и останалите ни съперници ще изпаднат в немилост. Властта ви ще бъде по-голяма от всякога.

Както и властта на Хошина, помисли си Янагисава. Любовникът му бе тъй прозрачен в амбициите си и тъй съсредоточен в целите си, че не обръщаше внимание на вълчите ями пред себе си. Но любовта бе способна да прости и по-големи недостатъци от алчността, импулсивността или липсата на далновидност.

— Ако ние се провалим, а Сано успее, аз ще загубя авторитет и позиции в бакуфу — напомни Янагисава на Хошина. — Нито уменията ми да влияя върху решенията на шогуна, нито миналото ми на негов любовник ще помогнат да запази доброто си мнение за мен. Това престъпление е скрита катастрофа за мен... и за теб.

— Няма да се провалим — заяви Хошина твърдо. Увереността му вдъхна смелост на Янагисава, който често бе ставал жертва на мъчителен страх, преди Хошина да се появи в живота му. Сега имаше близък човек, на когото можеше да се довери, и това в известен смисъл намаляваше страховете му. Но убедеността на Хошина скоро отстъпи място на съмнението:

— Може би се тревожите, защото смятате, че Сано е по-добър детектив от мен или защото неговите войници са по-добри от войниците, които съм подготвил аз?

— Няма такова нещо — отвърна Янагисава, макар че наистина повече ценеше вещината на Сано. Дворцовият управител не си затваряше очите пред фактите; въпреки това лъжата за него бе нещо естествено и той бе готов да излъже както в името на любовта, така и за да откликне на определени политически нужди. — Ти отговори на всички мои очаквания.

Свеждайки скромно глава, Хошина посрещна похвалата със скрита наслада.

— Обезпокоен съм, защото в лицето на похитителя имаме сериозен противник — продължи Янагисава. Самият той майстор на безскрупулното лукавство, умееше безпогрешно да го разпознава у съперника си.

Хошина кимна, замисли се за момент и после каза:

— Ами ако усилията на всички се окажат безплодни? Ако господарката Кейшо и другите жени никога не се завърнат?

Те хвърлиха поглед през градината към двореца отсреща. Шогунът лежеше по гръб стенойки, а лекарите налагаха гърдите му с билкови лапи.

— Ако той загуби майка си — каза Янагисава, — скръбта може да съсипе здравето му.

— В случай че умре скоро, това ще бъде краят на управлението му, тъй като няма пряк наследник, който да поеме поста му — отбеляза Хошина. Шогунът имаше жена и стотина наложници, но проявяваше я предпочитания към мъжете и нямаше деца. — Кой ще остане следващият шогун?

Дълго преди похищението много съперници крояха вече планове за смъртта му. Роднини от клана Токугава си правеха сметката да се домогнат до трона или да издигнат на него синовете си. Янагисава и Хошина също имаха свой замисъл, който не смееха да изкажат на глас, защото Едо гъмжеше от шпиони и дори личното имение на Янагисава не бе застраховано от подмолното им присъствие.

— Моментът не е подходящ — отбеляза Янагисава, отговаряйки на неизказания намек на Хошина, че похищението можеше да се окаже изгодно за намеренията им. — Ако престъплението бе извършено поне година по-късно, може би щяхме да имаме основания да празнуваме. Но в този момент нямаме готовност за смяна на режима.

— Възнагражденията и помощите, които ми наредихте да раздам, ви спечелиха многобройни привърженици — изрече полугласно Хошина. — Много даймио, васали на Токугава, и една трета от войската ви смятат за свой господар.

Янагисава бе направил Хошина партньор в своя замисъл да спечели предаността на армията, васалите и феодалите, измествайки шогуна, и до този момент Хошина се справяше великолепно. Но сега дворцовият управител се навъси, подминавайки постигнатото.

— Това не е достатъчно — успехът на плана им изискваше да се спечели солидно мнозинство от влиятелни люде. — А и онова, което е от първостепенна важност и представлява основата на нашето бъдеще, все още не е подсигуруено.

Отсреща в двореца верандата прекоси висок и слаб млад самурай, облечен в блестящо копринено кимоно, и се отправи към шогуна. Янагисава и Хошина видяха как Токугава Цунайюши се поизправи и лицето му се разведри. Самураят грациозно коленичи пред него и сведе глава в поклон. Красивият му профил бе досущ като профила на Янагисава.

— Шогунът харесва сина ви — отбеляза Хошина.

Янагисава впери поглед в младежа. Йоритомо, неговият син, се роди преди шестнайсет години като незаконна рожба на връзката му с една придворна дама. Тъй като тя бе братовчедка от клана Токугава, Йоритомо бе кръвен родственик на шогуна и подходящ за негов наследник. Янагисава бе издържал Йоритомо в луксозна вила край Едо и със скъпи подаръци и чести посещения бе спечелил покорството на впечатлителния момък. Тази година Янагисава бе представил сина си на шогуна. Токугава Цунайюши бързо бе покорен. Янагисава кроеше планове шогунът да осинови Йоритомо и да го посочи като наследник на режима. Но дори и при това положение дворцовият управител се нуждаеше от по-солидна политическа и военна подкрепа, за да можеше да смаже съпротивата, която многобройните съперници без съмнение щяха да организират срещу него. А и всеки от тях бе също тъй петимен за ролята на бащата на следващия диктатор и за властта зад кулисите.

— Негово превъзходителство се наслаждава на компанията и на куп други младежи — каза Янагисава, проследявайки с поглед други двама самураи, които също отидоха при шогуна. Те бяха синове на

други знатни особи и също тъй млади и хубави като Йоритомо. — Той все още не е готов да избере свой любимец.

— Според слуховете Йоритомо има предимство, защото знае как да угажда на негово превъзходителство — каза Хошина.

Шогунът отпрати с жест новодошлите и протегна ръка към Йоритомо. Младежът му помогна да се изправи и двамата заедно поеха към вратата, готвейки се да влязат в двореца. Йоритомо за миг извърна глава и хвърли поглед през рамо към наблюдателницата. Тревогата, изписана на лицето му, изразяваше неохота да извърши онова, което очакваше неговият господар, и необходимост от одобрението на баща си. После двамата изчезнаха в двореца. Янагисава си представи сцената в спалнята и бе пронизан от чувство за вина. Но имаше ли друг избор, освен да предостави собствения си син в услуга на шогуна? Когато настоящият режим приключеше, враговете му щяха да съсипят и него, и Йоритомо, ако не успееше да постави и двамата начело на следващия режим... и не и се подготвеше да води война в случай на нужда, за да задържи спечелените позиции.

— Нищо не е сигурно, докато официалният избраник не бъде настанен в резиденцията на престолонаследника — каза Янагисава.

Времето щеше да помогне за издигането на Йоритомо там; времето щеше да позволи на Янагисава да извлече изгода от похищението на господарката Кейшо и от смъртта на шогуна. Но късметът му бе изневерил.

— Разбирам — изрече унило Хошина, загубил първоначалното си приповдигнато настроение. — Какво ще правим?

Бъдещето, което Янагисава си бе предначертал, задължително включваше Хошина, и то плътно до него, макар че щеше да подклажда у любовника си страха, че всеки миг може да загуби благоволението му.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, да спасим господарката Кейшо — отвърна Янагисава.

Двамата напуснаха наблюдателната кула, излизайки от сумрака на яркото слънце, и в този момент видяха, че към тях, бързайки покрай стената, се е устремил вестносец.

— Извинете, уважаеми дворцов управителю — поклони се вестносецът. — Войниците току-що докараха от Токайдо личната прислужничка на господарката Кейшо. Настанена е в лечебницата.

Янагисава освободи вестоносеца и се обърна към Хошина:

— Трябва да разберем какво е видяла прислужничката по време на клането. Може да ни помогне да открием похитителите — тази първа възможност за напредък в разследването го изпълни с въодушевление. — Тръгвай веднага и побързай да я разпиташ преди Сано.

— Много добре — скрита нотка в раболепния тон на Хошина подсказваше, че не му е особено приятно да получава заповеди от своя любовник, макар че си даваше сметка, колко важно бе да разпита пръв единствения очевиден престъплението. Напоследък той негодуваше вътрешно срещу демонстрациите на власт от страна на Янагисава, който целеше по този начин да обезпечи сигурността си. Когато се спуснаха по каменните стъпала и се спряха в подножието на стълбата, Янагисава заяви:

— Възнамерявам да посетя своя най-заклет враг, за да разбере дали той не стои в основата на масовото клане и похищението.

* * *

Съпроводен от малоброен антураж, дворецовият управител крачеше тържествено през специалния район във вътрешността на крепостта Едо, обособен за домовете на изтъкнати членове на клана Токугава.

Пред него по покритата с плочи алея пристъпваха двама секретари, които бяха задължителни за официални визити на високопоставени длъжностни лица; плътно зад него вървяха петимата му телохранители, които го придружаваха навред. Около тях се носеше жужене на насекоми, стрелкащи се над облагородената местност, която тънеше в покой, обгърната от прозрачна мараня в този горещ слънчев ден. Въздухът бе изпълнен с остър мирис на дим от горящ нейде в града огън; откъм терена за упражнения по бойни изкуства в далечината се носеха викове. Районът се охраняваше от войници, които патрулираха наоколо или седяха в стражниците покрай отделящите имотите стени. Шествието на Янагисава спря пред внушителна порта с керемиден покрив на три нива и двойно укрепени

с ковано желязо врати с богати орнаменти. Един от секретарите на дворецовия управител се обърна към стражите при портата:

— Почитаемият дворецов управител Янагисава желае да посети почитаемия владетел Мацудайра.

Не след дълго подчинени на владетеля въведоха Янагисава във внушителна къща, която спокойно можеше да съперничи на двореца както по размери, така и по изискана елегантност. Зад прикритието на хладната си невъзмутимост дворецовият управител усещаше как сърцето му бие учестено, и вътрешно се стегна, когато заедно с придружителите си влезе в стаята за официални посетители.

Коленичил на подиума, там ги очакваше владетелят Мацудайра — първи братовчед на шогуна, глава на основния клон от клана Токугава, и даймио на провинция в богатия селскостопански район Канто, недалеч от Едо. Владетелят Мацудайра изглеждаше така, както би изглеждал шогунът, ако вълшебно огледало удреше аристократичните му черти, запалеше искрите на интелигентността в очите му, уголемеше и влееше сила в крехкото му тяло. Макар и с облагородена външност, мъжът притежаваше безспорна прилика с Йеясу, първия шогун от клана Токугава^[1], който бе обединил Япония преди близо век. Единствено правото на първородство бе поставило Токугава Цунайоши пред владетеля Мацудайра в бакуфу.

Заобиколен от стражи покрай стените, владетелят Мацудайра впери в посетителите си гневен поглед, изпълнен с нескрита враждебност. Янагисава коленичи пред подиума, а хората му се наредиха зад него. Те си размениха поклони бдителни и изпълнени с недоверие, като генерали, предвождащи противникови армии, които се срещат на бойното поле, за да си обявят война. По време на ритуалното поднасяне на освежителни напитки и сладки двамата се държаха с преднамерена вежливост, която бе по-оскърбителна от откровената грубост.

После владетелят Мацудайра каза:

— Очаквах ви. Какво ви забави толкова?

Янагисава се направи, че не е разбрал намека на владетеля Мацудайра, че знае за предположението му, че той е замесен в похищението, и за целта на посещението му, а именно да го обвини в това престъпно деяние.

— Съжалявам, ако съм ви създал неудобства — извини се Янагисава. — Важни държавни дела изискваха присъствието ми в двореца.

Тонът му подсказваше, че постът му на дворецов управител го поставя в центъра на политиката на Токугава, докато владетелят Мацудайра е принуден да се примирява с периферията въпреки знатния си произход и по-низшето потекло на Янагисава. Когато Янагисава спечели първата точка в единоборството, по лицето на владетеля Мацудайра премина сянка на оскърбление. Дворцовият управител знаеше, че противникът му иска да бъде шогун, смятайки, че заслужава поста повече от своя братовчед, и че ненавижда второстепенната си роля в управлението на Япония.

— По-вероятно е да са били креватни дела — отбеляза владетелят Мацудайра с язвителна усмивка.

Той не криеше, че ненавижда Янагисава като паразит, проправил с лъст пътя си към върховете на бакуфу и узурпирал властта от клана Токугава, и се възползваше от всяка възможност да заклейми непристойните деяния на дворецовия управител. В гърдите на Янагисава лумна гневен пламък, но той вдигна вежди, демонстрирайки престорена веселост.

— Мнозина са научили високата цена на духовитост като вашата — каза той, напомняйки на владетеля Мацудайра, че бе прибегнал до политически саботаж, физическо насилие и убийство, за да се задържи на върха и да наказва всеки, който му се противопостави.

— Само един низш държавен служител действа чрез насилие — заяви владетелят Мацудайра, изкривил презрително устни. — Който стои достатъчно високо, управлява с почтеност и честност, верен на древната традиция и духа на Конфуций.

Янагисава знаеше, че Мацудайра се гордее с репутацията си на честен и достоен владетел и че бе оглавявал безжалостни битки срещу корупцията в правителството. Самодоволен тъпак! Наследеното положение му позволяваше да се отнася с презрение към хора като Янагисава — син на васал на дребен даймио, — борил се на живот и смърт за властта, която владетелят Мацудайра приемаше за даденост.

— Мощта често тържествува над добродетелта — отбеляза Янагисава с привидно безпристрастен тон, наситен с едва сдържана враждебност.

Владетелят Мацудайра неведнъж бе говорил пред шогуна срещу Янагисава и бе търсил подкрепата на останалите му врагове; но до този момент опитите му да отстрани Янагисава бяха завършвали с неуспех. Сега той изглеждаше разгневен от припомнянето, но отвърна на удара със самодоволна усмивка:

— Не толкова често, колкото бихте искали.

Той бе спечелил верността на двама от членовете на съвета на старейшините и чрез тях често парираше действията на Янагисава. Влиянието му в клановите от по-далечни родственици на Токугава бе осуетило намерението на Янагисава да стане даймио и владетел на собствена провинция. Гняв подтикна дворцовия управител да нанесе изпълнен със злоба ответен удар.

— Между другото — каза той — трябва да ви поднеса съболезнованията си за скорошната кончина на сина ви.

Вбесен, владетелят Мацудайра се втренчи в него и после отвърна с ожесточена жлъч:

— Това, че изобщо си позволявате да споменавате сина ми, докато роднините му все още го оплакват, е непростимо оскърбление.

Синът му Мицуйоши, който бе убит преди седем месеца, бе любимец на шогуна и явен негов наследник. Ако той бе останал жив, владетелят Мацудайра щеше да се сдобие с още по-голямо влияние в бакуфу. Убийството бе подронило крайната му цел за контрол над Япония посредством управлението на сина му и за окончателното отстраняване на Янагисава от властта. Самият Янагисава бе спечелил от загубата на Мацудайра. Смъртта на Мицуйоши бе открила възможност за сина на дворцовия управител да спечели благоволенieto на шогуна и да стане негов наследник.

— Може ли да ви напомня, че шогунът е податлив на зловредни влияния, но и на натиск по родова линия — каза владетелят Мацудайра. — Той никога няма да обезнаследи наш законен родственик в полза на някакво си копеле, в чиито вени тече само капка кръв на и Токугава.

На този етап двамата се бяха озовали в задънена улица, констатира Янагисава с неохота. Дворцовият управител се ползваше с протекцията на шогуна, разполагаше с многобройни съюзници и с добра позиция по пътя към наследяване на поста; освен това контролираше една трета от армията. Но владетелят Мацудайра

влaдeеше нe пo-мaлкa вoйскa и мoжeшe дa сe пoхвaли със същo тoлкoвa съюзници. Всякa oт стрaнитe бe твърдe силнa, зa дa мoжeшe другaтa дa сe хвърли в aтaкa. Нo пoхищeниeтo и пoслeдствиятa oт нeгo мoжeхa дa сe oкaжaт рeшaвaщи зa излъчвaнeтo нa пoбeдитeлa.

— Oтвличaнeтo нa гoспoдaркaтa Кeйшo прeдстaвлявa нeчий твърдe дързък хoд — oтбeлeзa Янaгисaвa.

Влaдeтeлят Мaцудaйрa му oтпaви пoкрoвитeлствeн пoглeд, кoйтo пoдскaзвaшe, чe e oчaквaл Янaгисaвa дa съoбщи причинaтa зa пoсeщeниeтo си имeннo пo тoзи нaчин.

— И кaкъв би бил мoтивът зaд пoдoбeн дързък хoд? — пoпитa тoй, лoвкo избягвaйки скритoтo oбвинeниe нa Янaгисaвa.

— Шoгунът щe нaпpaви всичкo, зa дa спaси мaйкa си и дa я върнe в двoрeцa — зaяви Янaгисaвa. — Мoжe дa жeртвa дoри свoй висш служитeл.

Сaнo смятaшe, чe сeктaтa „Чeрният лoтoс“ дири възмeздие, a глaвният старейшинa Мaкинo прeдпoлaгaшe, чe пoхититeлят искa пaри; Янaгисaвa oбaчe глeдaшe нa пoхищeниeтo кaтo нa oпит дa сe извърши прoмянa в йeрaрхиятa нa държaвнaтa влaст.

— Знaчи вие прeдричaтe, чe писмoтo зa oткупa щe изисквa oт шoгунa дa ви изхвърли oт бaкуфy — влaдeтeлят Мaцудaйрa сe изкискa нa нaмeкa, чe мoтивът пoдхoждaшe нa нeгo, a прeстъплeниeтo бe удaрът му срeщy Янaгисaвa. — Интeрeснa тeория. Нo прeди дa я oпoвeститe, пoмислeтe си кoлкo глупaвo щe изглeждaтe, aкo тoзи, кoгoтo oбвинявaтe, си e бил у дoмa в Едo, зaoбикoлeн oт дoстaтъчнo свидeтeли пo врeмe нa пoхищeниeтo нa гoспoдaркaтa Кeйшo.

Янaгисaвa пoсрeщнa aлибитo нa Мaцудaйрa с oткритo прeзрeниe.

— Тoзи, кoгoтo oбвинявaм, нe e длъжeн дa сe излaгa нa риск, кaтo сe oзoвe личнo нa мeстoпрeстъплeниeтo — тoй млъкнa зa мoмeнт и пoслe зaяви с тoн, в кoйтo сe съдържaшe нeдвусмислeн нaмeк: — Oнзи дeн видях вoйниците ви, кoитo сe упpaжнявaхa нa трeнирoвъчния тeрeн. Имaтe си дoстaтъчнo рaбoлeпни слуги, кoитo дa изпълнят всякaкви вaши нaрeждaния.

— Мoгa дa кaжa същoтo и зa вaс — глaсът нa влaдeтeлa Мaцудaйрa сe сниси oт съдържaщaтa сe в нeгo зaплaхa: — A къдe бяхa вaшитe вoйници пo врeмe нa пoхищeниeтo? Кaквo бихтe стoрили, зa дa мe унищoжитe?

Атмосферата се нажежи — въздухът сякаш взе да пращи, все едно вещаеше гръмотевична буря. Янагисава имаше чувството, че долавя мириxa на барут, когато двамата с владетеля Мацудайра застинаха безмълвни при крехкия вододел между словесната битка и откритото стълкновение. Хората им стояха неподвижни, но нащрек в очакване на сигнал за атака. Янагисава усети, че го пронизват тръпки на въодушевление и ужас. С лека саркастична усмивка владетелят Мацудайра добави:

— Аз, разбира се, не бих ви обвинил в убийство и държавна измяна.

Отмина един дълъг миг.

— Нито пък аз — заяви Янагисава.

Никой от тях не разполагаше с доказателства, за да отправи обвинение към другия. И не смееше да превърне похищението в повод за открит сблъсък... за сега. Те се поклониха един на друг в акт на вежливо сбогуване, оттегляйки се от открития конфликт, който можеше да хвърли Япония в гражданска война.

Янагисава и хората му станаха и напуснаха помещението. Лицето на дворецовия управител излъчваше сурово спокойствие, макар че сърцето му блъскаше в гърдите, а тялото му бе плувнало в пот от усилието да не откликне на вътрешния зов. Докато излизаха от портите и вървяха по пътеката, той преосмисляше своята теория в светлината на случилото се.

Възможно бе владетелят Мацудайра да е виновен за похищението въпреки посоченото алиби и категоричния му отказ да има нещо общо с престъплението; но фактът, че отвлечането бе твърде драстичен ход дори за човек с неговите амбиции, бе аргумент в полза на невинността му. Освен това Янагисава си даваше сметка, колко опасно можеше да бъде, ако насочеше вниманието си само към един заподозрян, при положение че съществуваша и други. Беше наясно какво можеше да спечели и какво рискуваше при това разследване, а освен владетеля Мацудайра имаше и още много могъщи врагове.

— Ще направим още няколко посещения тук, на територията на клана Токугава — заяви той на хората си. — После отиваме в кварталите.

Трябваше да установи кои са похитителите, и да спаси майката на шогуна, преди да ѝ се случеше нещо лошо... и преди да го

изпревареше някой друг.

[\[1\]](#) 1542–1616 г. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 9

Хирата и детективите Маруме и Фукида спряха конете си в един пуст отрязък на междуградския път Токайдо. Валеше дъжд, който се стичаше на струйки по стръмната скала вдясно от тях и почукваше по листата на дърветата в гората отляво. Влажна мъгла обгръщаше далечните планини и преливаше в плътните кълбести облаци върху посивялото небе. Сумракът на студения късен следобед създаваше усещането за спускащ се вечерен здрач.

— Вероятно това е мястото на похищението — предположи Хирата, а гласът му отекна някак зловещо в тишината.

Той слезе от седлото и се смръщи от болката в схванатите си мускули. Бяха тръгнали от Едо на разсъмване и оттогава бяха препускали почти непрекъснато. Бяха се движили, следвайки бреговата ивица, бяха прекосили хълмове и реки, цял ден търпеливо понасяйки жегата и прахоляка. Хапнаха, без да слизат от конете, и спряха в няколко пътнически станции само за проверка на документите и за смяна на конете. Накрая стигнаха до останките от блокадата на пътя — струпани от похитителите огромни пънове, свлечени и дотъркаляни от склона на близкия пролом. Измръзнал и прогизнал от дъжда, Хирата се чувстваше така грохнал, сякаш бе прекосил няколко кралства. А издирването на Мидори едва сега започваше.

Маруме и Фукида стояха на пътя редом с него. Оглеждаха околността, а от перифериите на широкополите им шапки се стичаха струйки вода.

— Човек не би предположил, че тук се е случило нещо — каза Маруме.

— Служителите от пътната охрана са прибрали трупите и останките — Хирата огледа пътя, който бе разчистен от отломките и засипан с нов пясък.

— А бурята е разнесла онова, което са пропуснали — добави Фукида.

Тримата наблюдаваха безмълвно как дъждът се сипеше по пясъка и бавно размиваше следите от стъпки и конски копита.

— Няма начин похитителите да не са оставили някаква улика — заяви Хирата. — Просто трябва да я открием.

Той отправи поглед към високите кедрови дървета в гората и към старите, изградени от отделни пластове скали. Представи си множество безлики нападатели в смъртоносна битка с войници, видя как размахват мечове и посичат слуги и жени. Картината в съзнанието му се обагри от плиснала кръв и вихрено движение на неясни сенки. Тъмната аура на насилието се излъчваше от всяко листо, камък и песъчинка. Хирата долови мирис на смърт. Имаше усещането, че чува звън на стоманени остриета, ужасените писъци на жертвите и отчаяния глас на Мидори, която го викаше по име.

— Сигурно жените са били завързани и със запушени уста, за да не им попречат да избягат или да ги издадат със силен шум — предположи Хирата, като затвори съзнанието си за връхлитащия го ужас.

Тримата завързаха конете си на едно дърво край пътя, скрито от погледите на евентуални пътници. Обходиха участъка от гората, който вървеше успоредно на Токайдо, и постепенно се отдалечиха от мястото на нападението. Дъждът плющеше в мрака под кедрите. Отъпкани храсти и изпочупени клони недвусмислено подсказваха, че тук са тичали хора и се е водило сражение. Ръждивочервени кървави петна по окапалите листа, скрити под дърветата, бележеха местата, където са лежали покосени тела. Хирата намери потънал в калта сандал, най-вероятно загубен от някой от бягащите от антуража на Кейшо. Фукида попадна на сламена шапка, а Маруме вдигна самотен меч с гравирани на дръжката герб на Токугава. Острието бе почнало вече да ръждясва.

— Ако е имало останки, които пътната охрана не е прибрала, то най-вероятно са ги отнесли местните селяни — заключи Фукида.

Гората изглеждаше потънала в неестествен покой, сякаш я обитаваха духовете на мъртвите. Внезапно тишината бе нарушена от шум, подобен на плющене. Сърцето на Хирата подскочи; той и другарите му изтръпнаха. Тримата вдигнаха поглед, а ръцете им мигом посегнаха към мечовете. Огромен черен гарван, размахал криле, се устреми нагоре и изчезна в забуленото от мъгла небе. Мъжете си отдъхнаха с облекчение и възобновиха диренето на следи, оставени от

похитителите. На петдесетина стъпки навътре от пътя гората изглеждаше непокътната. Хирата и другарите му се разделиха, като всеки внимателно оглеждаше дърветата и земята наоколо. Високо над главите им листата потрепваха от трополящите по тях капки дъжд. Хирата усети неистов копнеж по Мидори и едновременно с това сърцето му бе сковано от ужас. Смъденето в носа и дращенето в гърлото му предвещаваха настинка. Той се спря, за да кихне, и чу вика на Фукида, скрит някъде между дърветата.

— Насам!

Хирата и Маруме побързаха към него. Фукида посочи към ивица изпотъпкан листак, който водеше встрани от пътя. Хирата не смееше да се надява прекалено, но пулсът му се ускори от възбуда. Бяха направили двайсетина крачки покрай изпочупените стръкове и млади храсти, когато се натъкнаха на разхвърляни по пътеката клони. Целите в листа, изпотъпкани и изпочупени, те явно бяха отсечени с метално острие. Хирата погледна по-нататък и видя отрязани клони на храст, препречили пътеката. Отвъд се виждаше още слегнат листак.

— Някой е проправял пътека тук — заключи той.

Побърза напред, като внимателно оглеждаше земята. Детективите му го следваха. Хирата зърна нечийи следи от стъпки по голата земя, както и смаčkани, започнали да гният гъби. Още срязани клони бележеха местата, където някой бе преминавал и посичал увиснали клони. Изведнъж забеляза малък блестящ предмет с неравна форма. Вдигна го и установи, че държи женски сандал с копринена каишка и масивна подметка, покрита с червен лак.

— Трябва да е на Мидори, Рейко, господарката Кейшо или госпожа Янагисава — каза Хирата обнадежден. — Сигурно някоя от тях го е изпуснала, докато похитителите са ги пренасяли оттук.

Тримата отново се впуснаха да претърсват гората. По-нататък по същата прокарана пътека намериха няколко черни косъма, закачили се на един ствол, сякаш кората бе оскубала някоя от преминаващите жени. Нисък храст бе окичен с късче синя везана коприна. Хирата почувства, че почва да го тресе, болката в гърлото се засили, но въодушевлението му вдъхваше сили. Всеки знак го убеждаваше, че следва пътя, по който бяха минали похитителите... докато при една отвесна скала просеката внезапно секна.

Онемели и стъписани, Хирата и детективите му се втренчиха в скалната преграда. Леден вятър биеше в лицата им и ги обгръщаше с влажна мъгла.

— Не е възможно похитителите да са се изкатерили оттук, било то със или без жените — отбеляза Маруме.

— Но просеката свършва — заяви Фукида, като обхождаше в дъга все по-голям отрязък от гората в подножието на скалата.

Внезапно прозрение ужаси Хирата.

— Похитителите са прокарали тази просека нарочно, за да объркат евентуалните преследвачи. Стигнали са дотук, където пътеката свършва, и после пак по нея са се върнали обратно. Останал без дъх от изтощение и гняв, той възкликна: — Най-старият номер в историята. А аз се хванах! — Хирата изруга похитителите и собствената си наивност и в изблик на ярост скрита скалата.

— Нямаше как да знаем, че е фалшива следа — успокои го Маруме.

— А и трябваше да минем по просеката, защото иначе нямаше как да разберем дали няма да ни отведе до жените — добави Фукида.

Без да обръща внимание на утешенията им, Хирата тръгна напосоки:

— Какво чакате? Да продължаваме диренето!

Детективите се втурнаха след него, хванаха го за ръцете и го спряха.

— Става твърде тъмно — каза Фукида — Скоро няма да виждаме нищо. Трябва да се върнем на главния път, да приберем конете и да потърсим място за пренощуване.

— Пуснете ме! — бесен, Хирата се опита да се отскубне от другарите си. — Трябва да открия Мидори!

— Ако продължим да вървим, след като падне нощта, само ще се загубим — изтъкна Маруме. — Сосакан сама ще трябва да праща хора да ни издирват. А това няма да е добре нито за жена ви, нито за приятелките ѝ. Трябва да изчакаме утрото.

Хирата не можеше да понесе мисълта да спре издирването дори и за миг, камо ли за цяла нощ. А в това време Мидори бе незнайно къде, оставена на милостта на убийци, които според него бяха наети от обезумелия баща. При все това бе принуден да признае, че Маруме и Фукида имаха право. Той тръгна с неохота обратно към Токайдо.

— Ще яздим до пътническа станция Одавара и ще отседнем в някоя странноприемница — каза той. — Можем да разпитаме из града, ако някой е чул или видял нещо, което може да ни е от полза в издирването на похитителите.

* * *

Лечебницата в крепостта Едо се намираше в уединен район в подножието на хълма, достатъчно далеч, от двореца, за да предпази двора от духовете на болестите и от скверността на смъртта. Във вътрешността на сивата едноетажна постройка, отделена с дъсчена ограда и високи борове, лекарите на Токугава се грижеха за обитателите на крепостта, покосени от тежки болести или рани. В параклиса до вратата имаше камък, нарочен за шинтоистките божества, покровителстващи болните. Пред него гореше пречистващ огън. Свещено, изплетено от слама въже ограждаше приношенията от храна и пиене и един украсен с хартиени ивици и кичур женски коси жезъл, предназначен да прогонва демоните.

Придружаван от двама свои васали, полицейският началник Хошина влезе в болничното помещение. В единия край лекари стажанти наглеждаха билковите отвари, които къкреха в гърнета на огнището. Преградите, обикновено разделящи вътрешността на малки стаи, сега бяха изतिकани до стените, за да отворят място за множеството дворцови служители, които се бяха събрали в лечебницата. Отстрани се суетяха слугини и прислужници. Тревожни разговори се смесваха с припяване и ритмичен звън на камбани. Пламтящият огън бе сгорещил помещението, а въздухът бе наситен с мирис на билки и лекове.

— Пуснете ме да мина! — нареди на тълпата Хошина.

Хората отстъпиха встрани и сториха път на полицейския началник, свеждайки глава в почтителен поклон. Положена на футон върху застлания с татами под насред тълпата, лежеше млада жена. Тялото ѝ бе покрито с бяло платно, а главата ѝ бе омотана с бяла превръзка. Лицето ѝ с изпъкнали скули бе смъртнобледо, а спуснатите ѝ клепачи бяха морави. До главата ѝ една възрастна магьосница в бяла роба барабанеше с пръсти по тамбурина, призовавайки духовете

целители, а в това време един свещеник редеше магически слова и размахваше меч, за да прогони злото. В нозете ѝ бяха клекнали двама капитани от пътния патрул. Доктор Китано, главният лекар на двореца, бе коленичил до лежащата жена.

— Това ли е Суйрен, личната прислужничка на господарката Кейшо, оцеляла след похищението? — обърна се Хошина към лекаря.

— Да, почитаеми полицейски началнико Хошина — отвърна доктор Китано. Той имаше осеяно с бръчки интелигентно лице и рехави сиви коси, събрани на кок на тила му. Беше облечен в характерната за професията му синя престилка.

Хошина се обърна към дворцовите служители:

— Оставете ни сами! — нареди той, раздразнен, че бяха дошли да зяпат Суйрен в момент, когато той самият имаше с нея важна работа. — Вие също — отпрати и прислужниците, а после с жест подкани магьосницата и свещеника да се отдалечат. — И по-тихо!

Скоро след това остана само с хората си, двамата капитани от пътния патрул, доктор Китано и неговите помощници. Докато свещеникът и магьосницата продължаваха тихо да извършват своя ритуал в един ъгъл, Хошина коленичи до Суйрен. Тя лежеше неподвижно, явно безчувствена към околния свят. Дъхът ѝ едва чуто свистеше през полуотворените ѝ напукани устни. Хошина се навъси обезпокоен и попита:

— Спи ли?

— В безсъзнание е — отвърна лекарят.

Вестта разочарова Хошина. Той се обърна към капитаните от пътния патрул:

— Вие ли я докарахте в Едо?

— Да, почитаеми полицейски началнико — отвърнаха в един глас капитаните, яки мъже с остри черти, които се потяха в доспехите си. — Откога е в това състояние? — попита Хошина.

— Откакто сме я открили след клането — отвърна единият от тях.

— Опишете ми точно как я намерихте — заповяда Хошина.

— Оглеждахме телата, за да видим дали няма оцелели — взе да обяснява другият капитан. — Мислехме, че е мъртва. Цялата беше в кръв и не помръдваше. — Но после я чухме да стене. Бързо я откарахме до пътническа станция Одавара. Местният лекар там ѝ оказа

първа помощ — продължи първият капитан. — Предупреди ни, че е твърде зле, за да пътува, но началниците ни наредиха да я върнем в Едо. Страхувахме се, че ще умре по пътя...

Хошина се бе надявал, че един бърз и кратък разговор с очевидката ще му разкрие самоличността на похитителите. Разочарован, той се обърна към доктор Китано:

— Какви са раните ѝ?

— Точно се канех да я прегледам.

Доктор Китано внимателно разви превръзката от главата на Суйрен и откри огромна морава рана над дясното ѝ слепоочие. Косите ѝ на това място бяха остригани. Лекарят се смръщи и отново закри раната. После отгърна платното, с което бе завита Суйрен, и разтвори бялото памучно кимоно, с което бе облечена. Друга бяла превръзка бе увита около корема ѝ. Доктор Китано я смъкна. Отдолу се показва порезна рана, която почваше от левия край на гръдния ѝ кош и стигаше до пъпа ѝ. Покрита с коричка засъхнала кръв и зашита с конски косми, раната сълзеше, отделяйки жълтеникава течност. Хошина потръпна; доктор Китано се навъси още повече. Суйрен дори не помръдна.

— Много тежка рана от меч — отбеляза лекарят. — Раната на главата също е опасна.

Доктор Китано докосна кожата около хлътналите очи на Суйрен, повдигна клепачите ѝ и се взря в мътните безжизнени зеници, прилагайки древен похват от китайската медицина. Опипа с пръсти страните ѝ, разтърка сухите ѝ, крехки на вид коси и стисна леко врата ѝ. Отвори устата ѝ, разкривайки бледи венци и език, след което подуши въздуха около лицето ѝ. Накрая склочи пръсти около едната ѝ китка, а след това и около другата. Тамбурината на магьосницата отмерваше времето, което се точеше мъчително. Доктор Китано измери пулса на няколко определени места, съответстващи на различните вътрешни органи. Щом свърши, покри тялото на прислужничката и вдигна към Хошина изпълнен с тревога поглед.

— Страда от прекомерна загуба на кръв, телесна течност и ки — жизнена енергия — съобщи той. — Освен това има загнояване и вътрешен възпалителен процес.

— Можеш ли да я излекуваш? — попита Хошина.

— Ще сторя всичко, което ми е по силите — отвърна докторът, — но ще е цяло чудо, ако оцелее.

Хошина обхвана с ръка брадичката си и впери мрачен поглед в Суйрен; наоколо продължаваха да се носят приглушени звуци на тамбурина и припяването на свещеника. Прислужничката представляваше шанс за спасяването на Кейшо и за стабилизирането на позициите на Янагисава в двора, при това за достатъчно дълъг период, в който шогунът да обяви Йоритомо за свой наследник. Но Хошина имаше и други, лични причини да желае възстановяването на Суйрен.

Ако успееше да изтръгне от нея някаква информация, с която да го отведе до похитителите, щеше да спечели признанието и благодарността на шогуна за себе си. Бакуфу щяха да бъдат принудени да го приемат като самостоятелен авторитет, а не просто като любовника на Янагисава. И тогава дворцовият управител щеше да се види принуден да се отнася към него с уважението, за което полицейският началник винаги бе копнял, а не вечно да го подлага на унижения.

— Трябва да разпитам Суйрен за похищението — заяви Хошина на доктор Китано. — Свести я.

Угриженост помрачи погледа на лекаря.

— Не е препоръчително да я безпокоите. Тя има нужда от почивка.

Хошина едва успяваше да сдържи завладялото го нетърпение. Ако не успееше да открие похитителите и да спаси Кейшо, може би никога нямаше да се наложи като авторитет в бакуфу. Двамата с Янагисава можеха до такава степен да загубят благоволението на шогуна, че планове им за бъдещето да си останат само химера. А провалът, също както успехът, щеше да доведе до сериозни последствия за Хошина. Любовникът му се възхищаваше на уменията и презираше липсата на такива, а досега Хошина бе успявал да се справи с всичко, което бе искал от него Янагисава... Но какво щеше да стане, ако случаят с отвличането се окажеше непреодолима бариера за възможностите му? Може би Янагисава щеше да престане да го желае?

Макар Хошина да съжаляваше за любовта си към един мъж, тъй непредсказуем, но и тъй неустоим, като дворцовия управител, дори самата мисъл, че можеше да го загуби, изпълваше сърцето му с ужас.

— Суйрен може да се окаже единственият човек, способен да даде някаква информация за похитителите на майката на шогуна —

каза Хошина. — Наложително е да разговаря с мен.

— Тя не трябва да пилее жизнената си енергия, която и бездруго вече е на изчерпване — поясни доктор Китано. — А и състоянието на несвяст ѝ спестява ужасните болки. Моля ви, дайте ѝ време да укрепне!

— Не разполагам с време — отвърна рязко Хошина, вбесен от спокойния и властен маниер на лекаря. — Ако Суйрен умре, без да е казала онова, което знае, може никога да не успеем да спасим господарката Кейшо или да заловим похитителите — а самият той вероятно никога нямаше да осъществи желанията си. Хошина стана, изпъна рамене и сведе суров поглед към доктор Китано, подчертавайки ранга си: — Заповядвам ти да я свестиш незабавно!

Докато наблюдаваше Хошина, увереността на доктор Китано се разколеба.

— Моралният кодекс на моята професия ми забранява да застрашавам живота на свой пациент.

Хошина си помисли, че този човек се тревожеше не толкова за нарушаването на своя професионален кодекс, колкото за това, че Хошина можеше да убие единствения свидетел на похищението и че шогунът щеше да накаже за това не полицейския началник, а него.

— Аз поемам отговорността за всичко, което може да ѝ се случи — заяви Хошина. Беше убеден, че е по-добре Суйрен да умре по време на разпит, отколкото преди изобщо да успее да ѝ зададе нужните въпроси.

Кимайки неохотно, доктор Китано нареди на помощниците си:

— Донесете ми малко мускус^[1].

Един от тях му донесе керамична чаша, пълна с едро прахообразно вещество. Острият животински мирис на мускуса насити въздуха. Хошина наблюдаваше доктор Китано, който поднесе чашата към носа на Суйрен. Щом прислужничката вдъхна, ноздрите ѝ потрепераха, а устните ѝ се изкривиха в неволна гримаса. Клепачите ѝ трепнаха и бавно се отвориха. Хошина кимна одобрително на доктор Китано.

— Постарайте се да не я разстройвате — предупреди лекарят.

Хошина коленичи до жената и се надвеси над нея.

— Суйрен сан — рече той. Мътният ѝ поглед пробяга по лицето му; страх съживи застиналите ѝ черти. — Не се страхувай. В

безопасност си, тук, у дома, в крепостта — Хошина говореше ласкаво, потискайки вълнението си. — Аз съм полицейският началник на Едо.

Суйрен въздъхна; лицето ѝ се отпусна. Клепачите ѝ се затвориха, спускайки върху нея булото на съня. — Нека вдъхне пак от мускуса — нареди Хошина на доктор Китано. Лекарят се подчини с неохота.

— Това лекарство е много силно и повторни дози са твърде опасни за хора в критично състояние.

Щом помириса мускуса, Суйрен примига рязко и отвори очи. Изглеждаше разтревожена, все едно бе забравила или не бе разбрала кой е Хошина и какво ѝ бе казал.

— Помниш ли как пътувахте с господарката Кейшо по Токайдо? — попита Хошина. — Помниш ли как ви нападнаха?

Очите ѝ помътнях от объркване, а после станаха сякаш стъклени от блесналия в тях ужас. Тя изстена жално, а тялото ѝ потръпна.

— Видя ли кой отвлече господарката Кейшо? — попита настоятелно Хошина с нарастващо нетърпение.

Жената изстена по-силно и замята глава на две страни. Взе да се гърчи и да плаче от болка. Лицето ѝ плувна в пот и придоби сивкав оттенък.

— Всичко е наред. Лежи спокойно — взе да я утешава доктор Китано, като я галеше по челото. После изгледа строго Хошина. — Тя не може да говори. А каквото си спомня, я разстройва. Стига толкова.

Хошина не обърна внимание на думите му. Той се питаше защо Суйрен бе оцеляла, след като всички останали от антуража на Кейшо бяха мъртви. Хрумна му нещо.

— Ти да не си съучастничка на похитителите? — попита той и сграбчи Суйрен за раменете. — Ти ли им каза, че господарката Кейшо ще пътува по Токайдо? И за награда те ти пощадиха живота?

Суйрен изпищя. В очите ѝ проблесна паника. Както се мятеше под завивката, тя наподобяваше пеперуда, която иска да излезе от пашкула си.

— Ако не се успокои, ще се нарани. Оставете я! — заяви доктор Китано с рязък глас, в който прозвуча явно неодобрение.

— Кой отвлече господарката Кейшо? — продължи да настоява Хошина. — Къде я отведоха? Говори!

Устните на Суйрен се свиха в неизречени слова, но тялото ѝ вече не се мятеше така отчаяно. Очите ѝ се обърнаха и клепачите ѝ се затвориха. Стенанията ѝ преминаха в бавно сънено дишане и тя отново потъна в безсъзнание. Отчаян, след като бе останал с впечатлението, че прислужничката бе готова да заговори, Хошина я разтърси силно.

— Свести се! — кресна той.

— Престанете! — доктор Китано дръпна Хошина встрани от Суйрен. — Ще ѝ навредите!

Вбесен, Хошина се изтръгна от ръцете на лекаря.

— Дай ѝ пак от мускуса! Бързо!

— Повече не! — отказа доктор Китано с категоричната твърдост на човек, принуден да отстоява принципите си, независимо от цената. — Вашият разпит за нея ще означава смърт. Каквото и да знае, ще го отнесе в гроба си.

Хошина застина, дишайки тежко, в безсилен гняв. Втренчи се безпомощно в Суйрен, която лежеше неподвижна и безучастна. Стисна юмруци, тласкан от порива да изтръгне от нея нужните факти, но все пак прие временното поражение. После възвърна самообладанието си и заяви на доктор Китано:

— Гледай да оживее! — в тона му се четеше неизречена заплаха. После се обърна към хората си: — Стойте тук и пазете Суйрен. Не позволявайте на никой друг да говори с нея — трябваше да попречи на Сано да разпита прислужничката и да разбере кои са похитителите и къде се намират. — Аз ще бъда в двореца. Дойде ли в съзнание, ме уведомете незабавно! С наперена крачка той напусна лечебницата. Отвън спря под боровете. Жежката медна светлина на късния следобед струеше между клоните. Над града отекваше камбанен звън, оповестявайки поредния изтекъл час. Мисълта, че половината ден бе превалял, а разследването му се бе озовало в задънена улица, разколеба увереността му. Вече не бе тъй сигурен в теорията си, че Суйрен е познавала похитителите и им е оказала помощ в организирането на похищението. Биха ли наранили свой съучастник тъй зле? И по-незначителни рани биха били достатъчни, за да заблудят всички, че тя е невинна жертва, избегнала смъртта единствено по прищявка на съдбата. Може би Суйрен наистина бе невинна; може би тя изобщо не знаеше кой бе отвлякъл господарката ѝ. Но обстоятелствата не отхвърляха напълно теорията му. Възможно бе по

случайност похитителите да са наранили прислужничката по-лошо, отколкото са възнамерявали... или пък да са искали да я убият, за да не ги предаде.

Хошина заключи, че теорията му заслужава по-нататъшно проучване. Макар че Суйрен не можеше да говори, имаше и други начини да се установи дали бе най-убедителното му доказателство, или пък представляваше задънена улица. Той бързо излезе през портата и пое нагоре по оградения с каменни стени проход към женското крило на двореца. Там можеше да намери прислужничките, с които бе живяла Суйрен, както и служителките в двореца, които я надзираваха. Ако бе съучастничка в похищението, може би те щяха да му предоставят информацията, от която се нуждаеше, независимо от това, дали тя щеше да оцелее.

А една добра следа щеше да го изведе пред всички, които диреха господарката Кейшо.

[1] Силно миризливо вещество, което се добива от семенните жлези на един вид елен, живеещ в Централна Азия — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Госпожо Янагисава, ако сте в съзнание, моля ви, чуйте какво ще ви кажа! — изрече умолително Рейко.

Тя коленичи до съпругата на дворцовия управител. Правеше го за кой ли път от сутринта. Слънцето вече не прежуряше толкова безмилостно и се бе придвижило на запад, но госпожа Янагисава продължаваше да лежи все тъй безжизнена, с вид на мъртвец. Бе вперила празен поглед в тавана, осеян с дупки, през които се виждаше небето, окъпано в златистите багрила настъпващия здрач. Навън нямаше никакъв вятър и гората бе потънала в покой. Вълните се плискаха тъй тихо, че Рейко почти не ги чуваше от чуруликането на пойните птички и крясъка на чайките. Стисна отпуснатата ръка на приятелката си. Плътта ѝ бе студена, въпреки че въздухът в помещението, в което бяха затворени, бе нажежен като в пещ. По лицето на Рейко се стичаха струйки пот и тя избърса чело с ръкава си. Беше на ръба на отчаянието след безбройните неуспешни опити да върне госпожа Янагисава в съзнание.

— Все още сме пленнички — каза Рейко. — И все така не знаем нито които са тези мъже, нито защо ни отвлякоха, а и те не желаят да ни кажат. Днес следобед дойдоха двама, но само ни погледнаха и си тръгнаха.

Макар че Рейко често чуваше мъжете отвън, те повече не дойдоха. Около празното ведро за храна и пълните кофи, ползвани вместо тоалетна, кръжаха мухи. Отвратителната миризма се усилваше от жегата. Наоколо жужаха и жилеха комари и по кожата на жените се бяха издули червени плюски, които ги сърбяха непоносимо. Но гладът и неудобствата бяха най-малката грижа на Рейко.

— Едва ли намеренията на похитителите са да ни поддържат тук и после да ни пуснат — продължи тя да говори на госпожа Янагисава. — Замислили са някакво зло, убедена съм. Много ме е страх, че господарката Кейшо ще ги предизвика отново, колкото и да се опитвам да я спра.

Рейко хвърли поглед към майката на шогуна, която лежеше в другия край на помещението. Сега тя спеше и похъркваше тихо, но доскоро бе вилняла и блъскала по вратите, и така почти цял ден. Когато следобед дойдоха отново двама от мъжете, тя се бе нахвърлила върху тях, сякаш бе забравила как я бяха наранили сутринта. За щастие те изобщо не обърнаха внимание на хулите й... този път. Рейко не знаеше докога щеше да им стигне търпението.

— Трябва да избягаме — Рейко се надвеси съвсем близо до госпожа Янагисава и й прошепна в ухото: — Вече съм измислила начин, но няма как да се справя сама. Не мога да се доверя на господарката Кейшо, за да разчитам на помощта й. А Мидори не е в състояние... Тя сигурно съвсем скоро ще роди.

Откъм Мидори, която също спеше, се чу похъркване. Тялото й се скова и тя се хвана за корема, но после се отпусна и въздъхна. В края на деня контракциите й бяха зачестили и Рейко се ужасяваше, че раждането може да започне всеки момент.

— Нуждая се от вас — продължи Рейко. Неотложността я накара да повиши глас. — Затова, моля ви, излезте от този транс. Умолявам ви, помогнете ми да ви спася!

Госпожа Янагисава не отговори. В празните й безжизнени очи не се мярна нито искрица разбиране. Търпението на Рейко взе бързо да се изчерпва.

— Може би ви е трудно да чуете онова, което става — каза тя. — Може би предпочитате да се скриете в себе си, вместо да си дадете сметка за истинското положение. Но помислете за детето си. Кикуко чан си е у дома и ви чака. Какво ще стане с нея, ако не се върнете? Кой ще се грижи за момиченцето ви?

Ръката на госпожа Янагисава остана отпусната и безжизнена. Забавеното й дишане бе единственото доказателство, че е жива.

— Знам, че дъщеря ви означава всичко за вас. Не можете да я изоставите — продължи Рейко, вече треперейки от гняв. — Заради Кикуко чан трябва да дойдете на себе си и да направите нещо, вместо просто да си лежите тук!

Не последва никаква реакция. Отчаяна, Рейко реши да пробва и друго.

— Спомнете си за съпруга си. Казвали сте ми колко го обичате и колко ви се иска и той да ви отвърне със същото. Ако не се приберете у

дома, никога повече няма да го видите. Той вероятно знае, че сте отвлечена. Сигурно се пита къде сте и какво се е случило с вас. Често хората не си дават сметка, колко ценно е нещо за тях, и осъзнават стойността му едва след като го загубят. Отсъствието засилва любовта... Знаете ли какво си мисля? Според мен в момента вашият съпруг разбира, че ви обича. Похищението го е накарало да осъзнае грешките си спрямо вас. Сега съжалява, че не се е държал, както подобава, и търси възможност да се покае — Рейко си каза, че при създадените обстоятелства лъжата ѝ е оправдана. — Нима това не е промяната, за която винаги сте мечтали? Но тя няма да се осъществи, ако умрем тук. Никога няма да успеете да се насладите на любовта на съпруга си, ако не направите усилие да се приберете у дома при него.

Рейко впери поглед в госпожа Янагисава с надеждата, че обещанието за изпълнение на най-съкровено то ѝ желание ще я раздвижи. Но тя дори не помръдна. Изтощена и отчаяна, Рейко пусна ръката ѝ. Нямаше смисъл да говори на човек, който нито можеше, нито искаше да чуе. Трябваше да опита единствения друг начин, който знаеше, за да я върне към живот.

Като младо момиче Рейко бе усвоила уменията си по бойни изкуства от един сенсей, нает от баща ѝ специално за целта. Този сенсей я бе научил на древната китайска лечителска техника, включваща натиск върху определени точки по повърхността на кожата, за да се стимулират естествените способности на организма да се лекува и възстановява. Бе усвоила по какъв начин натискът, ударът или пробождането на дадени места по тялото облекчават болка, влияят върху дейността на вътрешните органи и лекуват болести — както физически, така и психични. Този древен метод можеше да доведе до значителни резултати и Рейко знаеше това от личен опит. По време на раждането на Масахиро акушерката го бе използвала, за да облекчи болките ѝ от контракциите и да я успокои. Рейко помнеше техники за засилване на кръвообращението и движението на жизнената сила, защото често ги бе използвала върху себе си. Но никога не ги бе прилагала на друг човек. Методът освобождаваше мощни енергийни потоци, които можеха да станат опасни, ако с тях боравеше неопитната ръка на любител. Сега Рейко се надяваше, че ще успее да върне госпожа Янагисава към живота, но без да ѝ навреди.

Със средния пръст на дясната ръка тя опипа горната ѝ устна точно под носа, за да открие една особено важна точка — кръстовище на вътрешни пътища, по които се движи ки — жизнената сила. С натиск в тази точка можеше да се върне в съзнание припаднал човек, както и да се облекчи силна възбуда или емоционална натовареност. Рейко натисна, като пренесе тежестта си върху крайчеца на пръста си. Под хладната и влажна повърхност на горната устна на госпожа Янагисава тя почувства вътрешното напрежение, блокиращо потока на ки. Преброи до пет, отдръпна пръст и после натисна отново. Долови слаб пулс — добър знак за възстановяващо се кръвообращение. Продължи да натиска важната точка отново и отново и след всеки път пулсът все повече се усилваше. Но госпожа Янагисава оставаше безжизнена като труп.

Рейко премина към съединенията, известни под наименованието бълбукащи извори, разположени между възглавничките на стъпалата. Това бяха точките за освобождаване от шок. Рейко обхвана ходилата на госпожа Янагисава и натисна с палец съответните места. След двацет редувалия на натиск и отпускане усети равномерен пулс. Жизнената енергия ки отново потече по тялото на госпожа Янагисава, съживявайки мускулите ѝ, уравновесявайки емоциите ѝ и събуждайки съзнанието ѝ. След като и това не доведе до резултат, Рейко предположи, че травмата от похищението бе блокирала други енергийни пътища.

Тя обърна госпожа Янагисава по корем и започна да масажира местата, отстоящи на четири пръста от гръбначния стълб, на нивото на кръста, там, където се намираха точките, наречени морето на жизнеността. Рейко натискаше, изчакваше, после отпускате и така отново и отново, толкова пъти, че накрая престана да ги брои. Задъха се от умора, ръцете ѝ отмаяха. Усети как жизнената енергия на госпожа Янагисава потече през вените и тъканите. Внезапно от гърдите на приятелката ѝ се изтръгна дълбоко, подобно на вой стенание. После изведнъж тялото ѝ се сгърчи и тя взе да рита с крака и да се мята.

Рейко отскочи назад, уплашена, че стимулирайки твърде продължително чувствителните точки, бе причинила конвулсии. В този момент госпожа Янагисава рязко се обърна по гръб и после внезапно

седна. Цялата се тресеше, сгърчените ѝ пръсти дращеха пода, а очите ѝ се втренчиха в Рейко с безумен поглед.

— Къде съм? — попита тя сепната с дрезгав глас. — Какво се е случило?

Рейко се усмихна, изпитвайки облекчение, че най-накрая госпожа Янагисава бе дошла в съзнание. Събудени от шума и бъркотията, Кейшо и Мидори замигаха озадачени. Госпожа Янагисава обгърна с поглед помещението. Щом разпозна обстановката, в очите ѝ проблесна ужас.

— О, не! — изплака тя, сгърчила лице. — Сънувах, че съм си вкъщи с Кikuко чан. Защо трябваше да се събуждам? — тя легна на пода, присви колене към гърдите си, покри глава с ръце и избухна в ридания. — Искam отново да заспя!

— Ама моля ти се — каза Кейшо ядосано. — С този шум вече почваш да ми лазиш по нервите!

Рейко се хвърли към госпожа Янагисава, раздалечи ръцете ѝ и откри сгърченото ѝ от тревога лице.

— Не можете да се криете повече. Няма да ви позволя!

— Моля ви, оставете ме! — госпожа Янагисава стисна очи, за да не вижда повече Рейко, отказвайки да приеме ужасяващия факт, че са пленнички. — Искam пак да сънувам. Искam Кikuко чан!

Рейко бе обзета от искрено възмущение, че госпожа Янагисава предпочиташе да е в безсъзнание, вместо да предприемеше някакви действия, макар че страданията ѝ я изпълниха с жал.

— Ако желаете да видите Кikuко чан, незабавно престанете с тези глупости! — извика тя и зашлеви госпожа Янагисава по бузата.

Изумената жена извика от болка и изненада. Очите ѝ се отвориха, риданията и секнаха и тя се втренчи в Рейко със зяпнала уста.

— Ваш дълг е да се борите, за да се върнете у дома при дъщеря си — заяви Рейко, доволна, че най-накрая бе привлякла вниманието на съпругата на дворецовия управител, макар и обзета от срам, задето ѝ бе ударила плесница. — Длъжна сте да ми помогнете да спасим господарката Кейшо и Мидори. Разбирате ли? Ще се държите ли прилично? Или да ви зашлевя отново?

Цялата съпротива на госпожа Янагисава рухна. Тя изпъна тяло и седна, макар и с бавни движения и с отсъстващо изражение, което

говореше за неохотата ѝ.

— Ще ми помогнете ли? — попита Рейко, изпълнена с надежда, но въпреки това нащрек.

Госпожа Янагисава се поклони и кимна. Малката победа насърчи Рейко, въпреки че госпожа Янагисава не преливаше от ентузиазъм. Рейко привика с жест Кейшо и Мидори. Двете дойдоха и седнаха плътно до нея и госпожа Янагисава.

— Ето какво ще сторим — каза Рейко и шепнешком взе да им разяснява плана си.

ГЛАВА 11

— Негово превъзходителство заповяда никой да не го безпокои — каза стражът, застанал пред вратата на личните покои на шогуна. Сано, дворцовият управител Янагисава и полицейският началник Хошина бяха дошли да докладват на своя господар за хода на разследването си. Тримата си размениха учудени погледи. Те си мислеха, че шогунът изгаря от нетърпение да чуе някакви вести, и изобщо не бяха предполагали, че ще откаже да ги приеме.

— Какво става там вътре? — лицето на дворцовия управител потъмня от обида, че техният господар, при когото обикновено можеше да влиза свободно, сега му отказваше достъп.

— Негово превъзходителство има личен разговор — отвърна стражът.

— С кого? — попита рязко Янагисава.

В този момент прозвуча пискливият глас на шогуна:

— Влизайте!

Пазачът отвори вратата и Янагисава влезе, изпреварвайки Хошина и Сано. Украсен с богати орнаменти метален фенер, висящ от декоративен таван, осветяваше нисък подиум. На него, облегнат върху струпани копринени възглавнички, седеше Токугава Цунайоши с характерната за върховния му пост черна цилиндрична шапка, облечен в нефритенозелен сатенен халат. До него пред подиума бе коленичил будистки свещеник в шафранова роба.

Янагисава замръзна на място. От двете му страни Сано и Хошина сториха същото. Тримата втренчиха смаяни погледи в свещеника, който им отвърна с предизвикателен поглед. Това бе Рюко, духовен съветник и любовник на господарката Кейшо. Прехвърлил четирийсетте, със своя удължен бръснат скалп, дълъг нос, дълбоко разположени очи и чувствени устни, той имаше вид на статуя на Буда. Златист брокатен епитрахил обгръщаше широките му рамене и проблясваше на светлината на фенера. Присъствието му в интимната компания на шогуна изпълни Сано с предчувствие за беда.

— Добре сте дошли — заекна Токугава Цунайоши с лице, озарено от нетърпеливо очакване, и подкани с жест Янагисава, Сано и Хошина да се приближат.

Възвърнал самообладанието си, Янагисава пристъпи напред и коленичи на обичайното си почетно място от дясната страна на шогуна. Сано и Хошина коленичиха близо до подиума срещу своя господар. Всички го поздравиха с поклон.

— Открихте ли почитаемата господарка Кейшо? — попита Токугава Цунайоши и се озърна, все едно очакваше да я види.

Последва миг на неловко мълчание, след което Янагисава каза:

— Със съжаление трябва да ви дам отрицателен отговор.

Лицето на шогуна помръкна от разочарование. Янагисава се обърна към свещеник Рюко:

— Драго ми е да ви видя. Какво ви води насам?

Тонът му извика в съзнанието на Сано образа на стоманен бръснач, обвит в коприна. Не беше тайна, че Янагисава презираше свещеника. Рюко хранеше амбиции за власт, равни по сила на амбициите на дворцовия управител. Отдавнашната му връзка с господарката Кейшо го бе издигнала на поста върховен духовен глава на Япония и негласен съветник на шогуна. Влиянието му върху Токугава Цунайоши и хилядното духовенство по храмовете из цялата страна представляваше сериозна заплаха за господството на Янагисава.

— Дойдох да вдъхна духовен покой на негово превъзходителство във времена на беда — отвърна свещеник Рюко с благ тон, който не бе в състояние да скрие омразата му към дворцовия управител, водещ скрита, но яростна кампания да го изхвърли от двора.

— Разбирам.

Върху лицето на Янагисава се изписа скептицизъм, който Сано споделяше напълно. Свещеник Рюко явно съзираше в похищението шанс да спечели благоволенieto на своя господар по причини, съвсем явни за всички присъстващи, с изключение на Токугава Цунайоши. Свещеникът знаеше, че положението му в двора зависеше от господарката Кейшо и ако тя се поминеше, той щеше да загуби властта си... в случай че не успееше да си подsigури подкрепата на шогуна. Недоверието, което Сано изпитваше към Рюко, сега се подсили от

откровена неприязън. Този човек се вълнуваше повече от личните си интереси, отколкото от съдбата на Кейшо, Рейко или останалите жени.

— А защо все още не сте спасили... ъ-ъ... моята майка? — попита шогунът, без да си даваше сметка за скритите емоции, които насищаха атмосферата.

— Моля, позволете да напомня на ваше превъзходителство, че откакто научихме за похищението на господарката Кейшр, не е минал и един ден — отбеляза Хошина с предпазлива вежливост. — Разследването изисква време.

— Разполагаете с достатъчно време. Сторихте ли нещо повече от това... ъ-ъ... да го пропилиете? — обладан от опасна сприхавост, шогунът се наклони напред и впери гневен поглед в тримата. Точно както се бе опасявал Сано, господарят им очакваше незабавни резултати. — Какъв... ъ-ъ... напредък имате и кога ще доведете майка ми?

Скрито довольство изви сочните устни на Рюко, който с интерес наблюдаваше размяната на реплики. Навъсен, Хошина изглежда ядно свещеника. Янагисава отвърна:

— Днес проследихме няколко надеждни улики. Сосакан сама ще ви докладва какво е открил.

„Винаги може да се разчита на Янагисава да те принуди да говориш пръв и да те хвърли в пламъците на гнева на шогуна, все едно излива вода върху горяща къща“, помисли си Сано.

— Тази сутрин разпитах двама престъпници, членове на „Черния лотос“ — започна той. — Те ми споменаха за свещеника Проникновена мъдрост, който е заема висок пост сред водачите на сектата. Казаха ми, че „Черният лотос“ подготвя голяма атака срещу режима на Токугава. Съществува вероятност това да е похищението и то да е организирано от Проникновена мъдрост. Той е напуснал тайния си храм, но аз и хората ми претърсихме целия град и задържахме четирийсет и осем членове на сектата. Ще ги разпитам в затвора на Едо. Все някой от тях ще ми каже, къде се намира свещеникът.

Шогунът кимна укротен. Дворцовият управител запази невъзмутимо изражение, а Хошина си отдъхна. После Рюко попита:

— Имате ли основателна причина да смятате, че жените са отвлечени от „Черния лотос“?

— Духовните водачи на „Черния лотос“ и последователите им са достатъчно безумни и нагли да извършат подобно престъпление — отвърна Сано.

Свещеникът отправи към него язвителна усмивка:

— Но вие не разполагате с реални доказателства, че сектата е замесена в похищението.

— Дългогодишният опит, който имам в разследването на престъпления, ми подсказва, че това е така — Сано вече се досещаше какво целеше Рюко, и кроежите на свещеника го изпълниха с гняв.

— Изглежда, сосакан сама е прекарал деня в преследване на хора, без да разполага с явни доказателства за вината им — отбеляза Рюко, а в гласа му прозвуча странна смесица от горчивина и доволство. — Почвам да си мисля, че той предпочита да гони стари врагове, вместо да дири истинските виновници.

— Това не е истина! — възкликна Сано, възмутен от несправедливото обвинение.

Без да обръща внимание на възражението му, шогунът се втренчи в него обиден и сличан.

— Как си позволяваш да злоупотребяваш с доверието ми? — възкликна той. — След всичко, което съм... ъ-ъ... ти дал?

Преди Сано да успее да се защити, Рюко се намеси:

— Поведението на сосакан сама е твърде жалко, но аз съм разтревожен от по-сериозен въпрос. Ваше превъзходителство, опасявам се, че разследването се води в погрешна посока.

И той отмести изпълнен с неодобрение поглед към Янагисава и Хошина. Сано видя как и двамата полагаха усилие да прикрият тревогата си — те също бяха наясно с мотивите на Рюко. Свещеникът искаше господарката Кейшо да се върне, защото тя бе източникът на неговата власт, и по тази причина държеше всички да положат повече усилия за спасяването ѝ. Но в случай на неуспех Рюко щеше да бъде принуден да се брани сам от хора, които желаеха унищожаването му. Ето защо целта му бе да zlepостави Сано, Янагисава и Хошина пред шогуна.

Години наред откакто заемаше поста сосакан сама, Сано бе чест обект на прицел от страна на клеветници, участващи в подобни събрания; до този момент обаче никога не бе споделял тази съмнителна чест с Янагисава и Хошина.

— Може би не нашите разследвания, а вие сте поели в погрешна посока — отбеляза Янагисава. Той хвърли жлъчен поглед към Рюко, но се въздържа да го атакува открито.

— Освен „Черния лотос“ разполагаме и с други обекти на разследване — обади се и Хошина. Войнственото му изражение предизвикваше Рюко да го обори. — Аз видях Суйрен — прислужничката, оцеляла след клането. Но онзи глупак, докторът, ѝ попречи да разговаря с мен, затова сега разпитвам какво знаят за нея жените от двореца. Ако е била съучастничка в престъплението, чрез нея много скоро ще открия истинските извършители.

— Ако е била съучастница... — отбеляза Рюко с презрение. — Вие, изглежда, не разполагате с повече, доказателства за вината на Суйрен, отколкото сосакан сама за „Черния лотос“.

— А вие имате ли по-добри идеи? — попита Хошина, стиснал юмруци; очите му, вперени в Рюко, святкаха гневно. — Непрестанните упреци само пречат на хората да си вършат работата.

Свещеникът посрещна думите му с презрителна физиономия, след което се обърна към шогуната:

— Мой дълг е не да разкрия престъплението, а да посоча на ваше превъзходителство, че сосакан сама и полицейският началник са допуснали сериозни грешки в преценките си.

Сано и Хошина се спогледаха, поразени от наглостта на свещеника. После избухнаха в гневен протест, но шогунът с ядно махване на ръка ги накара да млъкнат.

— Да, така е, допуснали сте... ъ-ъ... непростими грешки — отбеляза той. — Толкова сте заслепени от... ъ-ъ... предразсъдъци, че ще бъде цяло чудо, ако хванете и рибка в кофа вода! — от устата му се разхвърча слюнка. Той отправи умотителен поглед към Янагисава: — Поне на теб мога ли да разчитам да спасиш обичната ми майка?

— Разбира се, ваше превъзходителство — отвърна Янагисава с овладян тон, макар че Сано усети тревогата му. — Вече съм набелязал няколко заподозрени. Вероятно единият от тях е замислил престъплението. Очаквам резултати в най-скоро време.

Шогунът изглеждаше смутен от този успокоителен и в същото време неясен отговор. Сано бе чест свидетел на майсторството, с което дворцовият управител се възползваше от страха на шогуната да не изглежда глупав, за да предотврати евентуален натиск от негова страна

за повече информация, отколкото Янагисава желаше да му даде. Сано предполагаше, че споменатите от дворцовия управител заподозрени включваха владетеля Мацудайра и още няколко роднини от клана Токугава. Съществуваше вероятност те да са отвлекли господарката Кейшо като средство да принудят шогуна да отстрани Янагисава от управлението. Очевидно Янагисава не разполагаше със солидни доказателства срещу роднините на шогуна и затова се въздържахше да ги обвини открито.

В очите на Рюко просветна разбиране, което подсказваше, че бе наясно с всичко това. Плътните му устни се разтегнаха в лукава усмивка.

— И кои са тези мистериозни заподозрени? — попита той Янагисава.

Думите му разпънаха над тях зловещата мрежа на заплахата. Сърцето на Сано се сви. Хошина пое рязко въздух. Янагисава замръзна с втрещен поглед, разгневен, защото съзираше поставения от Рюко капан, но не бе способен да го избегне.

— На този етап разкриването на имената на заподозрените би изложило на риск самото разследване — заяви Янагисава с тон, достатъчно смразяващ да превърне огнени пламъци в лед. — Не бива да провокираме бдителността на похитителите, нито да ги стряскаме, защото това може да ги накара да причинят зло на заложничките си.

Свещеник Рюко се изкиска, съзирайки истината в усукването на Янагисава.

— Едва ли има голяма опасност от нещо подобно, тъй като очевидно вие изобщо не разполагате със заподозрени. Не можете да ги назовете, защото те просто не съществуват.

Сано си даваше сметка, че дворцовият управител наистина не можеше да посочи имена, нито бе в и състояние да защити своята вещина, защото, ако оклеветеше враговете си от клана Токугава, щеше да постави под съмнение лоялността си към шогуна. Върху челюстта на Янагисава потръпна мускул, а в тъмните му очи изригна гняв, подобен на огнена лава.

Рядкото изживяване да наблюдава как някой печели превъзходство над Янагисава и интригата не достави никакво удоволствие на Сано, защото този път те бяха от една и съща страна. Янагисава рече предпазливо:

— Ваше превъзходителство...

— Млъкни! — изкрещя шогунът.

Изпълнено с удивление мълчание скова присъстващите. Янагисава изглеждаше смаян, че шогунът му говори по този начин. Хошина застина с увиснала челюст и поглед, в който се четеше изумление. Сано предполагаше, че собственото му изражение не бе много по-различно. По устните на Рюко плъзна самодоволна усмивка.

— От теб нито дума повече! — шогунът посочи с пръст Янагисава, а гласът и ръката му трепереха от гняв. После заби пръст в Сано и Хошина. — И от вас също! Вие всички ме... ъ-ъ... разочаровахте. Не заслужавате да бъдете изслушани!

Сано, Янагисава и Хошина застинаха безмълвни, без да смеят да помръднат. Шогунът управляваше силата на живота и смъртта за всички и нито годините вярна служба, нито дори сексуалната отдаденост можеха да спасят васала, предизвикал гнева му. Той бе езекутирал хора и за по-малки прегрешения и в сегашното си лошо настроение спокойно можеше да осъди дворцовия управител, полицейския началник и сосакан сама за това, че се обаждат без позволение. Обзет от дълбоко отчаяние, Сано внезапно изпита неистов порив да прихне. Колкото и невероятни да бяха уменията на Янагисава да манипулира шогуна, нито едно от тях нямаше да им свърши работа, след като му бе забранено да говори.

Шогунът се обърна към свещеника:

— Хората, на които разчитах, ме подведоха — изплака той. — А ти ще ми помогнеш ли?

Гордата и сериозна осанка на Рюко не успя да скрие задоволството му.

— Ще направя всичко, което е в скромните ми възможности, ваше превъзходителство.

Той погледна крадешком Янагисава, чието лице бе смъртнобледо от едва сдържан убийствен гняв.

— Тогава ми кажи как мога да спася майка си — рече шогунът, готов да предостави на Рюко доверието, което бе изгубил в лицето на Сано, Янагисава и Хошина.

— С ваше позволение ще отгатна отговора с помощта на оракулските кости — отвърна свещеникът.

Той повика трима монаси и шепнешком им нареди нещо. Те донесоха един мангал, пълен с горещи въглени, и маса от черно лакирано дърво с няколко кандила, свещи, чашка със саке, плодове, купичка сварен ориз, пръчки от черешово дърво и пет почистени и лакирани от вътрешната страна черупки от костенурка. Монасите запалиха кандилата и свещите. Единият от тях постави в ръцете на Рюко една черупка, а останалите нагорещиха пръчките в жаравата.

— О, божества на съдбата, умолявам ви най-покорно да ни кажете къде е уважаемата господарка Кейшо? — изрече Рюко.

Един от монасите му подаде пръчица с тлеещ огненочервен край. Свещеникът притисна върха в дупката, издълбана от вътрешната страна на черупката. Шогунът чакаше с едва сдържано нетърпение, а Сано — със същото неодобрение, което бе изписано върху лицата на Янагисава и Хошина. Макар че различни гадатели бяха изпълнявали подобни ритуали с черупка на костенурка или животински кости още от древни времена, а оракули бяха разкривали свещени в истини и бяха направлявали действията на императори и пълководци, подобно връщане се използваше и от шарлатани, за да залъгват наивниците.

— Какво трябва да стори негово превъзходителство, за да върне майка си невредима у дома? — продължи напевно Рюко.

Помощниците му разпалиха пръчицата, която се разгоря в черупката. Вонята на горена кост се смеси със сладникавия мирис на тамян. От топлината черупката се разцепи с остър пукот. Свещеникът продължи по същия начин, докато всички пръчици изгоряха почти до основи. Помещението се изпълни с лют дим и всичките пет черупки се набраздиха с многобройни пукнатини.

— Какво казва... ъ-ъ... оракулът? — попита нетърпеливо шогунът.

Рюко подреди черупките на масата. Докато оглеждаше пукнатините, чрез които божествата съобщаваха отговорите на въпросите, изражението му стана сериозно.

— Божествата отказват да съобщят къде се намира господарката Кейшо — отвърна той.

„Нищо чудно“, помисли си Сано; лицето на шогуна помръкна от разочарование, а Хошина и Янагисава реагираха с гримаса на отвращение. Рюко бе твърде умен, за да назове местонахождението на Кейшо и да се изложи на риска да бъде опроверган от събитията.

— Казват, че вие трябва да заслужите това познание — каза той на шогуна.

— Как? Какво трябва да сторя? — Токугава Цунайoshi се наклони към Рюко, сбрал молитвено ръце в тревожна надежда.

— Управлението ви е в дисхармония с космоса — отвърна Рюко. — Заобиколен сте от зли влияния, които заплашват бъдещето на клана ви. Трябва да прочистите двора си от тези зли въздействия. Щом възстановите духовното равновесие в двореца, пътят за връщането на господарката Кейшо ще бъде открит.

— А-а, този съвет ми вдъхва спокойствие — миг по-късно облекчението на шогуна премина в объркване. — Но как да разбера... ъ-ъ... кой около мен е vyplъщение на злото?

Сано предусети какъв щеше да бъде отговорът на Рюко, и бе обзет от гняв.

— Ще разбера с гадаене имената на злодеите, които трябва да прогоните от двора — отвърна Рюко.

Той хвърли тържествуващ поглед към дворцовия управител и полицейския началник. Сано видя ужаса и паниката, които ги обзеха, след като си дадоха сметка, че Рюко се бе сдобил със солидно влияние над шогуна и можеше твърде лесно да ги лиши от власт с помощта на измислени оракули. Възмущението, което го обзе, надхвърляше страха му да не изгуби поста си. Испита неистова омраза към свещеника, която обхвана и спътниците му. Рюко, Янагисава и Хошина до един търсеха начин да се възползват от похищението, за да се издигнат по стълбицата на властта. Всички те се вълнуваха единствено от своята политическа кариера, а шогунът се тревожеше за майка си, без да се интересуваше от останалите. Никой от тях не се вълнуваше за съдбата на Рейко или на Мидори, нито съжаляваше за стоте души, посечени при нападението.

Гневът на Сано заплашваше да прехвърли бариерата на самообладанието му. Трябваше да си тръгне, преди да убиеше някого. Той се изправи и другите мъже се втрениха в него изумени, че си позволяваше да стане, преди шогунът да го бе освободил. Сано се поклони на всички. После за първи път в живота си излезе от помещението без позволения на своя господар. Гневът, бушуващ в гърдите му, заглуши гласа на шогуна, който извика възмутено след него.

Озовал се извън двореца, Сано хукна в здрача покрай оградения със стени проход. Не обръщаше внимание на стражите при пропускателните пунктове, които му викаха да спре за проверка. Останал без дъх и потънал в пот, най-накрая пристигна в собственото си имение. Стражите му отвориха портата, той влезе и се спря наред двора. Приведе се задъхан и внезапно съзнанието за онова, което бе сторил току-що, тутакси потуши гнева му.

Беше си тръгнал без позволение на шогун и това само влошаваше и бездруго тежкото положение, в което се намираше Рейко. Върховният му господар можеше да го отстрани от разследването на похищението — в случай че свещеник Рюко вече не го бе убедил да го прати в изгнание или да го екзекутира. А тогава кой щеше да спаси съпругата му? Сано си помисли за Хирата. Шансът той и Маруме и Фукида да открият жените, изглеждаше нищожен, а Сано мислено се наруга за проявеното безразсъдство. Смрачаващото се небе и хладният въздух на настъпващата вечер бяха в унисон със страховете му, че Рейко бе погубена завинаги и че собственият му свят рухваше.

Изпита потребност да стори нещо — каквото и да е, — за да не се поддаде на отчаянието, и тогава се сети, че има да разпитва куп затворници — членове на сектата „Черният лотос“. По пътя към казармите, където щеше да събере отряд детективи, се бореше със съмнението, че виновниците за похищението нямаха нищо общо с „Черния лотос“ и че той само си губеше времето. Освен това в душата му се загнезди и друг страх за Рейко.

Съпругата му не бе склонна да седи безропотно и да търпи онова, което ѝ поднасяше съдбата. Сано беше сигурен, че тя щеше да се опита да отвърне на удара с удар и да избяга от похитителите си. Щеше ли да успее? Или безстрашието ѝ щеше да стане причина за собствената ѝ смърт?

* * *

Рейко вдигна високо ръце и ги протегна към дебелите греди на тавана на техния затвор. Бе завързала полите си около бедрата, а с обутите си в къси чорапи нозе бе стъпила върху раменете на госпожа Янагисава. Приятелката ѝ бе стиснала здраво глезените ѝ и се

олюляваше под тежестта ѝ. В един момент тя се наклони застрашително и Рейко размаха ръце, за да запази равновесие.

— Внимавай, Рейко сан — заповяда ѝ господарката Кейшо. — А пък ти, глупачке, гледай да не я изпуснеш!

Мидори ги наблюдаваше със зяпнала уста и с отворени от страх очи. Госпожа Янагисава с усилие успя да се закрепи на едно място. Рейко се протегна и се хвана за един мертек. Дупката в тавана ѝ позволи да склучи ръце около гредата. Беше грапава и износена от дъжд и пек, а на няколко места имаше дори пукнатини. Рейко я дръпна силно, но гредата не помръдна.

— Дърпай по-здраво — нареди ѝ Кейшо, а госпожа Янагисава отново се олюля под тежестта на Рейко.

Рейко си помисли, че щеше да е по-добре, ако Кейшо си мълчеше, и увисна, вкопчвайки се в гредата. Върху брадичката ѝ кацна комар, но тя не обърна внимание на ужилването. Изведнъж гредата се сцепи с рязък пукот. Поради преместването на тежестта Рейко бе отхвърлена назад. Под нея госпожа Янагисава се свлече подобно на планина, която се срина от земетресение, и пусна глезените на Рейко. Всичко се случи толкова бързо, че Рейко нямаше време да изпита страх, нито да предотврати падането си и рухна на пода по гръб.

Ударът в земята разтърси костите ѝ и изкара дъха ѝ. Мидори изпищя. Кейшо взе да се кара на госпожа Янагисава, която бе паднала близо до Рейко и сега се бе надвесила тревожно над нея.

— Рейко сан, съжалявам, че не можах да ви удържа там горе — каза тя. — Добре ли сте?

Замаяна и задъхана, със сърце, което блъскаше в гърдите ѝ от закъснял страх, Рейко седна на пода. Усещаше болка, където се беше ударила, но по всяка вероятност нямаше нищо счупено.

— Добре съм — отвърна тя. И все пак може би бе сторила грешка, връщайки госпожа Янагисава към живот. Дали нарочно не я бе оставила да падне? Можеше ли да ѝ се довери и да очаква от нея да ѝ помогне, а не да ѝ причини зло? Как ѝ се щеше похитителите да бяха единствената ѝ грижа! В ръцете ѝ обаче бе счупената дъска — дебела, тежка и дълга колкото крака ѝ.

— Сдобихме се с оръжието, от което се нуждаехме — каза тя и победоносно вдигна парчето дърво.

Мидори се усмихна. Кейшо изръкопляска.

— Сега ще изчакаме мъжете да отворят вратата и да влязат отново — Рейко се обърна към госпожа Янагисава, но тя сякаш избягваше да срещне погледа ѝ, с което засили подозренията към себе си. — Вие ще отвлечете вниманието им, както се уговорихме. После... — Рейко замахна с дъската срещу въображаемия противник. Надяваше се, че планът ѝ ще проработи и че госпожа Янагисава ще държи под контрол убийствените си пориви в името на оцеляването им. — Щом мъжете паднат в безсъзнание, ще избягаме.

— Аз май няма да се справя — каза Мидори с изтънял от отчаяние глас. Тя се изправи тежко на крака и залитайки, направи няколко крачки. Огромен и смъкнат ниско, коремът ѝ се заклати. — Та аз едва ходя — завърши тя и се свлече на пода.

Рейко бе обзета от тревога.

— Трябва да опиташ. Аз ще ти помогна.

— И аз не мога да ходя, коленете ми са като сковани — обади се Кейшо, повдигайки поли, за да покаже на Рейко отеклите си стави. — Ще трябва да ме носите.

Рейко се обърна към госпожа Янагисава, която отвърна на погледа ѝ със стаен в очите ужас. Двете не можеха да носят майката на шогуна и едновременно с това да помагат на Мидори.

— Моля ви, вървете без мен. Аз ще изостана. Трябва да спасявате себе си — Мидори говореше с привидна храброст, готова на саможертва заради приятелките си.

— Няма да те оставя тук — отсече Рейко, ужасена от подобна мисъл.

Ако те с госпожа Янагисава и господарката Кейшо успееш да избягат, похитителите скоро щяха да разберат какво се бе случило. Тя потръпна само като си представи Мидори, принудена да понесе гнева им сам-самичка. При все това обаче нямаше начин да успее да отведе в безопасност и Мидори, и Кейшо. Тяхната немощ щеше да намали шансовете им за успешно бягство. А заловяха ли ги, това щеше да изложи на риск живота им. Въпреки всичко Рейко смяташе, че при създадените обстоятелства бездействието би било фатално.

— Господарката Кейшо и Мидори ще чакат тук — обясни тя на госпожа Янагисава. — Аз ще остана с тях да ги пазя, а вие ще отидете и ще доведете някого да ни спаси.

Мидори се усмихна, просълзена от признателност, че няма да бъде изоставена. Кейшо се навъси, сякаш не знаеше дали да възрази. Госпожа Янагисава изгледа Рейко с ужас.

— Не мога! Не знам накъде да вървя. Ще се изгубя — лицето ѝ пребледня от ужас, който я задави и превърна гласа ѝ в шепот. — Да разговарям с непознати и да моля за помощта им... — госпожа Янагисава поклати глава: — Не мога!

— Трябва! — настоя Рейко.

— Не, няма да се справя. Моля ви, не ме карайте! — госпожа Янагисава потръпна и се сви; очите ѝ се затвориха.

Рейко си даде сметка, че онова, което бе поискала от нея, наистина надхвърляше възможностите ѝ.

— Тогава ще трябва да отида аз — рече тя. Измъчваха я съмнения, но тя ги потисна, защото опасенията и страхът само щяха да провалят възможността да спаси приятелките си. Сгъстяващи се сенки изпълниха затвора им с мрак. Рейко вдигна поглед към късчетата небе, които се виждаха през пробития покрив. В бледоморавото сияние на настъпилия залез затрепкаха звезди. Тя отиде до вратата. Седна там, стиснала дъската в скута си, и зачака похитителите.

ГЛАВА 12

Сано се прибра у дома точно преди зазоряване, изтощен и обезкуражен, след като бе разпитал в затвора на Едо четирийсет и осем задържани членове на „Черния лотос“. Някои му бяха казали, че свещеникът, известен под името Проникновена мъдрост, провеждал тайни ритуали в различни храмове из Едо, и Сано бе пратил свои хора да претърсят съответните райони. Но тези информатори явно не знаеха нищо за похищението или за масовата сеч. Друга част от задържаните се оказаха фанатични привърженици на „Черния лотос“, чиито единствени думи бяха, че главен свещеник Анраку е възкръснал от мъртвите, за да оглави неясно нападение срещу режима на Токугава. Сано не можеше да се отърси от убеждението си, че зад престъплението стоеше „Черният лотос“, но въпреки това бе осъзнал, че трябва да разследва и евентуални други възможности. Реши да открадне няколко часа сън, след което да се впусне в подземния свят на Едо, за да търси някаква информация за похитителите.

Точно се канеше да влезе в личните помещения на къщата си, когато дочу детски плач. Продължи нататък по коридора, влезе в детската стая и завари Масахиро да хлипа в леглото. Бавачката, която спеше на футон до момчето, се размърда и отвори очи. Докато Сано отиваше към сина си, тя с изненада вдигна поглед към него, защото, ако се случеше Масахиро да се разплаче през нощта, той обикновено не се появяваше, а оставяше Рейко или бавачките да се погрижат за него.

— Аз ще го успокоя — каза той на момичето. Вдигна Масахиро и закрачи из стаята, гушнал топлото едро телце на сина си, утешавайки и двамата. — Всичко е наред, Масахиро чан. Просто си сънувал лош сън.

— Искам мама! — изплака Масахиро, притискайки горещото си, мокро от сълзи лице към бузата на Сано.

— Мама замина, но скоро ще се върне — Сано бе обзет от тревога за сина си. Запита се дали Масахиро не бе усетил, че нещо не е

наред. Възможно бе да е почувствал тягостната атмосфера, обгърнала къщата след отвличането на Рейко.

— Извинете, сосакан сама — каза детектив Араи от прага на стаята. — Току-що за вас пристигна съобщение от дворцовия управител Янагисава. Искане незабавна среща с вас и ще ви очаква в имението си.

* * *

Сано изобщо не бе очаквал, че ще му се наложи да отиде на посещение в имението на дворцовия управител, но въпреки това той и четирима от детективите му вече стояха пред каменния зид, завършващ с метални шипове. Черното небе бе изсветляло до пепеляворозово от настъпващата зора, но уединеният двор сякаш бе събрал около себе си останките от нощта. Боровете вътре хвърляха дълбоки сенки върху постройките. Острият поглед на Сано различи стоящи на пост войници в наблюдателните кули и стрелци с лъкове, заели позиции до островърхите краища на керемидените покриви. Имението представляваше крепост в крепостта на замъка Едо, изградено така, че да осигури надеждна защита на Янагисава срещу нападения на врагове сред приближените на шогунa.

Стражите при обкованата с желязо порта взеха мечовете на Сано и хората му и ги въведоха в имението. Сано съжали, че не му позволиха да задържи оръжието си. Примирие или не, това бе вражеска територия. Той и детективите му крачеха напрегнато по покритата с плочи алея и скоро се озоваха в двор, ограден от войнишки казарми. После продължиха нататък, през друг двор, където около свързаните помежду им отделни крила на къщата патрулираха още стражи. Сано и хората му бяха въведени в една градина, където кучета пазачи, водени на ремъци от слуги, не престанаха да лаят и да ръмжат срещу тях.

Застланото със заравнен пясък пространство бе осеяно с големи, покрити с мъх валчести камъни. Очертана от каменни фенери алея се виеше през покрита с роса морава покрай храсти с извити клони и стигаше до построена нависоко беседка със сламен покрив и решетести стени. През открития вход с форма на арка Сано видя

високата слаба фигура на Янагисава. Дворцовият управител крачеше напред-назад, а полите на копирената му роба се влачеха по каменния под. Щом забеляза Сано, той спря и му махна. Сано отиде в беседката. Двамата се поклониха един на друг, а детективите и стражите се оттеглиха на известно разстояние.

— Благодаря, че дойдохте толкова бързо — каза Янагисава. Маниерът му бе официален и сдържан, но очите му гледаха с напрегнатия и отсъстващ поглед на човек, преживял силен шок. Сано разбра, че се бе случило нещо ужасно.

— Свещеник Рюко успя ли да убеди шогуната да ни лиши от благоволенieto си? — според него това можеше да бъде единствената причина за исканата от Янагисава среща.

Дворцовият управител нетърпеливо махна с ръка, отхвърляйки идеята на Сано, че го е повикал, за да се съюзяват срещу Рюко и да се спасяват от понижаване, изгнание или смърт.

— След като така внезапно напуснахте събранието снощи — каза Янагисава, — аз успях да убедя негово превъзходителство, че свещеник Рюко е твърде прибързан в преценките си за нас и че ние заслужаваме още една възможност да спасим господарката Кейшо — той говореше така, сякаш казаното нямаше особено значение и сблъсъкът с Рюко бе загубил своята значимост. После отново закричи напред-назад.

— Тогава защо пожелахте да ме видите? — попита Сано.

Янагисава с видимо усилие овладя неспокойните си движения, изправи се пред Сано и каза с тих монотонен глас:

— Пристигна писмото с исканията на похитителите.

— Какво? — Сано се втренчи в Янагисава, а сърцето му подскочи от изненада и заблъска в гърдите му нетърпеливо и тревожно. — Кога? Как?

Дворцовият управител бръкна в туниката си и извади голяма сгъната бяла хартия.

— Един от стражите на обход го намерил преди час закачено на стената на крепостта. Донесе ми го, защото е един от моите шпиони.

— Показахте ли писмото на негово превъзходителство?

Янагисава въздъхна тежко и продължително.

— Не още. Никой друг не знае, че писмото е дошло.

Фактът, че Янагисава бе скрил от шогуна важна информация, озадачи Сано, но не толкова, колкото желанието му да сподели вестта първо с него.

— Но защо...

— Прочетете го — Янагисава мушна писмото в ръцете му.

Смаян, Сано го разгъна и видя колони от едри йероглифи, изписани с черен туш. Калиграфията бе красива и елегантна. Текстът имаше следното съдържание:

*Жената се мята в тъмните води
с разпилени дълги коси и поли
като листенца на цвят,
откъснат и захвърлен в езерото.
Виковете ѝ за помощ пронизват нощта,
но, уви, без полза.
Студени вълни поглъщат хубостта ѝ,
вода изпълва дробовете ѝ,
водорасли впримчват нозете ѝ.
Тя се отказва от страха и страданието
и потъва, отдадена на смъртта.*

*Бледият призрак на духа ѝ напуска безжизненото
тяло,
тя се носи в пленителен сън
надолу към безкрайни дълбини,
през водни проходи,
до самотна пещера под Източно море.
Там се събужда в омайна градина
от морски таралежи, анемони, раковини и корали.
Понася се покрай прекрасни плуващи риби
към дворец, изграден от блестящ седеф,
в който кралят дракон^[1]
управлява своето подводно кралство.*

Кралят дракон разгъва тяло в двореца си,

зелените му люспи и златисти нокти блестят,
очите му искрят като пурпурни бижута,
а с устата си издиша пламъци.
Вълнистото му тяло я обгръща,
а тя се свива в ужас.
Но кралят дракон ѝ шепне:
„Не бой се, господарко моя“.
И изсипва в нозете ѝ купчина
от перли, бисери и жълтици,
Ти ще бъдеш моята кралица
и ще живееш тук в двореца ми.
„Завинаги“.

Ваше Превъзходителство,
Ето какво трябва да направите, ако желаете Вашата
почитаема майка да се върне при Вас. Заклеймете
полицейския началник Хошина като убиец, екзекутирайте
го и изложете трупа му на показ в подножието на моста
Нихонбаши. Подчинете се на заповедите ми и аз ще
освободя господарката Кейшо и нейните приятелки.
Не го ли сторите, те ще бъдат убити.

Сано почти не обърна внимание на поемата, която за него не
носеше никакъв смисъл. Озадачен, той прочете отново исканията на
похитителите и поклати глава. Вдигна поглед към дворцовия
управител, който го наблюдаваше със сдържан стоицизъм.

— Целта на похищението не е шогунът, нито пък вие или аз —
рече той слисан. — А Хошина сан! — не биха могли да предположат;
нищо не ги бе навело на подобна мисъл. А теориите, които си бяха
измислили в пълно неведение, бяха заблудили разследването. —
Търсили сме заподозрени не там, където е трябвало.

— Наистина — Янагисава се извърна и впери поглед навън от беседката.

Утрото нахлуваше в градината и сенките се вдигаха; пейзажът и цветовете добиваха все по-ясни очертания. Сано изпита облекчение, защото вече разбираше мотива на похитителите и знаеше как да спаси Рейко. После внезапно си даде сметка, че условията за откупа я излагаха на още по-голяма опасност, отколкото си бе представял.

— Какво възнамерявате да сторите? — попита Сано и докато изричаше въпроса си, опасенията му отекнаха в душата му с нова сила.

Дворцовият управител сви рамене в жест, който недвусмислено говореше за бремето, легнало върху плещите му. Колкото и силно да желаше да спаси господарката Кейшо и да спечели битката за благоволенieto на шогунa, трябваше ли да разреши екзекуцията на любовника си? Сано си даде сметка, че по всяка вероятност Янагисава държеше на Хошина твърде много, иначе вече да бе отнесъл писмото на шогунa и полицейският началник да бе поел по своя път към смъртта. Все още питайки се защо дворецовият управител бе решил да съобщи вестта за писмото именно на него, Сано се изправи и пред своя собствена дилема. Той не можеше да приеме една кървава жертва срещу спасяването на жените, но Хошина бе негов враг, а животът на Рейко бе в опасност.

— Кога смятате да съобщите на Хошина сан? — попита Сано.

— Незабавно — отвърна Янагисава и викна към стражите: — Доведете полицейския началник!

Скоро Хошина се показва на пътеката. Вървеше бавно към беседката, облечен в бежов копринен халат, който откриваше голите му гърди, прасци и нозе. Прозя се, а очите му бяха натежали от доскорошния сън. Щом видя Сано, се спря отвън и премига в сънлива изненада.

— Какво се е случило? — попита той, вперил поглед в Янагисава.

— Получихме искането на похитителите за откуп — дворецовият управител взе писмото от ръцете на Сано и го протегна към Хошина.

— Най-накрая! — Хошина сякаш не забелязваше хладния маниер на дворецовия управител; вестта бе обсебила цялото му внимание. Той изкачи стъпалата ѝ на беседката, влезе вътре и нетърпеливо грабна писмото. Погледът му пробяга по текста и той се

смръщи, озадачен от поемата. Прочете искането за откуп и Сано видя как очите му се разшириха от шока, а устните му се отпуснаха в израз на недоумение.

— Похитителите искат смъртта ми! — избухна Хошина. — Това е откупът за престъплението! — той захвърли писмото и се обърна към Янагисава, обзет от тревога: — Но шогунът не би ме убил, за да върне й господарката Кейшо, нали?

Янагисава избягваше погледа на любовника си.

Сано знаеше, че шогунът не само обичаше майка си много повече, отколкото го бе грижа за Хошина, но и че с радост би посякъл заради нея, когото и да е от васалите си. Той видя ужаса на Хошина, който най-накрая проумя същността на положението си. — Няма да покажете писмото на негово превъзходителство, нали? — възкликна Хошина, вкопчил се в ръцете на Янагисава. — Нали няма да позволите да ме убие, за да спаси майка си?

Дворцовият управител се пресегна и в изразителен жест на съдържаност и обич хвана ръцете на Хошина над китките.

— Не мога да се намесвам заради теб — каза Янагисава с овладяно съжаление, като гледаше любовника си право в очите. — Събитията трябва да следват своя естествен ход.

— Какво? — Хошина се отдръпна от Янагисава, сякаш дворецовият управител му бе нанесъл удар чисто физически.

Сано също бе шокиран, защото очакваше Янагисава да защити любовника си.

— Смятате да ме пожертвате, за да спасите господарката Кейшо — глава, отказвайки да повярва на току-що изреченото. После избухна в смях в който прозвучаха нотки на истерия — Но... Това не е необходимо. Вие можете да убедите шогуна да ме пощади. Можем да намерим друг начин да спасим господарката Кейшо!

Той погледна умолително Янагисава, но дворецовият управител каза със същия тих глас:

— Онова, което искаш, е невъзможно — Сано видя как лицето на Хошина помръкна от гняв, породен от осъзнаването на истината.

— Искате да кажете, че няма да ме защитите, защото не желаете да поемете риска да ядосате шогуна! — изрече горчиво той.

Янагисава наклони глава безмълвен и тъжен.

— Предпочитате да ме оставите да умра, вместо да загубите поста си или възможността да управлявате Япония чрез сина си, когато стане следващият диктатор — продължи Хошина. — След всичко, което сме сторили заедно и сме били един за друг?

Възмутен от това оскърбление, Хошина закрочи нервно около Янагисава.

— Аз ви помогнах да се сдобияте с власт. Сражавах се срещу враговете ви. Предоставих ви тялото и сърцето си — той се удари в гърдите. — А сега, когато се нуждая от помощ, вие ме изоставяте!

Сано изпита силно неудобство, че става свидетел на тази лична разпра. Вероятно Янагисава бе предполагал, че ще се получи така, и за пореден път се запита защо дворецовият управител изискваше присъствието му. Внезапно Хошина се свлече на колене пред Янагисава.

— Моля ви, не ме изоставяйте! — изплака той и избухна в ридания. Опита се да се вкопчи в полите на дворецовия управител, но ръцете му се плъзнаха по гладката материя. — Аз ви обичам и не искам да умра. Моля ви, моля ви, ако ме обичате, не позволявайте на шогуна да ме екзекутира!

Сано си спомни събранието, на което бе научил за похищението, спомни си с какъв плам Хошина бе приел престъплението като възможност да подобри собственото си положение. Какъв контраст имаше между амбициозния самонадеян Хошина и това раболепно същество!

Янагисава остана безмълвен и неподвижен, но Сано усети силната болка, която го терзаше — той наистина обичаше Хошина, макар че истински бе влюбен единствено във властта. Сано изпита съжаление към двамата. В този момент Янагисава отстъпи и от Хошина.

— Няма смисъл — каза той с мрачна и скръбна решителност. — Не мога да преча на спасяването на господарката Кейшо. Враговете ми незабавно ще се възползват от възможността да ме нападнат, а тяхната обединена мощ превишава моята — Сано знаеше, че Янагисава има предвид владетеля Мацудайра, други членове на клана Токугава и свещеник Рюко. — Ако те защитя, това би означавало сигурна смърт и за двама ни.

Хошина скочи на крака. През сълзите, замъглили погледа му, проблесна паника. Той се втурна към и изхода на беседката, но видя стражите, които стояха на алеята, и замръзна на място. Сано наблюдаваше как истината постепенно стигаше до съзнанието на Хошина — бягството му бе невъзможно, той нямаше да се измъкне жив от замъка Едо. Кожата на полицейския началник лъсна от пот, от него се носеше възкиселият мирис на ужас. Дишайки тежко, клекнал, сякаш да се защити, той се озърна диво наоколо. Очите му се спряха на Сано и той прикова поглед в него в коварно вдъхновение.

Сано изведнъж се досети какво възнамеряваше да каже Хошина, както и каква бе причината за собственото му присъствие. Прозрението го ужаси.

— Помните ли, когато разследвахте убийството на владетеля Мицуйоши миналата зима? — попита го Хошина. — Аз ви дадох информация в замяна на една услуга. Вие ми обещахте, че ще направите каквото ви помоля и когато пожелае. Е, сега ви моля да се разплатим.

Хошина изпъна рамене, вирна брадичка и се изправи срещу Сано с наглата агресивност на човек, решил да се възползва от последната си възможност.

Обещанието му към Хошина бе преследвало Сано като дебнеща в гората отровна змия, готвеща се да го нападне. Накрая тя бе забила зъби в плътта му. Сано бе очаквал Хошина да отправи към него какви ли не екстравагантни искания в най-неудобния момент, но характерът на това негово желание, както и моментът, в който бе изказано, далеч надхвърляха и най-лошите му предположения.

— Как бих могъл да ви спася? — възмутен и ужасен, Сано разпери ръце. — Да кажа на шогуна да ви пощади и да остави майка си да умре? Вие искате от мен да сторя чудо!

— Това си е ваш проблем! — отвърна рязко Хошина. — Решете го, както намерите за добре. Ние сключихме сделка и вие трябва да изпълните своята част от уговора.

Сано се извърна към Янагисава, който го изгледа с твърд пронизващ поглед, потвърждаващ подозренията му. Янагисава е бил наясно със сделката. Знаел е, че Хошина ще се нуждае от помощ в настоящия момент, и бе довел Сано тук, защото е бил сигурен, че Хошина ще си поиска своето. Ето какъв е бил замисълът на Янагисава

— да го принуди да спаси любовника му вместо него! Сано отправи към дворцовия управител остър, изпълнен с ненавист поглед, след което отново се обърна към Хошина:

— Точно този път с радост ще наруша обещанието си — каза той, скръствайки предизвикателно ръце. — След като сторихте всичко, за да ме унищожите, вие не заслужавате защитата ми.

— Заслужавам същото добро дело, което сторих за вас! — потното лице на Хошина излъчваше дива решителност. — Ако не бях ви предоставил онази информация, сега щяхте да сте мъртъв. Вие дължите живота си на мен. И ще ми се отплатите, като спасите моя!

Сано възкликна в яростно опровержение, но не можеше да подмине логиката на Хошина. В онзи случай на убийство Сано бе заподозрян и без въпросната информация може би пак щеше да успее да защити честта си и да залови убиеца... но можеше и да се провали. Ако не беше успял, щеше да бъде наказан със смърт. Нямаше как да знае със сигурност дали щеше да постигне надмощие въпреки всичко, или Хошина наистина бе предотвратил поражението му.

— Няма да жертвам жените заради такива като вас! — изкрещя Сано, бесен на Хошина, на Янагисава и на себе си заради обстоятелствата, които го бяха впримчили в капан. — Нито ще ви позволя да ми попречите да изпълня дълга си и да спася господарката Кейшо — той грабна писмото на похитителите от пода, където го бе захвърлил Хошина. — Сега ще го отнеса на шогуна и ще го посъветвам да се съобрази с исканията. Аз лично ще ви предам на палача.

Отдаден на гнева си, Сано не искаше да мисли за това, че Хошина предявяваше към него основателна претенция. Най-голямата му грижа бе да спаси Рейко. Пресегна се, за да сграбчи полицейския началник, но той го блъсна.

— Вижте го могъщия сосакан сама — възкликна язвително Хошина. Макар и в очите му да се четеше страх, че бе загубил своя последен залог, той оголи зъби в подигравателна усмивка. — Претендира, че защитава справедливостта и държи на честта, но ще ме осъди на позорна смърт, без дори да знае в какво убийство ме обвиняват похитителите и дали изобщо съм виновен. И защо? Защото иска да докаже своята вярност, като спаси майката на шогуна?

Хошина отправяше въпросите си към въображаема публика, без да обръща внимание на Янагисава, който наблюдаваше сцената безмълвно.

— Не... Единственото, което иска, е да спаси съпругата си — от Хошина лъхаше отчаянието, но той се изсмя презрително в лицето на Сано. — А презираш другите, задето обслужват лични интереси. Е, ти си лицемер!

— Млъкни! — изкрещя Сано разгневен, защото Хошина изрече онези обвинения, които му нашепваше собствената му съвест.

— Ти винаги държиш да знаеш истината, но тя понякога боли, нали? — продължи да му се надсмива Хошина.

— Аз лично ще те екзекутирам! — Сано посегна към меча си, който стражите на Янагисава му бяха отнели.

— Няма, дори и да можеше — възрази Хошина, ставайки още по-дързък, откакто бе усетил, че е спечелил надмощие. — Ти няма да съдействаш за смъртта ми, макар че обичаш жена си и мразиш мен. И двамата знаем, че си длъжен да спазиш обещанието си.

Сано си даде сметка, че Хошина бе прав, и усети, че се спуска стремглаво по стръмен склон. Колкото и да не му се искаше, трябваше да отстъпи. Самурайският код на честта, според който живееше, му забраняваше да престъпва думата си или да се съобразява с исканията на един престъпник. Цял живот бе съблюдавал законите на бушидо, а те го задължаваха да изпълни услугата, която искаше от него Хошина. Взе да осъзнава и други, дори по-важни причини, които го задължаваха да се подчини. Смазан от поражението, той впери гневен поглед в Хошина.

Подигравката в усмивката на полицейския началник се превърна в триумф. Лицето на Янагисава остана безизразно. Сано си даде сметка, че тяхното най-силно оръжие срещу него бе собственото му разбиране за чест. Дори когато сърцето му се бунтуваше, самурайският му дух потискаше протеста му. Бремето, което трябваше да поеме, го накара да се поклони.

— Сега отиваме при шогуна — каза Янагисава.

Той взе от Сано писмото на похитителите, твърдо решен да стори онова, което току-що бе заявил — да остави нещата да следват своя ход. Мислите на Сано се впуснаха в трескава надпревара. Как можеше да спаси едновременно и Хошина, и Рейко?

[1] Заимствано от китайската митология — всеки един от четиримата братя дракони, които властват над четирите световни морета, отговаря на четирите посоки на света — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Шогунът бе седнал на подиума в залата за аудиенции в двореца, стискайки в хилавите си ръце писмото с исканията на похитителите. Главата му се поклащаше, устните му помръдваха, но не издаваха звук, а лицето му бе навъсено от съсредоточеността, с която четеше колоните от йероглифи. В залата цареше пълно мълчание.

Коленичил под подиума от лявата страна на Токугава Цунайоши, Сано почувства как сърцето му заби учестено, а стомахът му се сви, макар че лицето му бе застинало в стоическо самообладание. Докато мислено си повтаряше какво трябваше да каже, наблюдаваше полицейския началник, който бе коленичил близо до него.

Хошина бе облякъл копринено кимоно, панталони и туника в различни нюанси на зелено. Потта му вече бе избила във влажни петна по дрехите. Неспособен да седи мирно, той непрестанно местеше поглед от шогуна към Сано, от стражите, застанали покрай стените, към детективите на сосакан сама, коленичили в дъното на помещението, и после към Янагисава.

Дворцовият управител седеше отдясно на шогуна, а надменната му сдържаност бе като щит между него и всички останали. Сано се дивеше на самообладанието му, защото самият той не би останал тъй спокоен, ако зависеше от врага си, за да спаси своя любим.

— Каква е тази странна поема за... ъ-ъ... удавницата и за краля дракон? — попита шогунът озадачен. — И какво общо има с... ъ-ъ... похищението?

Никой не отговори. Всички чакаха, докато прочете искането за откуп.

— А-а! — Токугава Цунайоши повдигна вежди изненадано, а после в очите му просветна разбиране, което озари лицето му. Вдигна поглед от листа и възкликна: — Сега вече мога да спася майка си!

Той се обърна към Хошина:

— Ти ми... ъ-ъ... служи добре и е жалко, че трябва да... те пожертвам. Но пък ще бъдеш удостоен с... ъ-ъ... върховната чест да

умреш, изпълнявайки своя дълг.

Хошина преглътна; адамовата му ябълка подскочи — цялото му мъжество, за което бе претендирал на думи, го бе изоставило. Сано бе очаквал Токугава Цунайоши да приеме исканията на похитителите, но въпреки това бе учуден, че шогунът проявяваше такова грубо незачитане спрямо Хошина, макар че, естествено, върховният господар не бе длъжен с нищо на своите васали. Сано си даде сметка, че никакви призови към шогуна за проява на състрадание нямаше да спасят полицейския началник.

Токугава Цунайоши даде знак на стражите си:

— Незабавно отведете Хошина на мястото за екзекуции. След като... ъ-ъ... умре, поставете трупа му и отсечената глава в основите на моста Нихонбаши с надпис, който... го заклеява като убиец!

Четирима пазачи тръгнаха към Хошина. Той впери поглед в Сано с настоятелност, която изискваше от него да изпълни обещанието си. Янагисава наблюдаваше сцената с хладна сдържаност. Това бе последната възможност на Сано да се откаже от думата си, да не стори нищо и да остави Хошина да умре; но честта и мъдростта се оказаха по-силни от този егоистичен порив.

— Ваше превъзходителство, моля ви, почакайте! — каза Сано с глас, изпълнен с противоречиви чувства.

Вниманието на всички присъстващи се насочи към него. Шогунът го изгледа с изненада.

— Какво има да чакам? — попита той. — Колкото по-бързо... ъ-ъ... екзекутирам полицейския началник, толкова по-скоро похитителите ще върнат майка ми у дома.

— Не непременно, ваше превъзходителство — отбеляза Сано.

Пазачите сграбчиха Хошина и насила го изправиха на крака. Той се съпротивяваше, мускулите му се напрегнаха, а лицето му се сгърчи в гримаса на ужас. С ръце на кръста, свити в юмруци, шогунът се надвеси над Сано.

— Как смееш да ми се месиш? — попита той рязко. — Нима си толкова... ъ-ъ... подъл към мен, че би... ъ-ъ... защитил Хошина сан за сметка на майка ми? — страните му пламтяха от гняв. — Или искаш да... ъ-ъ... се присъединиш към него и да се озовете заедно на мястото за екзекуции?

Макар че страхът заплашваше да го задави, Сано трябваше да продължи рискованото си начинание и заради Рейко, а и заради Хошина.

— Единственото ми желание е да ви служа, ваше превъзходителство — каза той. — И с най-голямо уважение бих искал да отбележа, че ако убиете Хошина сан, това няма да гарантира безопасността на господарката Кейшо.

Шогунът наклони глава, изгледа Сано с подозрение, но липсата на увереност в собствените му решения го накара да се разколебае. Той вдигна ръка и даде знак на стражите да не извеждат Хошина.

— Какво по-точно... ъ-ъ... имаш предвид?

Сано усети силата, с която Хошина устреми надеждата си към него, и каза:

— Похитителите нямат интерес да освободят господарката Кейшо. Тя вероятно е видяла лицата им, тъй че може да ги разпознае. Те знаят, че ако я оставят жива, тя ще ви помогне да ги откриете, след като я освободят. Когато разберат, че Хошина е мъртъв, ще убият и нея, и всички останали заложнички.

Тази възможност даваше сили на Сано да се обяви категорично против решението да се изпълнят исканията на похитителите. Челюстта на шогуна увисна.

— Но тук се казва, че майка ми ще бъде пусната на свобода, ако аз... ъ-ъ... екзекутирам Хошина сан — възрази Токугава Цунайоши, стиснал писмото.

— Обещанието на един престъпник няма стойност — заяви Сано. — Някой, който е бил достатъчно злонамерен да отвлече почитаемата господарка Кейшо и да изколи целия ѝ антураж, не би имал скрупули да не удържи на думата си към ваше превъзходителство, след като вече сте му дали онова, което е поискал от вас.

Токугава Цунайоши блъсна по подиума с юмрук вбесен, че някой можеше да се отнесе с него по такъв начин.

— Безобразие! — в следващия миг лицето му се сгърчи и той изхленчи: — Но те... ъ-ъ... ще убият майка ми, ако не екзекутирам Хошина сан.

Похитителят можеше наистина да убие всички заложнички, ако не изпълнеха исканията му, и Сано го знаеше; каквото и да стореха,

можеха да загубят.

Настроението на шогуна за пореден път се промени рязко и този път той бе обзет от подозрение.

— Ти се опитваш да ме... ъ-ъ... объркаш — заяви той на Сано, а после се обърна към дворцовия управител: — Почвам да си мисля, че има някакъв... ъ-ъ... заговор да бъда принуден да пощадя Хошина и да обрека на гибел собствената си майка.

Янагисава неволно се напрегна, обладан от тревога, която обзе и Сано. Атмосферата в залата стана тягостна и зловеща. Отвън, зад отворените врати, слънцето се бе издигнало над заобикалящите градината постройки, но удължените стрехи на двореца препречваха слънчевите лъчи и залата за аудиенции тънеше в сянка.

— Няма заговор, в който аз да участвам, ваше превъзходителство — заяви Янагисава с глас, в който прозвучаха резки нотки. — Не съм си мръднал пръста да предотвратя екзекуцията на Хошина сан.

— Но седиш тук и... ъ-ъ... нямаш нищо против, че Сано сан ми говори против тази екзекуция — шогунът се изправи на крака тъй непохватно, че замалко щеше да се строполи върху Янагисава, който се отдръпна стреснат. — Да не мислиш, че не знам, че Хошина сан ти е любовник? Смяташ ли, че съм толкова глупав, та... ъ-ъ... да не предполагам, че искаш да го спасиш? — с присвити от обида и засегнато честолюбие очи шогунът се надвеси над Янагисава: — Ти, дете съм те обичал и съм ти се доверявал... ъ-ъ... кроиш зад гърба ми планове със Сано сан. Искате да ме измамите. Вашият замисъл представлява държавна измяна от най-възмутителните и вие ще бъдете наказани!

Крехкото му тяло се изду от гняв, а лицето му стана мораво. Преди Сано или Янагисава да успеят да реагират, шогунът изкрещя:

— Стражи! Отведете ги... ъ-ъ... на мястото за екзекуции. Нека умрат със своя... ъ-ъ... другар, когото ценят повече от мен.

Двама пазачи се устремиха към Сано, а други двама — към дворцовия управител. Щом ги хванаха, Сано съзря собствения си шок и ужас, отразени върху лицето на Янагисава. Години наред двамата успяваха да избегнат постоянно надвисналата над главите им смърт, която витаеше над всички в бакуфу, но явно късметът им се бе изчерпал. Обзет от паника, Сано почувства вкуса на смъртта и ужасното унижение от съзнанието, че шогунът го смята за предател.

Хошина, все още в ръцете на стражите, изстена, сякаш бе осъзнал, че всичко е загубено.

— Решимостта ви е възхитителна, ваше превъзходителство, но трябва да ви обърна внимание, че допускате ужасна грешка — заяви Янагисава, докато стражите го дърпаха да се изправи на крака. Очите му искряха от негодувание, кожата му бе лъснала от пот; никога до този момент Сано не го бе виждал тъй уплашен.

— Ако убиете Хошина, осъждате майка си на смърт — побърза да добави Сано. — А като ни убиете, кой ще спаси майка ви, преди престъпниците да сложат край на живота ѝ?

Докато се съпротивяваше на стражите, той си помисли, че нямаше всичко да бъде загубено, ако похитителите бяха поискали каквото и да е друго, само с не екзекуцията на Хошина. Шогунът се олюля с набраздено от тревога чело.

— Свещеник Рюко казва, че може... ъ-ъ... да ми помогне — той замига, упорито избягвайки да погледне Сано и Янагисава. — Каза ми, че костите оракули са назовали двама ви като демони, които застрашават режима. Ако аз... ъ-ъ... отърва двора от вас, хармонията ще уравни космичните сили. И майка ми ще се отърве от злото.

— Свещеник Рюко лъже! — заяви Янагисава, готов по-скоро открито да заклейми свещеника, отколкото да се прости с живота си без борба. — Ако е такъв голям магьосник, какъвто се изкарва, щеше да предскаже похищението и да го предотврати. Той ви мами, не ние. — А?! — шогунът сви устни. Сано със задоволство видя, че Янагисава бе подронил влиянието на свещеника и увереността на шогуна в собствената му преценка. Но въпреки това стражите ги поведоха към вратата, а шогунът не реагира. Паниката на Сано нарасна. Ако не успееше да разколебае своя господар, щеше да умре опозорен. Рейко също щеше да умре, защото нямаше да има кой да я спаси. И всичко това, защото чувството му за чест го бе принудило да защити Хошина, който не заслужаваше жертвата му, и защото не бе успял да убеди шогуна, че екзекуцията на полицейския началник не е разрешение на техния проблем.

— Да, свещеник Рюко е измамник! — извика Сано отчаяно. Откритото обвинение срещу влиятелния духовник не можеше да му навреди повече от мълчанието в настоящия момент. — Вие се

нуждаете от нас, ваше превъзходителство, ние сме вашата единствена надежда за спасяването на господарката Кейшо.

Нерешителността и склонността му да се поддава на съмнения винаги когато някой му се противопоставеше, разколебаха шогуна.

— Унищожите ли ни, майка ви е обречена — добави Янагисава. — Пощадите ли ни, ще докажем верността си, като я върнем невредима на ваше превъзходителство!

Колебанията на Токугава Цунайоши продължиха сякаш цяла вечност. Гарваните в градината грачеха като налитащите на мърша птици, които кръжаха около мястото за екзекуции. Накрая шогунът вдигна несигурна ръка към стражите. Те спряха, задържайки Сано, Янагисава и Хошина на прага.

— Досега не сте... ъ-ъ... открили майка ми, тъй че защо да... ъ-ъ... ви вярвам, че изобщо можете да я спасите? — попита Токугава Цунайоши.

Сано си рече, че критичните моменти влияят на хората по различен начин, а конкретният случай бе направил шогуна по-мъдър. Хошина чакаше безмълвно, с озадачено изражение, сякаш не можеше да разбере дали му предстоеше да бъде помилван, или се намираше на прага на собствената си гибел.

— Вече знаем защо престъпниците са отвлекли господарката Кейшо, което разкрива нови възможности за разследването — отбеляза Сано. — Вече знам откъде да започна издирването — всичките му надежди за Рейко се крепяха на това негово убеждение. — Този път ще я намеря. Кълна се в честта си!

Шогунът се отпусна тежко на подиума.

— Много добре — рече той с вида на човек, изгарящ от желание да се довери на онова, което чува, да вземе решение и да се отърве от отговорността. — Позволявам ви да... ъ-ъ... продължите разследването си — той махна с ръка към стражите, които държаха Сано и Янагисава. — Върнете се по... ъ-ъ... местата си.

— Хиляди благодарности, ваше превъзходителство — каза Янагисава, за първи път хрисим.

Сано си отдъхна. Дватамата с Янагисава се върнаха по местата си, коленичиха и се поклониха на шогуна.

Токугава Цунайоши попита:

— Как обаче да действаме... ъ-ъ... с писмото за откуп? Излиза, че и да се подчиня, и да не му обърна внимание, все съм обречен.

Янагисава хвърли към Сано поглед, който казваше: „Какво да правим?“

— Хошина сан е вашата застраховка за оцеляването на уважаемата ви майка — започна Сано. — Затова предлагам да отложите екзекуцията му. Похитителите ще държат господарката Кейшо жива, защото обещанието за нейното завръщане е единственият им начин да ви принудят да изпълните исканията им.

Сано не изрази на глас страха си, че бе възможно жените вече да са мъртви и каквото и да направеше шогунът, това нямаше да помогне.

— Похитителите отидоха твърде далеч, искайки да унищожим Хошина сан — продължи той, — а фактът, че толкова държат на неговата смърт, работи в наша полза. Те ще ви изчакат да го екзекутирате. Забавянето ще ми даде време да ги открия и заловя.

— Струва ми се, че това е... ъ-ъ... добър план — каза шогунът успокоен.

Хошина се прокашля:

— В такъв случай мога ли да бъда освободен, ваше превъзходителство? — гласът му звучеше несигурно, а лицето му бе пребледняло.

Шогунът кимна, но Сано каза бързо:

— Не... Трябва да го затворите и да обявите публично, че го осъждате на смърт. Похитителите ще чуят вестта и ще решат, че ще изпълните исканията им. Колкото по-дълго смятат така, с толкова повече време ще разполагаме, за да спасим господарката Кейшо.

Освен това Сано не можеше да остави Хошина на свобода, защото той можеше да се уплаши и да избяга. Хошина бе гаранция и за оцеляването на Рейко, ето защо Сано държеше той да е под строго наблюдение.

— Много добре — каза шогунът и се обърна към стражите: — Поставете Хошина сан под... ъ-ъ... домашен арест.

Докато стражите извеждаха Хошина от залата, той хвърли гневен поглед към Сано — явно смяташе, че сосакан сама е бил длъжен да се справи по-добре. Не изрази признателност към него, че му бе спасил живота, нито облекчение, че шогунът го бе пощадил. Шогунът се обърна към Сано и Янагисава:

— Ще обявя, че Хошина сан ще бъде екзекутиран след... ъ-ъ... седмица — критичният момент го бе подтикнал и към проявата на тъй рядката за него решителност и категоричност. — Това е времето, с което... ъ-ъ... разполагате, за да спасите майка ми.

— Да, ваше превъзходителство — отвърнаха в един глас Сано и Янагисава.

Макар че моментът на най-голямата опасност и за двамата бе преминал, Сано предугаждаше рисковете в плана, който бе успял да прокара пред своя господар. Кожата му бе лепкава, чувстваше ръцете и нозете си като са буци лед, а стомахът му бе тъй свит, че му се гадеше.

— Ако не се справите дотогава, Хошина сан ще умре — погледът на шогуна потъмня от заплахата, която звучеше в гласа му. — А ако сте ми дали погрешен съвет и майка ми умре, аз... ъ-ъ... ще екзекутирам и двама ви!

— Да, ваше превъзходителство — отвърна Янагисава смирено.

Безмълвен, Сано само кимна с усилие, защото, опитах ли се да каже още нещо, щеше да повърне ужаса, с който го изпълваше съзнанието, че ако е сбъркал в съвета си към шогуна, той не само обричаше себе си, но и подпечатваше унищожението на Рейко.

ГЛАВА 14

Слънчева светлина заля лицето на Рейко и проникна през затворените ѝ клепачи. Внезапно изтръгната от съня, тя осъзна, че седи облегната на стената на техния затвор, държейки счупената дъска в скута си. Утринните слънчеви лъчи се процеждаха през капациите на прозорците и процепите на тавана и се смесваха с прашния въздух в помещението. Рейко се изправи рязко. Бе възнамерявала да стои нащрек и да чака похитителите, но по някое време през нощта бе задрямала. Бързо отиде до Мидори, Кейшо и госпожа Янагисава, които лежаха неподвижно, потънали в дълбок сън.

— Събудете се — подкани ги тя припряно и взе да ги разтърсва поред. Жените се размърдаха стенойки, и щом се посъвзеха, Рейко им каза: — Похитителите могат да дойдат всеки момент. Трябва да се подготвим.

Разнесе се рязък стържещ звук от отварянето на долната врата, който отекна през пода. Всички скочиха на крака.

— Идват! — извика Мидори.

Рейко посочи на Кейшо и Мидори един отдалечен ъгъл.

— Седнете там! По-бързо!

Те се подчиниха. Рейко настави госпожа Янагисава до стената точно срещу вратата. Лицето на жената все още издаваше следите от доскорошния сън, а движенията ѝ бяха мудни.

— Помните ли какво трябва да направите? — попита Рейко тревожно.

Колебливото кимване от страна на госпожа Янагисава бе твърде неубедително, за да вдъхне на Рейко нужната увереност, но тя побърза да заеме собственото си място зад вратата. Стисна дъската в две ръце и я вдигна като тояга. Всички зачакаха напрегнато. Откъм стълбите се разнесе тропот от тежки стъпки. По шума Рейко заключи, че този път идваха само двама мъже. Зарадва се, защото, колкото по-малко бяха, толкова по-големи ставаха шансовете ѝ за успех.

Стъпките продължиха да се изкачват. Отвън на покрива гукаха гълъби и трескаво пърхаха с крила. Тихият плисък на вълните някъде долу отброяваше всеки изтекъл миг. Изведнъж госпожа Янагисава промълви:

— Рейко сан?

— Какво? — попита Рейко тревожно, обезпокоена, че жената я заговаря в такъв критичен момент.

— Вчера, когато казахте, че според вас съпругът ми ме обича... Наистина ли го мислехте? — госпожа Янагисава гледаше Рейко с такава настоятелност, все едно отговорът ѝ бе единственото, което имаше значение.

Рейко се изненада, че госпожа Янагисава бе чула думите ѝ в момент, когато изглеждаше безчувствена към околния свят. Макар че имаше угризения за лъжата, не искаше да разстройва госпожа Янагисава, като ѝ признае истината.

— Да — отвърна тя и впери поглед във вратата.

Отвън стъпките спряха. Сърцето на Рейко заби пръсване; тя задиша учестено и стисна оръжието си още по-здраво. Кейшо и Мидори наблюдаваха вратата с притаен ужас. Госпожа Янагисава излъчваше привидно спокойствие. Вратата се отвори. На прага се появи жестокият самурай, който бе дошъл предишния ден. Внезапно госпожа Янагисава отметна назад глава и нададе смразяващ кръвта писък. После разкъса кимоното си, разголи гърдите си и взе да се дере с нокти, които оставяха кървави следи по кожата ѝ.

Самураят възкликна смаяно при вида на жената, която очевидно бе обезумяла. Рейко, Мидори и Кейшо зяпнаха, удивени от поведението на госпожа Янагисава. В това време тя продължаваше да пищи, а тялото ѝ се гърчеше в разтърсващи конвулсии. Бе успяла да подсигури по-добро отвлечение на вниманието, отколкото Рейко бе очаквала. Самураят изобщо не забеляза Рейко, защото се бе втренчил в госпожа Янагисава. Рейко стовари дъската върху главата му с цялата сила, на която бе способна. Дървеното ѝ оръжие го уцели по слепоочието и се сцепи на две. Дългата половина тупна на пода. Самураят изхриптя изненадан. Извъртя се към Рейко, прониза я с пламтящи от болка и гняв очи и измъкна меч си.

Обзета от ужас, Рейко отмести поглед от него към безполезната цепеница в ръката си. Кейшо и Мидори изпищяха. Госпожа Янагисава

падна на четири крака полугола и задъхана. Внезапно очите на самурая се завъртяха и той се строполи на пода в безсъзнание.

Младият селянин, който носеше храната, се втурна в помещението с ведро в ръка.

— Но какво става тук? — извика той.

Остави ведрото на пода и се наведе над другаря си.

Рейко хвърли настрана безполезното парче дъска, полетя напред и блъсна момъка. С вик на изненада той се блъсна в отсрещната стена. Все пак успя да запази равновесие и се обърна, но в този момент Рейко вдигна ведрото, пълно с нещо подобно на супа, и го запрати върху него.

Уцели го в корема. В стаята се разплиска бульон, смесен с водорасли и тофу. Момъкът се втренчи в жените стъписан. На детинското му наивно лице се изписа ужас, че затворничките се бяха разбунтували, а освен него нямаше кой да въдвори ред. После съзнанието за онова, което трябваше да стори, му вдъхна сили. Той нададе вик и се хвърли към Рейко с протегнати напред ръце, готов да я сграбчи.

Тя вдигна дългия край на дъската и го удари силно по челото. Той падна с трясък, който разтърси стаята, и остана да лежи неподвижен.

В настъпилата тишина жените впериха погледи в своите победени врагове и после една в друга. В очите на всички се четеше неверие, че планът на Рейко бе успял. Самата тя бе удивена, че цялата битка бе траяла само миг. Приведе се замаяна от закъсняло вълнение. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя не можеше да си поеме и дъх, за да се съвземе.

— Помогнете ми да завържа мъжете — подкани тя госпожа Янагисава.

Двете бързо претърколиха самурая, смъкнаха пояса от кръста му и използваха дългото памучно платно, за да го омотаят около глезените му и да завържат ръцете му отзад на гърба. После сториха същото и с младежа.

— Защо просто не ги убием? — попита Кейшо. — Така се държаха с нас, че заслужават смърт.

— Не искаме после другарите им да си отмъстят на вас!

Рейко смъкна сандалите на мъжете, изу чорапите им и ги натъпка в устата им, за да не могат да викат за помощ, когато се свестят. После грабна падналия на пода меч на самурая и го мушна в ръцете на госпожа Янагисава.

— Използвайте го, ако се наложи да отбранявате себе си, Мидори и Кейшо.

Госпожа Янагисава хвана оръжието така, все едно се страхуваше да не се пореже.

— Но... Аз не знам как.

Рейко не разполагаше с време да ѝ покаже как да си служи с меча.

— Сторете каквото можете — каза ѝ тя. Измъкна кинжала на самурая от ножницата на кръста му и се устреми към вратата. — Сега трябва да тръгвам.

— Успех — пожела ѝ Мидори. — И моля те, пази се!

— Да докараш войската! — нареди ѝ Кейшо.

Госпожа Янагисава седеше безмълвна в разкъсаните си дрехи. Мечът се поклащаше в ръцете ѝ, а на лицето ѝ бе изписано отчаяние.

Колкото и да ѝ бе неприятно да остави приятелките си тъй безпомощни, Рейко се шмугна през вратата. Помещението, в което се озова, беше празно. През обезопасените с решетки прозорци се виждаха разлистени клони. Стени от дебели греди, скрепени с хоросан и почернели от огън, ограждаха помещението и го отделяха от техния затвор. В средата имаше наклонена дървена стълба, която водеше нагоре до квадратен отвор в тавана. През дупката струеше дневна светлина. В основата на стълбата имаше друг такъв отвор. Стиснала откраднатия кинжал, Рейко бързо надзърна през дупката в пода и видя още стълби, които се спускаха на зигзаг към по-долните етажи на постройката. После застина неподвижна и наостри уши. Единственото, което чу, бяха птичи трели, плисък на вода и шум от вятър в клоните на дърветата. Тогава пое надолу по стълбата.

Халтавите грапави стъпала се заклатиха под нозете ѝ. Тя прескачаше празнините от липсващите напречни дъски. Мирисът на застоял пушек и прогнило дърво се засили. Тя мина покрай едно помещение, подобно на горното. Докато се спускаше по следващия ред стъпала, необходимостта да внимава си съперничеше с неистовото ѝ

желание да бърза. Забави крачка близо до края на стълбата и предпазливо се промъкна на най-долния етаж.

Най-вероятно преди време помещението бе служило за оръжейна. От стените стърчаха куки и решетки за окачване на оръжия. На каменния под стоеше ръждясало оръдие. Пред нея приканващо се изпречиха двойни врати от дебели дъски, обковани с метални плочки. Едното крило бе отворено и очертаваше правоъгълник от дневна светлина. Рейко изтича до него и надзърна навън. Пред себе си видя тясна площадка, а след нея — няколко каменни стъпала, които водеха към покрито с плочи празно пространство. Зад него се простираше гора от борове, кипариси и кленове, които не й позволяваха да види какво имаше в далечината. От двете й страни се издигаха още дървета, които растяха съвсем близо до постройката. Рейко предвкуси близката свобода. Бързо слезе по стъпалата и се озова сред хладния влажен и свеж въздух. Прекоси напуканите плочи и навлезе в гората. Тясна просека бележеше пътеката, по която похитителите вероятно ги бяха докарали. Там Рейко спря, озърна се, за да види дали не идва някой, и погледна отвън своя затвор.

Той представляваше висока квадратна кула. Много от плоските камъни, които покриваха полегатите й основи, бяха паднали и откриваха изградената от глина конструкция. Стените на кулата бяха от потъмнял и почернял гипс, на места изронен от дървения скелет. Извити нагоре стрехи хвърляха сянка върху трите по-долни етажа и защитените им с решетки прозорци. На четвъртия, най-високия етаж единият от ъглите бе ограден с част от срутена стена и останките от керемиден покрив. Помещението бе открито към небето, където тъмни буреносни облаци заплашваха скоро да затулят слънцето. Около кулата имаше струпани купчини отломъци. Рейко предположи, че затворът им е бил тъмница на замък, най-вероятно разрушен по време на гражданската война предишния век, но нямаше никаква представа, къде се намираше.

Тя пое предпазливо по пътеката, която бе покрита с бурени, стъпкани от нечий нозе. Лек ветреца съживяваше гората; осеяни със слънчеви петна сенки изпълваха пространството около нея с неясен шепот. Мястото бе диво и непознато и Рейко трепваше при всеки шум. Какво бе това — звук от животно или човешки глас? Кълвач, който чукаше по кух ствол, или човек, който изпращаше сигнал? Рейко

вървеше на пръсти, стиснала кинжала, готова да нанесе удар, в случай че внезапно някой изскочеше от гората и се хвърлеше върху нея. Съжаляваше, че заради кимоното ѝ с лилави перуники върху бледосиня коприна бе твърде лесно различима цел.

Бе изминала трийсетина крачки навътре в гората, когато неочаквано пътеката се раздели на две. Отправила поглед нататък по дясното разклонение, отвъд една кипарисова горичка, Рейко видя върховете и извитите стрехи от керемидените покриви на останалите постройки на замъка. Вероятно това бе седалището на похитителите. Тя забърза надолу по лявата пътека. Завиваше и се връщаше обратно към тъмницата, чийто разрушен връх се виждаше над дърветата. Внезапно пътеката и гората свършваха.

Рейко видя пред себе си тесен, покрит с висока трева склон, отделящ гората от водата, чийто плисък бе чувала в своя затвор. Заобиколената с тръстика водна площ, искрящо синя и мастилена под носещите се по небето облаци, вероятно бе езеро, което се простираше на около двеста крачки до отсрещния бряг. Там гората плъзваше нагоре по хълмовете. Вятърът набраздяваше водната повърхност с леки вълни. Рейко погледна надясно и видя, че брегът в нозете ѝ отстъпваше място на мочурище, което продължаваше в далечината. Земята вляво до нея се бе свлякла към брега и кулата стърчеше над езерото; водите му се плискаха в каменната ѝ основа. Рейко се разтревожи. Не можеше да прекоси езерото и да се озове в безопасност, защото не знаеше да плува — жените от нейната класа не бяха обучавани на това в детството им както дъщерите на рибарите. Не можеше и да продължи по брега с надеждата да стигне до някое село, защото нямаше как да се промъкне покрай кулата, нито да премине през мочурището. Бе избрала грешната посока и бе изгубила ценно време.

Тя се втурна обратно в гората и този път се насочи на запад към вътрешността, като се катереше по нападали дънери, промъкваше се през гъсти храсталаци и увиснали остри клони, докато накрая излезе на една пътека, която я отведе опасно близо до замъка, на двайсетина крачки от останките на една изгоряла постройка. Забеляза, че над покривите на близките оцелели сгради се вие дим. Долови мирис на риба, която се печеше на жарава от дървени въглища. Стомахът ѝ куркаше от глад, тъй като не бе яла нищо от предишния ден, когато похитителите им бяха донесли храната. Опасявайки се да не срещне

някой от похитителите, тя продължи да тича покрай порутени зидове и нови дървета, търсейки път към някое място, където би могла да открие добронамерени люде. Скоро гората и свърши. Внезапно се озова наскред открито пространство... и пред нов тревист склон, който се спускаше към водата.

Рейко втренчи недоумяващ поглед в искрящата повърхност на езерото, в мочурливите плитчини и в обраслата с дървета земя отвъд. Нима бе загубила ориентация и се бе върнала на същото място, от което бе побягнала? Но когато се обърна, видя зад себе си кулата; отвъд водната повърхност, нататък към хоризонта се мерзееха планини, които съзираше за първи път. В съзнанието ѝ проблесна ужасна мисъл и сърцето ѝ се сви. Тя хукна покрай езерото — първо в едната, после в другата посока. Начинът, по който брегът извиваше покрай гората обратно към кулата, и езерото, което неизменно присъстваше в гледката пред очите ѝ, потвърдиха най-лошото ѝ предположение.

Замъкът се намираше на остров.

Рейко бе попаднала в капан.

Отправи поглед отвъд езерото и от гърдите ѝ се изтръгна глухо стенение. Отсрещният бряг, тъй изкусително близък, бе като подигравка на неосъществената ѝ надежда. Прииждащи облаци смрачиха утрото; дъждовни капки набраздиха водната повърхност. Рейко си помисли за Мидори, госпожа Янагисава и Кейшо, които очакваха от нея да доведе помощ и вярваха, че ще ги спаси. Бяха поели такъв риск, а тя да се провали! В отчаянието си изпита неистов порив да размаха ръце и да се развика, та дано някой чуеше зова ѝ за помощ. Внезапно откъм завоя долови мъжки гласове. Страхът я накара да побегне обратно и да се скрие в гората. Клекнала зад едно дърво, тя надникна към брега на езерото. В обсега на полезрението ѝ се появиха трима самураи, въоръжени с мечове, лъкове и колчани със стрели. От противоположната посока се появиха още трима. Двете групи се срещнаха и спряха. С блъскащо в гърдите ѝ сърце Рейко се заслуша в разговора им.

— Някаква следа от нея?

— Засега не.

Бяха разбрали за бягството ѝ, осъзна тя с ужас. Бяха намерили другарите си завързани и сега я диреха.

— Не може да е отишла далеч.

— Сигурно се крие някъде в гората.

Шестимата мъже отправиха погледи към мястото, където се бе свила. Тя замръзна и притаи дъх от страх, че и най-малкото движение можеше да я издаде.

Мъжете навлязоха с тежки стъпки в гората и минаха тъй близо до нея, че протегнеше ли ръка, щеше да ги докосне. Дали бяха наказали приятелките ѝ? Но въпреки страха една мисъл повдигаше духа ѝ.

Имаше начин да се избяга от острова. Похитителите вероятно бяха стигнали до замъка, прекосявайки езерото с лодка; така бяха превозили и жените, както и необходимите провизии. Все още би могла да избяга — стига да откриеше лодката, преди да я заловят.

Бързо пое през гората, отдалечавайки се от самураите, които я издирваха, устремена към северния бряг на острова, който още не бе огледала. Може би лодката бе завързана някъде там. Не си позволи да се поддаде на тревогата, че не можеше нито да управлява лодка, нито да гребе. Осланяйки се на късмета си, се запромъква през бодливите храсталаци, но изведнъж замръзна намясто. На петнайсетина крачки пред нея пътеката, по която вървеше, се пресичаше от алея, по която нагоре-надолу крачеха двама едри недодялани селяни. По-нататък гората оредяваше, а при самото езеро се виждаха други постройки и още движещи се фигури. Похитителите бяха мобилизирали цялата си налична сила, за да претърсят острова и да открият избягалата затворничка.

Рейко сви на юг с надеждата да заобиколи замъка и да намери лодка от другата страна. Лек дъждец бе поръсил листака, но през облаците вече пробиваха бляскави слънчевите лъчи. Както се движеше между дърветата, тя долови пукане на клонки под нечии стъпки, газещи в шубрака.

— Какво беше това? — разнесе се мъжки глас.

— Кое? — попита друг.

— Проблесна някаква светлина.

Стъписана, Рейко предположи, че вероятно слънцето се бе отразило в острието на кинжала ѝ. Клекна в гъсталака, но първият мъж извика:

— Виждам я! Ето там!

Ужасена, чу още гласове, които отвърщаха и предаваха вестта. Тя хукна, като се препъваше в дънери и леторасли. Озърташе се диво наоколо и в един момент зърна мъже, които се носеха през гората към нея и все повече я застигаха, макар че тя не преставаше да тича. Сърцето ѝ биеше до пръсване; дробовете ѝ трескаво изпомпваха и последните хрипящи глътки въздух. Сега гората отстъпи място на двор, застлан с напукани каменни плочи и заобиколен от трите страни с прилежащи постройки, които препречваха пътя ѝ за бягство. Похитителите я бяха погнали право към замъка.

Рейко спря с усилие. Огледа се трескаво и видя запуснати наполовина дървени постройки на два етажа с балкони, засенчени веранди и защитени с решетки прозорци. Чу пръхтене на коне и долови мириса им; явно похитителите ги бяха превозили през езерото и ги държаха някъде наблизо. Попаднала в капан, задъхана и отчаяна, тя се обърна с лице към преследвачите си.

Някъде към трийсетина силни мъже бяха описали полукръг около нея. Самураите бяха насочили мечовете си и опънали тетивата на лъковете си с готови за пускане стрели; селяните размахваха сопите си. Мръсни лица я гледаха свирепо. Рейко преглътна паниката си и вдигна своя кинжал, твърдо решена да се сражава, а не да се предава.

— Пусни го или си мъртва! — изрева един самурай.

Рейко разпозна лицето му, видя кървавия оток на слепоочието му — това бе водачът им, когото тя бе ударила така, че той се бе строполил безчувствен на пода на техния затвор. Докато се колебаеше какво да стори, прозвуча глухо бръмчене на отпусната тетива. Стрелата одраска ръката ѝ, в която стискаше кинжала. Рейко изпищя и пръстите ѝ неволно се разтвориха. Кинжалът падна на земята. Мъжете се спуснаха към нея. Ужасена и онемяла, тя заотстъпва назад, докато опря гръб във верандата зад себе си.

— Вече не си толкова смела, а? — присмя ѝ се раненият главатар. Рейко видя отмъстителните пламъчета в очите му. — Обзалагам се, че си избягала, защото си искала малко забавление. Е, сега ще си го получиш.

Той я сграбчи за ръката. Рейко изпищя и се дръпна. Той се изкиска и я пусна. Хвана я друг самурай. После мъжете взеха да си я подават един на друг, като я и блъскаха и се смееха зловещо. Груби ръце опипваха тялото ѝ, раздърпаха кока ѝ и заскубаха разпуснатите ѝ

коси. Рейко удряше и риташе мъжете, но това сякаш ги развеселяваше още повече. Някой разкъса пояса ѝ. Тя се опита да задържи полите на разпуснатото си кимоно и тогава мъжете закрепяха похотливо. Блъскаха я напред-назад, въртяха я и я стискаха. Небе, гора, постройки и дивашки лица се сляха в жесток вихър, докато тя безпомощно залиташе и се опитваше да се отбранява. Взе да ѝ призлява от въртенето и от страх. Мъжете разкъсаха кимоното ѝ. Останала гола под тънката си бяла долна роба, Рейко се и сви ужасена.

— Оставете ме! — изпищя тя.

— Още не сме свършили — изрева раненият самурай и нареди на другите мъже: — Проснете я на земята!

Мъжете я сграбчиха и макар че Рейко се отбраняваше, докато остана без дъх, те я проснаха на земята. Притиснаха ръцете ѝ над главата, разтвориха насила нозете ѝ. Главатарят им се надвеси над нея, огромен и зловещ.

— Ей сега ще си платиш за онова, което ми стори — заяви той, като застана над нея на лакти и колене. Другарите му взеха да подвикват и да подсвиркват, подканяйки го да продължи.

— Не! — мятайки глава, Рейко се опита да отблъсне мъчителите си. — Пуснете ме! Помощ, моля, няма ли кой да ми помогне?

Истерията, която я обзе, превърна речта ѝ в пронизителни писъци. Грозното, ухилено зловещо лице на главатаря закри небето. И тогава над врявата отекна нечий глас:

— Спрете!

Глъчта секна. Във внезапно настъпилата тишина се чу как вятърът люлее клоните на дърветата; отекна грохот от приближаващи гръмотевици. Самураят върху Рейко завъртя глава и похотта, изписана на лицето му, отстъпи място на объркване. Рейко лежеше парализирана и не знаеше какво да очаква.

— Махни се от нея! — заповяда гласът. Беше дълбок, рязък и дрезгав от гняв. — Останалите да се отстранят!

Самураят се отдръпна от Рейко и тя усети прилив на облекчение и признателност. Кръгът от мъже се разкъса, всички отстъпиха назад. Рейко предпазливо се повдигна на лакът. Видя как мъчителите ѝ застанаха мирно, с лице към главната постройка. Тя отправи поглед в същата посока. На верандата стоеше непознат мъж. Сенките от стрехите скриваха лицето му и единственото, което Рейко успя да

различи, бе бръснатата глава и двата меча — характерните белези на всеки самурай. Нова вълна от ужас удави доскорошното ѝ облекчение.

Този човек я бе пощадил, но властните му маниери и бързината, с която останалите му се подчиниха, ѝ подсказаха, че това бе господарят. Вероятно клането и похищението бяха извършени по негова заповед.

Той се спусна по стъпалата на верандата и се отправи към нея, прекосявайки двора. Вървеше със странна походка, в която се съчетаваха странна нерешителност и самурайска горделивост. Главата му изглеждаше твърде голяма за набитото му, облечено в черни одежди тяло. Върху полите на кимоното му бе извезан дракон. Златистите лапи и покритото със смарагдови люспи тяло на чудовището се гънеха в едно движенията на самурая, а озъбената му паст бълвеше яркочервени пламъци. Залитайки, Рейко се изправи на крака, като придърпваше към тялото си долната роба. Уязвима и в същото време решена да посрещне врага с достойнство, тя отмахна назад падналите върху лицето ѝ коси и впери поглед в самурая.

Той застина на място и се втренчи в Рейко. Беше по-млад, отколкото можеше да се предположи по гласа му — нямаше още трийсет. Под набразденото му чело и скосените черни вежди очите му, разположени в дълбоките си орбити, горяха като живи въглени. Носът му бе широк и масивен, ноздрите му потръпваха както ноздрите на дракона върху кимоното му. Но устните му бяха меки, влажни и присвити; брадичката му бе извита навътре. Рейко видя в погледа му възхищението, което красотата ѝ често предизвикваше у мъжете. В същото време самураят я гледаше с изумление, сякаш я бе разпознал, но не можеше да повярва на очите си. За Рейко той бе напълно непознат — двамата никога не се бяха срещали.

— Ранена ли сте? — попита той. Погледът му обходи тялото ѝ и чак след това се върна на лицето ѝ.

Смутена от този натрапчив оглед, Рейко извърна очи от самурая.

— Не — прошепна тя.

Той пристъпи по-близо и бавно протегна ръка, сякаш да докосне косите ѝ. С периферното си зрение Рейко зърна копнежа, изписан на лицето му, долови тежкото му дишане през влажните устни, и потръпна от уплаха. Самураят отдръпна ръка и отстъпи назад.

— Те няма да ви сторят зло — каза той с тон, очевидно целящ да даде недвусмислена заповед на хората си, а на нея да вдъхне успокоение.

Но ужасът на Рейко нарасна. Дори и останалите вече да не я застрашаваха, самият той не представляваше ли заплаха за нея? Бе тъй смразяващо странен, че я побиха тръпки.

Самураят се наведе и вдигна кимоното ѝ от земята. Обиколи я безмълвен, а тя остана неподвижна, с широко отворени очи и трепереща, питайки се какво ли правеше той, без да смееше да го погледне. Непознатият внимателно я наметна с кимоното и тикна пояса в ръката ѝ. Докато стоеше зад гърба ѝ, Рейко усети топлината на тялото му. Уви пояса около кръста си и го закрепил. Потръпна и внезапно почувства, че ѝ се гади, защото нежността му я отвращаваше повече от откритата бруталност на хората му.

— Върнете я в кулата — нареди той.

Двама самураи тръгнаха към нея. В единия тя позна онзи, когото бе наранила. Въпреки заповедта на господаря си той я сграбчи болезнено за ръката със сила, която обещаваще възмездие. Докато двамата я водеха към една пътека, която пресичаше гората, Рейко се извърна и хвърли поглед към господаря им. Той стоеше пред своя запуснат замък и я наблюдаваше със скръстени ръце, а изражението му бе вгълбено и злокобно. Вятърът развя полите на робата му и сякаш съживи дракона.

Кой беше той? Какви причини имаше да издаде заповед за клането и похищението? Зловещата аура, която го обграждаше, я изпълни с ужас. Каква ли съдба ѝ готвеше?

ГЛАВА 15

Хирата и детективите Маруме и Фукида яздеха нагоре по стръмния отрязък от междуградския път за Хаконе — единайсетата пощенска станция по протежение на Токайдо. Височината изпълваше с хлад ранната утрин. През воал от облаци слънцето пръскаше оскъдна сребриста светлина, а наситеният с мъгла въздух забулваше гористите хълмове и превръщаше далечните планини в островърхи сенки на фона на небето. По-нататък пътят бе препречен от порти, охранявани от войници на Токугава. Зад тях Хирата видя неугледните постройки на селището Хаконе.

— Да се надяваме, че днес ще ни провърви повече от снощи — обърна се той към спътниците си. Тримата бяха прекарвали предишната вечер в десетата пътна станция — Одавара. Обикаляха магазините, купуваха си питиета във всяка чайна, посещаваха всички странноприемници една по една, завързваха познанства с местните жители и както си бъбреха с тях, в един момент отваряха дума за похищението. Доста хора бяха забелязали шествието на Кейшо преди нападението, но никой не им предостави никакви сведения за онова, което се бе случило с жените. Не успяха да попаднат на каквито и да било следи от похитителите. Хирата убеди трима пияни градски служители да му покажат списъците на преминаващите през контролно-пропускателния пункт. Сред регистрираните пътници нямаше група мъже, достатъчно многочислена да изстреби антуража на Кейшо. Хирата предполагаше, че похитителите се бяха движили поотделно, за да не привличат вниманието върху себе си, на въпросите на инспекторите вероятно бяха посочвали различна крайна цел на пътуването си и се бяха събрали едва при мястото за засада. Той бе проверил специално дали в списъка фигурираха васали на владетеля Ниу, но без успех. Ако владетелят Ниу бе пратил свои войници да организират нападението, те са могли да се придвижат до мястото на престъплението под чуждо име; за първи път обаче Хирата изпита

съмнение, че зад престъплението стои неговият тъст. Щеше му се да знае докъде бе стигнал Сано в разследването си там, далеч в Едо.

Отчаянието и тревогата му се засилиха, тъй като умората го бе напрегнала значително. Пътуването от Едо и обхождането на гората предишния ден, както и последвалата дълга нощ с оскъден сън бяха взели своето както от него, така и от хората му. Носът му бе запушен, главата му се пръскаше от болка, а гърлото му бе възпалено. Слабото сериозно лице на Фукида бе измъчено, а жилавият Маруме бе загубил бодрия си дух, когато стигнаха пропускателния пункт на Хаконе — ниска постройка със сламен покрив край пътя.

— Вижте каква опашка! — възкликна Маруме.

Пред къщата се точеше дълга върволица от пътници, чакащи наред струпания около тях багаж. Вътре седяха инспекторите, които извършваха регистрацията им, проверяваха документите им, претърсваха тях и принадлежностите им за скрити оръжия и друга контрабанда, след което им даваха или отказваха разрешение да продължат. Хаконе бе капан на бакуфу за хора със съмнителни намерения и бе известен с щателните си проверки, които обещаваха дълго чакане, преди Хирата и хората му да успеят да влязат в селото и да проведат разследването си. Не можеха да се прередят чакащите, тъй като това щеше да им създаде неприятности и щеше да ги принуди да разкрият самоличността си. Хирата хвърли поглед към близкия лагер, обитаван от носачи на паланкини и товари, които очакваха да бъдат наети от преминаващите.

— Първо ще пробваме там — каза той.

Тримата оставиха конете си до едно корито с вода и влязоха в лагера. Паянтовите бараки и шатрите бяха намерили подслон под големи кипарисови дървета. Тежката смрад на урина и фекалии от навесите на отходните места си съперничеше с вонята от близката конюшня. Мъже с груби обветрени лица бяха налякали около горящия огън и си подаваха стъкленица със саке, докато готвеха храна в метални съдини. Здрави мускули издуваха дрипавите им кимона. Те отправиха изпълнени с подозрение погледи към Хирата и детективите.

— Търсим четири жени, вероятно придружавани от група мъже — каза Хирата, след което описа Мидори, Рейко, господарката Кейшо и госпожа Янагисава. — Да сте виждали някоя от тях, отговаряща на описанието?

— Зависи кой пита — отвърна най-едрият и измери Хирата с пронизващ хитър поглед. Кожата му изглеждаше синя, цялата нашарена с татуировки на крилати демони; изкривеният му нос и осеяното с белези лице говореха за живот, изпълнен с крамоли и сбивания. Хирата мислено го определи като главатаря на бандата в лагера.

Детектив Маруме подрънка монетите в кесията, окачена на пояса му. Главатарят придоби лукаво изражение.

— А-ха — рече той, кимайки. — Шпиони на Токугава. Сигурно търсите майката на шогуна и придворните ѝ дами, дето ги отвлесоха на Токайдо?

— Не — отвърна Хирата, притеснен, че мъжът ги бе разпознал въпреки прикритието, което досега бе успяло да заблуди всички останали.

Главатарят не изглеждаше особено убеден.

— Щом казвате — той се поклони на Хирата с присмехулна вежливост. — Аз се казвам Горо и съм на вашите услуги — после се обърна към другарите си: — Да сте виждали тези дами?

Отговорът бе отрицателен, изразен със съжаление и съпроводен с поклащания на глава.

— А една или две жени, пътуващи с различни групи? — попита Хирата. Възможно бе похитителите да са се разделили, за да не бъдат разпознати. Но и този въпрос предизвика единствено отрицателни отговори.

— Да сте забелязали нещо необичайно? — продължи настойчиво Хирата. Видя, че Горо се усмихва самодоволно, и си даде сметка, че мъжът нарочно задържа информация и го разиграва. — Говорете! — заповяда той, без да може да сдържи гнева си.

Горо протегна ръка с дланта нагоре и размърда пръсти. Маруме взе да отброява монети в ръката му, докато Хирата го спря:

— Стига толкова. Сега говори!

Мъжът се ухили и мушна монетите в собствената си кесия, която висеше на кръста му.

— Онзи ден група самураи наеха мен и още няколко носачи да пренесем четири грамадни дървени сандъка — Горо очерта с ръце големина, достатъчна да побере човешко тяло.

Хирата бе обзет от вълнение.

— И какво имаше в сандъците?

— Не знам — отвърна Горо. — Самураите не казаха, а и аз не ги попитах. Но на капациите имаше изрязани дупки.

„За да могат затворените вътре да дишат“, реши Хирата.

— Самураите много бързаха — продължи Горо. — И ни платиха двойно повече от обичайното.

Както биха направили престъпници, които носят забранен товар — например четири отвлечени жени.

— И къде ви наредиха да ги отнесете? — попита Хирата.

— До Изу^[1]. Самураите ни преведоха през главния път, прекосяващ Изу. Трябваше да тичаме, за да не изоставаме от тях. Само колко тежки бяха тия сандъци. Добре, че ги носехме по четирима. Иначе изобщо нямаше да издържим до края.

Сега Хирата разбра как похитителите бяха пренесли жертвите си въпреки закона, който ограничаваше движението на коли по Токайдо, спираше масово придвижване на войници, предотвратяваше възможни бунтове и изискваше товарите да се носят на ръце. Вероятно похитителите бяха завързали жените и бяха запушили устата им, а може и да ги бяха упоили, а след това скрили в собствения им багаж. Служителите, извършили огледа на местопрестъплението, не бяха забелязали липсващите сандъци, защото на пропускателните пунктове не се отбелязваше броят на претърсваните товари. Хирата заключи, че похитителите са пренесли сандъците по междуградския път, тръгвайки от мястото на похищението. Преминали са като обикновени пътници, защото в онзи момент престъплението все още не бе разкрито. При Хаконе са наели носачи, защото не са могли да се справят сами с тежкия товар и да се движат толкова бързо, колкото е било необходимо.

— Тръгнахме от тук следобед и след залез-слънце спряхме на едно кръстовище — продължи Горо — На мястото имаше параклис на Джизо^[2]. Самураите ни платиха. Оставихме ги там със сандъците и се прибрахме в Хаконе.

Хирата бе обзет от въодушевление, защото вече знаеше къде похитителите бяха отнесли Мидори.

— Но как самураите са прекарвали сандъците през контролните пунктове?

— Носеха герба на Токугава и имаха официални пропуски за пътуване — отвърна Горо. — Махаха им да преминават, без да ги спират въобще.

Хирата, Маруме и Фукида си размениха тревожни погледи. Нима в похищението бяха замесени висши служители на бакуфу! Хирата предположи, че престъпниците най-вероятно са откраднали дрехите и документите на войниците, убити при нападението.

— Кой бяха тези самураи? — попита Хирата.

— Не ни казаха — отвърна Горо.

— А колко бяха на брой?

— Дванайсет.

— Как изглеждаха?

— Не можах много да им видя лицата, защото бяха с шлемове.

Хирата си помисли, че похитителите явно бяха сторили необходимото, за да не бъдат разпознати от наетите помощници. Притиснат за повече подробности за самураите, Горо не си спомни кой знае какво, а и не ги бе чул да си говорят. Останалите носачи бяха отишли на работа и нямаше как да ги разпитат.

— Ти докладва ли на властите онова, което ми каза току-що?

Горо поклати глава.

— Когато онези самураи ме наеха, още не знаех, че е отвлечена майката на шогуна. А после, щом чух за изчезналите жени... — лукава усмивка раздвижи осеяното му с белези лице. Той раздрънка монетите в джоба си. — Реших да изчакам възможност да припечеля нещо.

Лукавата алчност на носача възмути Хирата, но той нямаше възможност да пилее нито време, нито сили, за да накаже Горо или да помисли какво би могло да се случи, ако, вместо да крие онова, което знаеше, Горо го бе съобщил на властите. Хирата, Маруме и Фукида напуснаха лагера, прибраха си конете и застанаха на опашката за проверка.

— Минаваме през контролния пункт — каза Хирата — и незабавно поемаме към Изу.

* * *

Полицейският началник Хошина бе затворен в квадратна стражница върху стената, отделяща земите на двореца от горския парк. Кулата беше с бели гипсови стени с черни кантове, със закрит с решетки прозорец на всяка страна и керемиден покрив с четири извити нагоре островърхи краища. На тясната пътека върху стената стояха стражи, които охраняваха портите от двете страни на кулата. Сано приближи третата врата, която бе разположена в основата на стената и също бе охранявана. Отвъд на фона на покритото с облаци небе се очертаваха дъбовете, иглолистните дървета и кленовете на горския парк. Горещият влажен въздух бе озвучен от цвърченето на скакалци. Сано изкачи реда стълби, водещ към импровизирания затвор.

Макар че самураите, очакващи екзекуция, обикновено бяха държани под домашен арест в собствените им домове, Хошина се намираше тук, тъй като живееше в имението на дворцовия управител Янагисава, където той бе отказал да го приеме. В замъка Едо не се допускаха осъдени, но шогунът възприемаше Хошина като гаранция за оцеляването на господарката Кейшо и държеше да му е подръка. Затова дворцовите служители бяха подготвили този импровизиран затвор за полицейския началник.

Други стражи свалиха резетата от вратата в горния край на стълбата и пуснаха Сано в кулата. Вътре Хошина бе клекнал, опрял в стената гръб, с отпуснати върху коленете ръце. Когато Сано влезе, той вдигна поглед, изпълнен с нетърпение и очакване. Сано го поздрави тихо.

Хошина помръкна:

— О, ти ли си?

Явно се бе надявал да види дворцовия управител. Сано съжали за разочарованието му и с неохота му съобщи, че Янагисава няма да дойде.

След съвещанието, на което шогунът замалко не бе осъдил Сано и Янагисава на смърт заедно с Хошина, двамата бяха излезли заедно от двореца.

— Хошина сан трябва да бъде разпитан — заяви Сано, докато се спускаха по застланата с чакъл пътека.

— Ти го разпитай — каза Янагисава, явно възнамерявайки да няма нищо общо с Хошина. Хладното му изражение с нищо не подсказваше, че току-що бе избягнал смъртна присъда, нито че

изпитваше чувство за вина заради начина, по който се бе отнесъл със своя любовник. — След това ми докладвай — после го остави и продължи с охраната си.

Сано се върна вкъщи и събра детективите си в двора.

— Искам да знам кой е донесъл писмото с исканията на похитителите — заяви им той. — Разпитайте войниците, които са охранявали замъка снощи. Вижте дали не са видели кой е оставил писмото на стената. Може да са забелязали някой подозрителен тип, който се е навъртал наоколо. В такъв случай вземете описание на външността му. Ако не, претърсете района около замъка за очевидци. Откриете ли такъв човек, арестувайте го и ме уведомете незабавно. Той може да се окаже най-добрата ни следа към похитителите.

Сега Сано изучаваше с поглед другата възможна следа. Хошина изглеждаше сломен от безнадеждност. Стоеше със сведена глава, а очите му бяха хлътнали от тревога. Сано изпита съчувствие към него. Много самураи биха приели самоубийството като начин да избегнат подобни позорни обстоятелства.

— Трябва ли ви нещо? — като си даваше вид, че се интересува от физическите удобства на Хошина, той огледа килията.

Дворцовите служители, обзавели затвора му, бяха проявили уважение към високия му ранг. Подът бе и застлан с татами, а в ъгъла бе оставен навит на руло — футон. На первазите на прозорците гореше тамян, за да гони комарите и да разсейва тежкия мирис на застояла вода откъм рова под кулата. Върху поднос от черно лаково дърво със златисти шарки бяха оставени съдини в подобна окраска. В тях имаше супа, ориз, скариди, зеленчуци и чай. До каменната стена стоеше закрито с капак нощно гърне. Но Сано с облекчение установи, че в помещението няма нищо, което Хошина би могъл да използва срещу себе си. — Не се тревожи... взеха ми мечовете — успокои го Хошина с язвителен тон. — Даже клечки за хранене не ми дават — и той махна към непокътната храна. — А и стражите ме дебнат непрестанно. Без съмнение някой е посъветвал шогуна да не ми позволи да извърша сепуку и да лиша похитителите от екзекуцията, която те изискват, за да пуснат майка му.

Макар че го нямаше, дворецовият управител бе третият в стаята и присъствието му се чувстваше почти осезателно. Сано знаеше, че

Янагисава бе уточнил условията за затворничеството на Хошина, и очевидно Хошина се бе досетил.

— Но засега нямам намерение да умирам — нито от собствената си ръка, нито от нечия друга — част от старата борбеност на Хошина се разпали отново и той изпъна рамене.

— Радвам се да го чуя.

Хошина изсумтя:

— Не се и съмнявам.

Язвителният му тон подсказваше, че според него Сано проявява грижа към него по егоистични причини, и Сано не го отрече. Хошина представляваше новият ключ към загадката на похищението и бе особено важен за спасяването на Рейко.

— Между другото, предполагам, ти дължа благодарност, задето успя да убедиш шогуна да отложи смъртта ми — каза Хошина с неохота. — Ще ми простиш, ако точно сега не съм особено въодушевен от този факт.

Сано кимна, позволявайки на Хошина да даде израз на мъката си. Съпричастието, което изпитваше, намали омразата му към неговия враг. При по-различно стечение на обстоятелствата самият той можеше да се озове на мястото на Хошина.

— Какво те води насам в момент, когато всички ме избягват като чума?

„Колко бързо хората в бакуфу отритват колеги в беда“, помисли си Сано.

— Аз приех да спася живота ти — отвърна той — и съм тук, за да завърша започнатото.

Хошина му хвърли поглед, изпълнен едновременно с презрение и признателност.

— Ако не знаех, че следваш по-далечна цел, току-виж съм си помислил, че си истинско въплъщение на честта.

— Ние всички имаме лични интереси — каза Сано, — но в случая моят съвпада с твоя. Аз искам да заловя похитителите и да спася заложничките. А ти изискваш от мен да го сторя, преди да изтекат определените седем дни и шогунът да нареди да те екзекутират.

Хошина се съгласи с кисела физиономия.

— Нуждая се от помощта ти — каза Сано. — Би ли отговорил на няколко въпроса?

— Аз съм твой роб.

Сано клекна до него.

— Кой, мислиш, е написал това? — той бръкна в туниката си и извади писмото за откуп.

— Нямам никаква представа — въздъхна Хошина, обзет от безнадеждност.

— Поемата говори ли ти нещо?

Той разтвори писмото и го постави на пода. Известно време разсъждаваха над редовете и после Хошина каза:

— Драконите символизируют сила, плодородие, благосъстояние. Всяко дете научава историята на краля дракон, който властва над морето. Но тази поема няма смисъл. Може ли да означава, че кралят дракон е похитителят и той държи жените в подводния си палат? — Хошина се засмя горчиво. — Звучи като бълнуване на безумец.

Сано кимна, защото кой друг, освен безумец би отвлъкъл майката на шогунa, за да предизвика екзекуцията на началника на полицията? Можеше да добави, че драконите носят дъжд, за да израстат посевите, и поддържат природните сили в равновесие. Но макар да смяташе, че вероятно поемата съдържа и някакви улики, двамата с Хошина трябваше да отбележат някакъв напредък, а не просто да обсъждат космологията.

— Разпознаваш ли почерка?

— Не — отвърна Хошина, — но аз и не обръщам особено внимание на калиграфията.

Още едно разочарование. Сано се надяваше, че Хошина ще му предостави повече информация.

— Ако съжаляваш, че не разполагам с всички отговори, само си помисли колко самият аз бих искал да ги имам — отбеляза Хошина и направи гримаса.

— Нека преминем към въпроса, за какво убийство се споменава в писмото — каза Сано.

— Аз не съм убиец! — заяви рязко Хошина. Гняв оживи гласа му и обагри бледото му лице. — Ето кое е най-възмутителното в това положение — някой, когото не познавам, иска да бъде наказан за престъпление, което не съм извършил!

Сано го изгледа с недоверие.

— Никога не си убивал?

— Е, разбира се, че съм убивал — Хошина го погледна така, сякаш Сано бе казал нещо абсурдно. — Аз съм служител от силите на реда. Убивал съм в изпълнение на служебния си дълг. Това не е убийство, защото е санкционирано от закона.

— Много хора мислят другояче — възрази Сано, — особено човек, който те обвинява в нечия смърт и ти има зъб. Похитителят, изглежда, принадлежи към тази категория. Кажи ми имената на всички, които си убил, на техните семейства и близки. Подробностите за това, къде, кога и как си убивал, също могат да се окажат полезни.

Хошина се изсмя унило:

— Надявам се, че разполагаш с достатъчно време, защото ще ти е нужно.

— Имам време — Сано помоли стражите да донесат хартия и пособия за писане. После, докато Хошина говореше, Сано изготви списък. Окончателната бройка покриваше период от шестнайсет години и възлизаше на трийсет и осем души, посечени от меч на Хошина в случаи, когато се бе опитвал да извърши арест или да действа в защита на реда и законността. Някои имена не можа да си спомни. Информацията за семействата и близките им беше оскъдна.

— Това е всичко, което мога да ти кажа — завърши Хошина.

Сано прегледа отново списъка и отбеляза:

— Мъжете, които си убил, са гангстери, крадци, нарушители на обществения ред и размирници. Това са селяни, занаятчии, дребни търговци и няколко ронин — сред тях няма заможни люде, всички са представители на низшите класи.

— Точно те ангажират вниманието на полицията — каза Хошина. — Утайката на обществото.

Сано се почувства обезкуражен.

— Малко вероятно е такива като тях да имат приятели или роднини, способни да извършат клането и похищението.

— Освен това, ако такива хора са искали да ми отмъстят, те биха ме нападнали на улицата, а не биха чакали години, за да ме унищожат — отбеляза Хошина. — Със сигурност не биха замислили такъв сложен и опасен заговор. Нямаат нужната интелигентност за това, да не говорим за дързостта. Или за необходимите хора.

Още едно съображение караше Сано да се съмнява, че този списък би го насочил към похитителите.

— Всички убити от теб са граждани на Мияко — отбеляза той. Древната имперска столица бе на петнайсет дни път от Едо.

— Знаеш, че допреди три години живеех в Мияко — каза Хошина. — Там мина по-голямата част от службата ми в полицията.

Сано си даваше сметка, че трябва да установи дали някой от убитите от Хошина е имал връзки с хора от Едо, които са могли да научат за пътуването на господарката Кейшо и да организират похищението. Но това предполагаше дълго издирване със съмнителни резултати.

— И не си убивал никого в Едо? — попита Сано.

— Не е имало причина — отвърна Хошина. — Сега само надзиравам работата на полицията. Вече не преследвам престъпници из улиците.

Пробили облаците, слънчевите лъчи проникваха през прозорците на кулата и падаха косо в тясното помещение. Вътре бе горещо и задушно; стените сълзяха от влага. Сано се изправи и избърса потта от челото си. Помисли си за Рейко, затворена някъде, вероятно при още по-лоши условия, отколкото в кулата. Помисли си за неизвестните похитители, които очакваха екзекуцията на Хошина, готови да убият Рейко, господарката Кейшо, Мидори и госпожа Янагисава. Обзе го мъчителна тревога, защото двамата с Хошина все още не бяха набелязали нито един надежден заподозрян.

— Може писмото с исканията да не се отнася за убийство, което си извършил със собствените си ръце — предположи Сано. — Има ли някакви престъпници, които си задържал и които впоследствие са били осъдени и екзекутирани?

Двамата с Хошина съставиха втори списък, по-дълъг от първия, но поставящ същите проблеми. Убитите отново бяха представители на низшите класи и пак жители на Мияко — тъй като началникът на полицията не арестуваше лично престъпници и откакто бе дошъл в Едо, не бе пращал никого на екзекуция. Нито един от изброените осъдени на смърт нарушители на закона не притежаваше явни връзки с човек, достатъчно богат и силен, за да организира похищението.

Сано овладя порива си да излее отчаянието си върху Хошина. Стоеше, облегнат на стената, и съзерцаваше другия, втренчил поглед в

него жалък и окаян.

— Сещаш ли се за нечия смърт, която не си причинил пряко, но за която и до този момент някой може да те смята за виновен? — попита Сано.

Хошина поклати глава и после внезапно трепна, стреснат от спомена.

— Има един човек... търговец от Мияко на име Нарая. Преди около седем години арестувах дъщеря му за кражба. Тя умря в затвора, докато чакаше да бъде осъдена. След известно време случайно срещнах Нарая в града. Той ми заяви, че смъртта ѝ била по моя вина и че ще ме накара да си платя. Бях забравил за този случай. Дори и сега не бих си го спомнил, но миналата година чух, че Нарая преместил търговията си в Едо.

Търговецът бе производител и доставчик на соев сос. Сано го познаваше. Не бе подозирал връзка между Нарая и Хошина, но бе чувал достатъчно за Нарая, за да заключи, че най-накрая се бе появил кандидат, отговарящ на представата му за похитителя.

— Нарая е сериозен заподозрян — каза Сано. Той се посъживи и постигнатият успех освежи паметта му относно един инцидент, станал преди две години. — А какво ще кажеш за Кий Матаемон?

— По време на онази свада в двореца той се нахвърли върху мен с изваден меч — каза Хошина с тон, отхвърлящ всякаква възможна вина. — Стражите го хванаха, преди да ми се наложи да се бия с него. Умря по своя вина — ваденето на оръжие в двореца бе престъпление, наказуемо със смърт, и Матаемон — син на даймио Кий — бе принуден да извърши ритуално самоубийство. — Възможно е обаче роднините му да смятат, че аз съм причината за смъртта му.

Сано усети прилив на тържество, тъй като кланът Кий представляваше дори по-важна следа от търговеца. Хошина застина слисан — най-накрая бе осъзнал факта, че собствените му врагове бяха отговорни за похищението и за неволите му. През цялото време, докато разговаряха, той бе останал клекнал, но сега седна на пода и изпъна крака. Втренчи се в празното пространство като изоставен на самотен остров човек, съзерцаващ кораб, който прекосява океана, за да го спаси.

— Ще разпитам членовете на клана Кий и търговеца Нарая — заяви Сано.

— Разпитай ги и спаси господарката Кейшо, преди да съм се побъркал тук — Хошина скочи на крака и закри из помещението, сякаш надеждата за избавление бе отприщила в него необузdana енергия. Застана до прозореца, вкопчи се в решетките и се втренчи навън. — Ще ми се да можах да сторя нещо за спасението си — от гърдите му се изтръгна отчаян вик: — Не мога да понасям това бездействие!

После изведнъж сведе глава и раменете му увиснаха. Сано си даде сметка, че сърдечните неволи тежаха на Хошина не по-малко от застрашаващата го смърт. Почувства се задължен да предложи утеха, въпреки проявената към него злонамереност от страна на полицейския началник.

— Дворцовият управител Янагисава не те е изоставил — каза той.

Хошина изсумтя недоверчиво.

— Да го виждаш да се втурва тук, за да ме успокоява или спасява? Не... Вече изобщо не го е грижа за мен.

— Нареди ми да му докладвам, след като разговарям с теб — добави Сано.

— Просто иска да знае какво съм ти казал и дали има нещо, което може да му помогне да спаси майката на шогунa — в гласа на Хошина прозвуча негодувание, което обаче не скри мъката му. — Как ще петни достойното си име, като продължава да общува с мен?! Затова те кара да свършиш мръсната работа. Ти по-добре внимавай накрая той да не обере лаврите за всичко, което е твое дело.

— Негов бе замисълът ти да поискаш от мен услугата, която ти дължах, за да ти спася живота, нали?

Хошина се обърна, все така вкопчен в решетките на прозореца. Изглежда го така, сякаш Сано не беше с всичкия си, и после се засмя мрачно.

— Не, това е твърде сложно дори за почтения дворецов управител — Хошина отново отправи поглед навън.

На фона на слънчевата светлина, която струеше около него, стиснатите му ръце и главата му изглеждаха черни.

— Той се отказа от мен в момента, в който прочете писмото с исканията на похитителите.

Сано си даде сметка, че в някои отношения познаваше Янагисава по-добре от Хошина. Освен това осъзна, че всякакви опити да убеждава Хошина, че Янагисава не го е изоставил, бяха просто пилеене на време.

— Ще тръгвам — той викна на стражите да вдигнат резетата на вратата. — Ако в похищението е замесен Нарая или някой от клана Кий, ще го установя в най-скоро време.

* * *

Преди да напусне крепостта, Сано се отби в имението на дворецовия управител. Преддверието бе изпълнено със служители, които седяха, пушеха и разговаряха, докато чакаха Янагисава да ги приеме. Но един чиновник отиде при Сано и минавайки покрай останалите, го въведе в приемната. Вътре Янагисава бе коленичил на подиума. Върху писалището му секретарите бяха разпънали един свитък пред него. Трима служители, облечени в черни роби, седяха пред подиума и наблюдаваха как той намастилява нефритения си печат и подпечатва документа. Щом видя Сано на прага, дворецовият управител освободи подчинените си. После го прикани с жест да коленичи до него.

— Научи ли нещо важно от уважаемия полицейски началник? — попита той.

Сано забеляза, че Янагисава не попита как е Хошина. Деловият му маниер показваше, че единственото, което го интересуваше, бе дали Хошина бе предоставил полезна информация за разкриване самоличността на похитителите. Вероятно не желаше да дава израз на личната си загриженост за Хошина, когато някой би могъл да ги чуе, но Сано се запита дали Янагисава наистина не бе изоставил Хошина. Безспорно начинът, по който го спомена, назовавайки го по титла, а не по име, би трябвало да означава, че за него връзката им е вече минало. Сано си помисли, че вероятно бе преценил погрешно дворецовия управител.

— Ето списъка на всички случаи, свързани със смъртен край, които по някакъв начин имат нещо общо и с Хошина — Сано му подаде свитъка. — Спряхме се на двама главни заподозрени — Нарая и

клана Кий. Сега съм тръгнал да се срещна с тях. Има вероятност Нарая или някой от клана Кий да е... — Сано си спомни загадъчната поема за краля дракон.

Бегла усмивка пробяга по устните на Янагисава.

— Какво уместно име за похитител — той млъкна и обхванал с ръка брадичката си, продължи да съзерцава списъка. После сякаш взе решение. — Разпитай търговеца — нареди той — и остави клана Кий на мен. Ще се срещнем довечера, в часа на глигана^[3], за да съпоставим резултатите.

Сано се запита дали в края на краищата Янагисава наистина желаше да спаси Хошина и да възстанови връзката помежду им; но, разбира се, неговата основна цел бе да залови похитителите. Янагисава искаше да обере лаврите за това, че е спасил господарката Кейшо, както бе предположил Хошина. Спомни си и други случаи по време на дългогодишната им вражда, когато дворцовият управител си бе присвоявал заслугата за установени от Сано факти. И макар че основната грижа на Сано бе спасяването на жените, а не чия щеше да бъде заслугата за това, той изпита тревога, че по някакъв начин Янагисава можеше да изложи на риск разследването. Сано обаче не можеше да упражнява контрол над дворцовия управител.

— Както желаете — той се поклони, стана и напусна помещението, обзет от трескаво желание да успее да разреши загадката и да спаси зложниците, преди Янагисава да стореше нещо, което можеше да застраши живота на Рейко.

[1] Полуостров Изу, разположен на запад от Хаконе, край на южния бряг на Япония — Б.р. ↑

[2] Шинтоистки бог, покровител на децата и пътниците — Б.пр. ↑

[3] Между 21 и 23 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

— Не трябваше да се опитваш да бягаш — отбеляза господарката Кейшо, вперила зъл поглед в Рейко. — Беше много глупаво от твоя страна да ни излагаш на такъв риск за нищо!

Изтрещя гръмотевица и кулата се разтресе. Последва светкавица, която озари затвора и го изпълни с призрачни отблясъци; дъждът плющеше през разбития покрив. Жените седяха скупчени една до друга в най-сухия ъгъл на помещението. Рейко смирено сведе глава, осъждайки собствения си провал много повече от Кейшо.

— Но тя нямаше откъде да знае, че сме на остров, хванати в капан — възрази Мидори. — Не е нейна вината, че планът ни се провали — Мидори се усмихна унило на Рейко. — Признателна съм ти, че се опита да ни спасиш.

Когато стражите върнаха Рейко при останалите и тя им разказа за случилото се, Мидори се бе разридала от отчаяние, но сега се обяви в защита на приятелката си.

— Благодаря — отвърна Рейко, оценявайки лоялността на Мидори.

— Не я извинявай — упрекна я Кейшо. — Ако не беше избягала, тия мъже сигурно щяха да се държат по-добре с нас. Поне щяха да ни нахранят или да почистят.

Похитителите не бяха носили храна от онова ведро, което Рейко бе запратила срещу момъка, и жените бяха прималели от глад, тъй като не бяха яли от предишния ден. С всеки изминал час вонята от отходните кофи ставаше все по-непоносима.

— А от теб каква полза, Мидори? Само седиш тук като някаква квачка, готова да снесе. Изобщо не знам защо те взех на това пътуване — добави Кейшо.

Преглъщайки упрека, Мидори отвърна:

— Съжалявам.

После Кейшо насочи гнева си към госпожа Янагисава.

— Ти пък си още по-безполезна — в кървясалите й очи припламна гняв. — Като дойдоха мъжете, ти защо не се би с тях, както ти беше казано?

Госпожа Янагисава седеше прегърбена от срам, а невзрачното й лице бе сгърчено от мъка. Рейко току-що бе научила, че стражите бяха дошли в помещението скоро след като тя бе избягала. Откривайки другарите си завързани и в несвяст, а самата нея — изчезнала, бяха взели меча от госпожа Янагисава, която се бе предала кротко, и бяха обсипали жените с ругатни, заплахи и въпроси, къде е Рейко.

— Страхувах се — прошепна госпожа Янагисава, кършейки ръце. — Съжалявам — тя отправи умолителен поглед към Рейко. — Моля ви, простете ми.

— Няма за какво — Рейко я потупа по рамото. — Правилно сте постъпили, като сте се предали. Всякаква съпротива би била по-скоро вредна, отколкото полезна — макар и разочарована от малодушието на госпожа Янагисава, Рейко бе доволна, че похитителите не бяха сторили зло на приятелките й.

— Следващия път като тръгна на почивка, няма да взема никоя от вас — обяви Кейшо. — Ще си избира силни и смели мъже, които могат да ме избавят от беди, а не да ми ги навличат!

Рейко, Мидори и госпожа Янагисава стояха безмълвни, като избягваха да се гледат в очите и се стараеха да не споменават, че никоя от тях не желаше да съпровожда Кейшо и ако зависеше от тях, щяха да си останат у дома. Не посмяха да й напомнят, че похитителите бяха посекали нейните силни и смели телохранители или че бе напълно възможно изобщо да няма следващ път. Не посмяха да й изтъкнат, че преди провала тя бе подкрепила горещо плана на Рейко и че като си изкарва гнева на тях, по никакъв начин не облекчава тежкото им положение.

— Ако питаш мен, ти само влоши нещата — заяви намусено на Рейко Кейшо, скръстила пълните си ръце.

Рейко бе обзета от безутешност, защото не можеше да отрече, че Кейшо говореше истината. Тя дочу приглушен разговор откъм пазачите, които сега стояха пред самата врата. Шум от стъпки и някакво движение по-надолу подсказваха, че останалите етажи на кулата също бяха пазени. Дори и по някакъв начин да успее отново да избяга от малкото помещение, никога нямаше да успее да се

промъкне незабелязано покрай всички пазачи. Рейко изпъна крака и тъжно впери поглед в босите си нозе. Стражите им бяха взели обувките и чорапите. И да намереха лодка, за да прекосят езерото, докъде можеха да стигнат боси, преди похитителите да ги настигнат?

Толкова ѝ беше мъчно, че усилията ѝ всъщност бяха намалили шансовете им да се освободят! А след като тя не успя да ги спаси, дали изобщо имаше кой?

* * *

Търговецът Нарая ръководеше фабриката си за соев сос в област Канда, на север от замъка Едо. Тя се помещаваше в постройка с магазин в предната част и заемаше цяло каре между пътя и канала, очертан от два реда лодки къщи, между които плаваха шлепове. Гъсто населените махали, разположени на двата му бряга, бяха свързани помежду си с мостове.

Сано, който яздеше нагоре по улицата, придружен от четирима свои детективи, долови миризмата от фабриката още преди да стигнат до нея. Въздухът наоколо бе наситен с пикантния, натрапчив мирис на соев сос. Слязоха от конете пред фабриката. Входът бе закрит със завеса, върху която с бели йероглифи бе изписано името на Нарая. Влязоха в магазина, чиито стени бяха заети от горе до долу с рафтове с наредени по тях керамични съдини. Вътре имаше клиенти и продавачите ги обслужваха. Щом видяха новодошлите, разговорите им секнаха. — Искам да видя Нарая — заяви Сано на един от служителите. — Къде е?

— Във фабриката — отвърна мъжът, хвърляйки поглед към закритата със завеса врата в дъното на помещението. — Искате ли да го повикам, господарю?

— Не, благодаря. Сам ще го открия — Сано искаше да хване заподозрения неподготвен. Докато минаваше към другото помещение, следван от хората си, той си наложи да не прибързва със заключенията за Нарая. Вече се бе подвел, обвинявайки „Черния лотос“ за похищението. Не можеше да — си позволи друга грешка, която отново щеше да отклони разследването в погрешна посока. Не биваше да проваля шанса си за ново начало. Влязоха в дълбокото и сумрачно

помещение на фабриката. През прозорците на стените и тавана проникваха слънчеви лъчи, които едва се просмукваха през пелената от дим и пара. От каците със соя в огнища с дървени въглища, и от житото, което се печеше във фурните, се носеха различни аромати. Потънали в пот работници само по препаски и ленти за косите изсипваха вдигащите пара зърна върху дървени скари, стриваха житото в хавани, влачеха корита с малц и солен разтвор и смесваха съставките. Сред тях се суетеше мъж на средна възраст, облечен в синьо кимоно.

— Внимателно, полека! — съветваше той работниците, които прецеждаха лепкавата ферментирала течност през платнени торби. — Отнасяйте се с уважение към продукта, иначе ще се развали.

Заповедническият му маниер подсказваше, че това е Нарая. Той спря при един ред бъчви, опита съдържанието им и поклати глава:

— Още не е готово. Нека духът на соевия сос се развива по-дълго.

В този момент Нарая забеляза Сано и детективите. Побърза да отиде при тях и се поклони:

— Добър ден, господа. С какво мога да ви услужа?

След като го огледа отблизо, Сано реши, че Нарая е около петдесетгодишен. Имаше увиснали бузи и отпусната челюст. Кожата му, зъбите, редките сиви коси и бялото на очите му имаха кафеникав оттенък, сякаш бе попил от соевия сос, който произвеждаше. Ноктите и евтината му памучна роба бяха зацапани с тъмни петна. Въпреки че бе един от богатите и изтъкнати търговци на Едо, Нарая изглеждаше като дребен собственик на магазин. Сано се представи и после заяви:

— Разследвам похищението на господарката Кейшо и се нуждаю от помощта ви.

— Ясно — рече приглушено търговецът с тон, който подсказваше, че си даваше сметка за сериозната мисия на Сано, но в следващия миг се смръщи, сякаш притеснен от нещо. — Разбира се, че ще сторя всичко, което е по силите ми, за да ви съдействам. Но преди това мога ли да предложа на вас и на хората ви по чаша чай в къщата си?

— Нека просто излезем отвън — Сано не искаше да пилее време за официалности. Последваха Нарая през задната врата и Сано мислено отбеляза, че притеснението на Нарая изглеждаше искрено,

както и готовността му за съдействие. Това означаваше ли, че няма нищо общо с похитителите?

От друга страна, ако бе един от извършителите, със сигурност е очаквал писмото с исканията да насочи подозренията към враговете на полицейския началник Хошина. Бил е сигурен, че рано или късно ще го потърсят за разпит, и се е подготвил да звучи искрено.

Събраха се отвън, на уличката между фабриката и склада. От сандъците за отпадъци, навесите на клозетите и кофите, пълни с изхвърлените през нощта нечистотии, се носеше смрад, но мястото бе тихо и уединено, което бе нужно на Сано.

— Това похищение е ужасно, ужасно бедствие! — изрече скръбно Нарая. — Злите сили вечно терзаят този наш свят. Сред отвлечените дами е и вашата съпруга, и нали? — попита той и щом Сано кимна утвърдително, се разля в съчувствие: — Приемете искрените ми съболезнования.

— Благодаря — Сано огледа внимателно търговеца.

Искаше му се Нарая да е кралят дракон; искаше му се да вярва, че Нарая може да му върне Рейко. Напомни си, че има и други заподозрени и че не бива за пореден път да прибързва с изводите.

— Кажете ми как мога да ви помогна — попита Нарая и разпери ръце. — Каквото поискате от мен... само го назовете и ще го имате.

Беше ли искрен, или разиграваше така умело театър? Нарая изглеждаше твърде обикновен, за да е кралят дракон, който бе придобил чудовищни измерения в съзнанието на Сано. Но един преуспял търговец, майстор в пазарлъците с клиенти, владееше сценичното изкуство не по зле от актьор в театър кабуки^[1].

— Разкажете ми за отношенията си с полицейския началник Хошина — каза Сано.

При споменаването на името на Хошина Нарая трепна и усмивката му изчезна.

— Изглежда, сте разбрали, че двамата сме във вражда — каза търговецът, вече нащрек. — Отколешните вести стигат далеч. Аз напуснах Мияко, както и Хошина сан, но човек никога не може да скъса завинаги с миналото си.

— Разбрах, че вините Хошина сан за смъртта на дъщеря си — поде Сано.

Търговецът се поколеба. Сано усети желанието му да не обсъжда този болезнен въпрос, проникна в страха му, как щеше да се изтълкува онова, което кажеше, но видя и нуждата му да сподели старата си болка.

Нуждата надделя. Нарая избухна:

— Вината беше негова! Емико бе единственото ми дете, такова сладко, невинно и безобидно момиче! Хошина я съсипа заради собствените си егоистични цели — почервениял и възбуден, Нарая се наклони към Сано изгарящ от нетърпение да оправдае гнева си. — Емико беше петнайсетгодишна. Обичаше хубавите дрехи, но аз не можех да ѝ купя, защото тогава не бях заможен както сега... — гласът му се изпълни със съжаление и вина. — Веднъж Емико видя красиво червено кимоно, окачено в един магазин. Влезе вътре, грабна го и побягна.

„Значи това е кражбата, за която спомена Хошина“, помисли си Сано; нищо сериозно, просто момичешки глупав порив.

— Емико не беше крадла! — възкликна Нарая разпалено, убеден в своята правота. — Скоро щеше да разбере, че е сбъркала, и щеше да върне кимоното. За нещастие Хошина сан точно минавал, яздейки по същата улица. Видял Емико да бяга стиснала кимоното. Втурнал се да я преследва и я хванал. Отвел я обратно в магазина. Собственикът удостоверил, че това е стока, открадната от магазина му. Хошина арестувал Емико и я пратил в затвора — гласът на Нарая затрепери от гняв. — Когато чух какво се е случило, веднага отидох в полицейския участък. И там за първи път се срещнах с Хошина сан. Опитах се да обясня, че Емико просто е сбъркала. Хошина сан обаче заяви, че е престъпница и за наказание ще бъде пратена да работи като куртизанка в квартала на удоволствията.

Насилствената проституция бе обичайното наказание за жени, хванати в кражба.

— Предложих на Хошина сан подкуп, за да пусне и дъщеря ми — продължи Нарая, — но той отказа, макар че служители на реда обикновено приемат подкупи при такива дребни престъпления — очите на Нарая се напълниха със сълзи на гняв. — По-късно научих, че току-що бил повишен в чин командир. Явно искаше да се покаже колко е непреклонен. Държеше да накаже Емико за назидание на всички бъдещи крадци.

Това звучеше точно в стила на Хошина и Сано изпита към него още по-голяма неприязън. Бе почнал да се съмнява в правотата на решението си да защити своя враг. Все повече губеше увереност, че отлагането на смъртта на Хошина поне още известно време още запази живота на Рейко. Дали нямаше да е по-добре да се отрече от обещанието си и да остави шогунa да се съобрази с изискването за откуп? Какво щеше да стане, ако се окажеше, че нито Нарая, нито някой от клана Кий бе отвлякъл жените?

— На следващия ден, докато Емико очакваше процеса, в квартала около затвора избухна пожар — продължи разказа си Нарая. — И надзирателят пуснал затворниците.

Законодателството на Токугава постановяваше, че при пожар всички затворници трябва да бъдат освободени, тъй че, ако постройката на затвора изгори, те да не загинат — рядък пример на милост в една жестока наказателна система. След като опасността отминеше, затворниците бяха длъжни да се върнат доброволно в затвора и повечето наистина се връщаха.

— Но Емико се забавила. След като пожарът бил потушен и всички се върнали... — Нарая задиша тежко, дъхът му пресекваше, а по увисналите му страни се затъркаляха сълзи. — Надзирателят я намерил мъртва в едно корито за поене на коне, пълно с вода. Удавила се.

Сано изпита съжаление към Нарая, но в същото време го обзе вълнение, от което сърцето му заби учестено. Дъщерята на търговеца бе умряла също като непознатата в поемата от писмото на похитителите. Нейната смърт ли бе убийството, което стоеше в основата на искането за екзекуцията на Хошина?

— Нямаше официално обяснение за случилото се с дъщеря ми — Нарая говореше с нескрита ненавист. — Може да е паднала в коритото. Може някой да я е блъснал. Но аз си мисля, че се е удавила, защото не е могла да понесе позора.

— И според вас полицейският началник Хошина косвено е причинил самоубийството ѝ? — попита Сано, сдържайки вълнението си.

— Ако не беше онзи негодник, Емико днес щеше да е жива! — възкликна гневно Нарая. Омразата пресуши сълзите му. — Аз нямаше да изгубя единственото си дете. Съпругата ми нямаше да се спомине

от скръб седем години по-късно. Всеки ден, в който Хошина сан продължава да живее, е жестоко оскърбление за паметта им. Всеки ден се моля да изпита мъката и унижението, които изстрадахме ние.

Сано бе връхлетян от противоречиви чувства. Изпитваше повече съчувствие към Нарая, отколкото уважение към Хошина, и усети, че му се иска Нарая да е невинен почти толкова силно, колкото се надяваше той да е похитителят. Предпочиташе да разбере, че Нарая постига възмездие за дъщеря си, отколкото, че е наказан за похищение и масово клане.

В следващия миг Нарая вече бе възвърнал обичайния си ведър израз:

— Но миналото си е минало. Трябва да приемем онова, което ни е отредила съдбата, и да продължим напред — той млъкна за момент и после каза предпазливо: — Може ли да попитам какво общо има някогашната ми вражда с Хошина с отвличането на майката на шогуната?

— Негово превъзходителство получи писмо от и похитителите — поясни Сано. — В него се настоява Хошина да бъде изобличен и екзекутиран като убиец и чак тогава господарката Кейшо ще бъде на свобода.

Нарая се ококори и зяпна. Изглеждаше така, сякаш, току-що бе глътнал камък, който бе заседнал в гърлото му. Очевидно бе осъзнал, че историята му го прави възможен обвиняем в престъплението. После отметна назад глава и избухна в смях.

— Значи най-накрая Хошина ще си получи заслуженото! — възкликна той. — Все пак има справедливост на този свят — и взе да скача развеселен. — Когато го отведат на екзекуция, ще бъда там и ще гледам преливайки от радост, — потри доволно ръце и ги вдигна към небето. — Слава на божествата, че откликнаха на молитвите ми! Най-накрая някой да унищожи този злодей!

— Ваше дело ли е? — Сано бе пронизан от съмнение, защото Нарая изглеждаше искрено изненадан от вестта за искането на похитителите.

Би ли могъл дори един добър актьор да изиграе с подобна правдивост реакцията? Ако бе отвлякъл жените, Нарая би трябвало да се разтревожи, че писмото е отвело Сано при него, че заговорът му

против Хошина е пропаднал, и да се страхува, че ще бъде наказан за престъплението, вместо да се радва на краха на Хошина.

— Почти ми се иска да бях аз — каза Нарая. — Тъй изкусно замислено възмездие за злините на Хошина сан — той стисна юмруци и се изсмя сподавено, но бе отрезвен от позакъсняло благоразумие, след като си даде сметка за тежкото положение, в което се намираше. — Само че аз не съм нападнал тези жени на Токайдо и не съм ги отвлякъл. Не съм напускал Едо от няколко месеца. Попитайте, когото пожелаете тук, всеки ще го потвърди.

Но Сано знаеше, че работниците бяха длъжни да бъдат верни на Нарая и биха излъгали заради него.

— Кога разбрахте за пътешествието на господарката Кейшо?

— Едва след като оповестиха, че е била отвлечена. Няма как да съм го сторил — после внезапно присви очи: — Освен това правилно ли съм разбрал, че всички от ескорта на господарката Кейшо са изклани? Убити са към сто души? — Нарая поклати глава, възмутен от тази жестокост. — Аз никога, ама никога не бих могъл да пролея толкова кръв... дори и за да отмъстя за смъртта на дъщеря си. И не съм толкова глупав, че да извърша държавна измяна само за да отмъстя на Хошина сан.

Сано си спомни как съдията Уеда бе направил компромис с професионалната си чест и бе заобиколил закона заради Рейко. За себе си знаеше, че би се изложил на всякаква опасност и би платил каквато и да е цена, за да накаже онзи, който би причинил зло на Масахиро. Бацината преданост бе по-силна от благоразумието и макар че Нарая отричаше разпалено, думите му не убедиха Сано.

— Може би не бихте отвлекли или убили със собствените си ръце — предположи той. — Изобщо не е било необходимо да напускате Едо или да свършите лично мръсната работа.

Нарая изсумтя пренебрежително.

— Не разполагам нито с хората, нито с парите, за да осъществя подобно нападение.

Сано знаеше, че наемната груба сила излиза евтино и Нарая можеше да си позволи цената ѝ, но въпреки това се запита дали главорезите от Едо биха могли тъй лесно да посекат войници на Токугава. Съмненията му относно вината на Нарая се засилиха. Той попита неочаквано:

— Кога се преместихте в Едо?

Търговецът примига, изненадан от внезапната смяна на темата.

— Преди две години.

— Родът ви върти този бизнес в Мияко от поколения. Защо решихте да го преместите тук?

— С всяка изминала година конкуренцията ставаше все по-силна — отвърна Нарая и Сано видя как той взе да мести поглед, опитвайки се да отгатне смисъла на въпросите му. — Търговията в Едо върви значително по-добре.

— И решението ви няма нищо общо с това, че Хошина сан се е преместил тук година по-рано? — попита Сано.

— Не — търговецът се смръщи озадачен, но после върху лицето му се изписа разбиране. Сочейки с пръст Сано, той каза: — Вие смятате, че съм последвал Хошина сан? Мислите, че съм дошъл в Едо, за да му отмъстя? Но няма такова нещо. В деня, когато научих, че е напуснал Мияко, аз празнувах, защото вече нямаше да мърси околността. Ако имаше друг град, голям колкото Едо, щях да отида там, за да не ми се налага да дишам един и същ въздух с него.

Внезапно Сано загуби всякакво търпение за овладян и целенасочен разпит. Належащата нужда да разреши случая, да спаси Рейко и да избегне екзекуцията, която го заплашваше, лумна в гърдите му. Той сграбчи търговеца за предницата на кимоното му.

— Престани да отричаш! — изкрещя той в лицето му. — Ако ти си отвлякъл жените, по-добре си признай!

Стреснат, Нарая пое шумно въздух. Очите му се разшириха от страх.

— Не съм аз! — възрази той отчаяно.

Ако съществуваше някаква вероятност Нарая да е кралят дракон, Сано нямаше да му позволи повече да го разиграва. Той го блъсна назад, притисна го до стената на постройката и изкрещя:

— Престани да ме лъжеш!

— Това е самата истина — възрази Нарая. — Никого не съм отвличал. Кълна се в честта на предците си!

— Какво си сторил с жена ми? — Сано мразеше да прибегва до груба сила, но имаше два избора — да се държи добре с търговеца и да остане с празни ръце или да го притисне и да изясни фактите, които му бяха необходими. Той разтърси Нарая. — Къде е тя?

— Не знам! — главата на търговеца се удари в стената. — Моля ви, пуснете ме! Причинявате ми болка!

— Говори и ще престана — Сано го разтърси още по-силно и яростно.

Нарая сграбчи ръцете на Сано и се опита да се освободи от хватката му, но без успех. Тогава взе да го рита по пищялите.

— Помощ! Помощ! — закрещя той.

— Каж ми! — заповяда му Сано.

От фабриката изтичаха работници, въоръжени с гребла, тояги и метални лопати, готови да защитят Нарая. Детективите измъкнаха мечовете си.

— Невинен съм! — изкрещя Нарая. — И да ме изтезавате, докато направя признания, и да ме убиеете... нямала ви върна жените, защото не съм ги отвлякъл. Не знам къде са!

Сано видя ужасеното лице на търговеца и осъзна, че всеки момент щеше да избухне жестока разпра.

Даде си сметка, че бе отишъл твърде далеч. И да размажеше главата на Нарая, това нямаше да помогне на Рейко, дори и Нарая да бе кралят дракон. Той освободи търговеца, който се свлече на мръсната земя.

— Върнете се по местата си — нареди Сано на работниците.

Те се подчиниха, а детективите прибраха мечовете си в ножниците. Сано се облегна на стената, изчерпан от яростния си изблик, и ужасен, че животът му изглежда като кошмар, в който трябва да започва разследването отново и отново, до безкрай, с ясното и съзнание, че никога няма да открие Рейко. Сведе поглед към заподозрения, когото замалко не бе убил. Нарая се бе облегнал на стената със затворени очи и с изпънати нозе и тихо стенеше. Стената бе оцапана с кръв от главата му.

— Добре ли си? — попита Сано, обзет от страх, че от ударите Нарая е изгубил съзнание.

Нарая отвори очи.

— Не, благодарение на вас — той пусна една немощна усмивка. — Но не ви осъждам. Разбирам, че сте много разстроен, тъй като знам какво е да загубиш любим човек. А и аз наистина искам да ви помогна — той се изправи, стенойки от болка, и попита хрисимо:

— Може ли да направя едно предложение?

Останал без сили за повече словесни схватки, Сано отвърна:

— Давай — надеждата му, че Нарая е кралят дракон, бе намалела до такава степен, че се нуждаеше от всякакъв съвет, който можеше да получи... дори и от един заподозрян.

— Ако наистина държите да откриете похитителите — каза Нарая, — трябва да престанете да се занимавате с мен и внимателно да проучите другите, на които Хошина е сторил някакво зло. Заради действията си той си спечели много лоша слава в Мияко. Може би някои от останалите му някогашни врагове са го последвали тук, дирейки възмездие. Може би те са отвлекли майката на шогуната.

— А може би ти просто се опитваш да прикриеш собствените си престъпления, като насочваш подозренията към останалите — каза Сано с презрение, макар да си даваше сметка, че докато не откриеше доказателства срещу Нарая, щеше да бъде принуден да стори онова, което предлагаше търговецът.

— Просто се опитвам да направя услуга на шогуната и да ви предпазя от голяма грешка — поясни Нарая. — Да ви кажа ли къде другаде трябва да дирите похитителите?

Сано отвърна с мълчание, изразяващо съгласие.

— Сред членовете на „Черния лотос“ — каза Нарая.

— „Черният лотос“ ли? — Сано се смръщи, слисан, че сектата отново излиза на преден план, след като там разследването не бе довело до нищо окуражително. Той изгледа Нарая с недоверие, като се питаше дали търговецът просто не прехвърляше вината към този безспорен бич на обществото. — Защо го казваш?

Нарая се озърна, сякаш се страхуваше, че някой може нарочно да ги подслушва. После сниши глас и заяви с поверителен тон:

— Подочух, че силите на реда се отнасяли много зле със задържаните членове на сектата. Хошина сам имал собствен таен затвор, където заедно с хората си изтезавал арестуваните, за да издават съмишлениците си. Докато ги разпитвал, хората му пускали топена мед в очите им. Е, и накрая те проговаряли!

Тази вест обезпокои Сано. Макар че ненавиждаше „Черния лотос“, той осъждаше инквизициите, а и за пореден път научаваше нещо, което засилваше ненавистта му към човека, чието спасяване бе приел за свой дълг. А не можеше да подмине историята на Нарая като най-обикновен слух. Напоследък полицията бе арестувала много

членове на сектата. Ако това бе резултат от саморазправа, оглавявана от Хошина, тогава той е бил отговорен за екзекуции, които за „Черния лотос“ представляват чисто убийство.

— В „Черния лотос“ имат не по-малко основание от мен да желаят възмездие за Хошина — каза Нарая. — Освен това сред тях има толкова фанатици, които не биха се поколебали да посекат цяло шествие на Токугава и да отвлекат майката на шогуна, стига техният пастор да им нареди — Нарая повтори разсъжденията, които първоначално бяха дали основание на самия Сано и да насочи подозренията си към „Черния лотос“.

Въпреки това Сано бе нащрек да не се подведе, връщайки се към първоначалната си теория. Дори и свещениците от „Черния лотос“ да желаеха смъртта на Хошина, те по-скоро биха го убили — както бяха сторили с толкова други свои врагове, — вместо да замислят подобно похищение. Би трябвало да им е ясно, че дори и да отстранява Хошина, това нямаше да сложи край на гоненията срещу тях, организирани от бакуфу. Сано се замисли и за някои от елементите на престъплението, които не подходяха на „Черния лотос“. Писмото с исканията говореше за лична атака срещу Хошина, а не за война на религиозна основа. Поемата далеч не звучеше като свещените писания на „Черния лотос“, които произлизаха от древни будистки текстове, а не от легенди за дракони.

Освен това един добър следовател не би позволил на заподозрян да оказва въздействие върху преценката му.

— След смъртта на дъщеря си ти си заплашил Хошина сан, че ще го накараш да си плати — припомни Сано на Нарая.

Търговецът сгърчи лице в гримаса на раздразнение.

— Това ли ви каза? Е, предполагам, че е тъй отчаян, че би измислил какво ли не, за да си помогне. Или смъртта на дъщеря ми е означавала толкова малко за него, че вече е забравил какво се случи помежду ни. Но в моята памет всичко е тъй ясно, все едно беше вчера. Ето какви бяха думите ми към Хошина: „Един ден ще страдаш за онова, което стори на дъщеря ми. Не можеш да избегнеш лошата карма, която си натрупал. Някой ден колелото на съдбата, което премаза дъщеря ми, ще премаже и теб!“

Зад страха на Нарая припламна въодушевление.

— И май предсказанията ми почват да се сбъдват.

Повторният разпит на Нарая се оказа безполезен, тъй като търговецът яростно отстояваше невинността си. Накрая Сано и детективите му напуснаха фабриката и се събраха отвън при конете си. Следобедното слънце вяло огряваше близкия канал; наоколо се носеха ругатни на лодкари; някакъв просяк вървеше, куцайки по прашния път, стиснал в ръка купичка за милостиня.

— Не изпускайте Нарая от очи, но бъдете дискретни — нареди Сано на двама от хората си. — Следвайте го навсякъде. Може да стори нещо, което да докаже, че той е похитителят, и да ни отведе при жените.

— Да, сосакан сама — отвърнаха в един глас детективите.

Но Сано се опасяваше, че Нарая бе поредната задънена улица в едно безплодно разследване, водено в погрешна посока. Това го караше още повече да съжалява за решението си да предотврати екзекуцията на Хошина и да се откаже от един шанс да спаси Рейко. Запита се как ли вървеше разследването на дворцовия управител сред членовете на клана Кий. Надяваше се на по-добри резултати от тези, които бе постигнал с Нарая, защото в противен случай за пореден път щяха да изпаднат в немилост.

Докато се качваше на коня, внезапен спомен повдигна духа му. Имаше още една скрита следа към краля дракон, която бяха пропуснали в суматохата, предизвикана от писмото на похитителите.

— Връщаме се в замъка Едо — нареди той, изплющя с юздите и препусна в галоп по улицата, а детективите му побързаха да го догонят.

[1] Класически японски театър с пищни костюми и стилизирана актьорска игра, възникнал в началото на XVII в. Включва музика и танци, черпи сюжети от популярни легенди и всички роли се изпълняват от мъже — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Бурята на острова стихна и премина в лек дъждец, който се процеждаше през покрива на порутената кула. Вътре сред локвите и влажния мрак Рейко, Мидори, госпожа Янагисава и Кейшо седяха сгушени една в друга и наблюдаваха вратата, която се отваряше със скърцане. Свирепият самурай, който замалко не бе изнасиллил Рейко, прекрачи прага на техния затвор. След него влязоха двама по-млади самураи, чиито износени дрехи и грубовато излъчване подсказваха, че са ронин.

— Ти — рече свирепият самурай, сочейки с пръст към Рейко. — Тръгвай с нас!

Рейко се стъписа.

— Защо? — гласът ѝ трепереше от страха, свил сърцето ѝ.

Откакто похитителите я бяха заловили извън замъка, тя нямаше какво друго да прави, освен да гадае какво щяха да сторят с нея и с другите жени. Здравият разум ѝ подсказваше, че не можеха да ги държат тук просто ей така до безкрай. Господарят им, когото бе срещнала, най-вероятно имаше друга цел. Инстинктът ѝ я предупреждаваше, че ще последва нещо по-лошо. Изглежда, моментът бе настъпил.

— Млъквай! — нареди ѝ свирепият самурай и се навъси още повече. — Прави каквото ти казват!

Мидори изплака; от устата на госпожа Янагисава се изтръгна подобно на вой стенание. Рейко усети как се вкопчиха в ръката ѝ, опитвайки се да я задържат.

— Никъде няма да ходи — обади се Кейшо с привидна дързост, зад която се долавяха нотки на паника. — Махайте се от тук и ни оставете на мира!

Самураят се ухили подигравателно и после кимна на другарите си. Те сграбчиха Рейко и я откъснаха от и ръцете на останалите жени.

— Рейко сан! — изплака Мидори.

Госпожа Янагисава издаде нечленоразделни звуци на протест. Кейшо изкрещя:

— Пуснете я, мръсни, гадни животни такива!

Докато мъжете я влачеха грубо към вратата, Рейко хвърли поглед към приятелките си. На лицата им и бе изписан ужас, че ще я загубят, и в същото време надежда за избавление.

— Ще се върна — каза им тя с увереност, която ѝ се щеше наистина да изпитва. — Не се тревожете.

Отвън пред вратата бяха клекнали двама разбойници. Докато я съпровождаха до стълбите, не откъсваха от нея похотливи погледи. Помладият се спусна първи. Главатарят им застана плътно зад Рейко, сграбчи я за раменете и я принуди да поеме надолу по стъпалата пред него. Третият ги следваше. Тресчици от разбитите стъпала пробждаха босите ѝ нозе. На по-ниските етажи имаше още пазачи, които бездействаха и пушеха лули. Щом Рейко и придружителите ѝ приближиха вратата, жестокият самурай сграбчи Рейко за дясната ръка, а другарят му — за лявата. Другият вървеше плътно зад нея. Върхът на меча му бе опрян в гърба ѝ. Сърцето ѝ биеше до пръсване, стомахът ѝ бе свит на топка.

Къде я водеха? Дали не възнамеряваха да довършат онова, което господарят им бе прекъснал?

Повлякоха я навън от кулата. Покритото с облаци небе бе обгърнало следобеда в сумрак. По лицето си усети капки дъжд; под босите ѝ нозе каменната настилка бе студена и хлъзгава. Мъжете я преведоха през още стражи, които стояха по стъпалата, и поеа по познатата ѝ пътека през горичката. Към тях се присъединиха още трима самураи. Дърветата ръсеха дъждовни капки; въздухът бе наситен с влага и миришеше на мокра пръст и гнили листа. Рейко почти не обръщаше внимание на острите клонки, които бодяха нозете ѝ, защото в съзнанието ѝ бе проблеснала ужасна мисъл: Похитителите възнамеряваха да убият своите жертви. Бяха избрали нея да бъде първата, която щеше да умре.

Паника стегна гърдите ѝ; дъхът ѝ излизаше на хрипове, докато се опитваше да овладее страха си. Копнееше за Сано, но от похищението бяха минали три дни, а него все още го нямаше. Вече и да дойдеше щеше да бъде твърде късно, за да я спаси.

Внезапно горичката остана зад гърба ѝ. Пътеката пое покрай езерото — мътносиво отражение на небето, оградено от потънала в мъгла гора и планина на отсрещния бряг. Дали похитителите не се канеха да я удавят? Рейко си представи как Масахиро никога нямаше да разбере защо майка му не се бе върнала у дома. Обзе я паника, зави ѝ се свят и тя залитна. Подкрепяна от мъжете, мина покрай запуснат пристан, който навлизаше навътре във водата. Зърна три лодки, завързани на колове. Бяха най-обикновени дървени черупки с оставени вътре гребла. Волята ѝ за оцеляване превъзмогна страха от смъртта и повдигна духа ѝ. Сега вече знаеше с какво можеха да прекосят езерото, само дето нямаше представа, как да се доберат дотам всички.

Свирепият самурай я подбутваше да върви бързо покрай лодките. Подигравателната му усмивка подсказваше, че бе разчел мислите ѝ и се присмиваше на надеждите ѝ.

От дясната ѝ страна се издигаше постройка, която най-вероятно представляваше основната част на двореца. Покритият с плочи двор и рушащата се стена, върху която стърчаха порутени кули на стражници, гледаха към езерото. Зад стената се издигаше постройка с керемидени покриви, върху чиито извити стрехи гордо се извисяваха дракони от потъмняла мед. Пазачите преведоха Рейко през открит портал, останал без врати. Покрити с мъх каменни фенери очертаваха пътеката, която се виеше през потънала в бурени градина. Сградата изглеждаше непокътната, макар че гипсът бе почнал да се рони, откривайки захабено от времето дърво. Колоните на основата и решетките на прозорците бяха обвити с бръшлян. Тишината бе като жива, изпълнена с духовете на военни предводители от безвъзвратно отминала епоха, Рейко не преставаше да трепери, докато я водеха нагоре по ред стъпала, от там — през една отворена врата и по потънал в сумрак коридор. От дървените решетки на стените висеше разкъсана, покрита с плесен хартия. Дъските на пода бяха осеяни с тъмни петна и някакво вътрешно чувство ѝ подсказа, че там, където сега стъпваше, бе проливана кръв. Мястото бе пропито със зловеща миризма, която усиляваше ужаса ѝ. Дали скоро дъсченият под щеше да попие и нейната кръв?

Завиха зад един ъгъл и влязоха в помещение, което явно служеше за приемна. Вътре бе задимено, а въздухът бе наситен със сладко-горчивия мирис на тамян. През нащърбените пукнатини на плъзгащите

се врати в стената се виждаше веранда. Подът в предната част бе застлан с овехтели татами, а на подиума зад тях, застинал в очакване, стоеше мъжът в изпъстреното с фигури на дракони кимоно. Голяма избледняла фреска зад гърба му изобразяваше фантастичен сюжет със сини вълни и зелени водорасли, които се носеха над градини и беседки. Той проследи с поглед Рейко и хората си, които прекосиха помещението и спряха пред него. И отново зловещият му мрачен поглед прониза Рейко с пламтящи стрели. И отново особеният копнеж в очите му я изпълни с неясна тревога.

— Оставете ме насаме с нея, Ота сан — той хвърли поглед към мъжа, който преди време се бе опитал да я насили; явно той бе главният му телохранител. — Можете да си вървите.

— Но тя е опасна! — Ота не се помръдна, като продължаваше да стиска Рейко за ръката. Другарите му също останаха по местата си. — По време на засадата уби четирима от нашите. Тази сутрин нападна мен и Джиро. Не бива да оставате насаме с нея.

Рейко също не го желаше. Макар че се боеше от придружителите си, предпочиташе да бъдат наоколо. В очите на мъжа проблесна ядно нетърпение.

— Тогава чакайте отвън — нареди той.

Ота каза тихо на Рейко:

— Дръж се прилично, че иначе приятелките ти ще пострадат.

После я пусна и излезе от помещението придружен от останалите, но Рейко усети, че слухти пред вратата. Видя и другите мъже, които застанаха отвън на верандата, готови да защитят своя господар.

Той слезе от подиума и се приближи до Рейко. Широките му ноздри потръпнаха, сякаш бяха надушили плячка. На леко издадените му устни проблесна слюнка. Рейко скръсти ръце на гърдите си и отстъпи назад. Усети как сърцето ѝ биеше все по-учестено, докато оглеждаше окачените на кръста му мечове.

Дали не я бе повикал тук, за да я убие със собствените си ръце? Може би бе отвлякъл нея и приятелките ѝ, защото му доставяше удоволствие да посича беззащитни жени?

Той се приближи още, пристъпвайки към нея с горделива и в същото време странно колеблива походка. Мирисът на тамян около него бе по-силен, сякаш се бе просмукал в кожата и дрехите му.

— Как се казваш? — той впери настоятелен поглед в лицето ѝ.

Тя не желаше да му отговори, но се страхуваше от реакцията, която би предизвикало мълчанието ѝ. Отвори уста, но не успя да произнесе нито звук. Преглътна буцата в гърлото си и опита отново.

— Рейко — отрони се този път от устните ѝ.

По лицето му пробяга сянка на недоволство.

— Това име не ти подхожда. Аз ще те наричам... Анемона^[1] — той изрече думата отчетливо, сякаш ѝ се наслаждаваше.

Рейко се надяваше да не остава тук достатъчно дълго, за да я нарича по какъвто и да било начин, но след като той си правеше труда да ѝ избере ново име, може би възнамеряваше да я пощади, поне за известно време. Борбеният ѝ дух се възвърна, тя усети прилив на смелост и попита:

— Кой сте вие?

Той повдигна вежди в почуда, сякаш бе очаквал тя да знае. След миг колебание отвърна:

— Можеш да ме наричаш краля дракон.

Рейко се смръщи, озадачена от странния му начин на изразяване. Защо му беше да носи името на легендарния дух? Освен това се обезпокоеше, че той нямаше да ѝ разкрие истинската си самоличност.

Тайнствена усмивка докосна устните му.

— Да, аз съм кралят дракон, който поправя злините, извършени от лошите, и възстановява равновесието на космичните сили във вселената.

Скритият зад думите му смисъл остана недостъпен за Рейко.

— Къде се намирам? — попита тя.

— При мен, където ти е мястото.

Той продължи да пристъпва бавно, докато описа пълен кръг около нея. Рейко също се въртеше, за да не го изпуска от поглед, обзета от страх, че може внезапно да я нападне. Ако ѝ предстоеше да умре, нямаше никакво намерение да се предаде без бой, а преди това искаше да получи отговори на някои въпроси.

— Имам предвид... къде се намира това място?

— Това е замък, построен от мой родственик като лятна вила. Самият той е бил генерал по време на гражданската война преди повече от сто години. Един ден бил нападен от вражески войски. Засипали го с оръдейни изстрели и пламтящи стрели, изстреляни от

салове на езерото. Замъкът се запалил. Тогава врагът нападнал. Макар че родственикът ми и хората му се сражавали безстрашно, били обречени. Той извършил сепуку, за да избегне позора на пленничеството.

Кръвта на Рейко се смрази, щом си спомни петната от кръв по пода.

— Но миналото не ни вълнува, Анемона — каза кралят дракон. — Важен е единствено шансът, който ни събра отново.

Той продължи да се държи така, сякаш двамата се познаваха, макар че Рейко бе повече от сигурна, че никога не се бяха срещали. Каква ли роля отдаваше на шанса в организираното от него отвличане? И защо настояваше да я нарича Анемона? Какъв смисъл имаше за него това име?

— Не биваше да очаквам, че ще ме познаеш — каза той скръбно. — Когато бяхме заедно за последен път, бях все още момче. Въпреки това те разпознах веднага. Ти си все тъй млада и красива — рече той глухо и се взря в Рейко със замъглени от благоговение очи. — Точно каквато си в сънищата ми от нощта, в която те загубих.

Рейко заключи, че прилича на негова позната. Можеше ли това да е причината, поради която бе извършил похищението? Мисълта, че нечия сбъркана самоличност бе причинила смъртта на сто души, я изпълни с ужас. Но когато се срещнаха след опита ѝ за бягство, той изглеждаше изненадан, че я вижда. А и защо да отвлича останалите жени, ако е искал само нея?

Изражението на краля дракон се промени и върху лицето му се изписа обида.

— Защо мълчиш? — попита той. — Нямах ли какво да ми кажеш след всички тези години на раздяла?

— Ще ме убие ли? — попита внезапно Рейко.

Кралят дракон вдигна рязко глава, удари юмрук в дланта си и се втренчи в Рейко, без да отмества поглед, цял един дълъг и изпълнен с напрежение миг, в който по лицето му пробягваха непонятни за нея емоции.

— Вероятно не — отвърна той най-накрая.

Облекчението ѝ бързо отстъпи място на смут, тъй като кралят дракон протегна рязко ръце към нея, сякаш искаше да я сграбчи. Рейко извика и инстинктивно вдигна ръце да се защити, но после си спомни,

че безопасността на приятелките ѝ зависеше от приличното ѝ поведение. Кралят дракон отдръпна ръцете си и ги задържа с дланите нагоре в уверение на това, че не желае да ѝ причини зло. Върху лицето му се появи изпълнена с желание, предразполагаща усмивка, която направи изражението му още по-обезпокоително.

— Ела, ще отпразнуваме нашето събиране с пищно угощение.

Застана от едната ѝ страна и докосна ръкава ѝ, подканвайки я да прекоси помещението и да се качи на подиума. Близко до фреската бе постлана покривка, върху която бяха сложени кана със саке, две чаши, два чифта пръчици и блюда със студен ориз, печена риба, варени зеленчуци и плодове. Рейко коленичи с неохота там, където ѝ бе посочил кралят дракон. Той коленичи плътно до нея, сипа саке и ѝ подаде едната чаша.

— Да пием за новото начало — вдигна той тост, като в същото време я изпиваше с поглед.

После отпи и Рейко реши, че непознатият играе някаква своя странна игра. Необходимостта да защити приятелките си я принуждаваше да приеме отредената ѝ роля и да изпие чашата. Сакето изгори вътрешностите ѝ като разяждаща отрова.

— Моля те, яж, Анемона — подкани я той.

Рейко взе пръчиците и се подчини. Въпреки глада, който изпитваше, всяка хапка ѝ пресядаше. Не желаше да насърчава странните му фантазии. Каква ли бе връзката между тях и извършените от него престъпления?

Кралят дракон сипа повторно и отново пи. Не вкусваше нищо; просто я гледаше.

— Толкова мъчително е мълчанието ти, скъпа моя. За какво мислиш?

Събрала кураж, Рейко попита:

— Защо го направихте?

Кралят дракон се стресна и премига, сякаш току-що се бе събудил от сън. Изглеждаше така, сякаш не разбираше въпроса на Рейко.

— Искам да знам защо ни отвлякохте — каза тя и видя как постепенно в погледа му просветна разбиране. — Ако искате пари, семейството ми ще ви плати колкото пожелаете. Същото ще сторят

семействата на Мидори и на госпожа Янагисава. А шогунът би изпразнил цялата хазна на Токугава, само да може да върне майка си.

— Не искам пари — кралят дракон отхвърли идеята, категорично поклащайки глава. — Целта на моя план е справедливост, не богатство. Справедливост и възмездие. И двете изискват жертвоприношение — от страна както на виновните, така и на невинните.

— Търсите отмъщение? За какво? — попита Рейко, още позадачена от преди, без да може да разбере смисъла на ставащото. — Какво са ви сторили всички онези, които хората ви посякоха?

— Нищо — грубото пренебрежение, с което той отговори, показваше, че не изпитва никакви угризения относно клането. — Те просто се изпречиха на пътя ни.

— Пречили са ви да отвлечете подарката Кейшо, и госпожа Янагисава, Мидори и мен ли? — кралят дракон кимна утвърдително и Рейко продължи: — Но ние не сме ви сторили никакво зло. Нямате причина да ни държите затворени и да се отнасяте с нас по този начин.

— Така ли? — внезапен гняв припламна в очите му. — Нима ти не ме тласна към морално падение? — той се наклони към Рейко и думите му облягнаха лицето ѝ с мирис на алкохол.

Смутена от внезапната промяна в настроението му, тя понечи да се изправи. Видя мъжете на верандата, насочили стрели към тялото ѝ през пукнатините на вратата. Помисли за безпомощните си приятелки и се отпусна на колене.

— Не ме ли превърна в свой покорен роб, макар че през цялото време си дарявала ласките си другаде? — попита той рязко. — Нима не страдах до полуда заради теб? Не разби ли сърцето ми, не прекърши ли духа ми, не ме ли изостави? Уличница! — изкреця той в ярост. — Сатана!

И той я зашлеви тъй силно, че главата ѝ се отметна назад. Пред очите ѝ причерня. Стъписана, тя изпищя от болка и се строполи на една страна. От удара в пода тялото ѝ се разтресе. В следващия миг кралят дракон се бе надвесил над нея и ѝ шепнеше нежни успокоителни слова.

— Прости ми, че ти причиних болка — рече умолително той. — Как да изкупя грешката си?

Предложената от него утеха я плашеше не по-малко от проявеното миг по-рано насилие. Усещаше страната си болезнена и

пламтяща, а в устата си имаше вкус на кръв. Рейко впери поглед в него и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Можете да ни пуснете.

Той свъси вежди.

— Защо искаш да ме изоставиш отново? Толкова ли съм отвратителен за теб?

— Не, ни най-малко — побърза с отговора Рейко. Седна предпазливо, с ясното съзнание, че не бива да го вбесява отново, за да не я нарани още повече. — Мисля, че сте много... красив. Но кулата не е подходяща за живеене. Господарката Кейшо е възрастна и болна. Мидори ще роди всеки момент. Госпожа Янагисава е майка на малко момиче, което се нуждае от нея.

Лицето на краля дракон помръкна от досада — интересът му към Рейко не се разпростираше върху останалите жени.

— Аз също имам дете — гласът ѝ затрепери, щом си помисли за Масахиро. — Ние всички искаме да се приберем у дома!

Кралят дракон скръсти ръце на гърдите си и изпъна рамене.

— Невъзможно! — отсече той сърдито и в гласа му прозвуча студенина.

— Вие имате ли деца? Не тъгувате ли за семейството си? — попита Рейко, опитвайки се да го въвлече в разговор за общи неща и така да предизвика съчувствието му. — Не предпочитате ли да бъдете с тях, а не тук на това окаяно място?

— Нямам деца, нямам и семейство — отвърна той с обвинителен тон, който подсказваше, че по някакъв начин бе лишен от всичко по нейна вина.

Тя загуби надежда, че може да разговаря разумно, и си даде сметка, че той следва някаква своя, непонятна за нея логика.

— На кого искате да отмъстите? Какво са ви сторили, та сте готов да отвлечете и да убиете толкова невинни люде?

Във високомерната му усмивка пролича нескрит присмех.

— Истината скоро ще стане известна на всички в Япония.

Парирана, Рейко опита друга тактика:

— По какъв начин служите на справедливостта, като ни държите затворени?

— Ще разбереш — отвърна той, изпълнен със самодоволство.

— Похищението на майката на шогуна и убийството на целия ѝ антураж представляват държавна измяна срещу режима на Токугава. Няма да се отървете безнаказано — с нарастваща тревога Рейко прибягна до заплахи: — Войниците ще ви открият. Ще умрете опозорен, а врагът ви ще остане на свобода.

— Войниците няма да ме докоснат — кралят дракон вирна брадичка и отпусна ръце върху мечовете си. — Предупредил съм шогуна, че ако прати войската си, ще убия всички ви. Той трябва да изпълни желанието ми или да се прости с любимата си майка.

Рейко нямаше представа, какво бе желанието на този човек, подтикнало го към подобни крайни действия.

— Какво поискахте да стори шогунът? — попита тя колкото със страх, толкова и с любопитство.

— Имай търпение — каза кралят дракон с нотка на снизходителност в гласа. — Времето ще покаже.

Рейко бе разбрала, че е безпредметно да очаква от него отговори на въпросите, които я вълнуваха, но въпреки това попита:

— Какво ще стане с нас?

— Това зависи от шогуна. Засега ти оставаш тук с мен. Можем да се насладим на времето, което ни предстои да прекараме заедно.

Той се примъкна по-близо до нея. От тялото му струяха трескава топлина и миризма на тамян. Дишаше хрипливо и шумно. Рейко бе обладана от неистов порив да побегне, който почти я изправи на крака, но в този миг видя Ота на прага, както и останалите мъже, застанали на верандата. Пръстите на краля дракон се заровиха в косите ѝ, тя усети как запълзяха по тила ѝ — търсеци, галещи. Почувства, че настръхва от отвращение.

Единствено съпругът ѝ я бе докосвал по такъв интимен начин. Тя не искаше друг, освен Сано. Изпита неистово желание да се хвърли върху краля дракон, да грабне меча му и да го отблъсне, но стореше ли го, Кейшо, госпожа Янагисава и Мидори щяха да пострадат.

Кралят дракон отметна косите ѝ на една страна. Горещият му влажен дъх плъзна по врата ѝ — тази тъй я еротична, интимна зона на женското тяло. Връхчетата на пръстите му докоснаха тила ѝ. Рейко се вцепени от ужасната мисъл, че кралят дракон ще я насили — най-страшното зло, ако не се смяташе смъртта, което един мъж можеше да причини на една жена.

— Драконът вдига бодливата си опашка — прошепна той. — Величественото му тяло се издува и пулсира. Измежду блестящите му люспи струи пара. Пламтящият му дъх разпалва страст.

Рейко потръпна от тази скверна пародия на любовна поема. Задави я предчувствие за болезнено изнасилване и ужасяващ позор.

— Океан от желание обгръща принцесата в подводния дворец. Кожата ѝ с цвят на слонова кост пламва. Тя разтваря розовите си коралови устни. Волята ѝ се стапя в неговата мощ. Тя е готова да бъде покорена.

Потръпващите му устни докоснаха ухото ѝ. Ръката му трепереше, докато галеше врата ѝ.

— Отдай ми се сега, Анемона, прекрасна моя удавена принцесо — измърмори той. — Възнагради ме за справедливостта, която ще ти донеса.

Рейко проумя с ужас, че мъжът не играеше игра. Връзката му с реалността бе тъй слаба, че той непрестанно забравяше коя е тя, и всъщност вярваше, че е жената, която наричаше Анемона. Не бе просто ексцентрик, проявяващ известна неразумност — бе невменяем. Какъв смисъл се надяваше тя да открие в целта на един безумец?

Скова я нерешителност. Отблъснаше ли го, приятелките ѝ можеха да умрат, но ако приемеше безропотно ласките му, това нямаше да бъде достатъчна гаранция, за оцеляването им. Беше ли длъжна да му се отдаде?

Или да се съпротивява? Ако влезеше в двубой с него, кой щеше да я убие — той или хората му?

— Ти трепериш — каза кралят дракон. — Свиваш се от допира ми. Защо ми се струва, че не ме желаеш? В думите му отекнаха обида и объркване. Рейко не смееше да помръдне или да заговори. Ръката му продължи да я гали. После той възкликна:

— А-ха! — доволен от прозрението. — Моята припряност накърнява женската ти чувствителност. Предпочиташ да отложим върховния миг, докато се опознаем отново. За мен е чест да осъществя желанието ти. Очакването само ще усили предстоящата наслада.

Кралят дракон отдръпна ръка от врата ѝ. Стана и викна на хората си:

— Отведете я обратно в кулата.

Такова неистово облекчение заля Рейко, че мускулите ѝ омекнаха и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Но макар че безмълвно отправи горещи благодарности към божествата, знаеше, че това бе само отсрочка.

Мъжете влязоха в помещението и я заобиколиха. Кралят дракон се втренчи в нея с пламтящи очи и потъмняло от лъст лице:

— Довиждане до следващия път, скъпа моя Анемона.

Докато я отвеждаха, Рейко редеше горещи молитви да стане чудо, което да я спаси, преди този миг да настъпи.

[1] По името на растението анемона (*Anemone*), отличаващо се с прекрасните си цветове в розово, пурпурно, лилаво, червено — Б.р. ↑

ГЛАВА 18

Пътят към Изу се отклоняваше от Токайдо в югозападна посока и криволичеше през планински, рядко населен пейзаж. Докато Хирата и детективите му се носеха в галоп по пътя, облаците се разпръснаха, откривайки ясно синьо небе, а следобедът стана по-топъл. Слънчевата светлина и сенките обагриха кипарисовите гори в различни нюанси на зелено. От пукнатини в скалите се издигаше пара; на места бълбукаха топли извори; вулкани издишаха струйки дим. Пред погледа на Хирата се мярваха малки селца по склоновете и оставаха зад гърба му, докато копитата на коня ритмично биеха земята под него. Вятърът свиреше в ушите му; шеметната скорост и увереността, че се носи към Мидори, повдигнаха духа му. Изведнъж тримата спряха конете си на едно кръстовище, където главният път се пресичаше с друг, по-тесен, който продължаваше на изток и на запад в пустошта.

Във внезапно настъпилата тишина Хирата дочу птича песен. От западната страна на пътя забеляза издълбана в скалата ниша. В нея бе поставена каменна статуетка на Джизо — шинтоисткия бог, покровителстващ пътуващите.

— Ето го параклиса, за който спомена Горо — каза Фукида.

— Похитителите са отпратили носачите, защото не са искали някой да види накъде ще поемат оттук нататък — заключи Маруме. — Носили са сандъците сами до кръстовището. И според вас в каква посока са се отправили?

Странни трептения в ясения светъл ден изостриха сетивата на Хирата. Той застана на кръстовището и се озърна — първо в едната посока, после в другата. Някакъв вътрешен компас му посочи пътя към Мидори.

— Оттук — каза той и поведе другарите си, поемайки в западна посока.

Първо изкачиха един склон, после заслизаха надолу и скоро се озоваха на равното. Кипарисови, борови и дъбови гори стесняваха пътя и затъмняваха слънцето. Тримата язدهа един след друг, като

Хирата се движеше начело и оглеждаше внимателно конския тор и стъпканите листа по пътя пред себе си.

— Наскоро оттук са минавали коне — каза той. Малко по-късно зърна дълбоки отпечатыци от стъпки върху отрязък от гола влажна земя. — Освен това някой е носел тежък товар.

Сърцето му заби учестено с нарастващото убеждение, че пътят щеше да го отведе при Мидори и останалите жени и че щеше да изпълни своя дълг към шогуна и Сано.

След около час яздене без почивка яркият блясък на слънчеви лъчи между дърветата оповести приближаващо сечище насред гората. Хирата, Фукида и Маруме слязоха от конете си и премигвайки, докато очите им се нагодят към светлината, се озоваха от сенчестата прохлада в знойния ден. Тесният път се спускаше по стръмен склон, осеян с коренища, които стърчаха от покритата с трева земя, и свършваше при малък дъсчен пристан. Нататък се простираше оградено от мочурище езеро. Лек ветреца набраздяваше водната повърхност, която блестеше като сплав от злато, мед и живак. В средата на езерото, на стотина крачки от мястото, където Хирата и детективите му бяха застанали в края на гората, се виждаше остров. От брега му стърчеше друг пристан, ограден от три малки лодки. Малко по-нататък, но вече насред гора, се издигаха няколко бели постройки с извити керемидени покриви, каменен зид и стражници.

Хирата, Маруме и Фукида зяпнаха удивени и се втренчиха в сградите от другата страна на езерото, заслонили очи срещу яркото слънце.

— Замък на остров насред пустошта? — възкликна Фукида с тон, изразяващ недоумението на всички.

— Вероятно е останал от гражданската война^[1] — предположи Маруме.

— Гората и езерото го защитават от нападения.

— И е идеален за затвор — добави Хирата. Усмивка разкъса маската на униние, покрила лицето му, откакто бе научил за похищението на Мидори. Той усети прилив на сили и дори настинката му сякаш изчезна, защото диренето му най-накрая се бе увенчало с успех. — Това трябва да е мястото, където похитителите са отвели Мидори, Рейко, господарката Кейшо и госпожа Янагисава.

Колкото и да се взираха, тримата не забелязаха никаква следа от жените, но от покривите се виеха тънки струи дим.

— Мястото се обитава — отбеляза Маруме.

От портата на замъка излязоха четирима самураи, въоръжени с мечове, лъкове и колчани със стрели. Хирата, Маруме и Фукида бързо се скриха в гората. Продължиха да наблюдават иззад дърветата самураите, които се разделиха по двойки и тръгнаха в противоположни посоки покрай брега.

— Правят обход — отбеляза Фукида.

— Може и да не знаят, че военните действия са приключили — предположи Маруме, — но се обзалагам, че охраняват замъка, защото държат там майката на шогуна, и не допускат чуждо присъствие.

Хирата, Маруме и Фукида се спогледаха. После нададоха тихи ликуващи викове, размахаха радостно ръце и затанцуваха — много предпазливо, за да не ги чуят похитителите. Хирата преливаше от радост, че Мидори бе тъй близо.

— Трябва да съобщим на сосакан сама, че сме открили скривалището им — каза Маруме. — Поемаме ли обратно към къщи?

Предложението предизвика у Хирата вътрешна съпротива. Той се извърна и впери поглед през дърветата към острова отвъд. Усети духа на Мидори, който го зовеше от този тайнствен замък. Неустоимият призив, както и непреодолимото желание да остане близо до съпругата си го приковаха на място.

— Не, няма да се връщаме още.

Те го изгледаха изненадани. Маруме възрази:

— Но сосакан сама ни нареди да му докладваме лично какво сме открили.

Чертите на Фукида се изостриха от тревога, когато погледна към замъка и после обратно към Хирата.

— Нали не възнамерявате да отидете там...?

Хирата стисна челюсти и после ги отпусна. Разкъсван от противоречиви мотиви, пристъпи от крак на крак.

— Не бива да се приближаваме до похитителите — припомни му Фукида.

— Знам това — Хирата знаеше още, че дългът към господаря им изместваше на заден план всички съображения.

— И няма да престъпите нарежданията му, нали? — попита Маруме искрено слисан, че на Хирата изобщо можеше да му хрумне подобна еретична мисъл.

Ужасяващ срам прониза Хирата, Неподчинението бе най-голямото прегрешение по отношение на бушидо. Прекрачеше ли заповедта на Сано, това не само щеше да постави под въпрос честта му, но и щеше да измами доверието на човека, който бе не само негов господар, но и най-близък приятел.

— Не можем просто да си тръгнем — възрази той. — Докато стигнем до Едо, похитителите може да преместят жените другаде. Възможно е повече да не ги открием.

Маруме и Фукида кимнаха, приемайки обосновката му, но си размениха тревожни погледи.

— Ако сосакан сама знаеше какво е положението, щеше да промени заповедите си — продължи Хирата, убеждавайки и себе си, че наистина е така. — Би поискал от нас да проникнем в замъка и да се опитаме с да спасим жените.

— Не можем да знаем какво би решил. Освен това в писмото си до шогуна похитителите заявяваха недвусмислено, че ако някой ги преследва, ще убият жените — неувереността в поведението на Маруме издаваше неохотата му да противоречи на Хирата, който бе с по-висок ранг от него.

— Те няма да ни видят — възрази Хирата. — Само трима сме, а не цяла армия, която би привлякла вниманието им.

— Може и да не успеем да се справим сами, твърде малко сме — намеси се Фукида, човъркайки ноктите си — правеше го всеки път, когато се напругаше, — но в същото време говореше с убеждението на самурай, изпълняващ дълга си да поднася неприятни истини на вишестоящия. — А и не знаем колко са похитителите. Победили са в сражение войниците на Токугава от антуража на господарката Кейшо, което означава, че са добри бойци. Представете си, че ни хванат на острова. Ако ни убият, не можем да спасим жените дори и да кажем на сосакан сама къде се намират.

— Прав е — подкрепи го Маруме.

Двамата детективи стояха рамо до рамо срещу Хирата.

— Няма да ни хванат — настоя Хирата. Ядосан на самия себе си, че отказва да се подчини на бушидо, той все повече се дразнеше от

възраженията на двамата. — Смятате ли, че не съм способен да оглавя едно успешно нападение? — фактът, че той самият имаше съмнения относно шансовете им за успех, го разгневяваше още повече. — Поставяте ли под съмнение преценката ми?

— Не, не — побърза да възрази Фукида, макар че изражението му опровергаваше думите му.

— Не искате ли да спасите жените? — попита рязко Хирата.

— Разбира се, че искаме — отвърна Маруме. — И на нас не ни харесва просто ей така да се измъкнем и да се приберем в Едо — лицата и на двамата отразяваха същата жажда за действие, която изгаряше Хирата. — Но не можем да пренебрегнем заповедите на сосакан сама.

— Излагаме на риск собствената си чест — добави Фукида.

Най-лошото, което Хирата можеше да стори на другарите си, бе да ги принуди да нарушат самурайската си вяност към Сано. Не му беше приятно да ги тласка към такъв позор. Но се страхуваше, че ако не му помогнеха да щурмува острова, всичко щеше да пропадне. Дори и похищението да бе поръчано от владетеля Ниу и единственото му намерение да бе да раздели Мидори от Хирата, това не означаваше, че тя е в безопасност. Фактът, че този невъздържан и непредсказуем даймио досега не бе убивал член на семейството, не бе достатъчна гаранция, че това няма да се случи; похитителите вече се бяха проявили като безмилостни убийци по време на отвличането. Хирата не можеше да допусне забавяне, което би могло да струва живота на Мидори и на детето им. А и не вярваше, че Сано би поискал от него да изостави Рейко или останалите жени в ръцете на похитителите.

— Сосакан сама ми нареди да оглавя тази мисия — каза Хирата. — Докато сме далеч от него, трябва да ми се подчинявате. Нареждам ви да ми помогнете да проникнем на острова и да спасим жените. Аз поемам отговорността за всичко, което ще се случи.

Маруме и Фукида отново се спогледаха. Размениха си информация без думи и накрая кимнаха към Хирата. Той видя, че и двамата посрещнаха с искрено облекчение уреждането на нещата помежду им и нямаха търпение да започнат акцията по спасяването, дори и да не бяха напълно убедени доколко разумни бяха подобни действия. Хирата въздъхна, самият той обзет от облекчение и признателност.

— Как ще преминем езерото? — попита Маруме.

— Можем да го преплуваме — каза Фукида, измервайки на око разстоянието до отсрещния бряг. — Но после ще трябва по някакъв начин да превозим жените на безопасно място.

— А онези лодки? — попита Маруме, сочейки към отсрещния пристан.

— Не смятам, че трябва да сме зависими от тях — заяви Хирата. — Ако се случи най-лошото и похитителите открият, че сме на острова, преди да изведем жените, те ще охраняват лодките. Ще трябва всички да плуваме, а Мидори не може, особено в нейното положение.

— Аз не бих разчитал на това, че останалите жени умеят — обади се Фукида. — Можем да ги придържаме, но това ще забави бягството ни и ще помогне на похитителите да ни открият.

Картината, как тримата се мъчат да плуват, теглейки четирите жени през езерото, докато похитителите ги обстрелват със стрели и ги преследват с лодките, тутакси накара тримата да млъкнат. Никой не изказа на глас опасенията си, на какви опасности щяха да се изложат първо да открият жените, а после да ги изведат от затвора им и да стигнат с тях до брега.

— Трябва ни собствена лодка, която да скрием на острова и после да използваме, за да превозим жените — заяви Хирата, съсредоточавайки се върху належащия проблем. По-късно щеше да се тревожи за останалите препятствия. Възнамеряваше да отложи и притесненията за онова, което щеше да си помисли Сано, след като разбереше, че Хирата бе пренебрегнал заповедите му.

— Освен да се върнем в най-близкото село и да проверим дали хората нямат лодка, която да ни дадат назаем или да ни продадат — предложи Маруме.

— Няма да изпусна от поглед острова за толкова дълго време — заяви Хирата.

Той се озърна за някаква друга възможност и погледът му се спря на едно паднало дърво, както и на тънките фиданки в гората.

— Ще отрежем няколко ствола и ще ги свържем заедно, за да направим сал. После ще изчакаме падането на нощта, ще преминем езерото с гребане и ще щурмуваме острова.

[\[1\]](#) Сенгоку Джидай — период на дълга гражданска война (1467–1615) — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 19

В лечебницата на замъка Едо прислужницата Суйрен лежеше на леглото безжизнена и крехка под завивките. Очите ѝ бяха хлътнали дълбоко в тъмните орбити, а скулите ѝ се бяха изострили под бледата кожа. Сано бе коленичил от едната страна на леглото, а доктор Китано — от другата. Двамата наблюдаваха едва доловимия дъх, който излизаше през напуканите ѝ безцветни устни. Над нея се виеше дим от тамян; магьосницата продължаваше да бие тамбурината, а свещеникът да реди целителни заклинания. Помещението бе замъглено от изпаренията на къкреща върху огъня билкова отвара.

— Има ли някакво подобрение в състоянието ѝ? — попита Сано, изпълнен със съмнение. Бе дошъл да посети Суйрен, защото тази важна свидетелка на престъплението бе забравена заради неочаквания обрат на събитията, причинен от писмото с исканията на похитителите. Бе възнамерявал да последва опита на полицейския началник Хошина и да разпита единствената оцеляла при клането на Токайдо, но само един поглед към Суйрен бе разбил надеждите му, че тя би могла да му предостави каквато и да било информация.

— Няма промяна — отвърна доктор Китано. — Суйрен притежава невероятно здрав организъм и силна воля за живот, но все още съществува сериозна опасност за живота ѝ.

— Дойде ли в съзнание?

— Не и откакто Хошина сан ме принуди да я свестя — строгото лице на доктор Китано изразяваше неодобрение. — Той държеше да се опита да изтръгне от нея някаква информация за засадата, макар че тя бе твърде немощна и замаяна. Ако не бях го спрял, грубото му отношение можеше да я убие.

Научавайки как Хошина бе застрашил живота на Суйрен и бе изложил на риск разследването, Сано бе обзет от гняв. Макар и способен детектив, Хошина твърде много залагаше на грубата сила. Сано изпита искрено съжаление, че Хошина изобщо бе дошъл в Едо. Този човек бе причинил зло на толкова много хора — не само на

дъщерята на Нарая или на останалите в списъка на смъртните случаи, които се свързваха с него. Масовото клане и похищението също бяха причинени от някакво зло, което бе сторил Хошина. Ако Рейко, Мидори, Кейшо и госпожа Янагисава бяха убити, отчасти смъртта им щеше да бъде по негова вина. Сано си помисли, че единственото добро в създаденото положение бе, че Хошина е затворен и не може вече да навреди на когото и да било.

— Суйрен каза ли нещо в съня си?

— Не.

— Наблюдавайте я непрестанно — нареди Сано. — Ако доловите някакви думи, запишете ги. Веднага щом дойде в съзнание, пратете съобщение в личното ми имение.

— Да, сосакан сама — отвърна доктор Китано.

След един последен поглед към Суйрен и безмълвна молитва за възстановяването ѝ Сано напусна лечебницата, за да довърши разследването на Хошина, свързано с всякакви подробности около личната прислужничка на Кейшо. Питаше се какви ли още грешки на полицейския началник му предстоеше да открие.

* * *

Жилищните помещения за жените в замъка Едо заемаха една уединена част в двореца, известна като „вътрешното крило“. Там живеяха майката на шогуна, съпругата му, неговите двеста наложници, техните прислужнички и женският обслужващ персонал — общо към хиляда жени. Сано се представи при портата — изработена от обкован с желязо дъбов материал, украсен с издълбани в дървото цветя, — която се охраняваше от двама войници. Достъпът във вътрешното крило бе забранен за мъже, с изключение на няколко доверени стражи, лекари, служители и вестоносци. Дори високият ранг на Сано не му позволяваше да влиза там по право.

— Искам да се срещна с мадам Чизуру — заяви той на стражите.

Те пратиха човек във вътрешността, който да доведе мадам Чизуру отошийори. Нейните задължения включваха да бди пред спалнята на шогуна, докато върховният господар спеше с някоя от наложниците си; нейна бе и отговорността за приличното им

поведение. Освен това поддържаше реда в женските жилищни помещения. Сано бе наясно с репутацията ѝ на интелигентна и способна надзирателка, която познаваше всички във вътрешното крило и рядко пропускаше каквото и да било от случващото се в него. Не след дълго мадам Чизуру се появи на прага.

— С какво мога да ви услужа? — тя се поклони на Сано.

Около петдесетгодишната някогашна наложница на предишния шогун имаше посивели коси, събрани на висок кок отзад на темето ѝ. Семпло сиво кимоно обгръщаше строгата ѝ стегната фигура. С квадратното си лице, гъсти необръснати вежди и тъмни косъмчета на горната си устна тя приличаше по-скоро на мъж. Но плътният ѝ глас бе мелодичен, а деликатните ѝ устни — изящни и женствени.

— Бих искал да ми дадете информация за Суйрен и да ми покажете жилището ѝ — каза Сано.

— Както желаете.

Чизуру отстъпи встрани и го пусна да влезе във вътрешното крило. Двамата минаха по коридори с лакирани подове от кипарисово дърво, през лабиринт от стаи, отделени с дървени решетки и хартиени стени. Вътре се бяха излегнали красиви млади жени, а около тях прислужнички им вееха за прохлада. Вратите към градината бяха отворени, а отвън други жени си почиваха под сянката на дърветата. Сано вдъхна ароматите на парфюм и масло за коса, както и миризмата на твърде много хора, събрани заедно на твърде тясно пространство. Носеше се звън на разклащани от вятъра камбанки; звучаха пискливи гласове. Похищението на майката на техния господар не бе уталожило суматохата около тези жени, които бяха като затворнички и нямаха какво друго да правят, освен да убиват времето си.

— Полицейският началник Хошина вече разпита ли ви? — обърна се Сано към Чизуру.

— Да — отвърна тя и сви устни в неодобрение. — Той обвини Суйрен, че е участвала в заговора за похищението.

— А вие не смятате така? — попита Сано.

— Не е моя работа да изразявам несъгласие с вишестоящите — отвърна сухо Чизуру.

Но Сано бе сигурен, че зад външната ѝ сдържаност се криеше горда и независима мисъл.

— Предполагам, че познавате жените тук по-добре от Хошина или от когото и да било. Кажете ми какво смятате по въпроса.

Насърчена от думите му, Чизуру каза:

— Суйрен прислужва на господарката Кейшо от доста време. Привързана е към нея. Освен това е мила и почтена жена. Твърдението, че е помогнала на престъпници да убият другарките ѝ и да отвлекат, когото и да било, е абсурдно — Чизуру говореше с нескрито възмущение.

Сано се доверяваше повече на нейното мнение, отколкото на мнението на Хошина. Теорията, че Суйрен бе казала на краля дракон за пътешествието, в отплата той бе пощадил живота ѝ, не му се струваше убедителна. Беше изцяло в стила на Хошина да набеди човек, който не може да се изкаже в своя защита, въпреки липсата на доказателства срещу него, само и само да изглежда така, че напредва в разследването си!

— Ето къде живее Суйрен — каза Чизуру и въведе Сано в малка стая непосредствено до покоите на господарката Кейшо.

Помещението бе обзаведено оскъдно с фенер, шкаф и ниска масичка, върху която бе поставен буцудан. Около олтара стояха кадилници и молитвеници. — Много е религиозна — каза Чизуру. — Възнамерява да отиде в метох, когато остарее толкова, че да не може да работи повече.

Сано отвори шкафа и огледа съдържанието му. Вътре имаше завивки, гребен и четка, евтин калъф с пособия за писане и дрехи, обикновени и строги като одежди на монахиня. Не откри нищо, което би могло да урони добрата репутация на Суйрен.

— Да сте забелязали нещо необичайно около нея преди пътуването? — попита той, докато затваряше вратичката на шкафа.

— Беше си както винаги — спокойна, ведра и изпълнителна — отвърна Чизуру, — макар че трябваше да надзирава подготвянето на багажа на Кейшо, а това внезапно пътешествие създаде голяма суматоха.

— Да е излизала, за да се види с някого или да изпрати някакво съобщение, преди да напуснат Едо?

— Полицейският началник ми зададе този въпрос и аз ще ви отговоря така, както отговорих и на него. Суйрен не е излизала никъде.

Беше твърде заета. И не е изпращала никакви съобщения. Знам, защото преглеждам всяка дума, която се праща от вътрешното крило.

Очевидно Суйрен не бе имала възможност да се свърже с похитителите, но Сано бе длъжен да разследва всяка страна от живота ѝ, преди да заяви невинността ѝ.

— Кое е семейството ѝ?

Мадам Чизуру назова един клан, който служеше на Токугава от поколения и живееше в едно от отдалечените имения на шогунa.

— Тя не се вижда със семейството си. Задълженията ѝ винаги са изисквали присъствието ѝ в Едо.

— Има ли някакви приятелки в града? — Сано все още обмисляше възможността прислужничката по някакъв начин да се е забъркала с неизвестен престъпник, който да я е принудил да му дава сведения за движението на Кейшо и после да е отвлякъл жените.

— Не, доколкото знам. Целият ѝ живот е преминал тук — Чизуру посочи с жест вътрешното крило. — Дори се съмнявам, че познава някого извън двореца.

Сано си помисли, че изглеждаше все по-малко вероятно Суйрен да е била съучастничка в престъплението. Възможно бе изобщо да не е имало човек, изнесъл вътрешна информация, и кралят дракон да е научил за пътуването или от клюки, или едва когато е видял самото шествие. Но въпреки това не можеше да отхвърли теорията за съучастничеството само защото разследването на един заподозрян не бе довело до нищо и защото нямаше доверие на изградили тази теория. Съучастникът би могъл да бъде дворецов служител, пазач или слуга — един от стотиците, които са знаели за пътуването, преди жените да напуснат Едо. Можеше дори да е някой от домакинството на Сано, където всички бяха научили, че Рейко и Мидори заминават за планината Фуджи заедно с господарката Кейшо. Сано бе обезпокоен от мисълта, че бе възможно някой от неговите васали или слуги да е измамил доверието му. Перспективата да разпитва всички му се струваше твърде обезкуражителна най-вече защото въпросният съучастник можеше изобщо да не съществува. Но коя посока на разследването до този момент не го бе отвела в задънена улица? Нямаше да разбере дали някой от клана Кий не бе по-убедителен заподозрян от търговеца Нарая, докато дворецовият управител не го уведоми. Можеше да продължи да дири евентуален съучастник. Със

същия успех можеше да продължи разследването си тук, във вътрешното крило, като се заемеше с останалите, които бяха придружавали майката на шогуна.

— Покажете ми стаите на всички жени от антуража на господарката Кейшо — обърна се Сано към мадам Чизуру.

Започнаха с придворните дами. Може Суйрен да бе живяла като монахиня, но Сано откри, че тези жени далеч не бяха като нея. В стаите им намери пищни одежди, украшения за коса, грим, лули за тютюн, карти за игра, музикални инструменти и стъкленици за саке. Попадна на еротични картини и гравирани фалоси от нефрит, очевидно използвани за собствено удоволствие. Сано изпита срам, че разкрива тайните на мъртви жени, особено след като мадам Чизуру бе гарантирала за почтеността на всяка от тях. Но не откри нищо, което да подсказваше, че са сътрудничили на престъпника, отвлякъл господарката им. Вярваше, че всички те бяха невинни жертви, и убеждението му, че теорията на Хошина е погрешна, се засили. След като върна вещите им по шкафовете, той се обърна към Чизуру:

— Сега искам да огледам помещенията на прислугата.

Слугините живееха натъпкани в общо помещение в отделна част на вътрешното крило. Чизуру остана на прага, откъдето следеше действията му, а Сано огледа набързо няколко евтини дрехи и дрънкулки, които бяха оставили избитите при похищението прислужнички в най-прости дървени шкафове. Когато дръпна от поредното чекмедже едно семпло кимоно на сини и бели райета, вътре нещо издаде лек звън. Той опипа ръкава и откри в него завързана платнена кесия. Изсипа съдържанието ѝ в ръката си. Върху дланта му засияха пет златни монети.

— Чие е това? — попита той, вдигайки кимоното така, че Чизуру да може да го огледа.

— Принадлежеше на най-младата прислужничка на Кейшо — отвърна Чизуру. — Името ѝ е Марико — в тона ѝ прозвучаха любопитство и скрита тревога. — Какво открихте?

Сано ѝ показва монетите.

— Не знам... — върху лицето ѝ се изписа безпокойство. — Отплатата на прислугата е в медни монети, не в златни. Марико би трябвало да е работила години, за да спечели толкова пари, а тя е тук само от шест месеца.

— А откъде може да се е сдобила с тези монети? — попита Сано. Чизуру поклати глава.

— Марико произхожда от бедно семейство.

Сано усети тръпки на възбуда — теорията на Хошина отново започваше да изглежда достоверна. Предположи, че парите са подкуп от краля дракон, че Марико е шпионирала за него и накрая го е уведомила за пътуването на Кейшо. Вероятно бе скрила монетите преди тръгването, защото не е искала да рискува да ги изгуби или някой да ѝ ги открадне на междуградския път. Може би кралят дракон я бе убил заедно с всички останали, за да не ѝ позволи да го издаде.

Възможно бе Марико да не е знаела как е възнамерявал да използва получената от нея информация; може би изобщо не е смятала да се върне, за да похарчи своите кървави пари. Теорията на Хошина можеше да се окаже вярна, макар че бе допуснал грешка в определянето на истинската съучастничка. Може би Сано дължеше на Хошина повече уважение, отколкото бе проявявал към него.

— Марико напускала ли е замъка, след като господарката Кейшо оповести намерението си да пътува? — попита Сано.

— Всъщност да — отвърна Чизуру колебливо на Сано — преди пътуването усети, че мислите ѝ следват неговите. — Помоли за разрешение да отсъства вечерта и аз ѝ позволих.

— Защо? — Сано знаеше, че обикновено на прислужничките им бяха позволени два почивни дни в годината — единия след осмия месец и другия след дванайсетия. Вечерта преди пътуването не съвпадаше с никой от тях.

— Каза, че искала да посети майка си, която била много болна и можела да умре по време на отсъствието ѝ — обясни Чизуру. — Съжалих я и я пуснах — в интелигентните ѝ очи пробяга ужасът. — Мислите ли, че не е отишла при майка си, а при похитителите, за да им каже за пътешествието? Тя беше честно и изпълнително момиче. Нямах основание да смятам, че ме лъже. Ако имах някакви подозрения, никога не бих я пуснала — при мисълта, че по недоглеждане бе съдействала на престъпниците, Чизуру загуби самоувереността си. Сега тя изглеждаше притеснена и нещастна.

— Може да не е излъгала и да е невинна — каза Сано, опитвайки се да разсее подозренията си, че Марико бе сторила точно онова, което бе предположила Чизуру.

— Но аз трябва да разбера къде другаде може да е отишла, освен у майка си.

Чизуру направи жест, който показваше готовността ѝ да стори всичко възможно, за да изкупи грешката, която се страхуваше, че бе допуснала.

— Ако ме придружите, мога да ви покажа сведенията.

Тя отведе Сано в малко помещение до двора на пералнята и отвори една книга, която съдържаеше досиетата на всички, които обитаваха вътрешното крило.

— Странно — рече слисана Чизуру, след като проследи с пръст това, което пишеше под името на Марико. — Мецуке обикновено проучват цялата прислуга в двореца и съставят списък на хората, гарантирали за тях. Но единствената информация за Марико са името на майка ѝ и адресът: Юка, улица „Майсторът на чадъри“, Нихонбаши.

Подозренията на Сано по отношение на прислужничката се засилиха. Как бе получила работа тук без препоръки? Как бе успял кралят дракон да внедри шпионин в самото сърце на режима на Токугава? Една смущаваща възможност, която се спотайваше някъде дълбоко в съзнанието на Сано, сега излезе на преден план. Беше ли кралят дракон човек от управлението, който можеше да пренебрегне разпоредбите, докато крои заговор срещу шогуна? Инстинктивна предпазливост предупреди Сано да не прибързва със заключенията и да не изрича на глас предположението, което щеше да създаде хаос в двора. Първо трябваше да изясни дали Марико наистина бе съучастничка на похитителите.

— Ще разпитаме другите жени дали знаят къде е ходила Марико онази нощ — каза Сано.

Но след като разговаряха с останалите прислужнички, наложнички и придворни дами, Сано и Чизуру установиха, че Марико не бе споделила планове си с никого. Всички, които знаеха, че тя бе получила разрешение да отсъства от замък, бяха повярвали на нейната история за болната ѝ майка.

— Съжалявам, че не успях да ви помогна — изрече унило Чизуру, докато провеждаше Сано във вътрешното крило.

— Помогнахте ми. Посочихте ми къде трябва да отида от тук. Майката на Марико може да има информация за дъщеря си, която да ме отведе до похитителите.

Вратата на затвора в кулата се отвори със скърцане и в помещението влязоха двама пазачи. Кейшо и я госпожа Янагисава възкликнаха стреснато, Мидори изпищя. Рейко бе връхлетяна от смразяващото убеждение, че мъжете отново са дошли за нея, както бе очаквала, че ще стане, след като я бяха върнали от двореца на краля дракон преди повече от час. Жените се свиха една до друга, подготвяйки се да понесат следващия ужас.

Но мъжете просто ги принудиха да се скупчат в един ъгъл и застанаха до тях да ги пазят. Пристигнаха още шестима пазачи. Те почистиха пода, изнесоха преливащите от нечистотии кофи и ги върнаха опразнени и измити под удивените погледи на жените. Донесоха им завивки, татами за пода, гореща вода в един леген и кърпи. Оставиха на пода купички със сушена риба, мариновани зеленчуци, плодове и яйца, съдини с ориз и чай и напуснаха помещението, залоствайки вратата след себе си.

Кейшо незабавно се нахвърли върху храната и взе да гълта лакомо, мляскайки ненаситно.

— Най-накрая решиха да проявят към мен нужното уважение — каза тя. — Крайно време беше.

— Мисля, че има друга причина за щедростта им — обади се Мидори, усмихвайки се на Рейко. — Сигурно си направила добро впечатление на господаря им.

Госпожа Янагисава само изгледа Рейко в умозрително мълчание. Рейко се извърна, наведе се над легена и наплиска с вода лицето си с желанието да можеше да отмие ужасяващото впечатление, което похитителят бе оставил у нея. Другите жени не знаеха какво се бе случило между нея и господаря на похитителите, защото не им бе казала. Не искаше да разстройва Мидори или да подтикне Кейшо към нов изблик на ярост. Единственото, което им спомена, бе, че мъжът, който наричаше себе си краля дракон, ѝ бе поднесъл храна, без да ѝ стори никакво зло. Беше ги уверила, че не ги заплашва непосредствена опасност, макар че истината бе друга — срещата с краля дракон бе влошила собственото ѝ положение.

Рейко огледа почистената стая, вещите и храната, които бяха донесли пазачите. Кралят дракон я ухажваше, предоставяйки им удобства. Представи си каква отплата очакваше от нея. Потръпна и притисна една от кърпите към лицето си. Но колкото и да ѝ бе отвратително, че бе привлякла един зъл нежелан обожател, започна да схваща, че чувството на краля дракон към нея бе уязвимост, от която вероятно би могла да се възползва.

Стресна я леко докосване по ръката. Рейко се обърна и видя госпожа Янагисава, която коленичи до нея.

— Това не е всичко, което се е случило между вас и краля дракон... нали? — прошепна тя.

Рейко не искаше да сподели с нея тайната си и да насърчава някаква по-специална близост помежду им. Но бе длъжница на госпожа Янагисава, тъй като тя ѝ бе съдействала в опита за бягство, и то с риск за живота си. А и имаше нужда да обсъди страховете и плановете си с някого.

Тя хвърли поглед към другите две жени, кимна скришом на госпожа Янагисава и прошепна в отговор:

— Ще ви кажа по-късно, когато заспят.

ГЛАВА 20

Часове след като Сано бе докладвал за набелязаните от Хошина заподозрени, същата сутрин дворецовият управител Янагисава яздеше по главния булевард на района, в който се намираха именията на даймио, придружаван от своите телохранители. Тълпите от самураи, движещи се пеша или на коне, се отдръпваха, за да му сторят път. Той и антуражът му спряха пред едно имение, чиито порти с двоен керемиден покрив носеха кръглия герб на клана Кий. Веднага щом слязоха от седлата, стражите им отвориха вратите.

— Добър ден, почитаеми дворецов управителю — поздравиха го в хор те и се поклониха.

Високият ранг на Янагисава му даваше правото да влиза в почти всяка къща, а тук той бе повече от сигурен в радушния прием. Влезе в двора, където се шляеха войници, и един капитан от охраната дойде да го поздрави.

— Владетелят Кий е на тренировъчния терен за бойни изкуства — каза капитанът. — Ще ми позволите ли да ви отведе там?

— Няма нужда — отвърна Янагисава. — Знам пътя.

Докато вървеше по алеята покрай постройките, съпроводен от хората си, дворецовият управител прибегна до тактиката, която прилагаше открай време да не дава външен израз на чувствата си. Лицето му бе спокойно, маниерите му — достолепни, но духът му се гърчеше от болка, отчаяние и ужас. Той не очакваше неприятности от предстоящия разговор с владетеля Кий — даймио от провинция Сендай и глава на клана, който Сано бе назовал като заподозрян в похищението. Цялата му злочестина бе свързана с Хошина.

Колкото и да се опитваше, Янагисава не можеше да заличи ужасния спомен за това, как Хошина се бе молил за живота си. Не можеше да отрече вината си или срама, че бе отказал да го защити, нито заплахата, която бе превърнала собствения му живот в кошмар. Трябваше да спаси Хошина, и то не само заради любовта помежду им. Загубеше ли него и партньорството им, това щеше да отслаби

политическите му позиции, щеше да го направи уязвим за враговете му, сред които бе и владетелят Мацудайра. Загубеше ли благоволенieto на шогуна, те щяха да побързат да го атакуват. Нуждата да спаси Хошина се преплиташе с абсолютната необходимост да освободи господарката Кейшо и да запази властта си. Янагисава се надяваше, че разговорът с владетеля Кий щеше да спомогне за постигането на поне една от тези цели.

Тренировъчният терен за бойни изкуства на владетеля Кий представляваше голяма правоъгълна поляна, заобиколена с конюшни и пълна със самураи. Две армии, разграничени с цветни знамена, които бяха завързани на прикрепени към гърбовете им пръти, разиграваха въображаема битка. Войниците препускаха на конете си по тренировъчното поле и се сражаваха с дървени мечове. Около тях се вдигаше прах, отекваха бойни викове. Командирите издаваха команди с рязък глас, стражите сигнализираха, надувайки раковини. Щом навлезе в терена, Янагисава веднага забеляза владетеля Кий.

С броня и шлем, увенчан със златни рога, даймио, наблюдаваше битката на кон в единия край на полето, заобиколен от васалите си. Бронята му уголемяваше още повече и бездруго масивното му телосложение. Янагисава даде знак на антуража си да го изчака и се отправи към владетеля Кий, който тутакси се обърна към него. Лицето му бе закрито от желязна маска с озъбена уста. Той вдигна ръка в кожена ръкавица към воините си и извика гръмко:

— Спрете!

Битката и шумът секнаха. Армиите се разпаднаха, войниците се строиха в редици, а владетелят Кий слезе от коня си и отиде да посрещне Янагисава. Смъкна шлема и маската си, откривайки зачервеното си усмихнато лице с форма на тиква и с почти младежки вид въпреки шейсетте си години. Връчилите около очите и разстоянието между предните зъби засилваха приветливото му излъчване. Въпреки положението си на един от най-могъщите даймио и страстта си към упражняване на военни действия владетелят Кий бе хрисим и добродушен човек.

— Добре сте дошли, почитаеми дворцов управителю — каза той, съпровождайки думите си с дълбок поклон. Воините му го последваха. — За мен е чест да бъдете мой гост.

— Честта е моя — отвърна Янагисава. — Моля ви, не прекъсвайте работата си заради мен.

Владетелят Кий даде сигнал на войниците си и битката бе възобновена. Васалите му се оттеглиха, за да оставят господаря си и Янагисава да говорят насаме.

— Ако знаех, че желаете да ме видите, щях аз да дойда при вас — заяви владетелят Кий с обичайната си готовност да прояви любезност. — Но се радвам на възможността да ви благодаря отново за гостоприемството, което ми оказахте на банкета преди седмица.

— Една вечер на развлечение е най-малкото, което мога да предложа на добър приятел като вас — отвърна Янагисава.

През годините той бе правил куп подаръци и услуги на владетеля Кий, с цел да спечели верността му.

Възрастният даймио му се бе отплатил с обещанието си да му окаже военна подкрепа в случай на нужда. Макар че не се отличаваеше с особена интелигентност, владетелят Кий прекрасно знаеше каква власт имаше над бакуфу дворцовият управител. На Янагисава не му се бе наложило да положи особени усилия, за да убеди владетеля Кий, че двамата заедно биха спечелили надмощие при всяка битка за власт. Освен това владетелят Кий се страхуваше твърде много от дворцовия управител, за да му откаже каквото и да било. Даймио бе съвършеният съюзник — разполагаше с богатство, земи и воини, при това без да храни никакви лични амбиции.

— Изненадан съм, че разполагате с време да се отбиете при мен, когато в двора вероятно цари суматоха заради похищението — отбеляза владетелят Кий.

— Именно похищението ме доведе при вас — каза Янагисава. — Трябва да поговорим.

— Разбира се.

Те се оттеглиха към една скована от дъски платформа, която се използваше за сядане по време на турнири, и застанаха на най-високия ред под сянката на опънат отгоре навес.

— Знаете ли, че похитителят изисква екзекуцията на полицейския началник Хошина, за да върне господарката Кейшо? — попита Янагисава.

— Така чух и аз. Колко жалко за Хошина сан и за вас, почитаеми дворцов управителю. Изразявам искреното си съчувствие.

Янагисава наблюдаваше даймио внимателно, но не откри никакво коварство зад искрените му обноси. Очевидно владетелят Кий не знаеше по какъв начин го засягаше изискването за откуп.

— Разследването се съсредоточи върху враговете на Хошина сан — каза Янагисава. — Сосакан сама смята, че между тях сте и вие. Заради приятелството ни дойдох да разговарям с вас лично, вместо да позволя на Сано сан да ви разпитва и да ви отправи обвинение за похищението.

Но Янагисава имаше други мотиви за постъпката си. Искаше да провери доколко бе вярно предчувствието му, че владетелят Кий е невинен, и да се увери във верността му. Не желаше Сано да връхлита тук и да създава неприятности, които биха могли да нарушат равновесието във властта. Дори и да елиминираше един от заподозрените с това и една възможност за спасяването на господарката Кейшо и отмяната на екзекуцията на Хошина, Янагисава щеше да удовлетвори и други свои потребности.

Владетелят Кий присви очи, съсредоточавайки се, както обикновено правеше, когато му се налагаше да използва своята ограничена интелигентност. Погледът му пробяга по бойното поле. Армията, издигнала червени флагове, раздели войниците, носещи сини флагове, обгради ги и ги събори от конете им сред ожесточено тракане на дървени мечове.

— Но аз не съм отвлякъл майката на шогуна — възрази той. — Защо някой допуска, че бих могъл да причиня зло на господарката Кейшо, за да унищожа Хошина сан?

— Заради участието му в смъртта на сина ви — отвърна Янагисава.

Спомени и болка помрачиха ведрото лице на владетеля Кий.

— Отговорността за смъртта на Матаемон си е лично негова и ничия друга — отвърна той. — Матаемон не одобри решението ми да стана ваш съюзник с подкрепата на целия си клан. Несъгласието му го тласна към разпра с Хошина сан. Това, че извади меч на Хошина сан, бе неразумна постъпка на един незрял млад мъж, която му костваше живота.

Янагисава знаеше, че това бе официалната версия. Знаеше, освен това и истината зад тази история. Матаемон бе упражнил натиск над владетеля Кий да се откаже от съюзничеството си с Янагисава и да се

присъедини към фракцията на владетеля Мацудайра. Янагисава и Хошина се опасяваха, че можеше и да успее, и бяха взели необходимите предпазни мерки. Хошина съвсем целенасочено бе предизвикал разпратата с Матаемон, бе обидил чувствителния младеж и го бе подтикнал да извади мечта си в двореца. По този начин Матаемон се бе обрекъл на смърт, отървавайки Янагисава от една сериозна заплаха.

— Аз не храня никаква враждебност към Хошина сан — каза владетелят Кий, — тъй като приемам, че синът ми стана жертва на политически борби.

Искреното му поведение говореше, че наистина вярва в това, което Янагисава му бе внушил, след като му бе поднесъл вестта за фаталната грешка на Матаемон. Владетелят Кий не бе пълен глупак, но предпочиташе да поеме по лекия път. Съзнанието му бе отхвърлило предположението, че господарят му е унищожил сина му, защото, ако бе приел истината, това щеше да го задължи да потърси възмездие. А Янагисава смяташе, че владетелят Кий не бе нито достатъчно коварен, нито достатъчно безразсъден, за да постигне отмъщение, като отвлече майката на шогуната и изиска екзекуцията на Хошина.

— Вашето отношение отразява мъдростта ви — каза Янагисава. Той наблюдаваше владетеля Кий, който посрещна комплимента със скромна усмивка. — Но хората, които не ви познават толкова добре, колкото аз, може да помислят, че таите някаква неприязън, и да се запитат дали нямате някакви скрити стремежи да накажете Хошина сан. Сосакан сама ще си зададе въпроса, как и кога сте научили за пътуването на господарката Кейшо.

Смутен, владетелят Кий сбърчи чело.

— Че защо... чух за него от вас, на вашия банкет, в нощта преди господарката Кейшо да напусне Едо. Не си ли спомняте, че вие ми казахте?

— Разбира се, че си спомням — Янагисава се осланяше на убеждението си, че репликата му мимоходом не бе предоставила господарката Кейшо в ръцете на похитителя. — И ще кажа на сосакан сама, че макар и да сте знаели предварително за пътуването, тази информация не е представлявала заплаха, защото вие никога не бихте причинили зло на майката на нашия господар. Но има един малък проблем, който може да насочи подозренията му към вас.

— И какъв е той? — попита владетелят Кий, а изражението му бе по-озадачено от всякога.

— Мецуке са докладвали, че отряд от ваши васали е напуснал Едо няколко часа преди господарката Кейшо да поеме на път — заяви Янагисава. — Движили са се по Токайдо, и то в същата посока. Ако не беше наясно с факта, че владетелят Кий не се отличаваеше с особена смелост, нито с въображение, Янагисава би възприел тази информация като доказателство, че именно даймио бе организирил похищението.

— Но аз ги пратих по работа в Мияко.

— Каква?

— Какво значение има?

Лицето на владетеля Кий придоби измъчено изражение. Капчици пот взеха да се стичат по бузите му. На бойното поле Червеният флаг и Синият флаг за пореден път се устремиха един срещу друг и се хвърлиха в сражение. Редиците им се разбъркаха, командирите им ги нахокаха, зазвучаха пронизителните сигнали на бойните рогове.

— Защо ми задавате тези въпроси?

— Трябва да знам какво са правили хората ви на междуградския път близо до мястото, където са били похитени жените — поясни Янагисава. — Ако ми предоставите убедителна причина, мога да обясня на сосакан сама и той няма да приеме най-лошото. Какво са търсили там?

Дворцовият управител очакваше, че словесната му изисканост ще неутрализира оскърблението, което се криеше във въпросите му; очакваше неговият съюзник да му отговори, защото никога не му бе отказвал подчинение. Но владетелят Кий го погледна с безизразен поглед, който постепенно се изпълни първо с недоумение, а после с разбиране и смут.

— Сега вече схващам — каза той с тона на човек, току-що събуден от сън и принуден да се сблъска с грубата реалност. — Не сосакан сама смята, че съм сторил нещо нередно, а вие — и той посочи с пръст Янагисава. Възмущението извиси гласа му: — Вие ме обвинявате, че съм пратил хората си да отвлекат майката на шогуна!

Разговорът, който до момента протичаше гладко и бе изцяло под контрола на Янагисава, сега премина на опасен терен тъй рязко, че той не успя дори да се ориентира как точно се бе случило. Дворцовият управител премига, заварен неподготвен от неочакваната промяна.

— Не ви обвинявам в нищо — възрази той, като си даваше сметка, че трябва да успокои владетеля Кий и да поправи грешката си, преди опасността да нарасне. — Вие изтълкувахте погрешно репликата ми.

Владетелят Кий не даде вид, че го е чул. Той бавно поклати глава:

— Продадох ви клана си, макар че Матаемон ме предупреждаваше да не го правя. Дори и след като той умря, защото ви избрах против желанието му, аз не наруших сделката ни, защото се бях заклел да ви бъда верен. Но сега разбирам, че Матаемон е бил прав — олюлявайки се, владетелят Кий се отдръпна от Янагисава; погледът му преливаше от болка и обида. — И вие ми се отплащате за верността, като ме обвинявате в предателство към шогуна!

— Никога не бих го сторил — възрази Янагисава с пламенност, породена от ужаса, че отношенията помежду им всеки миг ще се разпаднат. — Повярвайте ми, защото ви казвам истината!

Мислите му за миг се устремиха към шестте хиляди воители, които командваше владетелят Кий, и към огромното богатство, което би финансирало един евентуален преврат. Янагисава бе длъжен да поправи и щетите, които бе нанесъл на техния съюз, това бе от аз решаващо значение както за домогванията му към властта, така и за защитата, с която трябваше да разполага срещу многобройните си врагове. Той направи стъпка към владетеля Кий, но даймио вдигна ръце, за да го спре.

— Вие сте лъжец! — изкрещя владетелят Кий, когато болката от оскърблението отстъпи място на яростта. — Бях наясно с репутацията ви, когато приех благоволенieto ви. Трябваше да знам, че един ден ще се обърнете срещу мен като змия, която ухапва ръката, която ѝ поднася храна. Глупаво бе да се убеждавам, и че ако се съюзя с вас, ще ми е от полза. Какъв нещастник съм бил да намеря извинение за любовника ви, причинил смъртта на сина ми, и да поставя дълга си към вас пред собствената си плът и кръв!

Обзет от нов прилив на ужас Янагисава осъзна, че бе сгрешил, смятайки, че владетелят Кий бе простил за смъртта на сина си или бе оневинил Хошина. Обидата, която неволно му бе нанесъл, бе кипнала цял казан от ожесточение в душата на даймио. Янагисава с притеснение установи, че бе подценил човека, когото смяташе за свое

безропотно притежание. Даде си сметка, че обвинението, което владетелят Кий бе доловил, бе тежко бreme, стоварено върху всички останали злини, които му бе сторил, и търпението му по отношение на тях току-що се бе изчерпало.

Възрастният даймио удари стегнатите си в ръкавици юмруци в гърдите си, наказвайки се за греховете си.

— Какъв страхливец съм бил, когато се подчиних на волята ви! Каква грешка бе, че избрах вас и вашия път, а вие сега искате да ме унищожите!

— Единствената ми цел е да отстраня от вас подозренията и да ви пазя от сосакан сама — възрази Янагисава, твърдо решен да спечели отново благоразположението на владетеля Кий. — Моля ви, успокойте се, за да можете да прозрете истината!

Владетелят Кий скръсти ръце.

— Аз и бездруго разпознавам истината — гневът бе оцветил лицето му в тъмночервен, почти морав цвят, така че, ако се съдеше по вида му, всеки миг можеше да спуска някоя вена. — С едното око гледате войниците ми, а с другото — богатството ми. Вие ме използвахте и унижихте. А това, че посмахте да уязвите и собствената ми чест, ми посочи грешката, която бях допуснал, предоставяйки ви доверието си.

Янагисава бе пронизан от страх.

— Отказвам повече да бъда глупак, страхливец или нищожество! — отсече владетелят Кий. — Край на съюза помежду ни!

Янагисава се вцепени от шока, докато съзнанието му трудно възприемаше факта, че внезапно бе загубил основен източник на военна подкрепа. На тренировъчния терен започваше нова битка. Този път нападаха войните със сините флагове. Остриетата им покосиха противниците с червените флагове, които рухнаха в прахта. Макар и с чувството, че земята се свива под краката му, Янагисава бе обладан от ярост. Вярното му куче да го изостави и да му нанесе такъв удар! След като успокоенията не успяха да върнат владетеля Кий там, където му беше мястото, може би щяха да го сторят заплахите.

— Не бързайте да се отървавате с мен — изрече Янагисава с тихия жлъчен тон, който бе усмирявал мъже, далеч по-смели от този даймио. — Намирате се в твърде опасно положение. Имате причини да желаете смъртта на Хошина сан. Разполагали сте с достатъчно време

да планирате похищението. Хората ви са поели по Токайдо същия ден, в който е тръгнала и господарката Кейшо. Това ви превръща в основен заподозрян за похищението. Само една моя дума пред шогуна и ще бъдете задържан и лишен от титла, земи и богатство.

Рязкото поемане на дъх от страна на владетеля Кий, както и внезапният страх, изписан на лицето му, задоволиха Янагисава.

— Но ако останете верен на съюза ни, аз ще ви защитя. Няма да позволя на сосакан сама да ви подведе под отговорност, нито ще оставя шогуна да смята, че вие сте отвлекли майка му — Янагисава насити гласа си с цялата принуда, на която бе способен. — Само ми кажете защо изпратихте хората си на онова пътуване. Дайте ми доказателство, че сте невинен, и всичко ще продължи както досега.

Владетелят Кий се поколеба, местейки очи, в които проблясваше ужас от гнева на Янагисава. Дворцовият управител чакаше, уверен, че е успял да постигне надмощие над даймио. Но макар че трепереше като дърво, отсечено в основата и готово всеки миг да рухне, владетелят Кий остана непоколебим.

— Няма защо да доказвам на вас, че не съм похитителят — отвърна той, задъхан от гняв, страх и уязвено честолюбие. — Думата ми трябва да е достатъчна, защото никога не съм ви мамил, а и вие би трябвало да знаете, че съм честен човек. Ако ми нямате доверие след всичко, което съм изтърпял заради вас, тогава, каквото и да кажа, то няма да ви убеди в невинността ми. Вървете и ме изобличете пред шогуна, но първо чуйте това.

От облеченото в броня масивно тяло на даймио се излъчваше отмъстителност. На бойното поле воините му, развяващи сини флагове, разпръснаха и преследваха противниците си, след което нададоха ликуващи викове.

— Вчера дойде да ме види владетелят Мацудайра. Предложи вторият му син да сключи брак с моята внучка — владетелят Кий се усмихна тържествуващо в лицето на Янагисава. — Искам вие първи да научите, че току-що реших да приема предложението му.

Янагисава бе връхлетян от ужас. Съгласието на даймио за сключването на този брак означаваше, че минава на страната на Мацудайра. Равновесието на силите се нарушаваше за сметка на дворецовия управител. Когато другите му съюзници научеха, че владетелят Кий го е напуснал, мнозина щяха да го последват.

Шансовете да уреди сина си като наследник на шогуна тутакси драстично щяха да намалее. Както и собствените му възможности за оцеляване при смяна на режима. Янагисава осъзна, че положението му бе отчайващо, и реши да предприеме извънредни мерки.

— Почакайте. Преди да осъществите решението си, моля, приемерте моите извинения за обидата, която ви нанесох.

С каква мъка излязоха от устата на Янагисава тези думи! Той рядко се извиняваше на когото и да било; рангът му го освобождаваше от задължението да прави отстъпки във взаимоотношенията си с повечето хора. Владетелят Кий изглежда Янагисава с очевидна изненада, че се подлага на подобно унижение, но не отговори.

— Знайте, че изпитвам огромно уважение към изисканата ви интелигентност, смелост и чест — побърза да продължи Янагисава. — Вашето приятелство за мен е по-ценно от армията или богатството ви. Лъжливите ласкателства, които при нужда се лееха от устата му, сега бяха заседнали в гърлото му, защото мразеше да се унижава пред понизши по ранг. Без да се трогне, владетелят Кий остана безмълвен, очаквайки да види докъде щеше да стигне в раболепието си дворецовият управител. Предвкусвайки унижението, от което духът му се сгърчи, Янагисава падна на колене пред владетеля Кий. Той никога не коленичеше пред друг, освен пред шогуна и сега всеки негов мускул се бе вдървил от вътрешна съпротива, а гордостта му бе дълбоко уязвена от принудителното унижение.

— Моля ви, нека останем съюзници. Моля, не ме изоставяйте! — изрече с мъка Янагисава, едва разпознавайки собствения си глас. Пламнал от срам и ярост заради падението си, треперещ от ужас, той вдигна поглед към владетеля Кий. Владетелят Кий го изглежда с презрение. Изсмия се на молбите му, изразявайки задоволство от разменените им роли, след което отсече:

— Напуснете имението ми незабавно и никога повече не се връщайте!

Янагисава се почувства обречен. Преди да успее да възрази, владетелят Кий викна към войниците си на бойното поле. Те пристигнаха в галоп, готови за нови сражения.

— Обучението приключи. Придружете почитаемия дворецов управител до портите — нареди им той.

Янагисава нямаше друг избор, освен да слезе от трибуните и да поеме покорно през бойното поле като пребито куче, докато владетелят Кий тържествуваше. Войниците го съпроводиха с антуража му, докато излязоха извън имението. Точно когато портите се захлопнаха зад гърба им, на улицата се появи погребално шествие. Биеха камбани, звучаха барабани. Янагисава стоеше отстрани, изоставен и стъписан, окайвайки проваления си план.

Бе загубил съюзник, чиято подкрепа му бе твърде необходима. И нещо по-лошо — не бе направил и стъпка напред в диренето на похитителите. Не бе получил доказателство за невинността на владетеля Кий и не можеше да го елиминира като заподозрян. Освен това целият кошмарен епизод му бе показал колко жестоко бе подценил характера на даймио — грешка с обезпокоителни последствия. Вече нямаше съмнение, че владетелят Кий бе таял омраза към Хошина. Може би дори бе замислил отмъщение. След като имаше смелостта да отхвърли Янагисава и ума да разбере, че може да се защитава сам, като се присъедини към фракцията на Мацудайра, очевидно не бе нито толкова глупав, нито толкова малодушен, колкото смяташе Янагисава. Не беше изключено именно той да е организирал похищението.

Но дворецовият управител не бе успял да открие доказателства, че владетелят Кий е кралят дракон, нито каквито и да било следи към местонахождението на господарката Кейшо. Бяха го изхвърлили от имението, преди дори да успее да огледа за някакви улики, а дръзнеше ли да се върне, това можеше да се окаже начало на война, която нямаше да спечели, защото силите му се топяха. Сърцето му биеше тежко, кръвта му кипеше яростно, в ушите му ехтеше оглушителен рев, сякаш към него с грохот се носеше смъртоносна лавина. Янагисава не знаеше какво друго да прави, освен да се надява, че Сано ще разреши случая, ще предотврати екзекуцията на Хошина и ще попречи на краха му, който бе неизбежен, в случай че никой не успееше да спаси господарката Кейшо.

ГЛАВА 21

Разноцветни чадъри с ярки багри в червено, розово, жълто, оранжево, синьо и зелено бяха разцъфнали като огромни кръгли цветя пред магазинчетата по тясната улица в търговския квартал Нихонбаши. В дюкяните майсторите на чадъри режиха бамбукови дръжки, лепяха хартия на спици и рисуваха различни десени. Клиенти се пазаряха с продавачите и си тръгваха със слънчобрани в ръце, за да се предпазват от следобедното слънце, което сипеше жар над града. Придружен от отряд детективи, Сано спря пред портите на квартала. Завързаха конете си отстрани и поеха нагоре по изпълнената с работилници за чадъри улица, промъквайки се през тълпата, скупчила се около пътуващ търговец на чай. Сано спря едно момче, което мъкнеше наръч бамбукови пръти, и попита:

— Къде мога да намеря Юка?

Момчето посочи по-нататък по улицата и Сано проследи с поглед жеста му. Видя малко момиче, което размахваше сламена метла, метейки отпадъците от едно магазинче, и поведе хората си към нея. Когато приближи, той установи, че всъщност това бе дребна жена в избеляла тъмносиня роба и с бяла кърпа на главата. Сано я извика по име. Тя престана да мете и вдигна към него приятно кръгло лице. Кафеникави петна и едва забележими бръчици по почернялата от слънцето кожа определяха възрастта ѝ някъде около трийсет и пет години. Сано мислено отбеляза, че жената изглеждаше в добро здраве и безспорно не бе на смъртно легло, както дъщеря ѝ Марико бе казала на мадам Чизуру.

— Да? — тя сведе глава в бърз поклон. Ясните ѝ очи огледаха Сано и хората му със свенливо любопитство.

Сано се представи и каза:

— Дошъл съм да поговорим за дъщеря ти.

— За дъщеря ми? — погледът на Юка помръкна.

— Ти си майката на Марико, нали?

— Марико?

Жената притисна метлата до дребното си набито тяло, което на вид бе по-скоро детско. Сано не можеше да определи дали тя повтаряше думите му от стъписване или от слабоумие, тъй като изобщо не ставаше ясно дали го разбира. После Юка кимна предпазливо.

— Трябва да ти задам някои въпроси за Марико — каза Сано. — Идвала ли е да те види преди седмица?

— Да ме види мен? Не, господарю — Юка сбърчи чело недоумявайки.

Сано реши, че Юка не е слабоумна, а също като повечето селяни просто се страхуваше от властта и повторенията бяха предизвикани от притеснение. Той си даваше сметка, че разговорът щеше да бъде труден и че трябваше да внимава, докато задаваше на опечалената майка въпроси за мъртвото ѝ дете, но въпреки това не изпитваше нетърпението, което го бе обзело по време на разпита на търговеца Нарая.

Вече знаеше, че Марико бе излъгала — тя изобщо не бе идвала да види майка си. Лъжата в съчетание със златните монети, които бе скрила, подклаждаха подозренията му, че бе съучастничка на краля дракон. Нарастващата сигурност, че бе намерил път към истината, го изпълни с енергия, която му вдъхна спокойствие и в същото време го въодушеви. Макар с всеки изминал миг страхът му, че няма да открие Рейко, да нарастваше, сега за първи път повярва, че ще успее.

— Значи не си виждала Марико, преди да замине на пътуването? — уточни Сано.

— Пътуване? Какво пътуване? — Юка поклати глава. — Не знаех, че Марико ще заминава. Мислех, че работи в замъка Едо. Не съм я виждала от шест месеца — по добродушното ѝ лице премина сянка — бе започнала да схваща, че посещението на следователя на шогуна не вещаеше нищо добро за нея. — Да не би Марико да е сторила нещо лошо?

Сано с тревога осъзна, че Юка не бе научила за смъртта на дъщеря си. Може би служителите от замъка, които имаха задължението да уведомят семействата на убитите прислужнички на Кейшо, още не бяха стигнали до нея. Вероятно тя не можеше да чете и затова бе пропуснала информацията за клането. Задачата да ѝ съобщи скръбната вест се падаше на него.

— Елате, нека да седнем — той направи знак на детективите си да се отдалечат и да го оставят насаме с Юка.

Взе метлата от ръцете ѝ и я облегна на стената на магазинчето за чадъри. Двата седнаха един до друг на единственото стъпало в сянката на стрехите и Сано внимателно ѝ обясни, че дъщеря ѝ е била убита. Докато говореше, наблюдаваше как очите ѝ станаха като от стъкло вследствие на шока и неспособността да повярва на чутото. Ужас окръгли устните ѝ. От гърдите и ѝ се изтръгна мъчително стенание. Тя бързо извърна лице, за да скрие мъката си.

— Моля, извинете ме, господарю — прошепна Юка.

Сано видя, че по страните ѝ проблеснаха сълзи. Сърцето му се сви, защото не можеше да си представи как би се чувствал на нейно място, ако разбереше, че е изгубил единственото си дете. Неспособен да я утеши, отиде до продавача на чай и ѝ донесе купичка с димяща течност. Юка отпи, преглъщайки риданията си, и после се приведе над купичката в ръцете си, сякаш жадуваше за топлината ѝ дори в този зноен ден. След като се поуспокои, заговори с немощен и пропит от безутешност глас.

— Знаех си, че някой ден Марико ще свърши зле. Само че не разбирам защо стана така.

Времето го притискаше и въпросите напиреха в устата му, но Сано чакаше и слушаше. Юка заслужаваше утехата да поговори за детето си и той имаше чувството, че ако я остави да разкаже историята си, както на нея ѝ се искаше, това можеше да му предостави повече ценни факти, отколкото един официален разпит.

— Марико беше седемгодишна, когато баща ѝ почина — продължи Юка. — Едно време той работеше в магазинчето за чадъри. Собственикът ме съжали и ме нае за прислужничка. Позволи ми да живея с Марико в задната стаичка. Трябваше да работя ден и нощ. Не можех да наглеждам Марико, но в началото не се тревожех, защото тя бе толкова тиха и послушна, толкова добра. Дори когато поотрасна, пак ѝ се доверявах, мислех си, че може да се грижи за себе си. Не беше хубаво момиче... поне не от тези, след които тичат момчетата. Марико не приличаше и на девойка, която би приела подкуп, за да шпионира господарката си. Сано бе обзет от съмнение, че тя е била шпионката на краля дракон в двореца. Нима и тя щеше да се окаже поредната задънена улица въпреки лъжата и скътаните в пояса златни монети?

— Но преди две години, когато стана на тринайсет, започна да излиза и понякога я нямаше с дни. Питам я къде ходи, но никога не ми отговаряше. С времето ставаше все по-мълчалива... — в тона на Юка прозвучаха гневът, объркването и притеснението, които ѝ бе причинило поведението на дъщеря ѝ. — Дори когато ѝ се карах или я удрях, тя стискаше устни и се втренчваше в празното пространство.

Сано се напрегна от предчувствието, че му предстои да научи нещо важно. Беше убеден, че одисеята на Марико от улицата на майсторите на чадъри до краля дракон започваше именно от тук. — Една вечер, след като я нямаше цели пет дни — продължи майката, — се събудих от стенания. Отворих очи и видях, че Марико лежи на пода, гърчи се от болка, притиснала ръце към корема си, и вика за помощ. Станах да видя какво ѝ е. Реших, че е болна. Но малко по-късно тя роди момченце. Беше колкото ръката ми... мъртвородено. Юка се втренчи с отсъстващ поглед в пространството пред себе си, сякаш наблюдаваше картината от спомените си.

— Нямах представа, че е била бременна. Попитах я кой е бащата. Тя само затвори очи. Увих бебето и го оставих в кофата за боклук. Не исках никой да разбере, че се е опозорила. Надявах се, че ще ѝ послужи за урок и че ще престане да търчи по разни мъже.

Тази обичайна история за пропаднало бедно момиче криеше някакъв загадъчен подтекст, който изостри любопитството на Сано и той изпита желание да чуе повече.

— Но на следващия ден Марико пак се измъкна — продължи Юка. — Не беше казала нито дума за случилото се! Разбрах кой е мъжът, съвсем случайно от един служител в магазина. Той ми каза: „Онзи ден видях твоето момиче в «Гинза». Хироши сан бил там по работа и останал толкова до късно, че затворили портите и той не успял да се прибере у дома. Отишъл в една странноприемница да потърси подслон за през нощта. На вратата се появил някакъв мъж и казал: «Няма свободни стаи». На Хироши сан това му се сторило странно, защото мястото било тъй тихо, че изглеждало празно. Хвърлил поглед към помещението през рамото на мъжа и видял вътре Марико.“

В съзнанието на Сано отекна предупредителен сигнал, че всеки миг може да се сдобие с важна следа.

Едва успя да потисне порива си да прекъсне Юка, за да ѝ зададе въпросите, които го вълнуваха.

— Толкова се зарадвах, когато разбрах къде е Марико — продължи тя. — Помолих Хироши сан да ме заведе при нея и да ми помогне да я прибера у дома. Той е добър човек и се съгласи. На следния ден двамата отидохме заедно в странноприемницата. Спряхме при вратата и мъжът излезе да ни посрещне. Аз му казах: „Дошла съм да прибера дъщеря си Марико“. А той отвърна: „Тя не е тук“. Ядосах се, защото, още щом го погледнах, разбрах, че той е бащата на детето. „Лъжете“, казах му. „Доведете ми Марико. Няма да си тръгна от тук без нея“. Но тогава той извика от къщата двама мъжаги със зъл вид и им нареди да ме прогонят. Изхвърлиха ни навън от портите. А той ми подвигна: „Дойдеш ли пак, ще те убия!“ Двамата с Хироши сан се прибрахме у дома. Стана ми ясно, че Марико се е забъркала с лоши хора, и исках да я спася, но не знаех какво да сторя, към кого да се обърна. Просто се надявах, че ще оцелее. Молах се да се върне вкъщи.

Юка седеше с приведена глава, без да вдига поглед към Сано.

— Чаках цяла година, до миналата есен. Беше през осмия месец. Марико се появи призори. Влезе в стаята, залитайки; беше задъхана, сякаш беше тичала дълго. По лицето ѝ имаше рани и синини. Дрехите ѝ бяха разкъсани и оцапани с кръв. Миришеше на дим. Не ми каза какво се е случило, само се притисна до мен и се разплака.

Миналата есен... осмият месец. Това време бе запечатано неизличително в паметта на Сано, свързано със събития, които никога нямаше да забрави. Хрумна му възможно обяснение за странното поведение на Марико и за състоянието ѝ през въпросната сутрин. Той се смръщи, обзет от странното усещане, че кръгът от факти се затваря и случаят отново го връща към позицията, която бе изоставил след пристигането на писмото с исканията на похитителите. Сърцето му заби учестено, изпълнено с вълнение и неверие.

— Измих Марико и я сложих да си легне. Четири дни нито хапна, нито каза нещо, само лежеше и плачеше. Заспеше ли, все се стряскаше насън и викаше: „Не, не!“, сякаш някой я нападеше — и Юка показва как Марико бе мятала глава, размахвайки ръце. — Събуждаше се с писък.

Сано внимаваше да не се увлича, съзирайки връзки, и които не съществуваха. Трябваша му повече доказателства, преди да се върне

към теорията, която обстоятелствата бяха опровергали.

— Аз я успокоявах — продължи Юка — и след известно време тя взе да изглежда по-спокойна. Раните ѝ заздравяха. Започна да се храни, да се мие и облича. Казвах ѝ: „Светът е опасно място. Заминеш ли пак, ще пострадаш още повече. Стой си тук, където си в безопасност“. Мислех си, че е разбрала. Тя остана месец. Беше вежлива, покорна и ми помагаше в работата. Но точно когато бях започнала да вярвам, че се е променила, замина отново. Следващия път, когато се върна, беше точно преди Нова година. Дойде с двама самураи. Тя каза: „Майко, дойдох да се сбогувам“.

В гласа на Юка прозвуча умора.

— По това време вече нищо от постъпките ѝ не можеше да ме изненада. Попитах я къде отива. „В замъка Едо“, отвърна тя, а един от самураите добави: „Ще стане прислужничка на майката на шогунa“ и я отведеха. Оттогава не съм я виждала.

Нов сигнал отекна в главата на Сано, когато откри поредната следа, която свързваше Марико с похищението. Изчака малко, за да не обезпокои тъжните мисли на Юка, после каза:

— Шогунът ми нареди да открия човека, виновен за престъпленията, между които е и убийството на дъщеря ти. Нуждая се от помощта ти.

— От моята помощ? — Юка вдигна поглед. Лицето ѝ, цялото на бразди и червени петна от плача, сякаш се бе състарило с десет години. — Какво мога да сторя аз, че да ви помогна?

— Опиши ми къде се намира странноприемницата, където сте ходили да дириш Марико — Сано предполагаше, че в нощта преди пътуването Марико бе отишла там.

— Намира се на пътя, който пресича главната улица в Гинза, осем преки след монетния двор — каза Юка. — Свийте вляво. На табелата на странноприемницата има нарисован шаран.

— Можеш ли да ми опишеш мъжа, когото сте видели там?

Сано смяташе за възможно да не е бил бащата на мъртвороденото дете на Марико, а кралят дракон или някой негов слуга.

Юка се замисли.

— Беше около трийсет и пет годишен, висок — Сано мислено отбеляза, че вероятно почти всички хора ѝ изглеждаха високи. — Беше

красив, но в него имаше нещо, което ме уплаши — тя се смръщи, полагайки усилие да опише по-добре впечатлението си. — Очите му. Бяха тъй черни, че не можех да надзърна в тях. Почувствах се така, сякаш заплашвах да ме погълнат в мрака си.

— Разбра ли как се казва?

Юка поклати глава. Макар че Сано ѝ зададе още доста въпроси, тя не можа да си спомни нищо повече за мъжа. Но вероятно странните очи щяха да помогнат повече за разпознаването му, отколкото каквито ѝ да било подробности за останалите му черти или облеклото му.

— Кой бяха двамата самураи, които дойдоха с Марико последния път, когато я видях?

— Не знам — отвърна Юка. — Не се представиха. А аз бях твърде уплашена, за да ги огледам по-внимателно. Но носеха гербове като вашия. Тя посочи герба на Токугава с изображението на трилистна ружа върху наметалото му. Той усети, че го побиват тръпки. Ако мъжете, които бяха отвели Марико в крепостта Едо, бяха наистина васали на Токугава, налице бе доказателство, че някой в бакуфу я бе внедрил като шпионка в женското крило. Сано изпита ужас при мисълта, че може да му се наложи да заяви на шогуна, че сред най-доверените хора на режима се крие предател. Възможността да разшири издирването на краля дракон, разследвайки собствените си другари, го изпълни с ужас, както и рискът при един подобен акт. Никога не бе отстъпвал пред заплахата, докато диреше истината.

— Марико сигурно е вършила ужасни неща, за които аз така и не разбрах — разрида се Юка отново. — Вероятно смъртта е наказанието, което си е заслужила.

— Може и да не е така — Сано се изправи. — Мисля, че дъщеря ти се е замесила с човек, който я е принуждавал да върши непристойни неща.

Макар и сведенията да предполагаха, че Марико е била съучастничка в похищението, според него тя бе и невинна жертва, която не си е давала сметка за злите кроежи на краля дракон и е била заробена от него. Тайнствеността около живота ѝ само загатваше как несъзнателно бе станала негово безропотно оръдие и как отделни нишки на престъплението в един момент се преплитаха. Освен това Сано смяташе, че Марико го бе отвела една стъпка по-близо до краля

дракон. Сега вече имаше и нови причини да бъде още по-настойчив в разследването, независимо от риска, който поемаше.

— Давам ти дума, че ще пратя убийците на Марико на съд и ще отмъстя за убийството ѝ — обеща Сано на Юка.

ГЛАВА 22

— Не можех да разкажа на Мидори или на господарката Кейшо всичко, което стори кралят дракон, защото не исках да ги плаша — прошепна Рейко на госпожа Янагисава. — Но ще обясня на вас... ако имате достатъчно смелост да понесете лошата вест.

— Да, имам — отвърна госпожа Янагисава с нетърпение, доволна, че Рейко щеше да ѝ се довери, което правеше твърде рядко.

Беше привечер и хладният въздух вече проникваше в помещението на затворничките. В златистата светлина на залеза, навяваща тъга, Рейко и госпожа Янагисава седяха заедно в един ъгъл и разговаряха приглушено, а Мидори и Кейшо спяха на дюшеците, сгъшени под завивките. Откъм стражите, охраняващи постройката, долитаха неясни шумове. В клоните на дърветата се носеше грачене на птици и диво пърхане на крила; цикадите и щурците бяха подхванали своята нощна погребална песен. Усилващият се бриз плискаше вълните в основата на кулата.

— Помолих краля дракон да ни пусне — прошепна Рейко, — но той отказа. Дори не пожела да ми каже къде се намираме. Когато го попитах защо ни държи затворени тук, той ми заяви, че търсел възмездие... от човек, когото не назова по някаква своя причина... не разбрах каква. Попитах го дали смята да ни убие, и той ми отвърна, че се надявал да не се стигне дотам.

— Какво е имал предвид? — попита госпожа Янагисава.

Рейко се засмя горчиво.

— Предполагам, че дали ще живеем, или ще умрем, зависи от прищявката му.

Госпожа Янагисава усети как надеждата ѝ за оцеляване се стопява, но възроденото им приятелство облекчаваше мъката ѝ. Тя стисна ръцете на Рейко в своите.

— Ако трябва да умрем, поне ще умрем заедно. Тя почувства как Рейко трепна, и се досети, че приятелката ѝ крие още някаква информация. — Има ли още нещо, което ви безпокои? — попита

госпожа Янагисава не само защото искаше да знае и какво се бе случило между Рейко и мъжа, който наричаше себе си краля дракон.

Откакто бе забелязала Рейко за първи път преди близо четири години, тя искаше да знае всичко за нея. Рейко възплащаваше онова, което госпожа Янагисава не притежаваше. Тя се отличаваха с хубост, която липсваше на госпожа Янагисава. Рейко имаше съпруг, който я обожаваше; госпожа Янагисава се измъчваше от несподелена любов към дворецовия управител, който рядко си даваше сметка, че тя съществува. Рейко имаше дете, което бе толкова съвършено, колкото, Кикуко бе увредена. Завистта бе превърнала интереса на госпожа Янагисава към Рейко в обсебване.

Тя бе поръчала на слугите си да научат от прислугата на Рейко всичко, което тя правеше. Щом Рейко излезеше, госпожа Янагисава я следваше от разстояние. Предишната зима бе уредила запознанството си с Рейко, което ѝ даваше повече възможности да получава нужната информация. Когато ходеше на гости у тях, се промъкваше тайно в различни помещения в къщата и тършуваше из нещата ѝ. Бе запомнила всяка изречена от Рейко дума. Обичаше я с пламенност, почти равна на любовта ѝ към съпруга и дъщеря ѝ.

Но някъде дълбоко в нея димеше вулкан от ревност, подклаждана от гнева, че Рейко може да притежава толкова много, а тя тъй малко. Осъзнаваше, че Рейко не цени тяхното приятелство като нея, и това я изпълваше с ненавист; в същото време хранеше смътна надежда, че ако двете се сближат достатъчно, част от щастието на Рейко като с магия ще се прелее в собствения ѝ живот.

— Кралят дракон се държа толкова странно — продължи Рейко, потръпвайки. Тя разказа как той я бе пронизвал с поглед, как бе обикалял около нея, как бе говорил със загадки. — Това, че не го разбирам, ме плаши толкова, колкото и фактът, че той и хората му избиха целия ни антураж. Доколкото изобщо мога да преценя, причината да ни отвлече по някакъв начин е свързана с жена, която преди време е заемала важно място в живота му. Изглежда, се е казвала Анемона и аз приличам на нея.

Докато разправяше как ѝ бе устроил угощение, как ѝ се бе разгневил и как ѝ бе рецитирал еротична поезия, Рейко дръпна ръцете си, които госпожа Янагисава стискаше в своите, и ги сплете трескаво. После сведе поглед и гърлото ѝ се скова.

— Накрая взе да ми прави неприлични намеци.

Тонът и изражението ѝ издаваха страха, отвращението и гнева на жена, заплашена от насилие над добродетелта, която обществото изискваше от нея. Госпожа Янагисава бе обзета от неистово възмущение към краля дракон. Но макар че ѝ се прииска да го убие, задето бе разстроил приятелката ѝ, някакви сили вътре в нея се разместиха, предизвиквайки особено чувство на неудовлетвореност, сякаш внезапно се бе завъртяла и бе видяла нещата от друг ъгъл.

Макар и затворена незнайно къде, Рейко продължаваше да бъде специална. Красотата ѝ я правеше различна от останалите жени. Тя бе привлякла краля дракон, който впоследствие заради нея бе проявил по-добро отношение към затворничките. Той не се интересуваше от госпожа Янагисава, не бе повикал нея, макар че в обществената йерархия тя стоеше по-високо от Рейко. Не че искаше това, но някаква извратена неприязън прониза гордостта ѝ. Никога ли нямаше да може да забрави, че мъжете желяеха Рейко, а нея не? Нима винаги обстоятелствата щяха да я принуждават да помни, че Рейко, а не тя, притежава качествата, способни да спечелят любовта на един съпруг?

Дори сега, въпреки смъртната заплаха, надвиснала над главите им, ревността ѝ към Рейко отново и пламна в гърдите ѝ изпепеляваща и бурна. Тя сведе в глава, притисна с ръце слепоочията си и почувства как о кръвта ѝ пулсира неистово под пръстите.

— Изобщо не съм очаквала нещо подобно — изрече тя глухо.

— И аз — каза Рейко, очевидно възприемайки коментара ѝ като реакция на разказа си, без да подозира в каква посока бяха поели мислите на госпожа Янагисава. — Кралят дракон замалко не ме насили — продължи тя. — Сега се отървах, но следващия път? Ако никой не ни се притече на помощ, тогава какво? Рейко закричи из помещението, кършейки ръце. — Ще ме обладае, докато хората му гледат. Ако се съпротивявам, ще ме убие... и ще накаже вас, Мидори и господарката Кейшо — в очите ѝ пламна гняв. — Ненавиждам да съм толкова безпомощна!

Госпожа Янагисава изпита жалост към Рейко, която уталожи емоциите ѝ. Тя стана, отиде зад нея и сложи ръка на рамото ѝ, опитвайки се да я успокои.

— Трябва да има нещо, което можем да сторим, за да избягаме.

Рейко се извърна рязко и впери гневен поглед в госпожа Янагисава.

— Какво например? — попита тя. Госпожа Янагисава замръзна безмълвна, без да може да предложи някакъв отговор, а Рейко продължи: — Да разбием вратата и да надвием стражите с голи ръце ли? — тя изобрази с жестове въображаемата сцена. — Или да прекосим езерото и да се върнем пеша до замъка Едо, преди войниците на краля дракон да са ни заловили?

Госпожа Янагисава се отдръпна, уязвена от сарказма на Рейко.

— Не знам какво да предложа — изрече тя тихо. — Ще ми се да можех — почувства се оскърбена, че приятелката ѝ, която обичаше толкова, се бе нахвърлила така върху нея; отприщена от обидата, вълната на ревността я заля отново. Въпреки това побърза да успокои Рейко, ужасена, че може да загуби приятелството ѝ. — Съжалявам, ако съм ви разстроила. Моля, простете ми.

— Аз трябва да ви се извиня — Рейко също бе обзета от угризения. Мидори се размърда, Кейшо измърмори нещо в съня си и Рейко сниши глас: — Не биваше да си изливам гнева върху вас.

Те си стиснаха ръцете. Госпожа Янагисава се опита да повярва, че Рейко искаше да я успокои, защото двете имаха нужда една от друга, но споменът за децата им и за случката при езерото в градината на Рейко един ден миналата зима разпали ревността ѝ. Нима Рейко бе забравила, че госпожа Янагисава притежава силата да ѝ навреди?

— Отчаянието не е извинение за грубостта — каза Рейко. — Никой няма интерес да се караме помежду си — тя въздъхна, разтърка чело, сякаш я болеше глава, и отново закрочи из помещението. — Но как бих могла да се защита от краля дракон? Той има мечове, а аз съм с голи ръце. Той има войници, а ние сме четири беззащитни жени. Цялата сила е на негова страна, а слабостта — на моя.

— Но вие сте толкова умна — възрази тихо госпожа Янагисава. Тя знаеше, че Рейко помага на Сано в работата му, което го привличаше към нея не по-малко от красотата и чара ѝ или от съвършеното дете, което му бе родила. — Със сигурност можете да надхитрите краля дракон.

Внезапно Рейко се закова на място и присви очи, разсъждавайки над нещо. Лъч гаснеща слънчева светлина, която струеше през разбития покрив, освети чертите ѝ. Тя махна на госпожа Янагисава да

я последва в онази част на помещението, която бе най-отдалечена от вратата.

— Кралят дракон наистина има едно слабо място — прошепна Рейко, за да не я чуят пазачите. — Копнежът по жена може да направи един мъж уязвим и небрежен. Може би ще успея да използвам чувствата му към мен като оръжие срещу самия него — оживена от надежда, тя продължи: — Може да успея да го измамя и да го накарам да ни освободи.

Госпожа Янагисава сплете ръце под брадичката си, вперила поглед в Рейко и преливаща от обожание към нея и вяра във възможностите ѝ.

— О, да! — възкликна тя, задъхана от вълнение. За първи път, откакто опитът за бягство се бе провалил, госпожа Янагисава си помисли, че може скоро да си бъдат у дома. Може би щеше отново да види дъщеря си и съпруга си. Рейко щеше да ги освободи от този кошмар.

— Но преди да го надхитря, трябва да спечеля доверието му — продължи Рейко и мислено си представи развитието на събитията. — А за да го постигна, трябва да се престоря, че го желая. Ще трябва да го прелъстя и да приспя бдителността му — въодушевлението я напусна. — Ще трябва да приема да ме люби и да го оставя да прави с мен каквото пожелае, докато успея да намеря начин да избягаме.

Явно бе обезпокоена от съзнанието, че цената, която трябваше да плати за успеха на плана си, щеше да бъде нейното целомъдрие. Госпожа Янагисава бе обзета от паника. Въпреки че бе против това Рейко да се излага на опасност, нейният план бе единствената им надежда за оцеляване.

— Вероятно ще успеете да го залъжете така, че да избягаме, преди да ви се наложи да... преди той да... — непривикнала да говори за секс, госпожа Янагисава можеше само да намекне за ужасното падение, което застрашаваше приятелката ѝ.

— Как бих могла да контролирам поведението на един безумец? — прошепна Рейко с недоверие. — Ами ако планът не проработи? Напразно ще съм се принесла в жертва — тя се извърна към стената със сковани рамене. — Не, мисля, че не съм способна да сторя това — глухият ѝ глас бе мъчителна молитва за пощада.

За първи път в живота си госпожа Янагисава изпита задоволство, че е грозна, защото не би могла да разпали желанието на краля дракон, а и за нищо на света не би се сменила с Рейко. Но въпреки това завиждаше на Рейко за красотата, която сега бе техният единствен път към свободата, както и към любовта и семейното щастие. Щеше ѝ се самата тя да притежаваше силата да подчини един мъж на волята си, така както според нея Рейко можеше да стори с краля дракон. Ако разполагаше с тази сила, можеше да накара съпруга си да я обича. Ревността ѝ все повече растеше и отравяше привързаността ѝ към Рейко. Сякаш прекрасните качества на Рейко нямаха край. Госпожа Янагисава ненавиждаше своята зависимост от нея, макар че разчиташе на приятелката си.

Рейко се обърна несигурно, с помръкнало от болка и тревога лице и с блеснали от сълзи очи.

— Но каква друга възможност имам, освен да се опитам да го изиграя? Той ще ме обладае, каквото и да става. Разбрах го от начина, по който ме гледаше, от начина, по който ме докосваше. Позорът ми е неизбежен.

Тя отпусна тяло примирена. После отново изпъна рамене, сякаш отхвърлила страха и отчаянието си.

— Може пък да се опитам да се възползвам от създаденото положение, вместо да се предавам без бой. Ще направя каквото е необходимо, и ще понеса каквото трябва, за да ви спася!

Рейко придоби смелия и решителен вид на воин, готов да се хвърли в битка. Изглежда последователно госпожа Янагисава, Мидори и Кейшо. — Ние всички ще ви бъдем искрено признателни — макар че казваше истината, госпожа Янагисава почувства пореден прилив на гняв и ревност. Рейко не бе само красива, тя бе тъй благородна, че бе готова да жертва себе си заради другите. Докато гледаше приятелката си, търпимостта ѝ към съвършенството ѝ изведнъж изчезна подобно на лед, сковал езеро, чиито води внезапно се бяха сгорещили до точката на кипене. Стисна ръце тъй силно, че ноктите ѝ се врязваха болезнено в плътта, оставяйки кървави полумесеци върху дланите ѝ.

Дори тук, в този окаян затвор, Рейко сияеше като ярък пламък, а госпожа Янагисава бе просто мрачна сянка. Тя не можеше да понесе контраста помежду им. Сега мъката ѝ я тласна в противоположния полюс на любовта ѝ към Рейко. Изгаряйки от омраза, тя закопня да

види Рейко унижена, съвършенството ѝ — потъпкано, съпругът и детето ѝ, цялата благодат, която я обкръжаваше — отнети завинаги. Госпожа Янагисава знаеше, че желанието ѝ да разруши онова, което не можеше да притежава, беше безсмислено; съсипването на изпълнения с щастие живот на Рейко нямаше да облекчи собствената ѝ съдба. Тя вече го бе пробвала веднъж и бе осъзнала грешката си. Но въпреки това дълбоко в сърцето си продължаваше да смята, че сполуката във вселената е ограничена и че Рейко бе получила повече от самата нея. Вкопчи се в идеята, че като предприеме действия срещу Рейко, би могла да промени равновесието на космичните сили в своя полза и да спечели щастието, което ѝ принадлежеше по право.

Но как би могла да се опълчи срещу Рейко, когато те трябваше да останат единни срещу общия си враг? Как би могла да откликне на поривите си, без да изложеше на риск собствения си шанс за освобождение?

— Никога не съм вършила нещо подобно — лицето на Рейко бе изопнато от тревога. — Как да действам сега?

— Когато часът настъпи, ще знаете какво да сторите — отвърна госпожа Янагисава на глас, а наум довърши: Аз също!

ГЛАВА 23

Преди да поеме към странноприемницата, където бяха видели Марико, Сано се бе прибрал у дома и бе сформирал отряд от двайсет детективи, тъй като имаше предчувствие за онова, което щеше да открие там, и очакваше, че ще се нуждае от военна сила. Сега, след като над града се бе спуснала поредната знойна нощ, той и хората му пристигнаха в област Гинза, която носеше името на монетния двор, основан преди повече от осемдесет години от първия шогун на клана Токугава.

Гинза представляваше еднообразен блатист район, разположен южно от замъка Едо. На север от него се простираха огромните имения на даймио; на юг върху земята, отстъпена от залива Едо, странични клонове на клана Токугава поддържаха кейове и складове за ориза, отглеждан в провинциите им. На запад междуградският път Токайдо пресичаше покрайнините на Едо, а на изток се намираше местност, прорязана от канали, които се използваша за пренасяне на дървен материал. Сано яздеше с отряда си по главната улица на Гинза, покрай укрепените постройки на монетния двор и имението на местния представител на режима, през квартал с разпръснати магазинчета, къщи и противопожарни кули. Прозорците и портите към страничните улички бяха осветени, от балконите и отворените врати долитаха гласове, но улиците бяха пуссти.

При осмата пресечка Сано и детективите спряха пред портата, оставиха един от тях да пази конете и продължиха пеша по улицата, която бе обгърната в мрак, разкъсван единствено от безцветната яйцевидна луна, увиснала ниско над далечните хълмове. Движеха се безшумно в колона по един покрай затворените за през нощта складове към южния край на Гинза. Тук търговският квартал отстъпваше място на селски къщи наред гориста местност. Пътят свършваше при висока дъсчена ограда, зад която се виждаха дървета и постройки със сламени покриви. Върху табелата на входа се мъдреше груба рисунка на шаран, а до нея бяха изписани йероглифите за „странноприемница“.

През оградата се процеждаше слаба светлина, но когато Сано и хората му се събраха безшумно отвън, не чуха нищо, освен цвърчене на насекоми и далечен лай на кучета. Сано и детектив Иноуе надникнаха през процепите на портата. Вътре се виждаше градина, от която започваше къса, покрита с чакъл пътека, водеща към странноприемницата. Над входа ѝ висеше окачен на стрехата запален фенер. На верандата стояха двама самураи — неподвижни и бдителни, които пазеха странноприемницата от нежелани посетители. Присъствието им подсказа на Сано, че мястото наистина представляваше онова, което бе предположил, след като бе изслушал странната история на Мариико. Щом се отдръпнаха от оградата, сърцето му заби учестено от обзелото го вълнение. Сано посочи детектив Иноуе заедно с още четирима от хората си и им нареди:

— Прехвърлете се тихо през оградата, обезвредете пазачите отпред и всички останали, които видите. Щом сте готови, отворете безшумно портата и ни пуснете вътре.

Детективите тръгнаха да изпълнят заповедта. Докато чакаха на тъмната улица, Сано имаше чувството, че са минали часове, но скоро портата се отвори. Иноуе му направи знак и той бързо се вмъкна в двора, последван от детективите си.

— Открихме осем пазачи — прошепна Иноуе, докато другите минаваха през вратата. — Сега всички са в безсъзнание. Иначе мястото изглежда пусто.

Сано и хората му извадиха мечовете си и поеха предпазливо нагоре по пътеката към постройките, скупчени между дърветата и свързани със закрити проходи. Прозорците бяха с капаци, от вътрешността нищо не подсказваше присъствие, но от земята се долавяше странно ритмично туптене.

— Чувате ли това? — прошепна Сано.

Хората му кимнаха с мрачни лица, защото бяха разпознали звука от една своя предходна подобна и мисия. Те обходиха двора, опитвайки се да определят местонахождението на източника. Сано посочи към малък склад с керемиден покрив и дебели гипсови стени. Иноуе напъна обкованата с желязо врата. Тя се отвори и звукът тутакси се усили. Сано различи гласове, които припяваха монотонно, както и биене на барабани. В мрака на нощта се носеха приглушени викове и стенания, а във въздуха се долавяше познат остър мирис на тамян.

Сано надзърна в склада. В средата на голия дървен под се виждаше стълба, която се губеше в квадратен отвор, откъдето се издигаше дим, мъждукаше светлина и се чуваше същият неясен шум.

— Слизаме долу — обяви Сано.

Осмина от хората му побързаха към дупката, за да проучат пътя. Първи по стълбата пое Сано, следван от хората си. Озоваха се във влажна шахта с миризма на пръст и предпазливо заслизаха надолу. Скоро припяването, звуците на барабани и виковете ги обгърнаха. На дъното всички се скупчиха в изба, осветена от оскъдната светлина, която се процеждаше през завесата, закриваща някаква врата. Шумът, който сега бе станал оглушителен, идваше от нея. Сано бързо се приближи до вратата и повдигна завесата. В издълбано в земята, подобно на пещера помещение танцуваха жени, облечени в червени кимона, и се въртяха трескаво, размахвайки броеници от черни мъниста. Наоколо биеха барабани и подскачаха мъже с бръснати глави и сиви монашески раса. На пода се гърчеха и прегръщаха в дива сексуална оргия множество чисто голи поклонници. Стенания на екстаз и болка се носеха от двойки и групи от различни възрасти и в различни пози. Покрай противоположната стена стотици свещи горяха сред стотици димящи кадилници на един олтар под фреска, която изобразяваше огромно черно цвете. Пещерата бе таен храм на „Черния лотос“. Оргията бе един от ритуалите на сектата.

— Слава на „Черния лотос“! — припяваха танцуващите и биещите барабаните.

Изпълнен с отвращение от тази скверна сцена, Сано пристъпи в пещерата, придружен от хората си. Поставените извън закона членове бяха тъй отдадени на ритуалните си действия и на сексуалната истерия, че изобщо не забелязаха появата им. Сред тях крачеше свещеникът им — висок мъж с блестящ брокатен епитрахил върху шафрановата си роба. В ръката си държеше горяща факла, очите му бяха затворени, но босите му нозе се движеха пъргаво сред оргията. Дръзките му изсечени черти бяха застинали в изражение на неестествено спокойствие. Устните му се движеха в беззвучни слова; върху паството му се сипеха пепел и искри от факлата му.

Сано пое дълбоко дъх и изкрещя:

— Спрете!

Танцъорите залитнаха и замръзнаха намясто. Барабанните удари секнаха, а монасите застинаха неподвижно. Множеството на пода престана да се гърчи и извива. Виковете и стенанията заглъхнаха. Свещеникът спря наред крачка и отвори очи. Всички се втренчиха ужасени в Сано, хората му и вдигнатите им мечове. Пещерата усили звука от рязко поемане на дъх.

— Този храм е заклеен — каза Сано. — Всички сте арестувани за изповядването на забранена от закона религия.

Голите участници в оргията скочиха на крака и се втурнаха към вратата, без да обръщат внимание на оръжията на детективите — те знаеха, че наказанието за престъплението им е екзекуция, и предпочитаха риска от нараняване пред невъзможността да избягат. Разнесоха се мъжки дрезгави викове и женски писъци. Към Сано се устреми разгорещена потна плът. Детективите се опитаха да задържат поклонниците, и които ритаха и се съпротивяваха отчаяно. Сано се озърна за свещеника. Отвъд неистовата суматоха зърна брокатения епитрахил, който изчезна през една врата. Прокарвайки си с мъка път между блъскащите се тела, се втурна натам и го застигна, когато той точно се катереше по една стълба. Сано го сграбчи за глезена и го дръпна. Свещеникът се строполи върху него и двамата паднаха заедно.

— „Черният лотос“ ще тържествува над неверниците! — изкрещя свещеникът, стоварвайки се върху Сано. — Който ни напада, ще умре! Върху лицето на Сано се посипаха удари, които той се опитваше да отбие. Успя да се извърти и да притисне свещеника под тялото си. Тежестта на защитеното му с броня тяло обезсили противника му. Сано затисна ръцете му над главата. На светлината от храма, където шумният хаос продължаваше да вилнее, той видя лицето на своя пленник.

В него се бяха втренчили яростно очи със зеници, тъй големи, че сякаш около тях изобщо нямаше цвят. „Бяха тъй черни, сякаш не можех да надзърна в тях“, припомни си Сано думите на Юка. Това бе мъжът, завлякъл дъщеря й Марико в пагубния мрак на сектата „Черният лотос“.

Беше ли той и кралят дракон?

— Кой си ти? — изкрещя Сано в лицето на свещеника. — Кажими как се казваш!

Свещеникът разтегли устни в зловеща усмивка, разкривайки изпочупени нацърбени зъби:

— Аз съм Проникновена мъдрост, властелинът на космичните сили, които ще унищожат и вас, и всичките ви неверници!

Слисан, Сано застина безмълвен. Бе намерил свещеника на „Черния лотос“ и тайния храм, който бе дирил в началото на разследването.

* * *

Войниците на Сано бяха усмирили поклонниците на „Черния лотос“. Двама монаси бяха извършили самоубийство, за да избегнат пленничество. Четирима бяха издъхнали, стъпкани от тълпата, докато се опитваха да избягат. Сано бе пратил повечето от хората си да отведат останалите членове на „Черния лотос“ в затвора на Едо и да уведомят длъжностните лица в Гинза за успешната акция. Сега той и двама негови детективи стояха в една стая в странноприемницата, където бяха довели Проникновена мъдрост за разпит.

Свещеникът бе коленичил под висящ от тавана фенер. Косите му бяха разрошени, лицето му бе мръсно, набраздено от струйки пот, епитрахилът му бе загубил блясъка си, но изправената му поза излъчваше наглост. Неестественото спокойствие скриваше чувствата му. Бездънните му черни очи наблюдаваха Сано, който крачеше около него, докато единият от детективите бе застанал при вратата, а другият се бе облегал на обезопасения с пречки прозорец. В двора отвън пламтяха факли, движеха се хора — местните длъжностни лица бяха дошли да огледат нелегалния храм, който бе действал под носа им.

— Ти ли отвлече майката на шогунa? — попита Сано. Детективът полагаше усилия да бъде сдържан, макар че поведението на свещеника разпалваше омразата му към „Черния лотос“. Заловените членове на сектата се наслаждаваха да предизвикват властите към физическо насилие, което би им позволило да изпитат вярата си и да изтъкнат духовното си превъзходство. Сано беше наясно, че влезеше ли в разпра с Проникновена мъдрост, можеше да убие свещеника — съучастник в заробването, измъчването и убийството на безброй

невинни. Убиеше ли Проникновена мъдрост, можеше и никога да не се сдобие с информацията, която щеше да му помогне да спаси Рейко.

Изражението на невъзмутимо спокойствие, което бе застинало върху лицето на Проникновена мъдрост, отстъпи място на презрителна гримаса.

— Ако аз бях отвлякъл господарката Кейшо, никога нямаше да ти кажа! — той имаше странен, дълбок и звучен глас, сякаш гърлото му бе от желязо, а не от плът. — Духът ми е могъщ. Никога няма да изтръгнеш признания от мен.

Сано овладя нетърпението си. Той бе разпознал в Проникновена мъдрост един от истинските фанатични привърженици на „Черния лотос“ — брониран със смелостта на вярата си и неподвластен на принуда.

— Тогава да речем, че просто разговаряме за последователите ти — каза Сано.

— Няма да разкрия самоличността на верните привърженици на „Черния лотос“, които са още на свобода — Проникновена мъдрост седеше неподвижен, а Сано продължаваше да го обикаля. — Изтезавайте ме, убийте ме, но никога няма да предам хората си и да ги пратя на смърт!

— Аз пък нямам никакъв интерес да те превръщам в мъченик — възрази Сано. — И единственият твой последовател, който ме интересува, е вече мъртъв. Тя умря в масовата сеч, на която бе подложен антуражът на господарката Кейшо. Казваше се Марико.

— Не познавам никаква Марико — отвърна свещеникът.

Невъзмутимият му тон и маниер щяха да подведат Сано, ако не бе сигурен, че Проникновена мъдрост лъже.

— Присъединила се е към „Черния лотос“ преди две години. Виждали са я с теб.

Когато майката му бе разказала за променената Марико и за тайнствените ѝ отсъствия, Сано бе разпознал в поведението ѝ чертите, които придобиваха примамените в сектата младежи.

— Много хора идват при мен — отвърна Проникновена мъдрост. — Толкова много, че не ми е възможно да познавам всички.

— Тя е била в храма на „Черния лотос“ по време на бедствието — каза Сано. Това обясняваше защо онази нощ Марико се бе върнала у дома обезумяла от страх, ранена и цялата в кръв. — Била е сред

малкото оцелели, успели да избягат. И ти е била любовница. Ти си бил бащата на детето ѝ.

— Нашите ритуали изискват от мен да имам толкова много жени, че не мога да помня всяка от тях — заяви Проникновена мъдрост с покровителствена усмивка. — Сексуалната енергия подпомага духовното просветление.

„Находчиво извинение за оргиите им“, помисли си Сано с отвращение.

— Марико била ли е тук преди седмица? — попита той.

— И да е идвала, не си спомням — отвърна Проникновена мъдрост самодоволно.

Обзет от гняв, Сано приклепна пред свещеника. Втренчи се в тези дълбоки очи, водещи към бездната на лудостта.

— Или ми кажи истината за Марико, или...

— Или ще ме убиеш? — изсмя се презрително Проникновена мъдрост. — Ще ме екзекутират, каквото и да сторя. Тъй че избирам да не говоря. С каквото и да ме заплашваш, няма нещо, което да ми попречи да отнеса тайните си в гроба.

Сано каза:

— Ще те държа в затвора, докато пусна слух, че си издал водачите и си казал на бакуфу къде да ги открият. И те ще пратят убийци за теб. Ще те заклеят като предател и никога няма да постигнеш духовно просветление!

Присмехът в очите на Проникновена мъдрост се разгоря в тревога.

— Не! — изрева той.

— Напротив — възрази Сано, доволен от реакцията на свещеника. От предишен опит знаеше, че най-лошото, което някой можеше да стори на член от „Черния лотос“, бе да насочи към него гнева на сектата. „Черният лотос“ можеше да проникне навсякъде и да въздаде смърт по най-различни мъчителни начини, в сравнение с които изтезанията в затвора на Едо бяха просто жалки. А фанатични привърженици вярваха, че сектата има властта да ги лиши от блаженството на просветлението и да ги обрече да горят вечно в ада. Проникновена мъдрост се спусна към вратата.

Детективите го хванаха и го принудиха да коленичи. Сано се надвеси над него.

— Марико беше ли тук преди седмица? — повтори той.

Стиснал юмруци, свещеникът изсъска срещу него, сякаш всеки момент щеше да експлодира от омраза. После дъхът му като че ли секна; лицето му се сгърчи, а раменете му увиснаха. Поражението го бе пречупило.

— Да — измърмори той.

— Защо?

— Да донесе сведения за майката на шогуна. Каза, че на другия ден господарката Кейшо тръгвала на път.

Доказателството изпълни Сано с въодушевление — теорията му се бе оказала правилна.

— Значи онази нощ Марико е получила разрешение да напусне замъка Едо, за да се види с теб? Тя шпионираше ли за теб?

А и Проникновена мъдрост изглеждаше възможен заподозрян за извършител на похищението. Водач в секта, преследван от полицейския началник Хошина, свещеникът се гордееше с множество последователи, готови да убият за отмъщение. Бе напълно възможно странната поема за краля дракон да е плод на неговото безумие.

Но Проникновена мъдрост поклати глава.

— Не, не беше моя шпионка.

— Тогава защо е докладвала на теб? — попита Сано, а въодушевлението му премина в объркване.

— Вестите, които донесе Марико, бяха за друг.

— За кого? — попита Сано още по-озадачен.

— За един мъж. Поклонник от храма — отвърна Проникновена мъдрост. — Марико пристигна тук, за да се види с него. Но той не дойде и тя остави съобщение, в случай че се появи, а после тръгна да го търси.

Изглежда, за огромно разочарование на Сано Проникновена мъдрост не беше нито кралят дракон, нито последният етап от диренето на Рейко.

— И кой е този човек? — попита Сано.

— Не знам — отвърна свещеникът навъсено.

Сано го сграбчи за епитрахила.

— Говори или веднага пускам слух, че си предал „Черния лотос“.

Проникновена мъдрост се сви ужасен, но въпреки това изкрещя:

— Казвам истината! Не знам името му.

Сано блъсна свещеника на пода, скръсти ръце и зачака. Обзет от желание да успокои Сано, свещеникът поясни:

— Стана член на „Черния лотос“ преди около три години. Един ден миналата зима каза, че се нуждаел от тихо покорно момиче, което да работи за него. И аз му представих Марико. Той ѝ осигури мястото на прислужничка при майката на шогунa. Тя трябваше да следи кога господарката Кейшо напуска замъка, къде отива и по кой път тръгва. Марико или казваше на мен, или оставяше съобщение, което аз му предавах, когато идваше в храма.

Сано реши, че най-вероятно непознатият бе кралят дракон. Вероятно бе търсил подходяща възможност да отвлече господарката Кейшо. Но Сано се запита как ли бе успял да уреди Марико като прислужничка в замъка Едо. А и разказът на Проникновена мъдрост му се стори неправдоподобен.

— Откога ти, висш свещеник в „Черния лотос“, правиш услуги на последователи, чиято самоличност дори не ти е известна? — попита Сано.

— Откакто този човек стана покровител на „Черния лотос“ — отвърна Проникновена мъдрост. — Той направи големи дарения. Плати ми за Марико и за това, че съм приемал съобщенията ѝ. Вършил съм за него и други работи.

„Парите купуват услугите дори и на свещениците от «Черния лотос», които обикновено тиранизират и своите последователи“, отбеляза мислено Сано. А тези суми помагаша на сектата да оцелее в един твърде враждебен климат. Сано заключи, че Марико се бе срещнала с непознатия онази вечер и че той ѝ бе платил в златни монети, които тя бе скрила в стаята си, докато ги даде на свещеника си.

— По-късно същата вечер, в която Марико донесе съобщението си — продължи Проникновена мъдрост, — мъжът дойде тук. Искаше добри бойци. Аз го попитах защо, но той само отброи няколко жълтици в ръката ми. Събрах осемдесет и пет ронин и няколко селяни бандити и ги пратих в Шинагава да се срещнат с него на другия ден.

Сано потръпна от вълнение, осмисляйки чутото. Шинагава бе пропускателният пункт най-близо до Едо. Мъжът, за когото Сано вече бе убеден, че е кралят дракон, бе наел армия, за да преследва шествието на господарката Кейшо, да убие антуража ѝ и да отвлече жените. Първоначалното му предчувствие се бе оказало наполовина

вярно — сектата „Черният лотос“ бе замесена в престъпленията, макар и не пряко отговорна за тях. Търговецът Нарая отчасти бе казал истината, когато бе обвинил за похищението „Черния лотос“. Но в следващия миг въодушевлението му премина в ужас.

Самураите, които принадлежаха към сектата, бяха бич на злото, готови да убиват и при най-малката провокация. Сега някогашните страхове на Сано се превръщаха в реалност. Рейко бе в ръцете на сектата „Черният лотос“. Макар че ролята ѝ в унищожаването на върховния свещеник Анраку бе потулена, може би отнякъде бе изтекла информация. Ако похитителите знаеха какво бе сторила, Рейко бе обречена независимо по какъв начин кралят дракон свързваше планове си с нея.

— Как е възможно да не знаеш кой е този човек? — възкликна Сано, тъй като ужасът бе усилил ненавистта му към Проникновена мъдрост. — Смятах, че вие, свещениците на „Черния лотос“, знаете и виждате всичко. Какво става? Да не би шпионите ти да са те подвели?

Паднал духом, Проникновена мъдрост изви устни:

— Всеки път, когато си тръгваше от храма, аз ги пращах да го проследят. И всеки път те го изпускаха. Много го биваше да им се измъква.

— Опиши ми как изглежда — нареди Сано, изгарящ от нетърпение да се добере до краля дракон, който му се струваше едва ли не на една ръка разстояние и в същото време му се изплъзваше.

Свещеникът изгледа Сано по-внимателно, за да го използва за сравнение.

— По-млад и по-тежък от теб. Очите му са по-кръгли и устните му са присвити.

Това описание пасваше на хиляди. Надеждата на Сано угасна.

— Самурай ли е, или няма благородническа титла?

— Не знам, винаги носи качулка под шапката си — качулката не позволяваше да се види дали кралят дракон имаше бръснато теме и събрани на кок коси подобно на елита на войните. — Но не съм го виждал с мечове.

Значи можеше да е селянин, занаятчия или търговец... или самурай, който прикрива класата си.

— Имаше ли нещо особено в гласа му или в поведението му?

— Гласът му е по-дълбок и по-тих от твоя. Движеше се така, сякаш... — свещеникът се затрудняваше да намери точните думи. — Все едно се страхуваше, но искаше всички да го смятат за смел.

Тази подробност можеше да се окаже полезна, стига Сано да успееше да го открие.

— Нещо в действията му или в думите му да ти е подсказало някаква информация за него?

Проникновена мъдрост се замисли и мракът на очите му се сгъсти от спомена.

— Плати ми да извърша един ритуал за него. Искаше да осъществя контакт с човек, който не е между живите.

Някои от свещениците на „Черния лотос“ твърдяха, че могат да разговарят с мъртвите и да получават послания от тях, и Сано го знаеше.

— И кой е този човек? — сетивата му се изостриха от предчувствието, че му предстои да се сдобие с някаква следа.

— Една жена. Каза, че името ѝ било Анемона.

— И какво стана?

— Ритуалът бе проведен тук, в храма — отвърна Проникновена мъдрост. — Аз изпаднах в транс и усетих как някаква врата в съзнанието ми се отваря към царството на духовете. Тогава извиках: „Приветствам те, дух на Анемона! Моля те, ела при мен и говори“.

Преди време Сано бе нападнал и друг храм по време на подобен ритуал и сега си представи как Проникновена мъдрост седи на подиума със затворени очи, вгълбен в себе си, а около него монаси и монахини припяват молитви. Представи си трепкащите пламъчета на свещите, тежкия мирис на тамян и мистичната атмосфера, която караше тълпите от нетърпеливи зрители да вярват на измамата на свещеника.

— Чрез устата ми заговори женски глас — продължи Проникновена мъдрост. — И каза: „Тук съм. Защо ме викаш?“ Мъжът се развълнува силно и извика: „Анемона, аз съм. Позна ли ме?“

Сано си представи фигура на мъж с качулка, коленичил в смирена молитва пред Проникновена мъдрост, в когото се е превъплътила покойницата.

— И духът отговори: „Да, скъпи“. Тогава мъжът се разплака. И каза: „Анемона, ще отмъстя за смъртта ти! Духът ти може да почива в

мир, след като онзи, който е виновен за убийството ти, понесе наказанието си“. А тя прошепна: „Отмъсти за смъртта ми. Накажи го!“ След което вратата към света на духовете се затвори. Аз излязох от транс, а мъжът скочи на крака и извика: „Не! Анемона, върни се!“

„Макар че е шарлатанин, свещеникът знае как да поднася на хората онова, което искат да чуят“, помисли си Сано. И като повтаряше думите на мъжа, вместо да измисля разговор, в същото време съкращавайки ритуала, Проникновена мъдрост успя да поднесе информацията за духа така, че да не прозвучи като измама. И все пак Сано се слиса повече от важноста на казаното от непознатия, отколкото от умението на Проникновена мъдрост. Той застина неподвижен, мислено отбелязвайки възможната следа в историята на свещеника, и бързо потърси някакви стратегии, за да я свърже с краля дракон. Отвън фенерите в двора пръскаха светлина, ярка като ден, а работниците мъкнеха чували с пръст за подземния храм. Проникновена мъдрост изгледа Сано с презрение, което не успя да прикрие страха му.

— Казах ти всичко, което знам. Достатъчно ли е, за да не меzakлеймиш като предател?

— Засега да — отвърна Сано, макар че следата бе твърде неясна.

— Какво ще правиш с мен?

— Ще те оставя жив известно време, в случай че си спомниш още нещо за този мъж — Сано се обърна към детективите си: — Отведете го в затвора на Едо. Окада сан, охранявайте го строго, да не би да му се случи нещо. Уатанаба сан, кажете на съдията Уеда, че го моля да забави процеса на Проникновена мъдрост, тъй като е важен свидетел в разследването на похищението. Аз се връщам в замъка. Закъснявам за срещата си с дворцовия управител Янагисава.

* * *

— Убеден съм, че убийството, за което се говори в писмото, е убийството на Анемона и че то представлява основният мотив за похищението — каза Сано.

— И предлагаш да продължим разследването, изхождайки от теорията ти, че загадъчният последовател на „Черния лотос“ е кралят

дракон? — попита дворецовият управител.

— Да.

Докато Сано стигна яздейки от Гинза до крепостта Едо, бе минало полунощ. Сега двамата с Янагисава се намираха в имението на дворецовия управител и разговаряха в кабинета му, по чиито стени бяха окачени карти на Япония. Сано току-що бе свършил разказа си за Марико, жълтиците, посещението при майка ѝ и нахлуването в тайния храм на сектата. През отворения прозорец долиташе монотонно цвърчене на цикади, а горящите факли в ръцете на стражите, които охраняваха района, представляваха светли димящи петна в нощния мрак. Сано си помисли, че критичните ситуации подтикват към странни съюзи. Сега двамата с Янагисава бяха влезли в съдружие, което той никога не бе смятал за възможно.

— Ако не ме лъже паметта, в твоя списък със смъртните случаи, свързани по някакъв начин с полицейския началник Хошина, нямаше име Анемона — каза Янагисава.

Външният му вид бе елегантен и безупречен както винаги, но очите му бяха зачервени и хлътнали, очертани от тъмни кръгове. Дългите му пръсти барабанияха по бюрото в напрегнат ритъм. Сано заключи, че вероятно нещо още по-лошо от проблема с Хошина го бе сполетяло, след като се бяха видели същата сутрин. Но Янагисава не бе пожелал да говори за това, а вежливостта не позволяваше на Сано да пита.

— Прав сте. Анемона не беше в списъка — потвърди той.

— След като Хошина не е убил тази жена, както той сам твърди — продължи Янагисава, — защо похитителят ще хвърля вината за убийството върху него или ще иска екзекуцията му като възмездие?

— И аз се питам същото — в следващия миг Сано бе връхлетян от друга мисъл. — Не е изключено кралят дракон да обвинява Хошина за смърт, която всъщност не е станала по негова вина. Може би той е отвялкъл господарката Кейшо, за да наложи екзекуцията на погрешния човек.

Сано с огорчение си даде сметка, че заради собствената си неприязън към Хошина бе приел вината и му като съответстваща на обвинението.

— В такъв случай списъкът става безполезен — отбеляза Янагисава — и ние търсим заподозрени не там, където трябва.

Мисълта за един цял пропилян ден и за жените, които продължаваха да бъдат в неизвестност, нагнети още повече и бездруго душната и тежка атмосфера.

— Но поне имаме нов и обещаващ заподозрян — отбеляза Сано. Янагисава се изсмя безрадостно.

— Заподозрян без име и с неизвестно местонахождение. Откъде знаеш, че свещеникът от „Черния лотос“ не го е измислил просто за да отърве собствената си кожа? Не можем да си позволим да пилеем повече време по безплодни дирения.

— Какъв друг избор имаме, освен да разследваме този човек? — попита Сано, макар че споделяше опасенията на Янагисава. — Изчерпах всичките си идеи. Хората ми издирваха човека, пуснал писмото за откуп, но безуспешно. Днес разговарях с търговеца Нарая и не мисля, че той е похитителят на жените — Сано описа разговора си с Нарая. — С ваше позволение бих искал да ви попитам дали сте разговаряли с членове от клана Кий? Възможно ли е някой от тях да е по-вероятен извършител на престъплението от Нарая?

Янагисава дръпна от лулата си и издиша дима, който замъгли чертите на лицето му.

— Не знам.

Резкият му тон не позволи на Сано да попита за подробности.

— В такъв случай какво предлагате да сторим?

— Войниците ми могат да тръгнат да издирват господарката Кейшо, както предложих в самото начало. Това би била по-добра стратегия от търсенето на човек, който може изобщо да не съществува — зачервените очи на Янагисава помръкнаха и в тях се мярна особена суровост. — Прекарах вечерта с шогуната, слушах го как беснее заради майка си. Заплашва да ексукутира Хошина, да прати армия да я издирва, а нас двамата да прокуди в изгнание, задето тънем в неведение. Може да не успеем да го възпрем за седмицата, която ни отпусна.

— Длъжни сме — каза Сано, който категорично бе против плана на Янагисава. Поради растящото отчаяние дворцовият управител щеше да става все по-безскрупулен в желанието си да спаси господарката Кейшо и все по-нехаен по отношение на Рейко и Мидори. — Да се преследват похитителите в този момент, е твърде опасно за заложенниците. Поне изчакайте, докато разберем кой е кралят дракон.

Може би, когато научим нещо за него, ще намерим начин да го убедим да върне жените без битка, която може да им коства живота.

И макар че нямаше новини от Хирата, Сано все още се надяваше приятелят му да открие заложничките, тъй че, когато настъпеше време за спасителна акция, да може да планира провеждането ѝ.

Дворцовият управител седеше безмълвен, разтривайки брадичка с палец и показалец, докато обмисляше аргументите на Сано. Погледът му бе станал суров от появилото се в него упорство.

— Ако хората ви провалят спасителната мисия, защото не знаят къде да отидат или с кого си имат работа, и господарката Кейшо умре, вие ще изпаднете в още по-голяма беда от сега — напомни му Сано.

Измина миг на мълчание, в който двамата бяха вперили погледи един в друг. Отвън воплите на пикалите станаха пронизителни. После Янагисава пусна брадичката си.

— Добре — каза той, — печелиш, поне засега — Сано едва бе успял да си отдъхне, когато Янагисава продължи: — Имаш време до пладне да търсиш своя тайнствен заподозрян. След това разследването поемам аз и войниците ми тръгват — дворецовият управител сви очи предизвикателно. — Откъде възнамеряваш да започнеш диренето си?

Краткото време, което му се отпускаше, го обезкуражи. Сано отхвърли идеята да разпита Хошина за убийството на Анемона, защото Хошина щеше да го е споменал досега, ако имаше нещо общо с него. После усети вдъхновение. Погледна през прозореца. Мракът навън вече не бе тъй гъст, но до зазоряването оставаха още няколко часа.

— Малко е рано за разговор с агент на мецуке — каза той, — но ми се струва, че настоящите обстоятелства са достатъчно основание да бъде измъкнат от леглото.

ГЛАВА 24

Силно стенание наруши тишината в помещението, където бяха затворени жените. Изтръгната от неспокойния ѝ сън, Рейко замига в дрезгавината на бледата луна. В отсрещния край на стаята видя Мидори, която седеше на футона си, обгърнала с ръце корема си. Тя изстена отново, а болката бе сгърчила лицето ѝ в гримаса. Рейко отметна завивката си. Треперейки от нощния хлад, бързо отиде при Мидори, коленичи до нея и попита:

— Мидори сан, какво става?

— Събудих се от силна контракция. Сега премина — гримасата ѝ се смени със засрамено изражение. Намокрих леглото.

Рейко погледна надолу и видя върху футона кърваво петно, а до него на пода цяла локва. Усети топлината на течността, която попи в полите на кимоното ѝ и овлажни коленете ѝ.

— О, не! — възкликна тя, осъзнала с ужас, че събитието, което се надяваха да се забави, докато се приберяха у дома, се случваше вече.

Госпожа Янагисава седна в леглото, сграбчи завивката си и я притисна до брадичката си, след което се озърна и запремига в сънено недоумение. Господарката Кейшо се извъртя тежко към Мидори и попита с дрезгав, пълен с раздразнение глас:

— Какво става там?

— Водите на Мидори изтекоха — отвърна Рейко. — Тя ражда!

* * *

Улиците на административния квартал Хибия бяха пусти, ако не се смятаха пазачите, дремещи в стражниците пред оградените с високи зидове имения. Мракът, който обгръщаше всичко наоколо, бе разкъсван единствено от горящите над портите фенери. Сано слезе от коня си пред къщата на Тода Икю.

Каменната ограда, отделяща имението от околните, бе по-висока от оградите на съседите, които едва ли знаеха, че Тода бе шпионин на мецуке, службата, която охраняваше властта на шогуната в цяла Япония. Сано знаеше, че Тода се стараеше да живее, без да привлича вниманието върху себе си, което му предоставяше и повече възможности да шпионира колегите си от бакуфу.

— Кажи на господаря си, че сосакан сама на шогуната иска да го види незабавно — нареди Сано на пазача.

Титлата му, както и властният му маниер доведоха до незабавен резултат, макар че бе пристигнал преди разсъмване. Един от поддържащите домакинството васали го въведе в приемната, украсена с непретенциозни фрески с изображения на пейзажи, които не изразяваха, а по-скоро скриваха характера на своя собственик. Скоро в стаята влезе мъж в сива роба, с боси нозе и подпухнали от сън очи.

— Добра нощ, сосакан сама — поздрави той. — Или може би е по-добре да кажа добро утро?

— Добро утро, Тода сан — двамата си размениха поклони, след което Сано скришом огледа домакинята си, за да се увери, че това наистина бе Тода.

Шпионинът бе тъй безличен, че Сано всеки път се затрудняваше да го разпознае. Външният му вид можеше да бъде оприличен на всеки друг, което бе преимущество в една професия, където успехът зависеше от умението да останеш незабелязан. Но гласът и маниерите му, в които се долавяше отегчение към света, съвпаднаха с беглия спомен, който Сано имаше за Тода.

— Съмнявам се, че това е посещение на вежливост — каза Тода. — На какво дължа честта, която ми оказвате с присъствието си?

— Трябва да ви помоля за една услуга — отвърна Сано.

Тода сгърчи лице в гримаса:

— Защо ли не съм изненадан?

Сано бе търсил Тода за информация в свои предишни разследвания, защото той имаше достъп до факти за много граждани, събирани от куп шпиони и информатори из цялата страна.

— Какво желаете този път? — попита Тода със зле прикрито раздражение. Той не обичаше да предоставя информация — мецуке ревниво пазеха знанието, основата на тяхната изключителна власт.

— Нуждая се от помощта ви за определяне самоличността на един човек, който според мен е похитителят на господарката Кейшо — отвърна Сано.

В очите на Тода прочете, че той осъзнаваше факта, че бе по-добре за него да не отказва съдействие. Ако господарката Кейшо не бъдеше спасена, а похитителите — изправени пред съда, шогунът по всяка вероятност щеше да накаже всички в бакуфу, в това числа шпионите на мецуке, който носеха отговорността за разкриване и неутрализиране на всякакви заплахи към режима на Токугава.

— Какво става? Отказахте ли се от теорията си, че кралят дракон е някой от старите врагове на полицейския началник Хошина? — Тода не можеше да не отправи по някоя язвителна забележка. — Значи се оказа, че извършителят не е нито търговецът Нарая, нито член на клана Кий?

Сано не бе учуден, че Тода знаеше за теорията му и за заподозрените. Най-вероятно имаше шпиони сред войниците, които пазеха Хошина, и те бяха подслушали разговора му със Сано същата сутрин.

— Разполагам с нов заподозрян — поясни Сано, — но за съжаление не и с името му.

Той описа какво се бе случило в тайния храм на „Черния лотос“

— Единствената следа, която имам към този човек, е мъртвата жена, с която се е опитал да се свърже чрез свещеника от „Черния лотос“. Казвала се е Анемона. Смятам, че кралят дракон е някой неин роднина или близък. Надявам се да ми кажете коя е тя.

Тода се замисли, преравяйки за отговор огромното хранилище в паметта си. После каза:

— Не си спомням за убийство на жена с име Анемона. Жалко, че не разполагате с фамилията ѝ. Кога е била убита? Как е умряла?

— Не знам.

— Може би ще ми кажете къде е било извършено убийството?

Сано поклати глава, давайки си сметка, че отговорът на въпроса му можеше да се окаже прекалено труден дори и за Тода, като се имаше предвид колко оскъдна бе наличната информация за престъплението.

— Както ви е известно, през годините в страната са ставали хиляди убийства — отбеляза Тода. — За да знам откъде да започна

издирване на информация за Анемона, ми е нужно нещо повече от собственото ѝ име.

— Нека предположим, че има връзка между Анемона и Хошина, дори и той да не е убиецът — каза Сано.

— Това би стеснило периода до последните двайсетина години, и то, в случай че убийството не е било извършено, докато Хошина е бил в детска възраст — отбеляза Тода. — Освен това би свело границите на престъплението до Едо или Мияко — двете места, в които е живял Хошина.

— Кралят дракон не би могъл да внедри Марико като своя шпионка в антуража на господарката Кейшо, ако нямаше сериозни връзки в режима на Токугава — каза Сано. — Трябва да е някой от бакуфу и член на висш самурайски клан. Едва ли има много убийства на жени с име Анемона, включващи мъж, който отговаря на тези критерии.

— Така е — потвърди Тода и изражението му се разведри от възможността услугата към Сано да не му струва чак толкова много. — А и престъпления, свързани с такъв човек, биха фигурирали в архивите, които се съхраняват в седалището на мецуке. Един момент да се облека и тръгваме.

Скоро бяха вече в разделената на сектори зала в двореца, където се помещаваше щабът на мецуке. Една-единствена лампа осветяваше отделението, където двамата преравяха книгите с подробно описани инциденти, свързани с васали на Токугава и силите на реда. Коридорите на двореца тънеха в тишина, а останалите отделения бяха пусли. Отрупани със свитъци, карти и ръкописи бюра очакваха агентите на мецуке, които все още си спяха по домовете, а в това време Сано и Тода проучваха архивите от последните три години, откакто Хошина бе дошъл да живее в Едо. Сано прехвърляше страници с описания на хора, убити в дуели или в престъпления от страст, разводи със съпруги и спорове за пари или собственост, най-различни протоколи, но никъде не видя и дума във връзка с убийството на Анемона.

Когато преминаха към архивите от Мияко, навън вече бе съмнало и през прозорците се процеждаше дневна светлина. Храмовите камбани из града взеха да бият, свиквайки свещениците на утринна молитва. Помещението се изпълни с хора, приглушени разговори и

тютюнев дим. От напрежение очите на Сано взеха да смъдят, когато се зае с поредната папка, полагайки усилия да остане буден. Крайният срок, който дворцовият управител му бе определил по пладне, приближаваше застрашително, докато най-накрая йероглифите на името, което диреше, привлякоха замъгления му поглед.

— Ето го! — възкликна той към Тода, който с радост остави настрана папката, която преглеждаше. — Тенва, година втора, месец пети ден четвърти — след което бързо пресметна, — значи преди дванайсет години. Даношин Джирозаефон, командир от милицията, мъртъв, извършил самоубийство. Съпруга Анефона, мъртва, удавена. Безжизненото тяло на Даношин открито в собствената му лодка, носеща се по езерото Бива. С прерязано гърло, стиснал в ръка късия си меч. В дома му са намерени написани собственоръчно кратки обяснения на действията му. Според тях жена му и друг мъж, любовник на самия Даношин, са имали тайна връзка. Когато разбирал за това, Даношин решава да накаже съпругата си, като я хвърля в езерото, а после се самоубива, за да изкупи смъртта ѝ, а и защото няма сили да понесе предателството на двамата, които обича най-много и които са му изневерили един с друг. Тялото на Анефона не е открито.

Обзет от триумф, Сано стовари юмрук върху книгата.

— Това трябва да е убийството, което стои в основата на похищението! Анефона е удавницата в поемата от писмото за откупа. След като тялото ѝ не е намерено, тя и досега е в езерото... в двореца на краля дракон.

— Но Хошина не е убил Анефона — възрази Тода. — Сторил го е съпругът ѝ, и то според собствените му признания. Защо някой ще иска екзекуцията на Хошина заради удавянето на Анефона? Няма смисъл.

— Въпреки това вероятно Хошина е играл някаква роля в убийството — предположи Сано. — Мисля, че той е бил мъжът любовник и на Даношин, и на Анефона.

— Знае се, че Хошина спи с жени, макар предпочитанията му да са към мъже — заяви Тода. — Ако той е бил любовникът, вината за смъртта на Анефона, макар и косвено, е негова, защото съпругът ѝ я е удавил заради връзката помежду им.

— Някой скърбящ за нея може да е възмутен от факта, че Хошина е продължил да си живее така, все едно нищо не се е случило

— предположи Сано, след като прочете повторно информацията. — Само дето написалият справката е пропуснал да спомене името на любовника.

— Може да го е направил съзнателно — каза Тода. — Всъщност какво е работил Хошина преди дванайсет години, когато Анемона и Даношин са умрели?

— Бил е детектив от силите на реда в Мияко — спомни си Сано. — Възможно е той да е разследвал двата смъртни случая. Грозил го е страшен скандал и вероятно е искал да се предпази. Може би е унищожил уликите, които са доказвали вината му.

— И се е постарал името му да не се появи в официалния архив — добави Тода.

— Ако предположим, че Хошина действително е бил третата страна в този триъгълник, съществува и още една причина да прикрива фактите — каза Сано. — По онова време той е бил компаньон на шошидай. Хошина не е искал господарят му да научи, че е задоволявал нагона си някъде другаде.

— Защото подобно прегрешение е можело да му струва поста — каза Тода, — както и шансовете да се издигне в бакуфу.

Изтощението и напрежението да разкрие самоличността на краля дракон до обед и да спаси господарката Кейшо, преди шогунът да загуби търпение и да стори нещо необмислено, не позволиха на Сано да изпита истинско тържество. Той разтърка уморените си очи и каза:

— Всичко това са само предположения. Макар и да съм убеден, че кралят дракон е някой, свързан с Анемона или Даношин, все още не знаем нито кой е той, нито къде се намира.

— Ще проуча имената на роднините им — каза Тода.

— Мога да проверя кои от тях са членове на бакуфу и живеят в Едо. Само че за целта първо трябва от хранилището да се изровят архивите на клана, след което имената да се съпоставят с хилядите от списъка на бакуфу, но това ще отнеме време.

А времето на Сано изтичаше.

— Повикайте колегите си от мецуке да ви помогнат — каза той и стана да си върви.

— Добре — отвърна Тода.

— Междувременно аз ще пробвам един кратък път към краля дракон. След като вече знаем онова, което научихме, ми се струва, че

един разговор с Хошина ще бъде от полза.

* * *

Слънцето се бе издигнало над крепостта Едо, но гъстите дървета хвърляха плътна сянка върху стражницата, в която бе затворен полицейският началник. Макар че утрото бе ясно и въздухът не трепваше под бледосиньото небе, сиви облаци разпръсваха мъгла и дъжд върху далечните хълмове, вещаейки предстояща буря в града. Сано се отправи към кулата по каменната пътека върху ограждащата двореца стена. Пред вратата на затвора стояха трима пазачи.

— Отворете — нареди им Сано. — Искам да видя Хошина.

Стражите се подчиниха. Той влезе в сумрачното помещение, чиито каменни стени продължаваха да излъчват вече отминалия нощен хлад. Легнал на футона, Хошина спеше с гръб към Сано. Сано го срита в задните части, Хошина подскочи стреснат, извика и след като се претърколи, се изправи. Посегна към меч си, с който обикновено не се разделяше, но когато ръката му сграбчи празното пространство, върху замаяното му от съня лице се изписа паника. После разпозна Сано и въздъхна с облекчение, а гневът, който го обзе, му помогна да се събуди окончателно.

— Защо ме събуждаш по този начин? Забавно ти е да ме мъчиш?

— Трябва да поговорим — Сано би изчерпал съчувствието си към Хошина след всичко, което бе научил за него предишния ден.

— Какво се е случило? Откри ли нещо? — измъченото небръснато лице на Хошина се оживи от надежда за спасение. — Да не би да си заловил онзи, който ми навлече тази беда?

Притиснат от времето, Сано се въздържа да възрази, че неприятностите на Хошина произтичат от собственото му отвратително поведение.

— Не, не съм заловил краля дракон — отвърна той, — но разбрах доста неща. Защо не ми каза нищо за Анемона?

— За кого? — Хошина се втренчи в Сано с искрено недоумение, което в следващия миг отстъпи място на осъзнаването. — А-а, Анемона — повтори той с притеснения тон на човек, внезапно срещнал призрак от миналото.

— Значи си бил неин любовник? — Хошина кимна и Сано продължи: — Бил ли си любовник и на съпруга й Даношин?

Хошина отново кимна, вече нащрек.

— Даношин е удавил Анемона, защото вие двамата сте му изневерили един с друг — каза Сано. — Ти ли си разследвал смъртта на двамата? Ти ли си прикрил участието си, за да се предпазиш от скандал и наказание?

— Да, но какво общо има това? — попита Хошина, с вече раздразнен.

Сано погледна полицейския началник изпълнен със съмнение. Наистина ли този човек не разбираше същността на събитията?

— Това е убийство, свързано с теб, за което трябваше да ми съобщиш вчера, когато съставяхме списъка.

— Но ние обсъждахме хората, които съм убил или пратил на екзекуция — възрази Хошина с ръце на кръста и нозе, разкрачени в поза на отбранително упорство. — Не аз съм убил Анемона. Затова мястото й не беше в този списък.

— На това може да се възрази, че косвеният виновник за смъртта й си именно ти — изтъкна Сано.

— Не, не съм. Убийството й бе дело на съпруга й, вината не е моя. За мен те бяха просто развлечение. Какво бих могъл да сторя, когато той го прие твърде насериозно — в гласа му прозвуча жална нотка на онеправданост. — А ти как разбра за нея?

„Както винаги Хошина отрича вината си“, помисли си Сано с отвращение.

— Няма значение. Беше длъжен да ми кажеш за убийството на Анемона, а не да прикриваш подобен източник на възможни заподозрени.

— Нищо не съм прикривал — възрази Хошина. — Не съм се сещал за Анемона от години. Не я споменах, защото я бях забравил.

— Тя и съпругът й са умрели заради връзката й с теб, а ти дори не си я спомняш? — Сано смяташе, че нямаше повече други лоши неща, които можеше да научи за Хошина, но очевидно коравосърдечността му нямаше граници.

— Добре, трябваше да си спомня, трябваше да ти кажа за нея! — Хошина разпери ръце в израз на престорено примирение и изгледа свирепо Сано. — И какво ще направиш, ще ме убиеш ли?

— Изкушавам се — отвърна Сано, — но се нуждая от помощта ти. Цяла армия агенти на мецуке дирят информация за хора, свързани с Анемона и Даношин, но ще им трябва прекалено много време. Ето ти шанс да компенсираш онова, което ни струваше лошата ти памет. Ти си познавал Анемона и Даношин. Кой от близките им би желал да отмъсти за смъртта ѝ?

Чертите на Хошина увиснаха от сливане и смут.

— Оттогава мина много време. Онзи период е като неясно петно в съзнанието ми. Как да помня, когото и да било от близките им?

— Постарай се — подкани го Сано. — Може да се окаже, че от това зависи собственият ти живот.

Хошина закри из помещението, стиснал глава между дланите си, сякаш полагаше физическо усилие да изстиска някакви факти.

— Даношин имаше двама синове от предишния си брак. Те бяха във войската на Мияко. Бяхме в приятелски отношения... не мисля, че изпитваха неприязън към мен. Родителите му живееха с него в къщата му, но те бяха толкова стари, че вероятно вече са починали. Не мога да си спомня друг.

— Напрегни се!

— Правя всичко, което е по силите ми! — продължи да крачи с тежки стъпки Хошина, а гласът му прозвуча така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Сано си даде сметка, че нетърпението му само влошава положението.

— Нека опитаме друг подход — предложи той. — Кой друг, освен Даношин е знаел за връзката ти с Анемона?

— Никой — с безпомощно отпуснатите си край тялото ръце Хошина имаше вид на човек, който всеки момент щеше да рухне. — Бяхме много дискретни. Тя ме водеше в една малка къща в градината посред нощ, когато всички спяха.

— Кой може да е знаел за вас? — повтори Сано. — Защото някой е бил наясно и този някой дванайсет години по-късно е кралят дракон.

Хошина поклати глава отчаяно. После изведнъж стегна тяло и изпъна рамене.

— Чакай! — възкликна той, а угасналият му поглед се оживи. — Анемона имаше син от Даношин. Той беше към петнайсетгодишен — особено, противно момче. — Хошина направи гримаса на отвращение.

— Когато ходех в къщата, все се навърташе наоколо и ме гледаше втренчено. А веднъж, докато с Анемона правехме любов, чухме някакъв шум отвън в храстите. Сигурно е бил той и ни е дебнел.

Най-накрая отбелязваха някакъв напредък, помисли си Сано с облекчение.

— Как се казваше момчето?

— Даношин Минору — отвърна Хошина с усмивка на гордост, че е успял да си спомни.

— Синът на Анемона може да е човекът, дирещ възмездие за смъртта ѝ — отбеляза Сано.

— Сигурно той е кралят дракон — Хошина скочи на крака и плесна с ръце, видимо въодушевен от мисълта, че изпитанието му може да приключи с щастлив край. — Вероятно е замислял унищожението ми, откакто Анемона е умряла.

— Сега онова, което трябва да направя — каза Сано, — е да установя какво е станало с него, да попадна на дирите му и да ги проследя, докато ме отведат до мястото, където крие заложничките. Ще отида да кажа на мецуке да търсят в архивите информация за Даношин Минору.

— Не си прави труда — каза Хошина с предишното подигравателно отношение. — Току-що си спомних още нещо. Видях този човек неотдавна и знам къде е.

— Кога се случи това? — попита Сано озадачен, свъсил вежди. — И къде?

— Преди около две години. Тук, в Едо. Пораснал е и се е променил много, откакто го видях за последен път. Тогава не се замислих, но сега всичко си идва на мястото. Той е инспектор към министерството на храмовете и светилищата.

Мислите изкристализираха в съзнанието на Сано и той си даде сметка, каква беше връзката между краля дракон, „Черния лотос“ и похищението. Министерството на храмовете и светилищата отговаряше за надзора над религиозните секти и следеше дали спазват законите и дали не подготвят бунт срещу управляващия режим. По тази причина министерството имаше основен дял в задачата по унищожението на „Черния лотос“ и за тази цел наемаше инспектори, които да обикалят града и да следят за евентуални незаконни религиозни дейности.

— Служебните задължения на Даношин Минору са го поставили във връзка с престъпниците от „Черния лотос“ — заключи Сано. — Ето как е открил тайния храм и се е запознал с Проникновена мъдрост. Но вместо да докладва за тях на полицията, ги е използвал. Принудил е Марико да шпионира господарката Кейшо. Вероятно е използвал връзките си в бакуфу, за да внедри момичето в замъка Едо. Събрал е банда от членуващи в „Черния лотос“ ронин, които са му помогнали да устрои засада на шествието на господарката Кейшо и да я отвлече.

— Сега ще докладваш ли на шогуната? — Хошина сграбчи Сано за ръката. — Вземи ме със себе си. Когато чуе, че съм разкрил кои са похитителите, той ще ми бъде толкова благодарен, че ще ме освободи и ще ме възстанови на поста ми.

Сано знаеше, че можеше да не се съмнява в умението на Хошина за пореден път да извърти положението в своя полза и да обере всички лаври вместо малката част, която му се полагаше.

— Никъде няма да ходиш — заяви Сано, освобождавайки ръката си. — Тепърва ми предстои да открия къде кралят дракон държи заложничките, и да ги освободя.

Може би Хошина се бе откупил, предоставяйки тази жизненоважна информация. Но кралят дракон щеше да очаква новини за екзекуцията му. Колко още щеше да чака, преди да реши, че шогунът е нарушил заповедта му и че е време да изпълни закана си да убие своите пленнички?

Дали не бяха открили самоличността на Даношин Минору твърде късно, за да спасят жените?

ГЛАВА 25

Детектив Маруме влачеше събрани закуп тънки дълги трупи към сечището, където заедно с Хирата и Фукида строяха сала, с който възнамеряваха да прекосят езерото и да превозят обратно жените. Беше минал един ден, откакто тримата бяха пристигнали на полуостров Изу, но все още не бяха готови да щурмуват острова на похитителите. Въздухът бе хладен и имаше постоянна мъгла, а слънцето се криеше зад пластове от сиви и бели облаци, но Маруме бе плувнал в пот от тежката работа да сече и да влачи дървен материал. Хвърлил дрехите си и останал само по препаска и сандали, с нож, стиснат между зъбите, той изглеждаше като дивак. Маруме стовари трупите до Хирата.

— Трябват ли ви още дървета? — попита той господаря си, дишайки тежко.

Хирата подреди стволите до останалите и ги завърза заедно с оплетена тръстика. После избърса с ръкав течащия си нос.

— Май повече няма нужда — той сведе поглед към ръцете си — мръсни и осеяни с кървави резки, а след това към сала. — Достатъчно голям е, нали?

Импровизираният сал представляваше квадратна платформа със страна, приблизително два пъти по-дълга от ръста на Хирата. Грапави трупи с различна дебелина и окастрени клони бяха свързани едни с други с грубо оплетени тръстикови стъбла. Втрещен в произведението си, Хирата бе по-скоро унил, отколкото горд от работата си. Фукида донесе греблата, които бе пригледил от два чаталести клона, чиито разклонения бе свързал с рехава плетеница от пръчки и тръстика. Метна ги върху сала и отправи към Хирата извинителен поглед. Тримата се възряха неуверено в плода на своите усилия.

— Дали ще се задържи на повърхността? — попита Маруме, изричайки гласно мисълта, която вълнуваше всички.

— Трябва! — отсече твърдо Хирата. Бяха започнали предишния ден следобеда, бяха работили цяла вечер и цяла сутрин заради

решението му да се опитат да спасят жените, вместо да се отправят обратно към Едо. Построяването на сала бе отнело повече време, отколкото бе очаквал. Първо трябваше да се оттеглят от езерото и да си построят лагер на уединено място встрани от пътя, където похитителите, ако по някаква причина напуснеха острова, нямаше да ги забележат. Диренето на подходящ дървен материал, както и усилията да отрежат нужния размер бяха отнели няколко часа. Докато си измислиха начин, как да строят бързо и да направят весла, се мръкна и бяха принудени да преустановят работата до изгрев-слънце. Прекараха студена, изпълнена с неудобства нощ, опитвайки се да спят на земята, а Хирата не бе успял да мигне заради разгорещения спор, който течеше неспирно в мислите му.

Беше ли взел правилното решение? Какво щеше да стане, когато Сано разбереше, че главният му васал бе нарушил заповедта му? Беше ли построяването на сала загуба на ценно време, което трябваше да използват, за да се приберат в Едо и да докладват, че са открили похитителите и заложничките? Тревожеше се и за Мидори. Питаше се дали с Маруме и Фукида щяха да проведат успешно спасителната мисия. Но нежеланието му да напусне района, където се намиреше съпругата му, бе затвърдило решимостта му. Трябваше да измъкне Мидори от похитителите. Не можеше да я остави на милостта на владетеля Ниу или в ръцете на някой друг ненормален злодей, който и да бе той.

— Ще изчакаме да настъпи нощта. Тогава ще поемем към острова.

* * *

Придружен от трийсет свои детективи и войници, Сано и дворцовият управител Янагисава влязоха на коне в банчо. Следобедното слънце, преследвано от сгъстяващи се буреносни облаци, хвърляше шарени отблясъци от светлина и сянка върху малките запуснати имения, оградени от жив бамбуков плет. Уличките бяха тесни, кални, осеяни с конски тор и гъмжаха от самураи на коне. Над рововете, пълни с нечистотии, кръжаха мухи. Васалите живееха в

мизерия, защото в мирно време режимът можеше да си позволи само оскъдна издръжка за многобройната военна класа.

Сано и Янагисава вече бяха докладвали на шогуна за разкритието си, че кралят дракон е Даношин Минору, инспектор към министерството на храмовете и светилищата. Шогунът им бе наредил до края на деня да установят дали това наистина бе така, и да разберат къде похитителят криеше заложничките. Върховният им господар ги бе предупредил, че ако не изпълнят заповедта му, ще езекутира и тях, и полицейския началник Хошина. Сега отрядът на Сано пристигна в имението на Даношин.

Със сламения покрив и с непретенциозната си, наполовина дървена конструкция къщата наподобяваше останалите, разположени нагъсто една до друга в приличното на лабиринт банчо, и се отличаваше единствено по името на Даношин, изписано на портата. След като слязоха от конете си отпред, Сано и детективите му последваха Янагисава и хората му в застлан с чакъл двор, скрит под сянката на бамбукови дръвчета. От къщата излезе възрастен човек, облечен в избеляло индигово кимоно, и забърза към тях.

— Кои сте вие? — попита той стреснат, че вижда в двора си толкова самураи с герба на Токугава върху одеждите им. Отстъпи назад разтревожен и чак тогава се поклони. — С какво мога да ви бъда полезен, господари?

— Търсим Даношин Минору — каза дворецовият управител Янагисава. — Кажете ни къде е.

— Не е у дома — отвърна старецът.

Съпроводен от войниците си, Янагисава тръгна и напред по покритата с плочи пътека.

— Къде е отишъл?

— Не знам. Не ми каза. Аз съм само негов слуга.

— Тогава ще огледаме наоколо — заяви Янагисава.

Той и хората му нахълтаха в къщата, а Сано отиде при стареца, който се бе свил боязливо на верандата.

— Кога замина господарят ти? — попита Сано.

— Преди седмица — обзет от желание да ги умилюва, слугата продължи сам: — Предишната нощ тук дойде някакво момиче. Двамата с господаря говориха нещо и след като тя си замина, той ми каза да му приготвя дрехи и провизии за из път.

Момичето е било Мариико, заключи Сано. Тя е донесла вестта за предстоящото заминаване на господарката Кейшо. После Даношин се е подготвил, за да я изпревари и да ѝ устрои засада, като за целта е събрал наемници от „Черния лотос“. След похищението някой от тях вероятно е отишъл до Едо и е оставил писмото за откуп на стената на крепостта, а после е изчезнал незабелязан от никого.

Сано влезе с детективите си в къщата. Хората на Янагисава бяха изпълнили коридора, отваряха врати в преградите от хартия и дърво, обикаляха стаите и търсеха някакви обитатели. Въздухът бе пропит с миризма на тамян. Вътрешността на къщата бе запусната, обзавеждането бе оскъдно. Сано предположи, че Даношин е пестил парите си, за да обезпечи отмъщението си срещу Хошина и да плати на наемниците от „Черния лотос“. Но бе възможно да са му съдействали, защото в противен случай той можеше да ги издаде на полицията.

Някъде от дъното на къщата Янагисава извика:

— Сосакан Сано!

— Идете и помогнете в претърсването на помещенията — нареди Сано на хората си.

Той си проправи път между войниците и откри Янагисава в една стая застанал пред маса от тиково дърво. Върху нея бяха поставени свещи с почернели фитили, кадилници за тамян, пълни с пепел, и богато украсено с дърворезба сандъче от черно лаково дърво.

— Погребален олтар — каза Янагисава.

Според обичая в сандъчето трябваше да има портрет на починалия, но това беше празно. Сано докосна изрязаните в дървото цветя.

— Това са анемони — поясни той. — Явно Даношин е направил олтара в памет на убитата си майка.

— Сигурно е взел портрета ѝ със себе си — предположи Янагисава.

Сано вдъхна мириxa на тамян, пропил стените и сламените рогозки. Нетърпелив да научи нещо повече за характера на краля дракон, както и за местонахождението му, отвори един шкаф. Намери вътре завивки и футон. Вероятно Даношин бе спал тук, превърнал стаята в светилище на майка си. Сигурно бе оказвал почит на духа и в продължение на дванайсет години, подхранвайки неистова, убийствена потребност от отмъщение. Сано пристъпи към кабинета му в един

ъгъл, където имаше полици с книги. Върху бюрото лежаха два листа, изписани с черни йероглифи. Сано ги взе, а Янагисава зачете, надничайки над е рамото му:

*Жената се мята отчаяно в езерото
с разстлани дълги коси и поли
подобно на цветове, пръснати
върху черната водна повърхност.*

— Това е чернова на поемата от писмото за откупа — възкликна Янагисава.

— И доказателство, че Даношин наистина е кралят дракон — добави Сано и след като погледна втория лист, каза: — Чуйте това:

*На женска добродетел грабител,
насладата своя преследващ на воля,
негодник, по пътя си сеещ разруха,
Хошина нехае, не поглежда назад
към болката, която причинява,
макар и дарен от съдбата
с богатство и престиж.
Но не ще избегне той разплата,
от дълбините на океана.
Кралят дракон ще изплува,
за да постигне възмездие, ще сграбчи той
Хошина в златните си нокти,
и с гняв ламтящ подлеца ще облъкне,
дори и смърт това да донесе на двамата.*

— Вече няма съмнение, че Даношин е тръгнал да се разплати с Хошина — каза Сано.

Войниците на Янагисава нахлуха в стаята, водейки три жени. Едната бе възрастна, с посивели коси, а другите две — девойки. Всички хлипаха от ужас.

— Намерихме икономката и тези две слугини — каза един войник. — Твърдят, че не знаят къде е отишъл господарят им.

Детективите на Сано се появили на прага.

— Казармите зад къщата са празни — докладва детектив Иноуе. — Конюшните също. Изглежда, Даношин е взел със себе си всички свои васали. Тук няма никого.

Янагисава изруга под нос. Сърцето на Сано се сви от тревога и отчаяние. Да проследят краля дракон до собствения му дом само за да спрат дотук, бе смазващо разочарование. Сано и Янагисава претърсиха кабинета, преровиха всички чекмеджета, книжа и свитъци, търсейки някаква следа, която да им подсказеше къде бе в този момент кралят дракон. Детективите и войниците претърсиха останалата част от имението. Накрая се събраха отново в двора с празни ръце.

— Дали великият сосакан сама няма някоя блестяща идея? — попита подигравателно Янагисава, но в тона му прозвуча зле прикрито отчаяние.

Споменът внезапно върна Сано назад във времето, докато работеше на място, където можеше да се сдобие с нужната информация.

— Всъщност имам — отвърна Сано. — Елате с мен.

И той поведе останалите навън от портите, където всички отново яхнаха конете си.

* * *

Мидори се сгърчи в пореден мъчителен спазъм и от устата ѝ се изтръгна дълго и пронизително стенание. Гърбът ѝ се изви; тялото ѝ се надигна от футона. От болката стисна очи и оголи зъби. Пръстите ѝ се вкопчиха в завивките. Лицето ѝ бе плувнало в пот, по страните ѝ се стичаха сълзи. Госпожа Янагисава бе коленичила от едната ѝ страна и попиваше челото ѝ с кърпа. От другата ѝ страна бе клекнала Кейшо.

— Болките зачестяват. Бебето е на път — заяви тя със самодоволната нотка на безспорен познавач.

Рейко заблъска по вратата за кой ли път, откакто водите на Мидори бяха изтекли.

— Помощ! — изкрещя тя към пазачите. Вероятно бе превалило пладнe и гласът ѝ бе пресипнал от викане, а тревогата ѝ вече преминаваше в паника. — Приятелката ми има нужда от акушерка. Моля ви, незабавно и доведете жена!

До момента в отговор пазачите само ѝ изкрещяваха да млъкне. Този път някой стовари юмрук от външната страна на вратата. Ота, главният телохранител на краля дракон, заяви:

— Повече не се хващаме на номерата ти!

— Това не е номер! — кресна Рейко в отчаяние. — Влезте и вижте сами!

Всяко раждане криеше рискове и без опитна акушерка, която да се справи с евентуално възникнала с трудност, Мидори и бебето се намираха в смъртна опасност.

Не се случи нищо. Мидори пое рязко въздух и остана да лежи неподвижно, обзета от временно облекчение. Навън трещяха гръмотевици; дъждът трополеше по разбития покрив, проникваше през дупките и се стичаше върху нея. После вратата се отвори. Вбесен и обзет от подозрение, Ота нахлу в стаята с войнствено изражение, придружен от двама мъже. Стиснал меча си, той го насочи към Рейко и я принуди да отстъпи назад. Тримата приближиха Мидори и в този момент тя простена и се разтресе, връхлетяна от нова контракция. Ота и спътниците му отскочиха назад, стъписани от неподправената мъчителна болка. Лицата им изразяваха примитивното благоговение и страха на мъжа, сблъскал се с раждането.

— Нуждае се от акушерка — повтори Рейко. — Трябват ѝ чиста вода, завивки и сухо удобно място, където да роди бебето си — твърдо решена да отстоява безопасността на Мидори, тя забрави за предпазливостта и нареди на мъжете: — Идете и съобщете това на господаря си! Незабавно!

Тримата се втурнаха навън, макар и очевидно не толкова стреснати от думите на Рейко, колкото обзети от нетърпение да се махнат. Рейко коленичи до Мидори и натисна с пръсти чувствителните точки по гърба ѝ, опитвайки се да облекчи болките от контракциите. Мидори задиша тежко, госпожа Янагисава избърса лицето ѝ; Кейшо надникна под полите на кимоното ѝ, дебнейки за появата на бебето. Скоро Ота се върна. Жестоката му усмивка бе подигравателно опровержение на надеждата, изписана върху лицата на жените.

— Господарят иска да те види — заяви той на Рейко. Съпроводена от Ота и още двама пазачи, Рейко пое към двореца. Беше уплашена, сърцето ѝ биеше до пръсване. Изкачиха се по някаква стълба и влязоха в едно помещение, изпълнено с тежкия мирис на тамян. Рейко усещаше страха си като тежък смразяващ товар в корема. Зърна врати, отворени към балкон, който гледаше към езерото. В следващия миг със силно скърцане една от преградите се плъзна встрани. От съседната стая се появи кралят дракон.

Този ден бе облечен в сиво копринено кимоно и черни панталони. Той се втренчи в Рейко с пронизващ поглед. За миг замръзна на място и после тръгна към нея със странно неуверената си, но горда походка. Очите му бяха замъглени от умопомрачение и желание.

Ледената тежест в стомаха на Рейко нарасна, краката ѝ се разтрепериха. Предстоеше ѝ мъчителното изпитание, в което трябваше да направи компромис със себе си, за да спечели доверието на краля дракон. Тя се чувстваше печално неподготвена, въпреки че часове наред бе обмисляла поведението си. При все това бе длъжна да действа с хитрост, така че да го убеди да пусне и нея, и приятелките ѝ.

— Добър ден, Анемона — поздрави я той с приглушен глас, в който звучеше неприкрита интимност.

Рейко си представи черна бездна, зейнала под нозете ѝ. С чувство на безнадеждност тя прекрачи ръба ѝ. Усети как духът ѝ се устреми в дълбини, от които можеше никога да не излезе.

— Добър ден, господарю — имитира тя тона му, надянала някакво подобие на чаровна усмивка; насили очите си да засияят, вперени в краля дракон. Потискайки омразата си, тя коленичи и се поклони ниско с надеждата, че покорността ѝ ще го обезоръжи.

Той се приближи до нея, облъхвайки я със задушаващата аура на тамян. Когато вдигна глава, Рейко видя и слабите му съвсем близо до лицето си. Испита неистово желание да отскочи назад към стражите, които стояха зад гърба ѝ. Вместо това обаче задържа дъха си и се втренчи в мечовете му и в дракона, избродиран с по-светла сива нишка върху кимоното му.

— Оставете ни — нареди той на пазачите.

Рейко се озърна и видя Ота, който спря по пътя си към вратата. Той ѝ отправи предупредителен поглед. Макар че смирената ѝ поза бе

убедила господаря му, Ота явно се отнасяше с подозрение към мотивите ѝ. Рейко знаеше, че той и останалите пазачи щяха да бъдат наблизно. Знаеше също, че не можеше да се и надява да победи краля дракон, ако не включеше в плана си и хората му.

Кралят дракон протегна към нея ръка с обърната нагоре длан и насочени към Рейко дълги пръсти. С неохота тя отпусна ръка в неговата и му позволи да я изправи. Двамата застанаха съвсем близо един до друг като любовници, с тела, които се докосваха през тънките пластове на одеждите им — единствената преграда помежду им.

— Достатъчни ли бяха храната и завивките, които ви изпратих вчера? — попита той. — Хората ми изчистиха ли помещението, както пожелахте?

Рейко почувства дъха му върху главата си като огнено дихание от ноздрите на дракон. Отново подхващайки репликата му, тя отвърна:

— Да, господарю, горещи благодарности. Много сте любезен. Приятелките ми и аз сме ви задължени.

Тя почти изплака от тревога, причинена от най-ужасните ѝ страхове.

Когато кралят дракон стореше с нея онова, което бе решил, животът ѝ щеше да бъде съсипан, дори и да оцелееше. Тя щеше да е нарушила брачната си клетва за вярност към Сано, макар и против желанието си. Как можеше да се върне при него, осквернена от друг мъж?

Дори и да успееше да му обясни, че е съдействала на краля дракон и е пожертвала себе си, за да спаси приятелките си, не можеше да очаква Сано да ѝ прости. Колкото ѝ да проявяваше разбиране, колкото и нетрадиционен да бе бракът им, Сано бе мъж, а мъжете бяха ревниви, със силно чувство за собственост. Част от него щеше да изпитва подозрение, че е посрещнала с охота и наслаждение ухажването на краля дракон. Щеше да се пита дали не е могла да го избегне... стига да бе решила да го стори. Съмненията му относно верността ѝ щяха да подрият доверието му и брака им. Не беше изключено дори да се разведе с нея. Тя щеше да изгуби не само Сано, но и сина си, да бъде отхвърлена и да прекара остатъка от живота си в позор, разчитайки на милосърдието на собственото си семейство.

— Ота сан казва, че искаш нещо от мен — каза кралят дракон. — Но първо нека се настаним удобно — двамата коленичиха с лице към

балкона. Той все още държеше ръката ѝ в своята, застинал неподвижно до нея.

Някакъв глас в съзнанието на Рейко ѝ нашепна, че каквото и да се случеше между нея и краля дракон, не беше необходимо да казва на Сано. Може би никой друг нямаше да го стори. Не беше нужно Сано да научава. Но тя щеше да знае. Тайната щеше да я разяжда като болест, съсипваща духа ѝ. А ако забременееше от краля дракон? Рейко си представи как износва детето с отчаяната надежда, че е на Сано, после как го гледа да расте и във всеки един миг съзира приликата му с похитителя си. Детето щеше да е син или дъщеря на Сано, брат или сестра на Масахиро, но винаги щеше да ѝ напомня за собственото ѝ поругаване.

— Снощи сънувах, че сме у дома — каза кралят дракон. — Беше пролет и вишневите дръвчета отвън бяха цъфнали. Ти ме учеше на калиграфия също както някога. Прегърна ме и хвана ръката ми, като ми помагаше да движа четката.

Устните му се извиха в отнесена носталгична усмивка. Съзерцаваше езерото, сякаш виждаше картината от своя сън отразена върху вълнистата стоманеносива повърхност.

— Взе да галиш слабините ми, косите ти се спускаха върху раменете ми, гърдите ти се притискаха в гърба ми. Смяхме се заедно.

Рейко потръпна, представяйки си краля дракон и непознатата жена, която приличаше на нея, отдадени на еротична игра. Тя впери поглед в мъглата, която се носеше на талази над далечните планини, и изпита непреодолимо желание да се озове някъде отвъд тях.

— Когато се будя след такива сънища, винаги изпитвам болезнено разочарование, че теб те няма и аз съм сам — продължи кралят дракон. — Но сега те върнаха при мен по начин, който никога не съм очаквал — той се замисли. — Когато отвялякох майката на шогуна, взех и теб само защото ти беше с нея. Очевидно имаш високо положение и можеш да се окажеш полезна за планове ми. Едва когато те погледнах отблизо, открих, че ти си образът на моята любима Анемона. А едва вчера, когато разговаряхме за първи път, си дадох сметка, че си обсебена от нейния дух.

Рейко не знаеше дали да се радва или да съжалява, че той я различаваше от истинската Анемона. Това можеше да ѝ спести необузданата страст, която бе изразил към Анемона, но и да намали

влиянието ѝ върху него. Беше довольна, че не нейното отвличане бе причината за похищението на останалите жени и посичането на целия антураж, но в същото време бе обладана от ужас, че настоящото ѝ бедствено положение бе не нещо друго, а чиста случайност, предопределена от съдбата. Само ако бе отказала да замине на това пътуване! По-добре да бе понесла наказание от господарката Кейшо, отколкото позор и мъчение в ръцете на краля дракон. Но вече нямаше смисъл от неосъществимото ѝ желание да се върне в миналото, за да промени бъдещето.

Кралят дракон я наблюдаваше в очакване на отговор. Тя припряно се впусна в импровизации:

— Снощи почти не спях. Съзнанието ми бе изпълнено с мисли за вас. Непрестанно си спомнях за вашето докосване, погледа ви и възбудата от близостта ви.

Думите ѝ идваха от неясни спомени за любовни поеми, които бе чела; пърхащите ѝ мигли и дрезгавият задъхан глас имитираха актьорите в романтичните пиеси на театър кабуки, които бе гледала. Кралят дракон впери поглед в нея, задиша учестено и навлажни устни с език; тялото му излъчваше осезателни вълни на пламнала възбуда. Приближавайки се все повече до опасността, Рейко изпита изпепеляващо отвращение и страх, но въпреки това притисна свободната си ръка към гърдите си, сякаш наистина бе запленена.

— Копнеех да ви видя. Молах се скоро да се срещнем отново — прошепна тя. — Толкова съм признателна, че молитвите ми бяха чути и двамата сме отново заедно.

Кралят дракон погали страната ѝ.

— Твоята смърт ни раздели преди дванайсет безкрайни години. Но и преди това не си принадлежахме. Онзи мъж... ненавиждам дори името му... застана между нас — в пламтящия поглед, който поглъщаше Рейко, избликна гняв. Ръката на краля дракон болезнено се сключи около нейната. — Той не те заслужаваше, Анемона. Беше жесток себичен мерзавец, който просто си играеше с теб. Как можа да го приемеш като свой любовник? Как можа да ме изоставиш?

Рейко се запита кой ли можеше да бъде онзи мъж и какво общо можеше да има той с похищението.

— Аз никога не съм го обичала — отвърна Рейко, защото това ѝ се стори най-добрият начин да избегне диващината на краля дракон. —

Вие сте единственият, който има значение за мен.

Сега сълзи удавиха яростта в очите на краля дракон.

— О, скъпа моя. Този човек ни отне толкова много — над балкона преминаха облаци, по листата се посипаха дъждовни капки. Изражението му помръкна. — Само ако можех по някакъв начин да ти върна онези загубени години и живота, който ти бе отнет.

Тук Рейко съзря благоприятна възможност.

— Може би има нещо, което сте в състояние да сторите — изрече тя тихо.

— Какво желаш, скъпа моя? — той отпусна ръката ѝ, но продължи да я гали с овлажнялата си длан.

Планът, който Рейко бе замислила, за да освободи себе си и другите жени от краля дракон, трябваше да почака, защото тежкото положение на Мидори бе по-важно от всичко останало.

— Приятелката ми всеки момент ще роди детето си — каза Рейко. — Бих искала да дойде акушерка.

За свой ужас Рейко усети как кралят дракон се отдръпна от нея, макар че тялото му остана неподвижно. Някаква невидима бариера се спусна зад погледа му.

— И дума да не става — отвърна той рязко. — Не мога да позволя тук да дойде някаква си жена, която после да разправи на другите какво е видяла.

Той притежава инстинкт за самосъхранение въпреки невменяемостта си, отчете мислено Рейко. Макар и достатъчно заблуден да смята, че тя е възплъщение на духа на Анемона, знаеше, че е извършил тежки престъпления, за които, ако бъдеше заловен, режимът на Токугава щеше да му наложи сурово наказание. Даваше си сметка за необходимостта всичко да остане в тайна.

— Но приятелката ми се нуждае от помощ. Иначе и тя, и бебето могат да умрат! — Рейко видя как по чертите на нейния компаньон пробяга раздразнение, и си даде сметка, че той изобщо не се вълнуваше от онова, което можеше да се случи с Мидори. Променяйки поведението си, Рейко изви устни в изкусителна усмивка и се приближи по-плътнo до него. — Вие сте толкова добър, нежен и щедър мъж. Без съмнение няма да позволите една невинна жена и детето ѝ да пострадат?

— Бих искал да изпълня желанието ти, но не е възможно — отвърна кралят дракон с глас, в който прозвучаха твърди нотки. — Освен това се намираме твърде далеч от място, където може да бъде намерена акушерка.

Сърцето на Рейко се сви болезнено от съзнанието, че освен това те бяха твърде далеч от всеки, който би могъл да им се притече на помощ.

— Тогава бихте ли ни преместили в по-хубаво помещение? — удобството вероятно щеше да помогне на Мидори, а и напуснеха ли кулата, може би бягството щеше да стане по-възможно. — Покривът тече, дъждът се стича по нас. Вечер става твърде студено, а през деня е твърде горещо — Рейко погледна краля дракон изпод смирено сведените си клепачи и продължи с нежните убеждения: — Това, което искам, е толкова малко.

Кралят дракон поклати глава непреклонен.

— Мъчително е за мен да ти откажа, но се налага. Кулата е най-удобното място, в което се охраняват затворници. Там и ти, и приятелките ти сте в безопасност.

Рейко бе обзета от отчаяние, защото с всичките си хитрини не постигна нищо друго, освен да разпали желанието на краля дракон за близост с нея. Изглеждаше невъзможно да спечели доверието му. Нима планът ѝ бе обречен на провал? Нима жертвата ѝ щеше да бъде напразна? В следващия миг бе обзета от вдъхновение.

— Има нещо, което трябва да ви кажа — изрече тихо Рейко и сви пръст, подканвайки краля дракон да се приведе към нея. Усмивката ѝ вещаеше интимни откровения. Почувства се като куртизанка от Йошивара, ухажваща клиент. — Елате насам и слушайте. Знаеше, че Ота и другите стражи подслушват, и не искаше думите ѝ да стигнат до тях. Кралят дракон наклони глава към нея. Рейко прошепна в ухото му: — Заобиколен сте от врагове. Те са тук, на този остров, сред собствените ви хора.

Кралят дракон ѝ хвърли кос поглед, изпълнен с изненада.

— Те не одобряват отношенията ви с мен — продължи шепнешком Рейко. — Обзети са от ревност. Искат да ни разделят. Снощи ги чух да си говорят. Замислят тайно да ме убият.

— Не може да бъде! Хората ми имат заповед без мое разрешение да не причиняват зло нито на теб, нито на приятелките ти — но зад

недоверието, с което кралят дракон гледаше Рейко, се прокрадна скрит ужас.

— Истина е — възрази Рейко, бързайки да се възползва от съмненията му относно властта, която имаше над подчинените си, и от неизказания страх от предателство, който усети у него. — Ще ме убият, ще хвърлят тялото ми в езерото и после ще ви докладват, че съм избягала.

На лицето му се изписа тревога.

— Ота и личните ми васали никога няма да престъпят волята ми. Но останалите... — той замислено разтърка брадичката си. — Може би сбърках, наемайки хора като тях. Никога не съм им имал доверие.

Рейко бе доволна, че бе успяла да посее семето на подозрението към телохранителите му, което щеше да отрови съзнанието му.

— Не искам да умирам — очите ѝ се изпълниха със сълзи на неподправено отчаяние. — Моля ви, трябва да ме защитите!

С категоричен вид той изрази съгласие с думите ѝ:

— Да, трябва!

Насърчена, Рейко продължи:

— Тогава, умолявам ви, дръжте далеч хората си от мен и приятелките ми — успее ли да се освободи от пазачите, това щеше да е благоприятно за нов опит за бягство. — Наредете им да стоят там, откъдето няма с да успеят да ни причинят зло.

— Но аз не мога да ви оставя без охрана — възрази кралят дракон, когато разумът превъзмогна страха му от предателство.

— Обещавам ви, че няма да избягам — каза Рейко. — Сега, след като се открихме отново, не бих могла да ви напусна.

— Дори и ти да останеш, приятелките ти ще избягат.

— Те се страхуват да тръгнат без мен — възрази Рейко. — А и вие можете да ни преместите на място, където да ни наблюдавате лично.

Макар и малко, влиянието ѝ над краля дракон беше с повече, отколкото над пазачите. Шансовете да измами един безумец надхвърляха възможността да се промъкне покрай хората му, сражавайки се с голи ръце. Където и да ги преместеше, мястото щеше да бъде по-малко сигурно от кулата и вероятно по-близо до лодките.

Обзет от колебание, кралят дракон се навъси, докато разсъждаваше дали заплахата към Рейко — и Анемона — налагаше

промяна на мерките, които бе взел. Рейко обърна стиснатите им ръце, така че неговата застана отгоре, и с върхчетата на пръстите на свободната си ръка погали неговата с леки чувствени движения, както често правеше на Сано. Духът ѝ и скърбеше, защото доброволното докосване на краля дракон изглеждаше като предателство спрямо Сано и първа съзнателна стъпка към поругаване на собствената ѝ добродетел.

— Кулата е твърде далеч от вас — продължи Рейко и плъзна пръсти по китката на краля дракон. — Преместете ме в двореца, където можем да бъдем по-близо един до друг. Шепотът ѝ обещаваще нощи на необузdana страст.

Зад прелъстителния ѝ маниер се криеше неистова тревога. Кралят дракон изстена. Рейко продължи да гали и ръката му и кожата му настръхна; той затвори очи и потръпна. Макар че се ужасяваше да не го възбуди дотам, че да я обладае, тя почувства как той се съпротивява на порива си да го стори. Внезапно той се дръпна от нея, излезе на балкона и се облегна на парапета, като дишаше тежко.

Макар и искрено облекчена, че не се налагаше да продължава с прелъстяването, Рейко се озадачи от реакцията му. Какво го бе възпряло да се отдаде на плътското единение, което желаше тъй силно? Тя си спомни за Мидори, която раждаше във влажния мрачен затвор, и я налегна още по-силно униние. Ако този първи опит да манипулира краля дракон завършеше с провал, какъв шанс за успех имаше планът ѝ да освободи и себе си, и приятелките си?

— Ще помисля върху молбата ти — каза кралят дракон, все още с гръб към нея. После извика: — Ота сан! Отведи я!

ГЛАВА 26

Правителственият архив се помещаваше в голяма представителна къща в административния квартал на крепостта Едо. Сано бе работил отначало тук като току-що назначен служител в бакуфу още преди шогунът да му бе наредил да се и заеме с разследване на престъпления. В основната зала чиновници сновяха покрай бюрата, където преписваха, подреждаха, разпределяха и прошнуроваха документи. Главният архивар Ногучи, възпълен самурай на средна възраст, бе разпънал огромни карти на Япония върху разчистения под. Сано и дворцовият управител коленичиха, за да огледат картите, оцветени великолепно в синьо там, където бяха разположени реки, езера и океани, в зелено — за равнините, и в кафяви нюанси — за планините. Нанесени с туш йероглифи отбелязваха градовете и имената на земевладелците.

— След като е отвлякъл жените, Даношин Минору вероятно е поел към някое конкретно място — предположи Сано.

— Не би разчитал на това да намери веднага подходящ затвор — съгласи се Янагисава. — Човек, който замисля отмъщение цели дванайсет години, не се поддава на внезапни пориви, нито е склонен да се осланя на късмета си.

— А и човек с интелигентността на Даношин ще знае как да остане незабелязан, след като е задържал като пленничка майката на шогуна — добави Сано. — Не би наел стаи в странноприемница, нито къща в някое село, защото хората, които чуят за похищението, веднага биха станали подозрителни.

Янагисава потърси карта на област Хаконе.

— Тук сред пустошта около мястото на похищението има пещери. Може да е проучил някоя от тях и да е скрил заложниците в нея.

— Не е изключено — каза Сано, — но аз бих се обзаложил, че Даношин притежава някакъв имот, където може да бъде сигурен, че никой няма да се натъкне на него и да съобщи за това на властите.

— Ако е така и е отишъл там, не може да е много далеч от мястото на похищението — каза Янагисава. — Бил е принуден да скрие жените бързо, за да не го видят и за да сведе до минимум риска от евентуалното им бягство.

Сано прокара пръст по бялата линия върху картата, с която бе означен междуградският път Токайдо. Спря при криволичеия отрязък, където бяха причакали шествието на господарката Кейшо. После очерта невидим кръг с радиус, съответстващ на един ден път от мястото. В окръжността влизаха няколко имена на местни земевладелци.

— Да започнем издирването от тук — предложи Сано.

* * *

Седнал на подиума в приемната зала, шогунът оглавяваше заседание по въпросите на националната сигурност и отбрана, на което присъстваха Уемори Йоичи — член на съвета на старейшините и главен военен съветник на режима Токугава — и неколцина висши военни служители. Уемори докладваше с монотонен глас за снабдяването на армията, за укрепленията, които се нуждаеха от подсилване, и за инвентаризацията на арсенала, а в това време шогунът се тревожеше за майка си. Представяше си я затворена някъде да се пита защо синът ѝ не бе организиран спасяването ѝ. Въртеше се на мястото си и едва издържаше бездействието в очакване дворцовият управител Янагисава и сосакан Сано да му донесат някакви вести. Как му се искаше той самият да можеше да стори нещо, за да спаси майка си и да залови похитителите ѝ!

— Ваше превъзходителство, бихте ли подписали това? — Уемори се протегна към подиума и остави някакви книжа на масата пред шогуна.

Шогунът сведе поглед към документите в плаха несигурност. Не бе слушал дискусията с внимание и сега не знаеше дали трябва да ги одобри. Но и да бе и слушал, едва ли щеше да бъде по-сигурен. Толкова трудно бе да се управлява цяла държава!

— Какво е това? — той предпазливо докосна страниците.

— Разрешителни за покриване на току-що обсъдените разходи със средствата на хазната — поясни Уемори с тон на търпелива сдържаност.

Шогунът въздъхна. Какво му оставаше да стори, освен да следва съветите на други? Въпреки това внезапно бе обзет от възмущение към собствената си безпомощност и от гняв към света.

— Как смееете да ми досаждате с някакви дреболии в такъв момент? — изкрещя той към подчинените си. Те го изгледаха изненадани. Той смачка документите и замери с тях Уемори. — Вземи тези боклуци и... ъ-ъ... си ги заври... ъ-ъ... каквото искаш прави!

Уемори сведе глава; останалите замръзнаха, стъписани от гнева на своя господар. В този момент в залата влезе доктор Китано, главният лекар на замъка Едо.

— Извинете, ваше превъзходителство — каза той.

— Какво искаш? — попита рязко шогунът.

Доктор Китано коленичи и се поклони.

— Моля да ме извините за прекъсването — каза той, — но Суйрен дойде в съзнание. Наредих да уведомят сосакан Сано, но не мога да го открия, затова реших, че е по-добре да докладвам направо на вас, ваше превъзходителство.

Шогунът се навъси, озадачен от току-що чутата вест.

— Коя е Суйрен? — попита той.

Доктор Китано придоби озадачено изражение, слиян от неведението на шогуна.

— Личната прислужничка на вашата майка. Единствената оцеляла от похищението.

По-скоро раздразнен, отколкото проумял факта, шогунът възкликна:

— И защо трябва да ме интересува, че тя... ъ-ъ... е дошла в съзнание? Защо си позволявате да ми... ъ-ъ... досаждате с това?

— Възможно е Суйрен да е чула или видяла нещо, което може да ни помогне да разберем къде похитителите са отвели почитаемата ви майка — намеси се Уемори.

— А-ха. И сега, след като се е свестила, тя може... ъ-ъ... да ни каже какво знае — най-накрая проумял случилото се, в следващия миг шогунът бе обзет от тревога. — Сосакан Сано веднага да отиде при нея! — после си спомни, че личният му следовател не бе на

разположение. — Но Сано сан тръгна да дири Даношин Минору заедно с дворцовия управител Янагисава — шогунът посочи към един от секретарите си. — Отивай да ги доведеш!

Секретарят понечи да изпълни заповедта, но Уемори се обади:

— При цялото ми уважение, ваше превъзходителство, вероятно е по-добре дворцовият управител и сосакан сама да бъдат оставени да изпълнят задачата си.

Шогунът прехапа устна, засрамен от по-доброто решение на Уемори.

— Остави — махна той към секретаря.

— Някой друг може да разпита прислужничката — предложи Уемори.

— Ами... да, прав си — каза шогунът и после попита смутено: — Само че кого да изпратя? Не мога да натоваря с такава важна задача, когото и да е.

В този момент изневиделица му хрумна неочаквана идея: „Защо да не отида аз лично?“ Толкова бе объркан, че челюстта му увисна. Но въпреки това идеята му се стори идеално разрешение, тъй като разпитът на прислужничката щеше да удовлетвори и желанието му за действие. Под погледите на присъстващите, които го наблюдаваха с недоумение, той пристъпи към ръба на подиума... и се спря разколебан. Беше недопустимо за неговия ранг да разговаря с някаква си слугиня. Трябваше да пази достойнството на върховното си положение и да остави подчинените си да вършат мръсната работа. Обзет от съжаление, че Сано и дворцовият управител не бяха край него, за да му спестят тази дилема, той понечи да отстъпи назад, но мисълта за тях го възпря. Те бяха взели в свои ръце разследването на похищението, но от къде на къде? Неговата майка бе в и опасност, не тяхната. Токугава Цунайюши бе връхлетян от внезапно негодувание към Сано и Янагисава — чувство, което не го спохождаше често. От време на време го обземаше скрито подозрение, че те се смятаха за поумни от него и по-способни да вземат важни решения. Спомни си момента, когато пристигна писмото с искането на похитителя. Първоначално той искаше да екзекутира полицейския началник Хошина, но впоследствие промени решението си... всъщност така ли беше? Възможно ли бе Сано да го бе разубедил в резултат на тайно споразумение с Янагисава? Шогунът се запита колко ли още негови

решения бяха взети под чуждо въздействие. Негодуванието и обзелото го подозрение отстъпиха място на искрен гняв към най-доверените му хора — дворцовия управител и сосакан сама. Е, повече няма нещата да бъдат в техни ръце. Беше крайно време да стъпи здраво на собствените си нозе.

— Заседанието се... ъ-ъ... закрива — обяви той. Скачайки от подиума, той посочи към главните си помощници и доктор Китано.

— Елате с мен!

— Къде отивате, ваше превъзходителство? — попита Уемори, видимо слиян.

— До... ъ-ъ... лечебницата, да разпитам Суйрен!

И под озадачените погледи на присъстващите шогунът напусна залата с достолепна походка. Обладан от справедливо негодувание, той пое навън от двореца, прекоси прилежащите площи, премина през куп ограждения и закрити проходи, за да се озове най-накрая на прага на лечебницата. Там внезапна тревога спря него и свитата му при светилището пред ниската постройка със сламен покрив. Лечебницата бе обитавана от духове на болести и несъмнено бе осквернена от смъртта, която неизменно сполетяваше част от обитателите ѝ. Шогунът, чието здраве бе деликатно, почувства, че му се завива свят и му прилява още при мисълта да се озове вътре. Но бе длъжен да влезе заради майка си.

Той извади изпод пояса си чиста бяла кърпа и я завърза върху долната част на лицето си, за да не позволи лошите духове и мръсотията да проникнат в носа или в устата му.

— Да... ъ-ъ... влизаме — каза той.

Главният му прислужник отвори вратата на лечебницата, влезе първи и обяви:

— Негово превъзходителство шогунът е тук!

Препъвайки се, шогунът се озова в помещението и видя лекари и помощници да се взираат в него, изумени от появата му на това място, където кракът му до този момент не бе стъпвал. Те паднаха на колене и се поклониха. Шогунът се приближи до жената, която лежеше на леглото.

— Ти сигурно си... ъ-ъ... Суйрен — каза той.

Клекна на известно разстояние от нея, защото бе разпознал знаците на смъртта по немощното ѝ тяло и болезнения ѝ вид. Тя се

втренчи в него с благоговение.

— Присъствието ви тук за мен е чест, ваше превъзходителство — прошепна тя с тих пресеклив глас.

Заобиколен от свитата си и под погледите на присъстващите лекари, шогунът се почувства притеснен и несигурен, защото никога досега не бе разпитвал очевидец на престъпление.

— Помниш ли как те... ъ-ъ... раниха? — събра смелост да започне той.

Суйрен кимна немощно.

— Някакви мъже ни нападнаха на пътя. Убиха войниците и прислугата. Отвлякоха господарката Кейшо — сълзи напълниха очите ѝ.

„Поне не си е загубила паметта“, помисли си шогунът. Можеше да не се окаже чак толкова трудно да се справи.

— Искам да ми разкажеш какво точно се случи по време на... ъ-ъ... нападението — каза той.

Прислужничката разказа с мъка историята за безжалостното клане и неописуемия ужас. Думите ѝ често секваха, прекъсвани от ридания или мигове на мълчание, в което събираше сили да продължи.

— Измъкнаха ме от паланкина. Един от мъжете ме промуши. Аз паднах и вероятно съм си ударила главата, защото изгубих съзнание. Когато дойдох на себе си, лежах в локва кръв. Навсякъде около мен земята бе осеяна с трупове. Видях мъжете да изпразват сандъците. Господарката Кейшо, госпожа Янагисава, госпожа Рейко и Мидори лежах на пътя. Изглеждаха така, сякаш бяха заспали. Мъжете ги сложиха в сандъците.

Щом си представи как са се отнасяли с майка му като с товар, Токугава Цунайوشي се задъха от негодувание.

— Опитях се да пропъля до мъжете и да ги спра, но бях твърде слаба — ридания разтърсиха Суйрен. Как ми се ще да можех да спася господарката Кейшо!

— Сега имаш... ъ-ъ... възможност да ми помогнеш аз да я спася. Онези мъже казаха ли нещо, което да... ъ-ъ... подсказва къде възнамеряват да отведат майка ми?

Немощ покри чертите на Суйрен като воал. Гласът ѝ премина в едва разбираем шепот:

— Скараха се за нещо. Някои се оплакваха... Сандъците били твърде тежки да ги носят през целия път до... — последната дума прозвуча като придихание.

— Изу! — опита се да отгатне името шогунът. — Отивали са към Изу!

Зад кърпата, покриваща долната част на лицето му, той се усмихна победоносно, защото бе установил нещо, което Янагисава и Сано не бяха успели да научат.

— Главатарят им... каза на някакви други да наемат носачи, за да им помогнат за сандъците — добави Суйрен. — Те попитаха как... как да намерят мястото, където всички ще се срещнат отново... — Суйрен млъкна, сякаш заслушана в някакво ехо от миналото — ... на главния път южно от Изу... на запад, на кръстовището при светилището на Изо... езеро със замък на някакъв остров...

Такава радост заля шогуна, че той се засмя сподавено и плесна с ръце. Сега вече знаеше точно къде да открие майка си! Нямаше търпение да види лицата на Сано и Янагисава, когато им кажеше.

— Направи ми... ъ-ъ... голяма услуга — каза той и в неочакван порив се приведе да потупа Суйрен по главата. — Ще те възнаградя... ъ-ъ... с каквото поискаш.

Суйрен затвори очи и въздъхна, изчерпана от усилието да говори.

— Искам само господарката Кейшо да си дойде у дома — изрече тя едва чуто. — Тогава вече ще мога да умра щастлива.

Шогунът със закъснение си спомни за опасността от болести и омърсяване. Бързо напусна лечебницата, следван от свитата си. Навън махна кърпата от лицето си, избърса в нея ръцете си и се помоли здравето му да не пострада. Но в същото време бе горд, че бе разговарял със Суйрен, и тази негова инициатива бе усилила апетита му за още приключения. Омръзнало му бе да чака другите да действат от негово име, до гуша му бе дошло от какви ли не сложни стратегии за откриването на краля дракон. Причините за забавянето изчезнаха от главата му, както и обичайната му нерешителност. Този път Токугава Цунайoshi знаеше точно какво щеше да бъде следващото му действие.

* * *

Двама пазачи свлякоха Мидори надолу по стълбата на кулата и я пренесоха на носилка през гората. След тях други пазачи съпроводиха Рейко, госпожа Янагисава и Кейшо през дъжда и ги заключиха в едно от крилата на главния дворец. Помещението бе запуснато и пропито с мирис на влага и мухъл, който бе обезцветил голите стени, но вътре имаше прокъсани възглавници, оръфани сламени постелки, достатъчно завивки за всички жени, леген с топла вода и купчина парцали. Покривът беше здрав и не пропускаше дъжд.

Докато помагаше на останалите да настанят Мидори на един футон, Рейко шепнешком произнесе молитва на благодарност за решението на краля дракон да ги премести. Тя погледна навън през защитените с решетки прозорци към сивото бурно езеро, което се виждаше между дърветата. Тук на ниското и по-близо до лодките свободата ги зовеше. Но замисълът за бягство сега трябваше да почака.

С всяка нова контракция болката ставаше по-силна и Мидори крещеше, гърчеше се и се обливаше в сълзи. После се надигаше, дишаше тежко, напъваше се, стенеше отново и отново, след което се отпускате изнемощала на леглото.

— Толкова боли! — изплака тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и ужас. — Не мога повече!

— Успокой се — говореше ѝ утешително Рейко, докато натискаше силовите точки по гръбначния ѝ стълб. Но облекчението щеше да дойде само с раждането на бебето. Тя сподави страха си, че Мидори може да не издържи на болката. — Скоро ще свърши.

Госпожа Янагисава седеше безпомощно и кършеше ръце. Кейшо надничаше между свитите крака на Мидори и в един момент извика:

— Вижте! Бебето се показва!

Рейко видя малка обла част от главата на детето, покрита с мъхеста черна коса и слюзеста течност.

— Напъвай! — подкани тя Мидори.

Но контракциите на Мидори бяха отслабнали, а продължителните болки я бяха изтощили. Тя се напегна, но твърде немощно.

— Няма да излезе! — извиси тя глас в истерия. — Заклецило се е!

— Опитай по-силно! — помоли я Рейко.

— Не мога! — Мидори се разрида и се замята диво. — Ще умра! О, не, не!

— О, милостиви Буда! — възкликна Кейшо с гримаса на раздразнение.

Тя замахна и зашлеви Мидори по бузата. От удара Мидори млъкна внезапно и се втренчи в Кейшо. Дишаше тежко, а в погледа ѝ се четяха изумление и обида.

— Ще родиш това бебе, искаш или не — заяви ѝ Кейшо. — Престани с глупашкото си вайкане. Покажи малко кураж — после коленичи при Мидори и хвана ръцете ѝ. — Сега напъвай!

Този път Кейшо бе използвала властта си за добро. Мидори пое дълбоко въздух. Вкопчена в ръцете на Кейшо като ездач, опитващ се да направлява с юздите галопиращ кон, тя се приведе напред. Напъна тъй здраво, че цялото ѝ лице почервения и от гърлото ѝ се изтръгна див рев.

— Добре! — отбеляза Кейшо. — Дай още веднъж!

Мидори се вкопчи, напъна и изкрещя. Рейко не можеше да повярва, че Кейшо бе превъзмогнала собствената си избухливост и бе вдъхнала на Мидори волята да се справи. Този път Мидори се напъна с цялата си сила и изкрещя победоносно и с облекчение. Бебето се плъзна навън. Прозрачната му кожа бе оцапана с кървава слуз, нашарена с плетеница от сини вени, а очите му бяха затворени. Кейшо, Рейко и госпожа Янагисава възкликнаха радостно. Мидори остана да лежи задъхана и изнемощяла, а Кейшо вдигна бебето и каза:

— Виж, имаш си момиченце!

Бебето отвори уста, изплака силно и размаха ръчички. Мидори впери поглед в дъщеря си с благоговейна любов. Рейко със закъснение забеляза трима пазачи, които стояха при отворената врата и наблюдаваха сцената със зяпнали уста.

— Какво стърчите там, някой да донесе кинжал и да пререже пъпната връв! — нареди им Кейшо.

Един от стражите се подчини, след което той и другарите му си тръгнаха. Кейшо положи детето на гърдата на Мидори. Тя го гушна и то започна да бозае.

— Толкова е красива! — възкликна тихо Мидори.

В очите на Рейко напиреха сълзи, докато двете с госпожа Янагисава се усмихваха.

Споделеното чудо на появилия се нов живот повдигна потиснатия им дух; нова надежда за бъдещето свали плащаницата на страха, нещастieto и опасността, която ги обгръщаше. Но лицето на Мидори се сгърчи и тя се разрида безутешно.

— Какво има? — попита озадачена Рейко.

— Така ми се иска Хирата сан да можеше да види дъщеря си — изплака Мидори. — Може никога да не се случи!

Грубата реалност смаза радостта им. Рейко, госпожа Янагисава и Кейшо сведоха глава, без да могат да погледнат невинното дете, което се бе появило на бял свят в смъртна опасност. Дори докато си мислеше за намиращите се наблизко лодки, Рейко беше наясно, че оттук нататък бягството им щеше да бъде по-трудно от всякога заради крехкото новородено. И тъй като не можеше да разчита на когото и да било да ги спаси, преди да пострадат, животът им зависеше от това, дали щеше да съумее да изиграе краля дракон достатъчно хитро, че да ги освободи.

* * *

— Ваше превъзходителство, носим добри новини — обяви тържествено дворецовият управител Янагисава. Той и Сано коленичиха пред подиума в приемната зала и се поклониха на шогунa. — Намерихме доказателства, че кралят дракон е Даношин Минору. Освен това установихме местонахождението на един негов имот. Имаме основание да смятаме, че там държи затворена вашата майка.

— Твърде късно! — заяви ликуващо шогунът. Обикновено бледите му страни сега бяха поруменели, а в очите му проблясваха необичайни искрици. — Аз вече... тъ-ъ... знам! — и като заподскача в кратък танц на победата, той заяви: — Кралят дракон е отвел майка ми в някакъв замък на остров наред езеро на полуостров Изу!

Сано се дръпна назад, изненадан, че чува от устата на шогунa онова, което те двамата с Янагисава току-що бяха открили на картата от архива. Усети как зяпва от недоумение и смръщва вежди. Хвърли кос поглед към Янагисава и установи, че той реагира по същия начин.

— Как разбрахте? — за първи път през живота си напълно слиян, Янагисава се втренчи в шогунa.

— Прислужничката Суйрен дойде в съзнание — отвърна шогунът. — Аз... ъ-ъ... говорих с нея — той се изкиска доволно на смущението, обзело Янагисава и Сано; помощникът му с мъка потискаше усмивката си. — Тя ми каза, че е чула... ъ-ъ... похитителите да споменават накъде поемат.

Сано и Янагисава си размениха изпълнени с удивление погледи. Сано не бе допускал, че господарят му можеше изобщо да прояви подобна инициатива. Освен това на практика той се бе простил с надеждата да научи нещо от Суйрен, а в крайна сметка се бе оказало, че тя притежава изключително важна информация, което просто не беше за вярване.

— Е... — започна Янагисава, възвръщайки самоувереността си. — Сега, след като всички знаем кой е кралят дракон и къде се намира, умолявам ваше превъзходителство да ми позволи да поведе войниците си на операция за спасяването на господарката Кейшо.

— Отново си закъснял! — шогунът отправи ликуващ поглед към Сано и Янагисава. — Аз вече изпратих войска. В този момент вече препускат към Изу.

Сега удивлението на Сано премина в ужас. Имаше и друга причина, поради която той не желаше армията да се намесва, освен че кралят дракон бе заплашил да убие заложничките, ако бъдат преследвани. Воините на Токугава умееха добре да поддържат реда, защото самият им брой всяваше страх сред обществото; биваше ги и, общо взето, срещу смутителите на реда по улиците, но повечето от тях нямаша боен опит. Командирите им бяха издавали заповеди по време на битка единствено на тренировъчния терен за бойни изкуства. Сано нямаше доверие във войниците за мисия, която изискваше висши бойни умения или стратегия. Стигнаха ли до Изу, те изобщо нямаше да си направят труда да преговарят за свободата на заложничките, а просто щяха да опустошат острова. Дори и при значително числено превъзходство на щурмуващите наемниците от „Черния лотос“ бяха способни да убият достатъчно войници на Токугава и да забавят поражението си, докато Даношин убиеше господарката Кейшо, госпожа Янагисава, Мидори и Рейко. Имаше само един начин да се предотврати това бедствие.

— Умолявам ваше превъзходителство да ми позволи да се присъединя към операцията на Изу — каза Сано.

— Аз също — добави Янагисава и Сано видя, че и той бе наясно, че шогунът излагаше на риск оцеляването на заложничките. Освен това Сано смяташе, че дворецовият управител все още желаете да бъде герой, както и да си възвърнеше благоволението на господаря.

— Защо? — попита шогунът със скрита злоба. Войската може... ъ-ъ... да се справи чудесно и без вас. По-добре си стойте... ъ-ъ... тук и се заемете със задълженията си, които... ъ-ъ... напоследък сте занемарили. Сано сан, нямате ли престъпления, които да разследвате? Освен това, Янагисава сан, вече се уморих да... ъ-ъ... управлявам страната сам. Бих могъл да се възползвам от помощта ти.

Сано и Янагисава се спогледаха и се разбраха без думи, че непременно трябваше да стигнат до Изу, иначе горко на всички!

— Моля, позволете да ви поздравим за находчивите и навременни действия, ваше превъзходителство — започна Янагисава.

Шогунът се накипри доволен, а Сано продължи:

— При все това налага се да изразим известни опасения във връзка със стратегията ви.

— А? — триумфът, обзел шогуна, отстъпи място на съмнението в правилността на действията му.

— Войската не е обучена да действа в подобна сложна ситуация.

— А командирите нямат никаква информация за Даношин — добави Сано.

— Те няма да бъдат подготвени за твърдата му решимост да отмъсти на полицейския началник Хошина или да пожертва живота си за своята кауза — каза Янагисава.

— Обсадата ще накара Даношин да убие майка ви, преди войската да я спаси — поясни Сано.

Шогунът се втрени ужасен в Сано и Янагисава. Сгърчи се подобно на хвърчило при внезапно безветрие.

— Не бях помислил за това — измърмори той и се свлече на колене, стиснал главата си с две ръце. — Какво направих! — в гласа му прозвуча паника: — Нима моята привързаност е обрекла майка ми на смърт?

Помощниците отвърнаха очи, за да не гледат окаяното му състояние. Макар че Сано изпитваше съжаление към шогуна, чийто порив за независими действия го бе подвел, а и не обичаше да

проявява грубост и неуважение към своя господар, нямаше време да го щади.

— Все още не е късно да поправите грешката си — каза Сано. — Само ни изпратете в Изу.

— Ще пристигнем там преди войската и ще предотвратим всякакви действия, които биха могли да застрашат господарката Кейшо — добави Янагисава.

— Ще я доведем у дома невредима — „А с нея и Рейко, и Мидори“ — помисли си Сано.

Притиснат от необходимостта да се действа незабавно, шогунът извика:

— Да, точно така! Какво чакате още? — и махна с ръце, припряно отпращайки Сано и Янагисава. — Тръгвайте!

Докато излизаше от залата редом с Янагисава, Сано хвърли поглед през рамо и видя шогуна, който се бе проснал на подиума заровил лице в шепите си, да окайва собствената си привързаност.

ГЛАВА 27

Кралят дракон огледа Рейко със строго неодобрение.

— Имаш кръв по дрехите си — отбеляза той. Беше пратил за пореден път да я доведат от помещението, където Кейшо и госпожа Янагисава къпеха бебето, а Мидори спеше. Рейко предположи, че я вика в покоите си, за да я накара да удовлетвори страстта, която бе възбудила у него по-рано. В усилие да събере кураж за поредния си опит да го надхитри и да потисне страха си тя сведе поглед към полите на кимоното си и кървавите петна от раждането на бебето.

— Трябва да се измиеш — каза кралят дракон. — Ела с мен.

Той отведе Рейко на долния етаж, в една стая, пропита с миризма на гнило, в която имаше вана, закрепена в застлан с дървени летви под. По закритите с дървени решетки прозорци се виеха лози и добавяха неясен зеленикав нюанс на вечерната светлина. Дъсчените стени бяха осеяни с мухъл.

— Свали си дрехите — нареди кралят дракон. Рейко се ужаси при самата мисъл за това, но си даде сметка, че ако го ядосаше, можеше да я нарани. А не му ли покажеше готовността си да се подчини, никога нямаше да преодолее недоверието му и планът ѝ да спаси себе си и приятелките си щеше да претърпи пълен провал. Тя се обърна с гръб към него, развърза пояса си и свали горното си кимоно.

Той не каза нито дума, но Рейко долови как дишането му стана по-отривисто. Тя с неохота съблече бялата си долна роба и остана гола в обсега на осезателната му похот. Плътта ѝ настръхна, мускулите ѝ се сковаха; духът ѝ се сгърчи само при мисълта за Сано, заля я възмущение, че този мъж виждаше онова, което по право можеше да съзерцава единствено съпругът ѝ.

— Изящна — промълви кралят дракон, прокарвайки пръсти по гърба ѝ, надолу към ханша.

Неволно стягайки се, Рейко трепна и се подготви да понесе насилието, което я изпълваше с ужас от мига, в който бе видяла този човек. Гърлото ѝ се сви така, че тя почти се задави.

Кралят дракон отдръпна ръката си.

— Иди и се измий — нареди ѝ той с тих глас. — На рафта има сапун и кофа. Извини ме.

Рейко чу как той напусна помещението. Страхът ѝ намаля, макар ѝ незначително. По някаква причина той постоянно стигаше до състоянието, в което бе готов да я обладае, след което се оттегляше, но това можеше да бъде последната отсрочка, преди да се поддадеш на лъстта си. Забеляза, че бе взел дрехите ѝ. Щеше да избяга и чисто гола, ако не бяха стражите, които чуваше отвън, както и пленените ѝ приятелки. Рейко напълни кофата от коритото с вода, което миришеше на езерото. Изля водата върху себе си, после изтърка тялото си и косата си с платнената кесия със сапун от оризови трици. Въпреки обстоятелствата почувства искрено облекчение да се измие след толкова дни без баня. Изплакна се и после се потопи във ваната.

Кралят дракон се появи на вратата. Носеше в ръка платнен вързоп.

— Ето кърпи да се избършеш и чисти дрехи да се преоблечеш — каза той.

— Благодаря — промълви Рейко, треперейки в хладната вода, докато той се взираше в тялото ѝ под повърхността.

— Харесва ли ти новото помещение? — попита той.

— Да, много — плъзгащите се врати и дървените прегради бяха солидни и добре залостени с отвесни колове, минаващи през резетата и пода отвън; но Рейко бе установила, че дървените пречки на прозореца бяха прогнили и чупливи.

— Мисля си за онова, което ми каза по-рано — клекнал при ръба на ваната, кралят дракон говореше с тих заговорнически тон. — Оттук нататък, когато не си с мен, ще те пази единствено Ота, на когото имам пълно доверие. Останалите няма да те приближават.

— Искрени благодарности — каза Рейко, радостна, че бе намалил бдителността към нея. — Сега се чувствам много защитена.

Кралят дракон кимна разсеяно, наблюдавайки я.

— Изглежда ти е студено. По-добре излизай.

Той отстъпи от ваната и зачака. Рейко се извърна от него, след като се изправи и излезе от водата. Бързо се избърса и облече дрехите, които ѝ бе донесъл — бяла долна роба и копринено кимоно на бели

цветя. Завърза синьо-зеления пояс, като се питаше откъде ли се бе сдобил с женски дрехи. Докато сресваше мокрите си коси с пръсти, цветята върху кимоното, привлякоха погледа ѝ. Бяха анемони.

Дрехите, които кралят дракон ѝ бе дал, бяха принадлежали на мъртвата му любима. Рейко се смрази, когато си даде сметка, че той вероятно ги бе пазил през тези дванайсет години, откакто Анемона бе умряла. Долови по робата застоял дъх на парфюм и мирис на тяло — явно не бяха прани, откакто Анемона ги бе носила за последен път. Рейко си представи как кралят дракон гали дрехите, вдъхва мириса им и се възбужда. Осъзна, че като я обличаше по този начин, той поддържаше илюзията, че тя е vyplъщение на Анемона. Отвратена, Рейко се обърна с лице към него.

Странните му черти се озариха от възхищение. Той произнесе напевно:

— Бледият двойник на твоя дух напусна своето безжизнено тяло. Ти се рееше в омаен сън надолу към безкрайни дълбини, през водни канали, към двореца, където се събрахме отново — той я докосна по мокрите коси. — Ела, трябва да ти покажа нещо.

Той я отведе горе в стаята си и зад плъзгащата се преграда. Там, в друга, по-малка стая Рейко видя източника на мириса на тамян, с който бе пропит дворецът и който обгръщаше краля дракон. В месингова купичка върху метално ковчеже димяха кафяви пръчици. До тях около нарисуван цветен портрет на млада жена горяха свещи.

— Това си ти в най-прекрасните си години, Анемона — каза ѝ кралят дракон. — Сега си тъй красива, както тогава.

Рейко откри бегла прилика между себе си и образа на стилизирания портрет.

— Пазя погребалния ти олтар от деня на смъртта ти — продължи той. — Моята вяроност те съживи.

Рейко се огледа из стаята и видя завивките му, навити в един ъгъл. Това бе мрачно доказателство, че той спеше до олтара и боготвореше мъртвата.

— Коя е била тя? — попита тя, тласкана от любопитство да изложи на риск тази игра, в която ѝ бе отредена ролята на Анемона.

Кралят дракон се втренчи в портрета:

— Моята майка.

— Вашата майка? — попита изненадана Рейко, тъй като поведението му към нея най-малкото не бе синовно. — Но аз мислех, че...

— Че е била моя любовница? — кралят дракон се усмихна на реакцията ѝ. — Наистина беше такава — сега той вече не ѝ говореше като на Анемона, а като на непознатата, в която според него се бе превъплътил духът на Анемона. — Ние бяхме много по-близки, отколкото е обичайно за майка и син.

Бе влязъл в плътски отношения със собствената си майка! Рейко млъкна слисана. Спомни си как кралят дракон ѝ бе разказал за съня си, в който Анемона го бе обучавала на калиграфия. Образът на тази сцена в съзнанието ѝ претърпя внезапна промяна. Вместо двойка възрастни, отдадени с наслада на любовна игра, Рейко видя майка, галеща своя син юноша, въвличайки го в забранен секс. А сега синът, превърнал се в този озлобен измъчен мъж, искаше да пресъздаде — противното си минало с нея. Силата на неговата извратеност и безумие я ужаси.

— Анемона е единствената жена, която съм обичал — заяви кралят дракон, без да обръща внимание на смущението ѝ. — Не се ожених, защото не можах да я забравя.

„Ето защо няма деца и обвинява за това Анемона“, помисли си Рейко.

Болезнена усмивка изкриви лицето на краля дракон.

— Но тя не бе толкова вярна, колкото аз. Дари с любовта си друг.

Това обясняваше гнева, който бе излял върху Рейко, наричайки я уличница.

— Но не мога да обвинявам само нея — добави той. — Жените са слаби и уязвими за мошеници, склонни на прелъстяване. Когато онзи мъж се появи, тя нямаше сили да му устои.

Рейко слушаше, заинтригувана и ужасена, но сигурна, че останалата част от историята на краля дракон не може да надхвърли досегашното му разкритие.

— Този мъж първо бе любовник на баща ми — продължи кралят дракон. — Той обаче не се задоволи само с едно завоевание в нашето семейство. Идваше на посещение при баща ми, но скришом хвърляше прелъстителни погледи към Анемона. Правеше ѝ комплименти. А когато им сервираше чай, докосваше ръката ѝ, докато поемаше купичката, и я гледаше настоятелно в очите. Баща ми не забелязваше,

но аз го виждах — върху лицето на краля дракон се изписа ненавист. — Виждах как този човек се опитваше да спечели чувствата на Анемона. Виждах как тя се изчервяваше и се усмихваше. Виждах как след време тайно го превеждаше през градината посред нощ и се любеше с него в лятната ни къща...

„Тя е подценила краля дракон“, помисли си Рейко, обзета от нов шок, че историята включваше разнопосочен любовен триъгълник, както и кръвосмешение.

— Анемона се подлъга по страстта на този човек, но аз знаех, че не е искрен. Опитах се да ѝ кажа, че си играе с нея, за да удовлетвори собствената си суета. Предупреждавах я, че връзката им ще завърши зле. Но Анемона не щеше и да чуе. Никога повече не си легнахме заедно, тя ме изостави заради него — стиснал юмруци, кралят дракон избухна в негодувание: — Напусна ме, мен, собствения ѝ син, който я обичаше така, както този човек никога не би могъл!

— Какво се случи с Анемона? — попита Рейко, убедена, че тези събития по някакъв начин бяха довели до печалния край на жената.

— Баща ми научи за връзката между своята съпруга и любовника си — отвърна кралят дракон с глас, дрезгав от усилието да овладее емоциите си. — Една вечер той изведе Анемона в езерото Бива с излетната лодка. Удави я и после се самоуби.

Рейко едва сподави възклицанието си на ужас.

— Онзи човек не само открадна моята любима — каза кралят дракон, — той стана причина за смъртта ѝ, както и за смъртта на баща ми — омраза изкриви чертите му. — Той съсипа семейството ми.

Рейко изпита неочаквана жалост към краля дракон, измъчван от спомените си, пленник на собствените си терзания. След известно мълчание той добави:

— Ако не беше Хошина, майка ми щеше да е още жива. Анемона и аз щяхме да бъдем заедно.

Познатото име стресна Рейко.

— Значи любовникът на Анемона е бил Хошина сан? Искате да кажете полицейския началник на Едо?

— Да — отвърна кралят дракон. От него се излъчваше ожесточеност, струеше подобно на отрова от порите му. — Хошина не понесе никакво наказание въпреки ролята си в смъртта на Анемона. Всички обвиняваха нея, защото тя бе прелюбодейката, заслужила да

умре, както и баща ми, защото я бе убил. Хошина не само че се измъкна невредим... Той постигна благоденствие.

Кралят дракон изскърца със зъби, обладан от ярост. Рейко се удиви, че Хошина — човек, когото познаваше, бе мъжът, застанал между краля дракон и Анемона, бе ги лишил от принадлежността им един на друг и дори бе станал причина тя да изгуби живота си.

— През тези дванайсет години наблюдавах как Хошина се издига в бакуфу — продължи кралят дракон. — Гледах го как трупа богатство, влияние и власт, докато аз скърбях за Анемона. Заклех се, че някой ден ще го накарам да си плати за всичко.

— Защо сте чакали толкова дълго? — попита Рейко, озадачена.

— Когато Анемона си отиде, аз бях още момче, а Хошина вече бе служител от силите на реда в Мияко — отвърна кралят дракон. — Имаше могъщ покровител и високопоставени приятели, а аз няхах нищо. По онова време бях неспособен да сторя каквото и да било, за да му навредя, тъй че се наложи да изчакам да настъпи моето време. Не преставах да го наблюдавам. Девет години изминаха без нито една благоприятна възможност за действие. После Хошина се премести в Едо. Аз го последвах и там най-накрая съставих своя план. Един ден, докато яздех през града, видях господарката Кейшо да пътува в своя паланкин. Запитах се: „Какво е онова, което шогунът цени достатъчно и за което, ако му бъде откраднато, ще е готов на всичко, за да си го върне?“ Отговорът бе пред очите ми. Реших да отвлека господарката Кейшо и да поискам като откуп шогунът да екзекутира Хошина за убийство. Така и сторих.

Кралят дракон бе обзет от злорадство; пламъчетата на свещите върху олтара се отразяваха в очите му. Рейко бе смятала, че няма какво повече да я изненада, но поредното му разкритие я стъписа повече от всичко чуто до този момент.

— Искате да кажете, че ни отвлякохте заради Хошина?

— Разбира се — отвърна кралят дракон, сякаш това бе най-разумното действие на света.

Най-накрая Рейко проумя причината, която се криеше зад всичките му престъпления. До каква крайност бе стигнал, за да удовлетвори една стара ненавист. Каква жестокост бе проявил заради целта си да унищожи един-единствен човек!

— Как сте могли да убиете толкова хора само за да накажете Хошина? — извика тя. — Как сте могли да отвлечете майката на шогуна и нас, след като не сме ви сторили нищо? Защо трябва да страдаме заради делата на Хошина?

— Отмъщението оправдава всякакви крайни действия — поясни кралят дракон. — Смъртта на прислугата и ескорта ви бе нужната жертва. Жалко, че трябва да страдате, но е неизбежно. Само по този начин бих могъл да унищожа Хошина.

Изглеждаше тъй горд от онова, което бе сторил, тъй нетърпелив да се похвали, че нямаше нищо против да ѝ се изповяда. Или бе достатъчно луд, за да не го бе грижа какво знаеше тя, или смяташе, че изобщо нямаше да ѝ се удаде възможност да разкаже на когото и да било. Грандиозният мащаб на заговора му сащиса Рейко, както и вярата му, че това бе единственият начин да се постигне възмездие.

— Защо просто не казахте на всички как Хошина е причинил смъртта на родителите ви и не съсипахте репутацията му? — попита тя. — Защо не отидохте при съдията, не подадохте официално оплакване срещу Хошина и не изискахте обезщетение?

— Хошина е важна фигура. Ако кажех нещо срещу него, никой нямаше да ме чуе. Никой съдия нямаше да вземе моята страна при евентуален диспут.

— Тогава защо не предизвикахте Хошина на дуел? — попита Рейко. — Нямаше ли да е по-лесно да го убиете със собствените си ръце, вместо да карате шогуна да го екзекутира?

Дуелите бяха разпространен начин, по който самураите често разрешаваха споровете помежду си, без да намесват закона.

— Аз не целя просто неговата смърт — отвърна кралят дракон в опит да се защити. — Държа публично да бъде заклеен като убиец, да бъде лишен и от ранга и привилегиите му и да бъде екзекутиран като най-обикновен престъпник. Искам да бъде обезчестен, а трупът му да бъде изложен на публично обругаване, каквото заслужава. Ето какво целя със своя замисъл.

При все това Рейко прозря истината, която бе в основата на самодоволните изявления на краля дракон. Той не желаше да предизвика Хошина на дуел, защото вероятно Хошина щеше да победи, а той не искаше да умира. Нито би избрал открито да обвини Хошина, защото се страхуваше, че неговият силен враг може да му

отмъсти. Искаше да нападне Хошина, без да рискува собствената си кожа; търсеше възмездие без последствия за себе си. Смяташе, че може да отвлече майката на шогунa, да наложи екзекуцията на Хошина и после да се измъкне невредим, за да се наслади на собствения си триумф.

Кралят дракон беше страхливец.

— И сега, когато замисълът ми е в ход — каза той, — чакам само шпионите ми в Едо да ми донесат вестта, че Хошина е екзекутиран. Щом видя трупа му изложен край моста Нихонбаши, ще съм постигнал своето възмездие.

Освен това беше глупак, ако се надяваше, че планът му ще проработи, заключи Рейко. Нима не знаеше, че Хошина е любовник на главния заместник на шогунa? Дворцовият управител Янагисава нямаше да допусне екзекуцията на Хошина. Но дори и да го стореше, полицейският началник бе тъй хитър и изобретателен, че щеше да намери начин да избегне смъртта. Планът на краля дракон щеше да се провали. Рейко усети, че я побиват тръпки.

— Какво ще сторите, ако шогунът не изпълни изискванията ви?

— Ще ги изпълни — в гласа на краля дракон прозвуча самодоволна увереност. — Защото съм го предупредил, че ако не го стори, ще убия и майка му, и приятелките й.

Рейко най-накрая разбра какво бе имал предвид, когато й бе казал преди време, че се надява да не я убива. Предпочиташе планът му да успее, постигайки смъртта на Хошина, отколкото да изпълни закана си и да убие заложничките. Но обзета от трескав ужас, тя си даде сметка, че самата тя, господарката Кейшо, Мидори и госпожа Янагисава бяха обречени от самото начало. Нямаше никакъв шанс кралят дракон да ги освободи. Той напразно щеше да очаква вести за смъртта на Хошина. И когато осъзнаеше, че опитът му за отмъщение бе претърпял провал...

Обзета от паника, Рейко се запита колко ли време им оставаше, докато кралят дракон загубеше надежда. Може би тези дванайсет години на чакане бяха изчерпали търпението му. Тя не можеше да си позволи да залага безразсъдно на възможността той да чака още дълго. Трябваше да пристъпи към осъществяване на собствения си план въпреки опасенията си, че можеше да се окаже прибързан.

— Скъпи — промълви тя, галейки ръцете му. — Толкова се страхувам, че нещо ще се обърка. А това място никак не ми харесва. Защо да не заминем... само ние двамата?

Ако успееш да го накара да я отведе от острова, далеч от хората си, за нея щеше да има някакъв шанс да се освободи. Той нямаше да може да я наблюдава през цялото време. Можеше да се измъкне, да намери някой гарнизон на Токугава и да прати войници, които да спасят приятелките ѝ. Хората му нямаше да останат, след като откриеха, че господарят им си е отишъл; по-скоро щяха да си дадат сметка, че ги е изоставил със заложенничките, за да понесат вината за отвличането. Те щяха да избягат, да изоставят Мидори, бебето, Кейшо и госпожа Янагисава, които щяха ида се озоват в безопасност, докато дойдеше помощта.

— Можем да отидем заедно на някое приятно място — продължи Рейко с привидно нетърпение. — Дори не е нужно да казваме на някого.

Кралят дракон я изглежда вцепенен от ужас.

— Не можем да тръгнем, не и преди екзекуцията на Хошина.

— А защо просто не го забравим? Нима отмъщението вече има някакво значение? — настоя Рейко, престорено ласкава. — Отново сме заедно и нищо друго не трябва да ни интересува.

— Дванайсет години чакам Хошина да си получи заслуженото — ръката му в дланите на Рейко бе твърда и непоколебима. — Няма да се откажа от победата си над него дори и заради теб. Няма да имам покой, преди той да престане да мърси този свят!

— Но аз се боя ужасно, че ще си навлечете неприятности — възрази Рейко. — Наказанието на Хошина не струва колкото живота ви. Не мога да понеса мисълта да ви загубя — ридаейки в неподправено отчаяние, тя вдигна ръце и погали страната му. Наболатата му брада одраска пръстите ѝ. — Моля ви, отведете ме от тук още сега!

Той се навъси и се отдръпна, избягвайки ласката ѝ.

— Планът ми е сигурен. Няма да има усложнения — непреклонният му тон говореше за убедеността му в успеха на безумния му замисъл. — Ще останем тук, докато науча, че Хошина е изобличен и екзекутиран.

Решението ми е окончателно!

Хирата, Маруме и Фукида изнесоха готовия сал от гората. Залитайки под тежестта му, го оставиха на брега на езерото. Небето бе кобалтовосин купол, осеян с искрящи звезди. Пълната луна блестеше през рехавите, подобни на стелец се дим облаци. Отраженията на светлините трепкаха по черната водна повърхност. Хладен вятър изтръгваше шепот от гората, в която звучеше приглушеният хор на насекомите. Хирата и другарите му избутаха сала във водата. Бяха затаили дъх от напрежение и никой не отронваше нито дума.

Салът се разлюля върху неспокойната повърхност, но не потъна.

— Слава на божествата — промълви Хирата в трескаво облекчение.

Той и Фукида донесоха греблата и предпазливо изпълзяха върху неустойчивата повърхност на сала. Маруме го избута навътре от брега и след като навлезе достатъчно в езерото, се покатери при тях. Салът поддаде под него и взе да потъва, но останалите бързо се преместиха, за да уравновесят с тежестта си. После започнаха да гребат. Водата заливаше сала, избликваше от празнините между трупите, но въпреки това се държаха на повърхността и сантиметър по сантиметър се приближаваха към отсрещния бряг. Хирата се боеше, че някой случаен плисък от греблата ще достигне до похитителите, предупреждавайки ги, че приближават неканени гости. Въпреки това гребеше и наблюдаваше острова.

Мракът сливаше околността и замъка в черна, непроницаема маса. Макар че островът изглеждаше обезлюден и безжизнен, Хирата се боеше, че обитателите му ще ги забележат върху откритата водна повърхност. Прониза го мъчително съмнение. Въпреки решимостта си да спаси Мидори се питаше дали бе взел правилното решение. Не трябваше ли въпреки всичко да се подчини на заповедите на Сано? Тръпнещ от умора и тревога, той плъзгаше греблото с ръце, все още протрити и разранени от строежа на сала. От време на време подсмърчаше, ядосан, че бе пипнал тази настилка. Накрая си каза, че вече бе твърде късно да променя решението си. Страхуваше се за безопасността на Мидори и искаше да я освободи сега, а не след завръщането си от Едо.

Островът срещу тях все повече нарастваше. Скоро салът се блъсна в плитчините и спря в единия му край, точно срещу пристана. Хирата зърна стръмния бряг и гъстите дървета, които се открояваха на лунната светлина, както и ярките отражения, които секваха при бреговата ивица.

Детективите слязоха от сала и се озоваха до прасци в студената вода. Сандалите им затъваха в тинята, докато пристъпваха с усилие към брега. Тримата издърпаха сала, от който се стичаше вода, продължиха навътре до гората и там го изправиха и го опряха на едно дърво. Закриха го с клони от околните храсти и затрупаха веслата с опадали листа. После поеха предпазливо към замъка.

Светлината от звездите и луната едва проникваше през гъстите сенки на дърветата. Движеха се почти пипнешком, като внимаваха да не се блъснат в някое дърво или пън. Страхът да не бъдат заловени усилваше до грохот всяко пукане на клонка под краката им, всяко изшумоляване на листак. Във въздуха се долавяше присъствието на намиращи се наблизо хора. Внезапно чувство за опасност и зла воля напрегна нервите на Хирата. В същия миг той долови мирис на горящо масло и мярна трепкаща светлинка недалеч пред себе си. Хирата замръзна на място и рязко вдигна ръка, за да спре Маруме и Фукида зад гърба си. Тримата бързо приклекнаха в храстите, доловили нечий тежки стъпки, които бързо се приближаваха. Светлинката идваше от мъждив пламък на метален фенер — носеше го самурай със свирепо изражение. Лицето му, странно осветено от фенера, ту изчезваше, ту отново се появяваше между дърветата. Хирата притаи дъх, докато самураят отмина. Сърцето му заблъска в гърдите от тази внезапна среща. После тримата се изправиха предпазливо и продължиха напред още двайсетина крачки, докато зърнаха нови светлини, очертаващи острова в различни посоки. Спираха и продължаваха напред, после отново спираха, за да се скрият, когато други самураи минаваха покрай тях. Хирата бе обезкуражен, че толкова много похитители стояха на пост дори през нощта, когато се бе надявал да спят. Дали щеше да успее да открие Мидори, преди те да откриеха него?

Имаше чувството, че минаха часове, докато тримата се промъкваха през острова. Най-накрая мракът пред тях изсветля, което бе сигнал, че са стигнали до открито пространство. Хирата, Фукида и Маруме спряха в края на гората и отправиха погледи към замъка

отсреща. Бледата лунна светлина очертаваше силуетите на постройки, наподобяващи мавзолей в гробища. Разбитите им покриви бяха устремили наъбени краища към небето. На известно разстояние покрай порутените, обрасли с лози стени бяха разположени стражи, охраняващи двореца. От време на време на фона на далечния плисък на вълни се долавяше приглушен говор.

Хирата подкани с жест Маруме и Фукида да го последват и тръгна да заобикаля замъка, без да излиза от прикритието на гората. Видя срутени постройки, беседка в обрасла с бурени градина и още стражи. Вече му се струваше невъзможно да пробие охраната на похитителите и да изведе жените невредими. Фукида се наклони към Хирата и прошепна в ухото му:

— Ако отидем до Едо, ще доведем още войници. Идеята вече бе хрумнала на Хирата, но той не можеше да понесе мисълта за отстъпление, след като вече бе стигнал дотук.

— Още не — прошепна той в отговор. Продължиха да вървят покрай замъка. Навън при едно крило, свързано с главния дворец посредством закрит пасаж, на открита веранда бе клекнал един-единствен самурай с двата си меча на кръста. Облаците се преместиха, откривайки доскоро забулената луна, която освети олющената гипсова стена зад гърба му. Над него вдясно се откри правоъгълен прозорец с отвесни решетки, които се редуваха с отрязъци от черното пространство на помещението. Хирата продължи да се промъква нататък, дирейки някакъв достъп до замъка. В един момент към рамката на прозореца се приближи бледа фигура.

Беше жена — лицето ѝ бе очертано от дълги коси, които се спускаха върху раменете. Луната освети чертите ѝ. Сърцето на Хирата заблъска в гърдите му.

Той се закова намясто тъй рязко, че Фукида и Маруме се блъснаха в него.

— Мидори! — прошепна той, залят от едва потиснат възторг.

Беше намерил съпругата си! Замаян от облекчение, се вкопчи в ствола на едно дърво и се втренчи в нея.

Мидори гледаше навън от прозореца, а изражението ѝ бе замислено и скръбно. Хирата беше сигурен, че мислеше за него изпълнена с копнеж. Едва успя да потисне порива си да изкрещи името ѝ и да се втурне към нея. После Мидори се обърна и се отдалечи от

прозореца. Хирата протегна ръка да я спре, но тя изчезна в мрака на помещението. Обзеха го тревога и отчаяние. Макар че тримата лесно можеха да отстранят този пазач, шумът щеше да привлече вниманието на другите и те щяха да дотичат за броени секунди. Не трябваше да започва битка, която със сигурност щеше да загуби, защото врагът ги превъзхождаше многократно.

— Трябва да намерим някакъв начин да проникнем в замъка и да изведем незабелязано Мидори и останалите жени — прошепна Хирата на другарите си.

ГЛАВА 28

— Влиянието ми върху краля дракон е твърде слабо, за да го накарам да се откаже от плана си — обясни Рейко на госпожа Янагисава.

Двете се намираха в помещението затвор. Нощта ги обгръщаше със сенки, а през прозореца проникваха единствено студените лъчи на бледата луна. Кралят дракон бе отпратил Рейко обратно и тя току-що бе разказала на госпожа Янагисава за случилото се между нея и похитителя им. Край тях бебето проплакваше и Мидори го полюшваше на ръце.

— Гладна е — обади се Кейшо. — Време е да я нахраниш отново.

— Много яде — Мидори вече разтваряше кимоното си и се подготвяше за пореден път да кърми бебето. — Това е добър знак, нали?

— О, да — отвърна Кейшо, подуши детето и сбърчи нос. — Освен това много ака. И това е добър знак.

Госпожа Янагисава каза на Рейко:

— Може би ако помолите краля дракон отново...?

Рейко поклати глава, обзета от отчаяние.

— Страхувам се, че ако продължа да го моля да напуснем острова, ще се ядоса. Дори може да се вбеси дотам, че да стори нещо ужасно — тя докосна страната си там, където кралят дракон я бе зашлевил. Мястото още гореше. Загледа се в Мидори и Кейшо, които се суетяха около бебето, и каза тихо, внимавайки да не я чуят: — Господарката Кейшо е единствената сред нас, която той може да използва, за да принуди шогун да екзекутира полицейския началник Хошина. Останалите сме без значение.

— Но всъщност той не би желал да причини зло на вас или на приятелките ви? — върху лицето на госпожа Янагисава се изписа ужас и тя се примъкна по-близо до Рейко. — Не и докато е влюбен във вас, защото смята, че сте обсебена от духа на мъртвата му майка?

— Той е невменяем — каза Рейко, като се отдръпна, за да избегне задушавачната близост на госпожа Янагисава. — Каквото и да изпитва към мен, никой не може да каже какво ще стори.

— Но дори и да не успеете да го подлъжете да заминете... след като ни пази само един човек, вероятно бихме могли да избягаме?

Те погледнаха към прозореца, в който Рейко бе открила възможен път за бягство. В същия миг през прогнилите пречки, които тя се бе надявала да счупи, надзърна навъсеното лице на Ота.

— Чуй ме добре, малка вещице — каза той, като я сочеше с пръст. — Дори и да си успяла да залъжеш господаря ми с номерата си, мен не можеш да ме баламосаш. Знам, че кроиш нещо. Ще те държа под око. Тъй че внимавай, предупредил съм те — враждебният му поглед се стрелна към Мидори. — Една погрешна стъпка — и бебето е мъртво.

Той изчезна от прозореца. Мидори изпищя от ужас. Кейшо изруга след Ота и прегърна Мидори и бебето, а госпожа Янагисава се обърна разтревожена към Рейко.

— Какво ще правим? Ще чакаме някой да ни спаси ли?

— Не можем да си позволим да чакаме дълго.

Рейко бе обзета от ужасното убеждение, че всички те ще намерят смъртта си, ако не избягат, преди кралят дракон да открие, че няма да постигне възмездието, което желаше. Но присъствието на Ота правеше тайното им бягство невъзможно. Хрумна ѝ друга възможност, която я изпълни с още по-голям ужас.

— Има само един начин да се освободим — прошепна тя. — Следващия път, когато отида при краля дракон, трябва да открадна мечата му и да го убия. После да ви изведе от двореца и всички заедно да се доберем до лодките.

Госпожа Янагисава кимна, а в очите ѝ блестеше вяра, че Рейко ще се справи. Самата Рейко обаче бе обзета от неописуем ужас, защото отлично знаеше какъв бе начинът да спечели краля дракон, а той със сигурност щеше да доведе до собствената ѝ гибел.

Дори и да успееше да победи него, след това щеше и да ѝ се наложи да се справи с Ота и с всички останали стражи, които щяха да се опитат да осуетят бягството им.

— Животът ти е в опасност, а аз дори не съм ти дала име. Ох, Рейко сан, ще се приберем ли у дома за кръщаването ѝ? — изплака

Мидори, притиснала бебето до гърдите си.

Традицията повеляваше родителите да изчакат до шестия ден след раждането и чак тогава да му изберат име и да отпразнуват идването му на бял свят. Рейко погледна към Мидори и бебето, обзета от странно примирение, сякаш кръвта във вените ѝ се бе превърнала в камък. Потребността ѝ да спаси невинното дете бе по-силна от всички рискове и жертви, свързани с нейния замисъл срещу краля дракон.

— Дотогава ще си бъдеш вкъщи, обещавам ти!

* * *

Хирата, Маруме и Фукида продължиха напред, следвайки дъгата, описана от сечището, и видяха още крила на замъка и още стражи на пост. После Хирата зърна една част, в която покривите на постройките бяха срутени, в стените зееха огромни дупки, а самите стаи бяха обрасли с дървета и храсти. Растителността бе плъзнала между разпилени камъни и чакъл в тази част от имението, която изглеждаше превърната в развалини и изоставена, поради което похитителите явно бяха решили изобщо да не я охраняват.

— Нека опитаме там — прошепна Хирата.

Тримата се втурнаха през тясната ивица открито пространство и бързо се шмугнаха в развалините. Промъкваха се през висок буренак, препъвайки се в отломки. Фукида не забеляза една купчина останки, налетя на нея и падна. Маруме го дръпна и му помогна да се изправи на крака. Точно заобикаляха един ъгъл, оформен от две разрушени стени върху открити основи, когато внезапна светлина заслепи Хирата.

Срещу тях крачеше мускулест млад самурай с фенер в ръка. Хирата, Маруме и Фукида се заковаха на място. Самураят ги видя и се вцепени — по очите му разбраха, че е разпознал в тях неканени посетители. Той извади меч си и отвори уста да извика другарите и си. Маруме се хвърли напред с оголен меч и го прониза в гърлото. От раната бликна кръв и върху лицето на жертвата се изписа ужас. Фенерът падна от ръката му, мъжът изхъхри и се строполи мъртъв на земята.

Хирата и детективите се втренчиха в трупа и после един в друг, стъписани от внезапното насилие и от съзнанието, че се бяха отървали

на косъм. После Хирата огледа отблизо лицето на мъртвия. Обзе го безпокойство, защото не разпозна мъжа — не беше от самураите на владетеля Ниу. Помисли си, че всъщност нямаше как да познава до един многобройните васали на своя тъст, но изпита нарастващо съмнение, че даймио бе виновникът за похищението.

— Трябва да скрием трупа — прошепна Фукида. Преди Хирата или Маруме да успеят да помръднат, някой наблизко извика:

— Какъв беше този шум? Ибе сан, там ли си?

Към Хирата и другарите му се устремиха бързи стъпки. Те се дръпнаха от трупа и се втурнаха към прикритието на порутената постройка. Скриха се зад една стена и надникнаха иззад ъгъла. Видяха друг самурай, който коленичи при трупа.

— Ибе сан! Какво се е случило? — възкликна той, поднасяйки фенера си до безжизненото лице на другаря си, и се огледа боязливо наоколо.

Хирата не познаваше и него. Изведнъж самураят хукна обратно, крещейки:

— Ибе е убит! Някой се е промъкнал на острова!

Нощта оживя, внезапно изпълнена с гласове и движение. Откъм замъка заприиждаха въоръжени и мъже. Хирата застина ужасен. Почувства напрежението на стоящите до него Маруме и Фукида — техните най-големи страхове бяха станали реалност.

— Какво ще правим сега? — обади се Маруме.

Похитителите вдигнаха тревога и в нощта отекнаха резки викове.

— Ще бягаме — отвърна Хирата.

Те хукнаха навън от развалините, прекосиха сечището и потънаха в гората. Припламваха факли, неясни фигури се устремиха към тях. Тримата криволичеха между дърветата, мушкаха се приведени в гъсталака, за да избегнат преследвачите си, които ставаха все повече.

На Хирата му се щеше да се бе подчинил на заповедите на Сано, вместо да опитва сам да освободи заложничките. Ако бе изпълнил дълга си, досега щеше да е пристигнал в Едо и вече да е докладвал за местонахождението на похитителите. Сано най-вероятно щеше да е изпратил целия детективски корпус, за да спаси жените. Но вместо това Хирата бягаше, за да спаси живота си, и по никакъв начин не бе в състояние да помогне на Мидори. Ако похитителите ги хванеха,

нямаше да има кой да съобщи на Сано къде са жените. Хирата горчиво съжали за избора си.

— Трябва да преминем езерото — каза той, — но салът ни е твърде далеч. Да откраднем лодките и да оставим похитителите изолирани на острова.

Втурнаха се към брега. Във въздуха свистяха стрели, които се забиваха в земята и в стволите на дърветата край тях. Когато стигнаха до края на гората, видяха на пристана двама души, които охраняваха лодките. Изтощени и задъхани, те свиха обратно между дърветата.

— Можем да плуваме до сушата отсреща — предложи Фукида.

Но преследвачите им плетяха все по-здрава мрежа около острова, като ги прогонваха далеч от брега. Тримата се озоваха в гората, недалеч от главния дворец. От една порутена стена стърчаха останки от наблюдателни кули. Четирима стражи се въртяха пред една порта, която водеше към покрит с гъст храсталак участък. Луната се носеше вяло над покрива на двореца. Свирепи метални дракони, гравирани върху островърхите краища на покрива, се открояваха в мрака като безмълвна заплаха. През решетките, покриващи прозорците на втория етаж, струеше светлина. Хирата заключи, че това бе крепостта на похитителите, място, което трябваше да се избягва. Но изтощението принуди него и другарите му да спрат и да отдъхнат.

— Нека се скрием някъде, докато решат, че сме избягали — предложи той.

В този миг от гората зад тях изскочиха тичайки двама души. Инстинктивно Хирата и другарите му се хвърлиха по корем на земята и замряха. Двамата мъже изтрополиха току до лицето на Хирата, засипвайки го с мокри листа. Прекосиха откритото пространство и се втурнаха в двореца. Хирата вдигна глава и ги видя в слабо осветеното антре заедно с още някакъв мъж, който се бе присъединил към тях.

— Имаме лоши новини — чу Хирата задъханите думи на единия от новопристигналите.

— Какво се е случило? — гласът на третия бе рязък, с оттенък на раздражение и тревога.

— На острова има чужди хора!

— Кой са те? — попита мъжът с грубия глас, който, изглежда, бе главатарят.

— Не знаем.

— Откъде знаете, че са тук?

— Убиха един от нашите. Намерихме и някакъв сал, скрит в гората близо до брега.

Хирата разбра, че животът може да се промени от лошо към лошо само за един миг. Похитителите и не само знаеха, че той, Маруме и Фукида бяха тук; те бяха открили и средството, което трябваше да превози жените до свободата. Надеждата му по-късно да направи повторен опит за спасяването им угасна неизречена.

— Оставих двама души скрити до сала, в случай че натрапниците се върнат — каза мъжът, който бе съобщил тревожната вест.

— Събери всички останали — нареди главатарят с властен, нетърпящ възражение тон. — Искам до един да се включат в издирването.

Гласът на водача им не бе познат на Хирата. Този факт потвърждаваше съмнението му, че организаторът на отвличането едва ли бе владетелят Ниу. Допускаше тъстът му да бе платил на отряд наемници, които да свършат работата, но той беше достатъчно умен да не поверява командването на подобна рискована операция на някой друг, освен на най-доверените си васали. А Хирата ги познаваше до един и мъжът в двореца не беше сред тях. Сега той осъзна пълната ужасяваща истина за тежкото положение, в което се намираха.

Просто похищението не бе замисъл на неговия тъст. То бе част от нещо или някого, които за него оставаха мистерия. Той бе хванат с другарите си в капан на острова от един непознат, чиито мотиви за действие бяха още по-злонамерени от мотивите на владетеля Ниу.

— Хванете натрапниците и ги доведете при мен! — нареди главатарят.

Мъжете бързо напуснаха замъка. Но макар че последствията от собствените му действия го ужасяваха, Хирата не бързаше да се самобичува. Нямаше смисъл да съжалява, че не бе сторил онова, което бе длъжен да стори. Сега май оставаше един-единствен начин да поправи грешката си.

— Ще трябва да почнем да убиваме похитителите — каза Хирата, — докато останат достатъчно малко, за да можем да се промъкнем в двореца, да изведем жените и да избягаме.

— Или докато похитителите ни заловят — добавиха в един глас Маруме и Фукида.

ГЛАВА 29

На следващия ден междуградският път Токайдо, по който Сано и детективският отряд яздеха в тръс след дворцовия управител Янагисава и елитния му ескадрон от бойци на път за двореца на краля дракон, бе връхлетян от буря. Изви се силен вятър, който на пристъпи връхлиташе колоната от двеста конници и запращаше срещу тях потоци пороен дъжд. Над забулените в мъгла далечни хълмове отекваха гръмотевици, светкавици прорязваха небето над кипарисовата гора от двете страни на пътя. Сано и другарите му яздеха прегърбени, за да се предпазят от плющия дъжд. От периферията на широкополата му сламена шапка се стичаше вода, биеше в лицето му и мокреше наметалото и бронята му. Конете препускаха през локвите и изпод копитата им хвърчаха кални пръски. Но всичко това не го безпокоеше толкова, колкото факта, че напредваха твърде бавно, макар че с Янагисава бяха събрали войниците си и бяха поели към полуостров Изу веднага след като получиха разрешение от шогуна.

Бяха тръгнали привечер предишния ден, бяха пътували цяла нощ без прекъсване, а едва бяха минали Ойсо^[1], който се намираше на половината път.

Движението извън Едо, както и стръмните отрязъци от пътя покрай морето ги бяха забавили, макар че авторитетът на дворцовия управител им бе помогнал да преминат по-бързо през проверки и контролно-пропускателни пунктове. Ако яздеха по-бързо, щяха да изтощят конете, а селските конюшни не разполагаха с достатъчно отпочинали коне за отдаване под наем. Двайсетте малки дървени лодки, купени за превозване на войниците, оръжията и мунициите до острова, окончателно изключваха възможността за скоростно придвижване.

През по-ранната част от пътуването бяха превозвали лодките с волски коли, които бяха изоставили в един момент, защото нямаше как да ги прекарат през реките. Сега воини пешаци носеха лодките над главите си. Политиката на Токугава, която забраняваше мостове по

главните междуградски пътища с цел ограничаване на движението на военна сила и предотвратяване на евентуални бунтове, сега представляваше сериозна пречка за спасителната мисия. С такава скорост отрядът щеше да стигне до острова едва на следващия ден. Сано се опасяваше, че закъснението щеше да струва живота на жените заложнички. Само ако бе разкрил по-рано самоличността и местонахождението на краля дракон или пък ако Хирата бе донесъл нужната информация! Той се питаше какво ли бе станало с Хирата, Маруме и Фукида.

Внезапно на фона на тътена на гръмотевиците той долови нечий викове. Шествието забави ход и после спря.

— Защо спираме? — попита той детектив Иноуе, който яздеше до него.

Иноуе присви очи в проливния дъжд.

— Изглежда, там нещо е препречило пътя.

Сано се изправи на стремената, надничайки нетърпеливо над войниците на Янагисава, и видя флагове с герба на Токугава.

— Армията — съобщи той. — Настигнахме изпратената от шогуна войска.

Той беше доволен, че войниците не бяха стигнали Изу и че двамата с Янагисава щяха да предотвратят заплануваната обсада на краля дракон. Но шествието продължаваше да стои намясто. Сред войниците и шествието настана смут, прозвучаха гневни гласове; по редиците мина ропот, разнесоха се възклицания на недоумение. Нетърпелив да научи причината за забавянето, Сано излезе с коня си от колоната и се насочи към челото на шествието. Там завари Янагисава възседнал черен жребец и облечен в подгизнали от дъжд одежди, който се бе изправил срещу набит самурай на кон, с шлем със златни рога. Сано разпозна в самурая генерал Исогай, върховен командващ армията на Токугава.

— Аз поемам ръководството на спасителната акция — изкрещя дворцовият управител и махна към армията, наброяваща няколко хиляди войници, които чакаха на пътя пред него и генерал Исогай. — Дайте им команда за връщане. Вървете си вкъщи!

— Невъзможно! — отвърна рязко генералът. — Шогунът ни изпрати да спасим майка му и аз възнамерявам да изпълня дълга си.

— Ще направите каквото ви казвам, или по-късно ще съжалявате — заяви Янагисава.

Генерал Исогай се изсмя презрително.

— Не приемам заповеди от вас. А в случай че не сте забелязали, заплахите ви вече нямат особена тежест — той препусна към челото на колоната и извика: — Продължавайте напред!

Войската пое нататък по пътя. Янагисава се втрени след колоната в безсилен гняв. Сано не можеше да повярва, че някой си бе позволил да се отнесе тъй безпардонно с дворцовия управител, и с изненада си даде сметка, че Янагисава явно бе загубил голяма част от властта си. Осъзна, че похищението бе предизвикало неочаквани реакции, вестта за които на този етап все още не се бе разпространила извън висшия ешелон на бакуфу.

В следващия миг Янагисава изкрещя на войниците си:

— Изпреварете войската!

Хората му се втурнаха напред и подминаха Сано. Препускащи коне го изблъскаха, докато накрая той се озова пред собствения си корпус от детективи и се присъедини към лудото преследване. Войниците се носеха нагоре по баира покрай войската на шогунa и се вклиняваха в редиците им. На места избухваха свади. Ескадронът на Янагисава успя да се измъкне от главната група и се понесе напред. Сано и детективите му събаряха войници от конете им, отблъскваха ръцете, които се опитваха да ги задържат, прочистваха пътя за хората, носещи лодките, и следваха Янагисава. Светкавица проряза нацърбената сребърна ивица на хоризонта; гръмотевица разтърси земята. Откъм войската се носеха свирепи викове, но колкото и да се стараеха да ги догонят, хората на генерал Исогай взеха да изостават. Сано и Янагисава се носеха устремно напред, докато стигнаха брега на река Сакава. От проливния дъжд реката бе придошла и се бе превърнала в бушуващ порой, който заливаше каменните диги. Опасни бързеи се простираха, докдето стигаше погледът и в двете посоки. Лодкарите, които обикновено прекарваха пътниците до отсрещния бряг, бяха изчезнали.

— Ще останем на конете си и ще гребем на собствените си лодки — каза Янагисава.

По негова заповед войниците навлязоха в реката. Водата се превърна в мътен кипеж от хора и коне. Някои ездачи бяха съборени от

седлата и отнесени от течението. Мъжете в лодките гребяха трескаво, като се бореха да устоят на течението. Сано пришпори коня си, нагази в реката и тутакси усети как мощната стихия го повлича. Студени вълни заливаха скута му. Насред реката той изведнъж чу тропот на конски копита по пътя зад себе си. Обърна се и видя, че към брега приближава конница. Помисли си, че войската на генерал Исогай ги настига, но после забеляза флага в ръцете на яздеция начело. В следващия миг се изненада, защото вместо герба на Токугава различи изображение на морско конче.

Новопристигналите се хвърлиха във водата и се присъединиха към останалите ездачи, които се бореха с течението край подмятаните от стихията лодки. Един самурай ездач се блъсна в коня на Сано.

— Махни се от пътя ми! — изрева той.

— Владетелю Ниу! — възкликна Сано, съзирайки изкривеното лице и безумното изражение на даймио. — Какво правите тук?

— Чух, че с дворцовия управител и войската сте тръгнали към Изу да спасявате дъщеря ми. Реших да се присъединя и аз.

Владетелят Ниу пришпори коня си и му изкрещя да плува по-бързо.

Сано бе ужасен от хаоса, който се бе получил от намесата на толкова много хора, и то в ущърб на всеобщото благо. Необузданият избухлив даймио можеше да изложи на риск спасителната операция дори повече от армията на Токугава. Мисията се бе превърнала в надпревара, кой първи щеше да стигне до Изу, както и в битка за това, кой щеше да оцелее достатъчно дълго, за да спаси жените.

* * *

В своя затвор в двореца на краля дракон жените се вслушваха в безредиците, които бяха започнали предишната нощ и продължаваха и през днешния следобед. Наоколо отекваха резки викове; из постройките и терена около тях се чуваше тропот на тичащи нозе. Рейко долови далечно бръмчение на пронизващи въздуха стрели и за пореден път надникна през обезопасения с решетки прозорец.

— Какво виждаш? — попита тревожно Мидори, както кърмеше бебето.

— Пак ще вали — отвърна Рейко.

Тъмни буреносни облаци се сбираха върху оловносивото небе. Рейко проследи с поглед Ота — той слезе от верандата и пое през градината да посрещне друг мъж, който бързаше към него. Дватама размениха няколко думи с приглушен и напрегнат тон.

— Ота говори с някакъв свой приятел. Не чувам какво си казват, но ми изглеждат притеснени.

Другият пазач се отдалечи с бърза крачка. Ота хвърли към Рейко гневен поглед. По-рано тя го бе попитала за необичайния смут, но той бе отказал да ѝ каже каквото и да било. Тя отстъпи встрани от прозореца.

— Ще ми се да знаех какво става.

— Може ли похитителите да се бият помежду си? — попита неуверено госпожа Янагисава. — Или са се разбунтували срещу господаря си?

„Един метеж би представлявал добро обяснение за суматохата“, помисли си Рейко. Освен това би дал отговор на въпроса, защо кралят дракон не я бе викал от предишния ден, когато бе разкрил пред нея причината за престъпленията си и тя не бе успяла да го убеди да напуснат острова. Необходимостта да се отбранява от евентуални предатели бе ангажирала изцяло времето и мислите му. Но една друга възможност ѝ вдъхваше също надежда.

— Може някой да е дошъл да ни спаси — предположи Кейшо, изричайки на глас мислите на Рейко.

— О, надявам се, че това са Хирата сан и Сано сан — възкликна Мидори, а лицето ѝ се озари от радостно нетърпение. — Може би скоро ще ни изведат от тук!

Рейко също се надяваше, че съпрузите им са дошли, за да им се притекат на помощ. Но ако беше така, какво ги бавеше толкова? А и тя не усещаше присъствието на Сано както винаги, когато той бе наблизо.

Госпожа Янагисава отиде при нея до прозореца.

— Може ли да се води битка между спасителите ни и хората на краля дракон? — прошепна тя. — Опасявам се, че е възможно — прошепна ѝ Рейко в отговор. — Мина почти цял ден, откакто настъпи тази суматоха, а ние все още сме в плен. Това може да означава, че засега кралят дракон успешно отбранява своята крепост.

Върху лицето на госпожа Янагисава се изписа тревога.

— Ако похитителите убият спасителите ни, за нас няма да има изход от тук. Рейко кимна печално; беше ѝ хрумнала и друга неприятна мисъл. — Дали някой се опитва да ни спаси, или има бунт... и в двата случая това означава беда за нас. При нападение от страна на бакуфу кралят дракон може да се изплаши и да изпълни заканата си да ни убие. А може и да загубим живота си в битката между него и собствените му хора. Решението ѝ от предишния ден продължаваше да изглежда единствено приемливо:

— Не съумея ли да стигна до краля дракон, да го убия и да спася всички ни, ще умрем! — макар че се молеше той да я повика, Рейко горещо се надяваше някой да им се притече на помощ и да ѝ спести необходимостта да осъществи плана си.

* * *

Клекнали зад покрит с мъх голям объл камък в градината на замъка, Хирата, Маруме и Фукида наблюдаваха двама селяни бандити, които вървяха към тях през високата трева. И двамата имаха зоркото изражение на ловци и стискаха в ръце метални прътове. Хирата беше доволен, че на острова имаше куп места, удобни за скривалища, а облачният ден им позволяваше да се слоят с пейзажа. Похитителите обаче се бяха разделили на групи и ги издирваха във всички посоки, в което вече нямаше нищо успокоително. Те бяха загубили преимуществото, което имаха, когато бяха инкогнито. Всеки път, когато се приближаваха до замъка, където бе Мидори, бандитите успяваха да ги прогонят. Цяла нощ и почти цял ден на скрита съпротива бяха намалили силите и издръжливостта им. Мъчеха ги изтощение, глад и напрежение, а и наистинката му се засилваше. Колко още можеха да продължават тази смъртоносна игра?

Бандитите минаха покрай тях. Маруме изскочи иззад камъка. Сграбчи вървящия от неговата страна и го прихвана през гърлото. Едно здраво стискане, единствен задавен вик и мъжът рухна мъртъв. Спътникът му се обърна, видя Маруме и вдигна металния си прът. Хирата се хвърли напред, замахна с меч си и разсече корема му. Облян в кръв, вторият бандит се свлече на земята, стенойки и гърчейки

се в агония. В този миг Хирата видя още двама самураи, които се промъкваха зад клекналия до камъка Фукида.

— Внимавай! — предупреди той другаря си. Фукида се извъртя рязко с меч в ръка. Успя да парира ударите на самураите и после промуши единия. Хирата и Маруме посякоха другия след кратка схватка и звън на мечове. Задъхани и изтощени, оцапани с кръв от леките рани, които бяха получили, тримата съзерцаваха трупове.

— Дотук осемнайсет — отбеляза Маруме. — Колко ли остават още?

— Твърде много — отвърна Хирата.

Те бяха обезвредили част от враговете, но това сякаш не бе намалило видимо броя им. Хирата не изпитваше угризения, задето бе посякъл хора, отвлекли съпругата му и убили сто души, но следващите едно след друго убийства бяха уязвили духа му. Надяваше се да успее да издържи, докато спаси Мидори.

Внезапно той долови движение зад една порутена постройка наблизо. После мярна дулото на надничаща зад ъгъла пушка. Сърцето му бе пронизано от паника.

— Бягайте! — извика той.

Тримата се втурнаха през градината. Изтрещя изстрел. Куршумът отскочи от камъка. Разнесоха се нови оглушителни изстрели, последвани от тропот на тичащи нозе. Приведени към земята, Хирата, Маруме и Фукида продължиха да тичат между дървета, отделящи замъка от езерото, чиято повърхност се бе набръчкала като изстинала лава. Стигнаха до брега и се озърнаха за някакво скривалище. При самата ивица на водата лекият вятър полюшваше висока тръстика. Над гората и хълмовете на сушата се носеха ниски оловни облаци. Хирата, Маруме и Фукида нагазиха във водата и се шмугнаха в тръстиката.

От гората тичешком излязоха двама самураи. Всеки от тях стискаше аркебуз^[2], а на кръста му се полюшваше кутия с барут и патрони. Те се спряха и се огледаха.

Погледите им подминаха мястото, където, безмълвни и напрегнати, се спотайваха детективите. После самураите се върнаха в гората. Хирата и другарите му си размениха погледи, изпълнени по-скоро с тревога, отколкото с облекчение.

— Вече използват пушки, а това означава, че са се отказали да ни пленят — отбеляза Хирата. — Сега целта им е да ни убият.

— Всеки път става все по-трудно да се измъкваме — обади се Фукида.

— Не можем да продължаваме все така — отбеляза Маруме. — Накрая ще ни спипат.

Хирата не можеше да отрече тази очевидна възможност, но заяви дръзко:

— Няма защо да е все така, а само докато отслабим отбраната на замъка и изведем жените.

Времето на острова се точеше с мъчителна безпощадност през студена нощ, мрачно утро и последвал ден с неспираща буря. Отново настъпваше нощ. С всеки изминал час изстрелите отекваха все по-близо до замъка. В своя затвор жените се ослушваха, а бебето плачеше в ръцете на Мидори.

— Гърмежите я плашат — каза Мидори. — Само да можеха да спрат!

Загърнати със завивките, за да се предпазят от нощния студ, Кейшо и госпожа Янагисава бяха вперили погледи в прозореца. Тревожните им лица изглеждаха призрачно бледни на лунната светлина. Рейко потръпна в собствената си завивка. Вече разбираше как се бяха чувствали по време на война жените на самураите, обзети от напрегнато очакване, докато съпрузите им се сражаваха. Молеше се да ѝ се удаде възможност да посече краля дракон. Но откакто го бе видяла за последен път, бяха минали два дни. Какво ли въздействие върху болното му съзнание щеше да има нападението? Вместо да я повика за поредна еротична среща, дали нямаше да нареди на хората си да убият както нея, така и приятелките ѝ?

Разнесоха се нови изстрели. Мидори и Кейшо извикаха стреснати, бебето проплака и в това време вратата се отвори. На прага застана Ота. Враждебните му очи стрелнаха Рейко с яден поглед.

— Господарят иска да те види.

Рейко бе обзета едновременно от напрегнато очакване и от ужас. Тя стана и се отправи към Ота с усещането, че поемаше по път, който щеше да реши съдбата ѝ още тази нощ.

Ота посочи към останалите жени.

— Дръжте се прилично, докато ме няма.

Той хвърли заплашителен поглед към бебето и изведе Рейко от помещението. Отвън в коридора я накара да застане до стената, опря острието на меч си в гърлото ѝ, след което затвори и залости вратата с металната пречка. Явно възнамеряваше да остави приятелките ѝ сами, тъй като не извика друг да ги пази. Рейко се запита на какво ли се дължеше този внезапен и отказ от бдителност. Но каквато и да бе причината, се радваше, защото, ако успееше да убие краля дракон, щеше да освободи останалите жени. Ота я преведе през покрития с покрив проход, който свързваше постройките на замъка и пресичаше градината. Тя се огледа за мъжете, които обикновено се въртяха около замъка, който сега изглеждаше странно опустял. През високите гъсти храсти вляво зърна двама пазачи, които отминаха забързани. Помежду си носеха дълъг и тежък вързоп. Рейко разшири очи в ужас — стори ѝ се, че във вързоба имаше труп. Сигурно затова стражите бяха изчезнали.

Някой ги убиваше един по един. Ота я преведе през една от вратите на двореца. Докато се качваха по стълбите, Рейко чу кралят дракон да казва:

— Още ли не сте заловили натрапниците?

— Не, господарю — отвърна друг, по-далечен глас.

— Как така продължават да убиват хората ни, след като са само трима, а ние сме толкова много? — попита гневно кралят дракон. — Как успяват да ви се изплъзнат на този малък остров?

— Съжалявам, че трябва да го заявя, но са много находчиви — отвърна другият. — Все пак успяваме да ги държим на разстояние от помещението на жените, което е целта им.

Рейко бе обзета от възторг. Някой наистина се опитваше да ги спаси! Но незабавно радостта ѝ бе помрачена от съмнения. Можеха ли избавителите им да надвият армията на краля дракон?

— Може би трябва да се преместим на по-безопасно място? — попита другият.

— Никъде не е по-безопасно — отвърна рязко кралят дракон. — Няма да позволя някой да ме преследва или да променя плановете ми!

Ота я въведе в стаята. Кралят дракон стоеше на балкона с гръб към вратата. Драконът върху брокатената тъкан на кимоното му посрещна Рейко с озъбена паст.

— Продължавайте да издирвате натрапниците — нареди той на някого отвън. — Не ги допускате до заложничките и не им позволявайте да се измъкнат от острова!

После се обърна, огледа Рейко и заповяда на Ота:

— Иди и помогни да хванат нападателите — макар че Ота възрази, кралят дракон го отпрати с категоричен жест и самураят тръгна, след като изгледа навъсено Рейко.

Кралят дракон се отправи към нея и тя се опита да го посрещне с усмивка, макар че трепереше от тревога. Беше по-важно от всякога планът ѝ да успее. Беше длъжна да помогне на спасителите, като посечеше краля дракон, преди той да успее да ги открие и унищожи. Трябваше да намери начин да изведе приятелките си от двореца, който до момента хората му съумяваха да охраняват.

— Здравей, Анемона.

Кралят дракон бе разсеян, а вниманието му — раздвоено между нея и грижите му. Тя пое дълбоко въздух за кураж, пристъпи към него и се впусна в опасното прелъстяване, чрез което се надяваше да спечели свободата си.

— Какво се е случило, господарю? — тя се опитваше да му покаже, че се безпокои за него.

— Нищо, което да заслужава тревогата ти — отвърна той рязко.

Рейко се опита да забрави всички опасности, на които се излагаше, както и съпруга си, когото щеше да предаде с действията си. Разхлаби пояса си и остави копринената роба на Анемона изкусително да се свлече от раменете ѝ. Заговори ласкаво, потискайки и чувството на отвращение, сковало гърлото ѝ:

— Мога ли с нещо да помогна?

Напрегнатото изражение на краля дракон изчезна и върху лицето му се изписа любов. Той сведе поглед към голата ѝ плът и в погледа му отново пламна желание.

— Присъствието ти е достатъчно, за да ми вдъхне успокоение.

— Когато мина толкова време, без да ме повикате, взех да се опасявам, че се е случило нещо лошо. Страхувах се, че повече никога няма да се видим.

— Приеми извиненията ми, че те пренебрегнах, Анемона. Имах важни дела, които трябваше да свърша. Няма причина за страх. Всичко е под контрол.

Но още не бе изрекъл думите си, когато някъде из острова изтрещя поредният изстрел. Той рязко се извърна и погледна навън към разлюлените от вятъра дървета и тъмното небе. После се опита да се усмихне успокоително и предложи:

— Ела, нека пийнем по нещо.

„Той вече е пил“, помисли си Рейко, съдейки по дъха му. Двамата коленичиха един до друг при масата и той наля две чашки саке. Тя отпи деликатно от своето, а той пресуши чашата си с една-единствена бърза глътка. Тя му наля отново, като се надяваше, че той ще пие още много, че питието ще замъгли съзнанието му и ще го обезсили.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита той.

— Много по-добре, господарю мой — тя проследи с поглед как той за пореден път пресуши чашата си. — Но чувствам във въздуха зли въздействия — тя потръпна и се озърна тревожно. После се зае да плете мрежата от думи, с която щеше да го впримчи и да го направи подвластен на волята си. — Силите, които ще ни разделят, стават все по-мощни. Страхувам се, че времето, в което ще бъдем заедно, е твърде кратко.

— Разполагаме с цялото време на света, Анемона.

Но Рейко долови нотка на несигурност въпреки уверения му тон — той бе поел след нея там, където тя искаше да го отведе.

— Смъртните никога не могат да бъдат сигурни по отношение на бъдещето — продължи тя. — Животът ни може да свърши във всеки един момент. И тогава никога няма да се насладим на всички удоволствия, които сме отложили.

Кралят дракон се смръщи кимайки, сякаш осмисляше думите ѝ, разсъждавайки над важността им.

— Искам да ме любите — гласът на Рейко секна, докато изричаше думите, които никога не бе пожелала да каже на друг, освен на Сано. — Искам да бъдем заедно... преди да е станало твърде късно.

Устните му се разтвориха, докато я съзерцаваше с благоговение, породено от дръзкото ѝ предложение. Тя чу как дишането му става все по-силно и учестено, видя как зениците му се разширяват. Но странна, породена от боязън неохота го възпря. Той бавно поклати глава:

— Трябва да изчакаме Хошина да си плати за злото, което ни стори.

Рейко бе връхлетяна от отчаяние. Трябваше да го прелъсти, защото как иначе би могла да надвие мъж, толкова по-силен от нея? Как иначе би могла да притъпи бдителността му и да го накара да сваля мечовете си, за да успее да го убие?

— Не искам да чакам повече — каза Рейко. За нея това бе най-подходящият момент, когато хората му бяха заети да преследват нападателите и нямаха възможност да се намесят. — Този миг може да се окаже последният ни шанс да осъществим желанието си. Пропуснем ли го, може да съжаляваме вечно.

Необходимостта да действа разпали в нея страст, на която никой нормален мъж не можеше да устои. Но кралят дракон се отдръпна, а мускулите на лицето му потръпнаха в скрита тревога. Тя стана и го хвана за ръката.

— Елате. Позволете да ви се отдам.

Той не ѝ попречи да го изправи на крака. Рейко усети вътрешната му съпротива, която го дърпаше надолу, както и желанието, пулсиращо в топлата му потна длан.

— Не още — рече той. — Сега не бива!

— Трябва — възрази му Рейко и пристъпи към спалнята зад дръпнатата встрани преградна стена.

Ръката му се скова; той остана неподвижен. Изпълненият му с паника поглед взе трескаво да се мести, дирейки спасение от онова, което той тъй неистово желаше, а тя би предпочела да избегне, ако не бе тъй наложително. Рейко се усмихна, а очите ѝ заблестяха приканващо. Дръпна го отново за ръката и той въздъхна. Стъпка по стъпка, бавно и неотменно те се насочваха към спалнята.

* * *

От другата страна на езерото Сано и дворецовият управител Янагисава излязоха от мрака на гората и тръгнаха към брега. Колоната от ездачи, войници и лодки спря на пътеката зад тях. Пред погледите им отвъд водната повърхност, която проблясваше в черно и сребристо на лунната светлина, се очертаваше островът на Даношин.

Сано въздъхна с облекчение. Най-накрая бяха пристигнали след двудневно изнурително пътуване. Войските на генерал Исогай и на

владетеля Ниу ги следваха като проточила се опашка на хвърчило. Сега, изтощен от непрекъснатото пътуване, той се вслуша в тропота на конски копита, който бързо се приближаваше. Двамата с дворцовия управител внимателно огледаха острова и Сано забеляза движещи се светлини. Дочу викове и откъслечни гърмежи. Откъм сушата отсреща се издигаха струйки дим и се разпръсваха на лунната светлина, а вятърът довяваше тръпчив мирис на барут. Сърцето на Сано се сви от тревога, защото той осъзна какво се бе случило.

— Изглежда, някой ни е изпреварил — отбеляза Янагисава. Погледът му, насочен към Сано, се изостри от спомени и подозрение. — Напоследък не съм виждал твоя главен васал.

— Пратих го с още двама детективи да открият жените — призна Сано. — Трябваше да се върне в Едо и да ми докладва за местонахождението им.

— Вместо това обаче явно е решил да пробва спасителна операция — каза Янагисава — и сега води сражение с Даношин.

— Очевидно.

Сано бе стъписан и изумен. Струваше му се невъзможно Хирата да е престъпил заповедта му. Нарушаването на святата връзка между господар и васал бе непростим позор. Но Сано нямаше друго обяснение за сражението на острова, нито за това, че Хирата не се бе върнал в Едо. Той разбираше колко силно Хирата желаше да спаси Мидори, но бе ужасен и възмутен, че той не само бе излъгал доверието му, но и бе изложил на риск и Рейко. Дали Даношин не е убил нея и останалите жени още щом е разбрал, че го нападат?

— Няма надежда за преговори и мирно освобождаване на заложниците — отбеляза Янагисава. После се обърна към войниците и извика: — Пригответе се за щурм на острова!

* * *

В спалнята на краля дракон свещите и тамянът продължаваха да горят пред портрета на Анемона. Футонът бе опънат на земята близо до олтара. Със сърце, биещо до пръсване от ужас, и с усещането, че й се гади, Рейко се опитваше да примами краля дракон към леглото. Докато пристъпваше натам, тя остави синьо-зеленото кимоно да се

свлече на пода, след което съблече и бялата си долна роба. Той изстена и видимо потръпна. Рейко изтърпя жадния му поглед, поглъщащ голото ѝ тяло. Съзнанието ѝ спусна бариера между духа ѝ и отвратителната сцена, която разиграваше. Тя хвана ръцете на краля дракон и ги положи на бедрата си.

Той възкликна дрезгаво. Лицето му бе зачервено и лъщеше от пот. Рейко пожела мислено кожата ѝ да стане безчувствена под топлия му влажен допир. Развърза пояса му.

— Моля те, недей — промърмори той.

Но това не я спря. Той стоеше треперещ пред нея, а мечовете му изтрополиха на пода. Докато редеше тихо нежности, Рейко хвърли поглед към тях. Те лежаха близо до края на футона. Тя смъкна кимоното на краля дракон, а после и долната му роба. Тялото му бе мускулесто, но набито и грубо. Точно когато Рейко се наведе, за да грабне дългия меч, той изхлузи панталоните си с бързи непохватни движения, които ѝ попречиха да достигне оръжието. Стенейки, той дръпна бялата памучна препаска, която обгръщаше слабините му. Сграбчи я и я дръпна на футона.

Двамата се строполиха долу. Пропуснатата възможност да го убие и горещата му плът, притисната до нея, я ужасиха. От гърлото ѝ се изтръгна неволен вик.

— Анемона, прекрасна моя Анемона! — изстена кралят дракон.

Той непохватно погали врата и раменете ѝ, стисна я отзад и плъзна ръце между бедрата ѝ. През цялото време втвърдената му мъжественост се притискаше в бедрата ѝ. Рейко се опитваше да запази самообладание, но се чувстваше така, сякаш всеки допир я покриваше с мръсотия. Когато той засмука жадно зърната на гърдите ѝ, тя се задави от усилие да не се разкрещи. Тялото му я разделяше от мечовете му. Как можеше да ги стигне, преди той да задоволише ужасното си желание?

— Нека ви доставя удоволствие, господарю — изрече тя задъхано.

Отскубна се от него и го обкрачи. Кралят дракон лежеше бездеен, с хриптящи гърди и полузатворени очи. Рейко залюля тяло над него. Той застана от наслада, а тя хвърли поглед встрани. Късият меч бе по-близо, на ръка разстояние от леглото. Без да откъсва очи от меча, тя задвижи ръка, ненавиждайки допира до вдървената пулсираща

мъжественост. Той се изви и от гърлото му изригнаха стенания. Рейко ускори движенията си, като се надяваше да го доведе до кулминацията, преди да успее да проникне в нея. После, докато бъде отвлечен от екстаза на освобождаването, тя щеше да грабне меча, да го издърпа от ножницата и да го прониже.

Кралят дракон се гърчеше и стенеше. В един момент се надигна, сграбчи я отзад и я придърпа към себе си. За неин ужас той се претърколи отгоре ѝ, отдалечавайки я от меча. После със силни тласъци трескаво се опита да проникне в нея. Лицето му, досами нейното, бе изкривено от грозна страст.

— Анемона, Анемона! — дъхът му свистеше между оголените зъби и пръскаше слюнка. Ужас прониза Рейко като светкавица, която опърли всеки нерв и скова всеки неин мускул. Заля я противен мирис на пот, тамян и алкохол. Отказвайки да се преструва повече, че изпитва наслада, тя се заизвива в опит да го отблъсне. Протегна ръка в отчаяно усилие да грабне меча, но го бутна така, че вече не можеше да го достигне. Коленете на краля дракон раздалечиха краката ѝ. Тежестта му и смазващата му прегръдка я сковаха. Органът му всеки миг щеше да проникне в нея. Рейко нямаше друг избор, освен да се предадеше, надявайки се, че по-късно щеше да ѝ се удаде възможност да го убие. Затвори очи и стисна зъби, обръщайки лице встрани от него. Опита се да отдели съзнанието от тялото си, за да не изпитва болката от мъчителното унижение. Молеше се наум кралят дракон да свърши бързо и да сложи край на мъките ѝ.

Изведнъж почувства как притиснатият в нея орган омекна. Кралят дракон извика отчаяно. Изненадана, Рейко отвори очи, усещайки, че той се отдръпна. Все още върху нея, той бе вперил ужасен поглед в увисналия си, поклащаш се член.

— Не отново! — извика той. — Не и сега!

Сграбчи го трескаво, опитвайки се да възстанови ерекцията му. Рейко бе обзета от облекчение и същевременно шокирана. Кралят дракон бе импотентен! От гърдите му се изтръгнаха разтърсващи ридания.

— Копнея за това от дванайсет години... и сега не мога!

В този момент Рейко си даде сметка, защо се бе съпротивявал на привидното ѝ желание, както и на опитите ѝ да го прелъсти. Очакването на възмездие за Хошина бе просто извинение. Той се бе

страхувал, че няма да се справи. И сега, докато се опитваше отново да се възбуди и оплакваше собственото си унижение, той бе уязвим. Все още седеше върху краката на Рейко, приковавайки я към леглото, но тя крадешком успя да се премести малко към ръба на футона. Внимателно протегна ръка, плъзгайки я по пода. Пръстите ѝ докоснаха дръжката на меч. Едно бързо движение... един-единствен рязък удар през гърлото...

Кралят дракон стовари ръце върху раменете ѝ, сковавайки движенията ѝ така, че тя вече не можеше да стигне до оръжието. Рейко ахна.

— Ти си виновна, Анемона! — извика той с пламтящи от гняв очи, стиснал яростно челюсти. — Ти ме прелъсти, когато бях твърде млад и глупав, за да ти устоя. Омагьоса ме така, че цял живот да не мога да обичам друга жена, освен теб. После ме предаде заради онзи мошеник Хошина. Изневярата ти стана причина за смъртта ти. Знаеш ли какво представлява животът ми от онзи миг до днес?

Надвиснал над Рейко, той изплю думите в лицето ѝ, докато тя се извиваше и съпротивяваше.

— Опитах се да спя с много жени, но винаги се провалях. Дори и най-скъпите и красиви куртизанки не можаха да ми помогнат. Пих какви ли не отвари за мъжественост, но напразно. А сега, когато твоят дух се върна при мен в тялото на тази жена, аз дори не мога да те любя, защото съм неспособен да проникна в нея. Ти завинаги ме ограби от собствената ми мъжественост!

Той я зашлеви през лицето. Скулите ѝ пламнаха от болка и тя изпищя.

— Заслужаваше си смъртта — каза той, склучвайки ръце около врата ѝ.

Рейко взе да хъхри и да се дави в отчаяни усилия да си поеме въздух. Зарита с крака, петите ѝ заблъскаха по леглото. Почна да се задушават, зави ѝ се свят, пред очите ѝ изникнаха черни петна. Тя заби нокти в китките на краля дракон. Той извика от болка и престана да я стиска за шията. Дишайки пресекливо, тя седна и го заудря яростно. Юмрукът ѝ уцели носа му. Главата му се отметна назад, а от ноздрите му рухна кръв.

Той изрева побеснял:

— Как смееш да ме нараняваш, след като съсипа живота ми?

Рейко продължаваше да го удря. Насред вихрушката от блъскащи пестници той успя да я сграбчи за китките и я просна на футона. Прикова ръцете ѝ от и двете страни на главата ѝ, след което заби коляно в стомаха ѝ. Тя се мятеше, гърчеше се и хриптеше, но не можеше да го отхвърли от себе си. Лицето му, изцапано с кръв, бе подпухнало, отвратително.

— Една смърт не беше достатъчна за теб, Анемона — изрече той с глас, който стържеше като стомана о камък. Горещият му кисел дъх прърлеше лицето ѝ. — Трябва да страдаш отново.

Той я засипа с удари по главата и гърдите. Рейко изкрещя и вдигна ръце, за да отбие атаката. Изви тяло встрани. Загубил равновесие, кралят дракон падна върху футона. Рейко се хвърли към меча, но той я сграбчи за глезена. Тя се просна върху тънката твърда рогозка. Докато опънатите ѝ пръсти се опитваха да достигнат оръжието, той я дръпна към себе си. Рейко се превъртя, сви другия си крак и го срита в корема.

Кралят дракон изхърка от удара, който му изкара въздуха, политна назад и я пусна. Рейко с мъка успя да се изправи на крака и се втурна напред. Той се хвърли след нея и я сграбчи за коленете. Тя се строполи на пода и двамата сплетоха тела сред вихрушка от удари и ритници. Рейко хлипаше и пъхтеше. Спусна ръка между напрегнатите блъскащи се тела, плъзна я пипнешком по слабините на краля дракон, сграбчи ги и стисна с всичка сила.

Бурен спазъм разтърси тялото му. От гърдите му се изтръгна оглушителен вик, болката сгърчи чертите му в ужасна маска. Пръстите му се вкопчиха в нейните. Тя продължи да стиска, забивайки нокти в меките нежни топки от плът. Той изви китката ѝ. Рейко изкрещя от остра болка, която прониза ръката ѝ и я накара да го пусне. Той се дръпна назад, стеноейки. Изтощена и загубила ориентация, Рейко се надигна на лакти. Кралят дракон се бе превил недалеч от нея. Стенеше, обхванал с две ръце интимните си части. Тя се огледа за мечовете. И двата бяха чак в другия край на стаята. Докато Рейко събираше сили, за да допълзи до тях, кралят дракон се изправи на крака, олюлявайки се.

— Ще... те... убия! — мъчително хриптене съпровождаше всяка негова дума. Той се хвърли към нея.

Изведнџж в съзнанието ѝ проблесна мисълта, че изобщо не можеше да се добере до мечовете навреме. Но волята ѝ да оцелее изостри сетивата ѝ. Яростният вик на краля дракон и гърмежите отвън отекнаха гръмовно в ушите ѝ; свещите на олтара заискриха с ослепителен пламък. Тя видя със свръхестествена яснота устременото към нея голо тяло на краля дракон. Времето сякаш се разтегли и забави приближаването му. Вниманието на Рейко бе привлечено от синьо-зеленото кимоно, което лежеше на пода пред него. Той едва бе успял да стъпи върху леката материя и в този миг тя инстинктивно скочи и се хвърли напред с едно-единствено бързо движение. Сграбчи с две ръце ръба на дрехата и дръпна с всичка сила.

Гладката копринена повърхност се плъзна рязко под нозете на краля дракон. Той извика, краката му отхвъркнаха нагоре и за миг той застина във въздуха с изпънато успоредно на земята тяло и с разперени встрани ръце. После се строполи тежко на земята, а главата му се блъсна в пода с тъп звук. Остана да лежи неподвижен, а лицето му бе застинало в изненада и недоумение.

Вперила в него ужасен поглед, Рейко усети, че неволно имитира изражението му, а от връхлетялата я със закъснение паника сърцето ѝ биеше до пръсване. Сетивата ѝ възстановиха нормалната си чувствителност, а времето — обичайния си ход. Дали кралят дракон бе мъртъв, или просто бе изпаднал в безсъзнание? Рейко се втурна към меча, за да се увери, че той няма да може да се изправи повече. В този момент от долния етаж прозвучаха тревожни гласове. Нова вълна от паника заля Рейко. По коридора под нея затрополиха тежки стъпки. Не биваше да позволи на стражите да я хванат. Тя бързо навлече синьо-зеленото кимоно и завърза пояса. Грабна дългия меч и се втурна навън от спалнята в преддверието. Мъжете вече бързаха нагоре по стълбите. Давайки си сметка, че не би могла да се промъкне покрай тях през вратата, се втурна към балкона.

Вятърът развя косите ѝ. Тъмните дървета и езерото се простираха пред нея под осеяното със звезди небе. Стражите стигнаха до коридора пред стаята.

— Войска прекосява езерото с лодки! — извика Ота. — Под обсада сме!

Рейко не се спря, за да се запита кои бяха нападателите, или да се притеснява за опасността да излезе през балкона. Покатери се върху

перилото, стисна меча и скочи. Кратък летеж в прегръдката на мрака и се строполи в някакъв храсталак. Оплете се в бодливите твърди клони, но успя да се изтръгне от тях. Над главата ѝ прозвучаха възклицанията на стражите в двореца — явно бяха намерили краля дракон. Тя извади меча му, захвърли ножницата и се втурна към градината. Вероятно Ота вече бе разбрал какво се бе случило с господаря му, и бе установил, че е изчезнала. Знаеше къде ще отиде. Трябваше да стигне там преди него.

Докато бързаше, заобикаляйки постройките на двореца, виковете и гърмежите не секваха. Откъм езерото се носеше ритмичен плисък на вода, на сушата се мяркаха движещи се светлини от горящи факли. Накрая тя се добра до познатия открит проход. Втурна се по него, озова се в сградата и пипнешком пое по сумрачния коридор. Напипа вратата. Задъхана, свали металната пречка, с която бе залостена, захвърли я встрани и рязко отвори вратата.

Госпожа Янагисава, господарката Кейшо и Мидори седяха сгушени една до друга, а силуетите им се очертаваха от лунната светлина, която струеше през прозореца. При вида ѝ — посинена и окървавена, с разрошени коси и стиснала меч в ръка, но сама всички ахнаха. — Рейко сан! — извика Мидори. — Какво се е случило?

— Нямам време за обяснения — отвърна припряно Рейко. — Трябва да бягаме!

[1] Днес известно курортно градче между Атами и Йокосуки — Б.р. ↑

[2] Вид старинна средновековна пушка — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

С бърза крачка и като се оглеждаше, Рейко пое през двора на замъка. В едната си ръка държеше меч, а с другата подкрепяше Мидори, която притискаше до гърдите си плачещото бебе и с мъка успяваше да се движи редом с приятелката си. В градините наоколо примигваха светлини, просветваха сред развалините и се сливаха в искрящи дири пред трескавия поглед на Рейко. Нощта бе изпълнена със свистене на стрели, с тропот на тичащи през гората нозе и откъслечни гърмежи. Жените успяха да се измъкнат извън постройките на замъка. Пред себе си, отвъд една порутена стена, Рейко съзря езерото, което блещукаше между клоните на няколко дървета; различи тъмните очертания на пристана. Но докато подканваше приятелките си да побързат към лодките, вдясно от тях затрополиха нечий тичащи нозе.

— Хей, спрете! — разнесе се резкият глас на Ота.

Ужасена, Рейко го зърна с още един самурай, които се носеха към тях. Мидори изпищя. Рейко чу как госпожа Янагисава извика: „Не!“, обърна се и видя Кейшо, която куцукаше обратно към крепостта, а госпожа Янагисава се мъчеше да я догони. Двете жени изчезнаха сред постройките. Обладана от ужас, че замисленото от нея бягство бе осуетено, а паниката бе разпиляла приятелките ѝ, Рейко дръпна Мидори и се втурна след жените. Двете криволичеха между дърветата, чиито клони често препречваха пътя им, и се препъваха по обраслите с бурени камънаци. Отпред госпожа Янагисава и Кейшо викаха нещо, но Рейко не можеше да ги види в тъмнината. Зад гърба си чуваше Ота и другаря му, които трополяха сред отломките и дишайки тежко, все повече ги приближаваха.

— Скрий се тук и не мърдай! — нареди тя шепнешком на Мидори. Знаеше, че Ота искаше да хване преди всичко нея и ако двете се разделяха, имаше някакъв шанс той да пощади живота на приятелката ѝ.

— Не, не ме оставяй! — изплака Мидори и се вкопчи в нея.

Но Рейко се отскубна и се втурна напред. Двамата мъже я последваха точно както се бе надявала. Тя се втурна през храсталака и от там — покрай постройките. Бе дребна, пъргава и подвижна и успя да спечели известна преднина. Сви зад един ъгъл и се блъсна в някого. Стъписана, изпищя и чу вик до себе си. В следващия миг разпозна госпожа Янагисава.

— Рейко сан, толкова се радвам, че ви намерих! — възкликна съпругата на дворецовия управител. — Само че загубих господарката Кейшо.

Сърцето на Рейко се сви от ужас само като си представи как майката на шогуна броди в мрака сама, но в този момент чу стъпките на преследвачите си. Двете с госпожа Янагисава се хванаха за ръце и хукнаха в нощта. Мъжете ги подгониха към гората. Рейко едва движеше крака от умора. Бе останала без дъх. До нея госпожа Янагисава застана. Олюлявайки се, двете излязоха от гората. Пред тях порутената кула на тъмницата се извисяваше над околните дървета. Нащърбената част от една стена на последния етаж сочеше към луната.

— Не мога повече! — изхриптя госпожа Янагисава, пусна ръката на Рейко и се спря.

— Напротив, можете — възрази й Рейко. Чу шумолене на листа и пукане на клонки — преследвачите им приближаваха. — Побързайте! — подкани я тя.

Госпожа Янагисава изплака от ужас и пое несигурно по стъпалата към кулата.

— Не! — извика Рейко. — Не бива да им позволяваме да ни приклещят вътре!

* * *

Госпожа Янагисава бе обзета от такава паника, че всякаква разумна мисъл я напусна. Единственото, което искаше, бе да намери някакво убежище, където можеше да се скрие от врага и да отдъхне. Клатушкайки се, тя мина през портата на кулата. Тъмното влажно помещение с мирис на влага я погълна. Докато потъваше в мрака, тя се обърна и видя Рейко, която тичаше след нея по стълбите.

— Къде сте? — извика Рейко с напрегнат глас. Втурна се в тъмното помещение и госпожа Янагисава я загуби. — Излезте!

Макар че изпита признателност, задето Рейко не я бе изоставила, госпожа Янагисава не отговори. Покажеше ли се, Рейко щеше да я накара отново да тича, докато тези мъже не ги хванеха и убиеха. Спотаи се зад старото оръдие. Олюлявайки се задъхано, на вратата се появи другарят на Ота. Госпожа Янагисава долови внезапно движение зад гърба му. За миг проблесна лъч лунна светлина, отразен от стомана. Самураят изрева и рухна на земята. Госпожа Янагисава осъзна, че Рейко го бе посякла.

— Сега трябва да тръгваме — прошепна Рейко трескаво. — Ота ще дойде всеки момент. Той знае къде сме. Бързо, преди да се е появил!

Госпожа Янагисава не искаше да напуска убежището си. Очите ѝ привикнаха с мрака и тя забеляза струя бледа светлина, която падаше от тавана. На това място нагоре водеше стълба. Госпожа Янагисава се закатери бавно по паянтовите стъпала. Озова се на втория етаж. Подплашени от шума, наоколо се разбягаха плъхове и загукаха свити в гнездата си гълъби. Когато стигна до третия етаж, чу бързите стъпки на Рейко, която тичаше нагоре по стълбата, следвана от тежките стъпки на Ота. Тропотът отекваше из мрачното помещение. Госпожа Янагисава се закатери по-бързо. Видя луната, кръгла и сияйна, оградена от квадратния отвор над главата си. Надигна се с усилие от последното стъпало, измъкна се през дупката и се озова на върха на кулата.

Последният етаж се намиреше под открито небе, осеян със счупени керемиди, парчета хоросан и овъглени дървени отломъци. При ронещите се ръбове на пода долната част на кулата стърчеше навън и внезапно свършваше. От трите страни под нея се простираше гората, а под четвъртата ниско долу блещукаше на повърхността на езерото. Височината замая госпожа Янагисава. Тя клекна и се сви в ъгъла на оцелялата стена.

Рейко изскочи от квадратния отвор. Ота я последва, сграбчил полите на кимоното ѝ. Тя хукна по осеяния с натрошени камъни под и се олюля на ръба. После се обърна и вдигна меча си срещу Ота.

Той се изсмя подигравателно:

— Ако предпочиташ да умреш, вместо да се предадеш, нямам нищо против — после изтегли меча си от ножницата.

Страхът бе замаял госпожа Янагисава, но в този миг реалността стигна до съзнанието ѝ. Тя бе довела Рейко тук; сега Ота щеше да я убие. Ужасена от заплахата да изгуби единствената си приятелка, тя наблюдаваше как Рейко замахна с оръжието си. Ота парира удара ѝ. Сблъсъкът на двете остриета отпрати Рейко застрашително близо до ръба на кулата. Двамата се въртяха, приклякваха, замахваха и нанасяха удари в тясното пространство. На моменти луната осветяваше лицето на Рейко, върху което бяха изписани решимост и ужас. Макар че тя се биеше умело и храбро, Ота успя да нанесе много повече удари, които тя трябваше непрестанно да парира и да отбягва. Той се възползваше от по-голямата си сила, за да я изтощи. Госпожа Янагисава си даде сметка, че нямаше кой друг да помогне на Рейко, освен самата нея. Вдигна с две ръце една дървена гредата. Щом Ота се приближи, тя замахна с всичка сила. Гредата го удари в задната част на коленете и те поддадоха под тежестта му. Той се олюля и политна напред, като изръмжа слисан. Преди да падне с разперени встрани ръце, Рейко разсече гърлото му. Той нададе ужасяващ гъгнеш вик. От раната бликна кръв, искрящо черна на и лунната светлина. Той се строполи по очи и издъхна. Във внезапно настъпилата тишина госпожа Янагисава и Рейко впериха погледи една в друга над трупа на Ота. Рейко пусна меча си. Дишаше бързо и пресекливо, с отворена уста, слисана от внезапната им победа. Госпожа Янагисава пусна гредата. Двете се прегърнаха и се разридаха от облекчение.

— Вие ми спасихте живота — каза Рейко. — Хиляди благодарности!

Госпожа Янагисава се наслаждаваше на близостта им. За първи път се почувства наистина обичана. Но Рейко внезапно се отдръпна от нея.

— Вижте! — извика тя и посочи към езерото.

Подобни на точки светлилки ограждаха острова като броеница от светещи мъниста. Пред погледите им те все повече приближаваха, придвижвани от малки лодки, пълни с мъже. Госпожа Янагисава вече ги виждаше как гребат. На фона на гърмежите и виковете, които пронизваха нощта, тя долови плясък на гребла.

— Идват да ни спасят! — възкликна Рейко и се устреми към ръба на кулата. Въодушевена, замаха на лодките. — Спасени сме!

Госпожа Янагисава бе обзета от радост, която обаче бързо угасна. Сега, когато избавлението бе тъй близо, внезапно я връхлетяха смесени чувства. Отчаяно копнееше да види дъщеря си и в същото време изпитваше тревога при мисълта, че ще се върне в Едо. Там я очакваше познатата болка от несподелената любов към дворцовия управител. Там Рейко щеше да се прибере при своя любящ съпруг и съвършен син. Там Рейко нямаше да се нуждае от нея. И отново неизменната ревност прониза сърцето ѝ.

В този момент, все още застанала на ръба на кулата, Рейко се обърна. Прекрасното и щастливо лице разпали неугасващата пещ на гнева у госпожа Янагисава. Обладана от непреодолим порив, тя протегна ръце, опря ги в гърдите на Рейко и я блъсна напред.

Рейко бе разтърсена от изненада, когато нозете ѝ загубиха опора от тласъка и тя залитна над ръба. Размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие. Лицето на госпожа Янагисава, изкривено от жестоко и злорадо тържество, за миг надвисна над нея. После Рейко вече пропадеше в празното пространство, мятайки отчаяно ръце и крака. Стената на кулата се устреми нагоре пред ужасения ѝ поглед. От гърдите ѝ се изтръгна писък; миг по-късно последва мощен плясък и тя падна по гръб в езерото.

От силния удар въздухът излетя от дробовете ѝ. Студената вода се завихри около тялото ѝ, което се устреми към дълбините. Силно бучене изпълни ушите ѝ, черната вихрена маса я ослепи. Докато се мъчеше да изскочи на повърхността, сърцето ѝ биеше до пръсване от паника и тя с мъка обуздаваше неистовото желание да поеме въздух. Размахваше ръце, риташе с крака и се бореше отчаяно с водата. Дългите ѝ коси, ръкавите и полите на кимоното ѝ се виеха около нея и възпираха движенията ѝ.

Не можеше да повярва, че госпожа Янагисава я беше блъснала от кулата! След всичко, което бяха сторили заедно, за пореден път злата ѝ воля бе надделяла над приятелството им.

Главата ѝ изскочи на повърхността. Тя си пое рязко въздух. Луната и звездите блещукаха през водата, която се стичаше по лицето ѝ и премрежваше очите ѝ. Над нея се извисяваше кулата. Светът се люлееше в едно с неистовите ѝ усилия да се задържи на повърхността.

Само ако знаеше да плува! Продължи да размахва ръце и крака, но не се придвижи нито на йота към очертаващия се съвсем наблизо остров.

Когато усети, че започва да отмалява, мярна малката фигура на госпожа Янагисава, която я наблюдаваше, застанала там високо на върха на кулата.

— Помощ! — извика Рейко.

Госпожа Янагисава изчезна от ръба на кулата.

Рейко би предпочела да бъде в затвор с когото и да било друг, но не и с тази невменяема жена. Бе наранила краля дракон, бе успяла да избяга от двореца му — само за да я нападне съюзница, на която се бе доверила под натиска на обстоятелствата. Сега се напредила, за да задържи главата си на повърхността, като се давеше и плюеше водата, заливаща лицето ѝ. Усети, че я завладява безпомощност. Ако не се случеше чудо, щеше да се удави и духът ѝ щеше да се присъедини към истинския легендарен крал дракон в неговия дворец на дъното на морето.

* * *

— Някой току-що скочи от кулата.

Сано прекосяваше езерото в една лодка с детективите Иноуе и Араи. Той се надвесил през носа, за да види по-добре кулата, където вниманието му бе привлечено от нечия падаща фигура и пронизителен вик. Той присви очи и отправи поглед към скритата под водата основа на кулата, откъдето бе долетял мощният плисък.

Врхлетя го внезапно предчувствие. Сърцето му заблъска в гърдите, заля го диво вълнение.

— Гребете натам! — нареди той, сочейки към леките вълни, които все още набраздяваха езерото на това място.

Иноуе и Араи се подчиниха. Лодката се откъсна от флотилията, която приближаваше острова. Когато пристигнаха на мястото, където бе паднала фигурата, тя вече бе изчезнала под повърхността. Сано се пресегна и потопи ръка във водата. Пръстите му напипаха и сграбчиха нечий дълги коси. Той дръпна и от дълбокото изплува женска глава. Очите примигаха, от отворената уста се разнесе хъхрене. Ръцете

мърдаха конвулсивно под издутите дипли на пъстрото кимоно, с което бе облечена жената.

— Рейко сан! — възкликна Сано.

Щом успя да задържи поглед върху Сано, Рейко тутакси го разпозна, изстена и се вкопчи в него. Двамата с детектив Иноуе я измъкнаха от езерото и я издърпаха в лодката. От нея се стичаше вода. Преливайки от радост, той я притисна в обятията си.

— Слава на божествата, че си жива! — възкликна Сано с дрезгав от възнение глас.

Треперейки от студ, Рейко захлипа с облекчение.

— Това е чудо!

— Пое опасен риск, като скочи от онази кула — отбеляза Сано.
— Можеше да се убиеш.

— Не съм скочила — възрази Рейко, тракайки със зъби. — Тя ме блъсна.

Сано съблече наметалото си и я зави с него.

— Коя?

— Госпожа Янагисава — Рейко избухна в истеричен смях. — Направи ми услуга, без да подозира.

— За какво говориш? — попита недоумяващ Сано, опасявайки се, че след като съпругата му замалко не се бе удавила, преживяното бе замъглило разсъдъка ѝ.

— Няма значение. Сега трябва да спасим господарката Кейшо и Мидори.

Друга лодка се приближи до тяхната. От нея се разнесе гласът на дворцовия управител Янагисава:

— Сосакан Сано, какво става? — той разпозна Рейко и на лицето му се изписа изненада. — Виждам, че си намерил съпругата си. Къде е Кейшо? — попита той Рейко.

— Разделихме се. Последно я видях в двора на крепостта.

Янагисава нареди на хората си да гребат покрай острова към крепостта. Лодката им бързо се отдалечи. Другите вече стигаха брега и войниците слизаха на сушата. Обсадата бе започнала. Рейко каза:

— В двора остана и Мидори. Трябва да я намерим. Докато детективите Иноуе и Араи гребяха след лодката на дворцовия управител, тя изстискваше мокрите си коси.

— Къде е Даношин? — попита Сано.

Рейко го погледна недоумяващо.

— Мъжът, който ви отвлече — поясни Сано.

— О, аз не знаех как се казва — тя отмести поглед. — Как откри кой е? И как разбра къде се намира?

Сано накратко ѝ предаде събитията, които бяха довели до пристигането му на острова. Рейко слушаше без коментар, отдадена на собствените си мисли.

— Даношин нарани ли те? — попита Сано с тревога. Макар че тя поклати глава, Сано усети, че нещо не беше наред, но не искаше да настоява за обяснение. В този момент беше достатъчно, че я бе открил жива и на пръв поглед невредима. А им предстоеше много работа.

Лодката им заобиколи острова и се приближи до постройките на замъка.

— Виждала ли си Даношин? — попита Сано. След миг колебание тя кимна:

— Беше в двореца. Ще ти покажа къде.

Придружен от шестима телохранители, дворецовият управител Янагисава бързо премина през портата на крепостта. Фенерите осветяваха пътеката през избуялата градина, после запуснатата, обрасла в лози постройка на двореца и зейналите му врати. Макар че гърмежите, сраженията и дрънкането на оръжия се бяха засилили, докато нападателите щурмуваха острова, в момента мястото бе обгърнато от неестествена тишина.

— Да огледаме района — подкани хората си Янагисава.

Докато се промъкваха покрай замъка, като внимаваха за никакви признаци на живот, Янагисава бе обзет от трескаво очакване, а сърцето му заби учестено. Целта му надхвърляше спасяването на господарката Кейшо и спечелването на благоволенieto на шогуна. Той се стремеше към нещо повече от това да спаси своя любовник от екзекуция. Отказът на генерал Исогай да се подчини на заповедите му бе показателен за това, че бе загубил контрол над армията. Десетки хиляди войници на Токугава щяха да се съюзят с владетеля Мацудайра, владетеля Кий, свещеник Рюко и останалите му врагове. Затова спасяването на господарката Кейшо за него бе вече въпрос на оцеляване. Успехът щеше да му позволи да запази влиянието си върху шогуна и страната достатъчно дълго, за да възстанови собствената си

мощ. Провалът щеше да го тласне още мощно надолу по хлъзгавия склон към унищожението.

Той пое със свитата си през останките на една разрушена постройка към вътрешността на двореца. Внезапно нечий дрезгав глас изкрещя гневно:

— Махнете се от мен, мръсни животни! Такова радостно облекчение заля дворцовия управител, че той се засмя въодушевен и възкликна:

— Това е тя!

Гласът продължи да сипе ругатни. Янагисава и хората му поеха към мястото, откъдето долитаха крясъците, преминаха през един ограден със стени проход и се озоваха в малък двор между няколко двуетажни постройки. Насред двора видяха господарката Кейшо заобиколена от трима селяни бандити. Възрастната жена държеше дълъг меч, с който се бе сдобила незнайно откъде. Стиснала непохватно дръжката с две ръце, тя въртеше заплашително оръжието срещу бандитите.

— Ха! — извика тя и замахна.

Тримата отскочиха назад. Повлечена от силата на собствения си удар, Кейшо се олюля и в този миг един от бандитите се хвърли към нея. Жената извъртя острието, което разсече гърдите на нападателя и го просна на земята.

— Това да ти е за урок, как така ще ме отвличате! — изкиска се Кейшо победоносно.

Останалите двама забелязаха Янагисава и хората му и хукнаха да бягат.

— Хванете ги! — заповяда Янагисава на няколко от войниците си. После се обърна към Кейшо: — Всичко е наред, ваше височество. Вече сте в безопасност.

— Ха! — извика повторно Кейшо и замахна с меча към него. — Ето ти и на теб!

Янагисава прилекна навреме, за да избегне острието, което заплашваше да му отсече главата. Очевидно Кейшо не бе обърнала внимание на думите му и го бе взела за един от похитителите. Воднистите ѝ очи гледаха с безумен поглед, прогнилите ѝ зъби се бяха оголили в свирепа усмивка. Тя отново замахна към него.

— Аз съм дворцовият управител Янагисава! — извика той, като за пореден път се отдръпна, за да избегне удара. — Дошъл съм да ви спася.

Стига тя да не го убиеше преди това. Кейшо се завъртя и се спъна. Янагисава я прихвана отзад, притискайки ръцете ѝ към тялото. Двамата се олюляха и запристъпваха тромаво в нелеп танц.

— Пусни ме, звяр такъв! — изкрещя Кейшо.

— Помогнете ми! — заповяда Янагисава на хората си.

* * *

Рейко, Сано и двамата детективи стигнаха брега и слязоха от лодката. Сано нареди на войниците в следващата ги лодка да намерят Мидори. После Рейко ги поведе към двореца на краля дракон. Около тях в гората се водеха сражения между войници и похитители. Нощта ехтеше от звън на мечове и бойни викове. Сърцето на Рейко се сви от тревога; тя изпитваше ужас от това да се върне в онази стая.

Промъкнаха се в двореца през главния вход. Крепостта изглеждаше като опустошена развалина, изоставена от похитителите, които се бяха разпилели, за да се бият за живота си. Рейко поведе Сано и детективите нагоре по стъпалата, като безмълвно се молеше да намерят краля дракон проснат мъртъв там, където го бе оставила. Тогава нямаше как да ѝ причини зло. Нито пък можеше да каже на Сано какво се бе случило между тях.

Стигнаха до втория етаж. От стаята на краля дракон се носеше мирис на тамян. Рейко посочи към вратата:

— Ето там вътре.

Сано и хората му извадиха мечове. Пристъпвайки предпазливо, детектив Иноуе влезе пръв. Рейко и Сано го последваха. След тях вървеше детектив Араи. Минаха един по един през отвора в преградата. Вътре в спалнята кралят дракон бе коленичил напълно облечен пред погребалния олтар с горящия тамян и свещи. Рейко усети, че ѝ прилязва от тревога. Той обърна глава. Лицето му бе цялото в синини и рани от битката помежду им. От ноздрите му бе текла кръв и бе оставила алени дири към устата му. Той изглежда у подозрително

Сано и детективите, но щом видя Рейко, тлеещият пламък отново просветна в погледа му.

— Анемона — промълви той.

Сано отправи към Рейко въпросителен поглед и тя поясни:

— Смята, че съм мъртвата му майка — надяваше се, че нямаше да ѝ се наложи да дава повече обяснения.

Изваден от ножницата, кинжалът на краля дракон лежеше върху олтара. Той грабна оръжието. Сано скочи напред, насочвайки меча си към него.

— Оставете го, Даношин сан — каза той. — Арестуван сте.

Кралят дракон не обърна внимание на Сано; държеше се така, сякаш не забелязваше детективите около себе си. Премести се, за да се озове с лице към Рейко. Кимоното му бе отворено и откриваше голото му тяло и препаската върху слабините.

— Когато ми каза, че нашето време скоро ще свърши, ти беше права, скъпа моя — каза той. — Злите сили около нас ме обградиха. Сега трябва да извърша сепуку, за да избегна позора на пленничеството. Рейко видя две малки плитки рани на корема му.

Той бе нанесъл предварителни разрези, събирайки кураж да сложи край на живота си. Алено от кръв, острието на кинжала трепереше в ръката му. Сано и детективите останаха намясто, като не откъсваха поглед от него.

— Преди да умра, трябва да ти призная нещо, Анемона — гласът на краля дракон затрепери от вълнение. — Цели дванайсет години аз пазих една тайна, която бе тежко бреме за мен. Сега трябва да сваля този товар от плещите си — в очите му се четеше молба за вниманието и съчувствието ѝ.

— Не е необходимо да го слушаш — каза Сано на Рейко.

Макар че предпочиташе да изостави краля дракон и никога повече да не го види, тя се чувстваше задължена да му позволи да говори. Сано трябваше да чуе думите му, защото казаното от него можеше да има връзка с престъпленията му. И въпреки че изпитваше страх да не би той да спомене какво се бе случило тази нощ, един самурай, готвещ се да извърши ритуално самоубийство, заслужаваше да бъде изслушан, дори и да бе престъпник.

— Няма нищо — каза Рейко. — Нека да говори.

Хирата, Маруме и Фукида наблюдаваха смаяни как горящите факли разпръсват мрака на нощта и цяла армия самураи се втурват през гората около тях.

— Откъде се взеха? — попита Фукида и в този миг Маруме обяви: — Щурмуват острова!

— Там има още трима — извика някой от множеството. — Хванете ги!

Хирата разпозна гласа. Изпълни го радост, макар че нападателите се втурнаха към него.

— Това е нашият детективски отряд — каза той, след което извика: — Чакай, Като сан! Не нападайте! Аз съм... Хирата.

Бойните викове преминаха в радостни възгласи и поздравии, когато самураите заобиколиха Хирата.

— Значи вие сте пристигнали тук първи — отбеляза Като. — Чудехме се какво ли е станало с трима ви.

— Сано сан тук ли е? — попита Хирата напрегнато.

— И той, и дворецовият управител Янагисава. Къде са господарката Кейшо и останалите жени?

— Не знам. Току-що влязохме в едното крило на двореца, където ги държаха затворени онзи ден. Само че вече ги няма там.

Една след друга лодките с тъп звук опираха корпус в брега и намиращите се в тях самураи скачаха на сушата. До тях долитаха далечни викове. Като каза:

— Изглежда, е пристигнала войската на Токугава. Тази обсада ще се превърне в хаос. Ще имаме късмет, ако не се посечем един друг, вместо да унищожим врага.

Малко преди това Хирата се бе опасявал, че похитителите са убили жените; беше се надявал, че са успели да избягат по някакъв начин. Сега с тревога си мислеше как ли Мидори броди из острова, докато наоколо бушува битка и вилнеещи наоколо войници посичат всеки, който им се мерне пред очите.

— Помогнете ми да намеря жените, преди да станат неволни жертви в тази битка — обърна се Хирата към детективския отряд.

После подкани Фукида и Маруме: — Хайде да огледаме района около двореца.

Те се промъкваха между развалини и гъста растителност, когато изведнъж жален плач ги накара да замръзнат на място.

— Какво беше това? — попита Фукида.

— Заприлича ми на котка — отвърна Маруме.

Но шумът породил у Хирата неистови надежди, които съзнанието му едва посмя да избистри.

— Мидори! — извика той.

Тръгна да обикаля в кръг, като внимателно оглеждаше дървета и купчини отломъци. Чу вик в отговор и я видя. Седеше свита между една порутена стена и гъст храсталак. Държеше в ръце мъничък вързоп. Изскочи от скривалището си и се хвърли в обятията на Хирата.

— Дошъл си да ме спасиш! — изплака тя и в следващия миг избухна в ридания. — Знаех си, че ще успееш!

Хирата усети парещи сълзи и в собствените си очи. Прегърна съпругата си, твърде развълнуван и радостен, за да каже каквото и да било. Мидори му показва вързоп.

— Това е дъщеря ни — каза тя и след това галовно се обърна към бебето: — Виж, това е баща ти!

— Тя знае — каза Хирата. — Нали тя ме повика.

Взря се в сериозните очи върху малкото сбръчкано личице. Сърцето му се изпълни с бащина любов и гордост. После чу мъжки глас, който извика:

— Ето я!

Видя владетеля Ниу, следван от отряд свои васали, които се втурнаха към Мидори. Хирата зяпна в почуда.

— Какво дириш тук? — попита той.

— Спасявам дъщеря си — владетелят Ниу дори не погледна бебето. — Идваш с мен — нареди той на Мидори. Хвана я за ръката и я дръпна, за да я откъсне от Хирата.

— Не, татко! — извика Мидори.

Разгневен от собственическото отношение на даймио, Хирата хвана другата ръка на Мидори. Фукида и Маруме задържаха владетеля Ниу, опитвайки се да го накарат да пусне Мидори. Хората на даймио пък се нахвърлиха върху Хирата. Разпъната на две страни, Мидори изпищя, а бебето се заплака. Хирата си помисли с учудване, че макар

и тъстът му да не бе истинският похитител, накрая двамата пак се бяха изправили един срещу друг.

— Пусни я, измет такава! — изкрещя владетелят Ниу с изкривено от гняв лице.

— Тя е моя съпруга — извика Хирата в отговор. — Вие я пуснете!

* * *

— Когато ти се влюби в онзи мошеник Хошина, си мислех, че ако баща ми научи за връзката ви, ще я прекрати — каза кралят дракон на Рейко. — Смятах, че ще използва влиянието си, за да прогони Хошина от града.

Пламъчетата на свещите примигваха; от ароматните пръчици тамян се виеше сладникав остър пушек. Отвън битката продължаваше да вилнее, а Сано, Рейко и детективите слушаха безмълвни.

— Беше зноен летен ден — продължи кралят дракон.

— Ти беше излязла от къщи. Баща ми си беше в кабинета. Когато му казах за вашата връзка, той просто ми благодари и ме отпрати. Цял ден го чаках да предприеме нещо. Когато ти се прибра вкъщи привечер, видях как баща ми те покани да отидеш с него на разходка с лодка. Смятах, че ще те упрекне заради Хошина. Искях да видя какво ще се случи. И когато двамата поехте към езерото Бива в твоя паланкин, аз ви последвах пеша. Здрачаваше се и пътят към езерото бе твърде оживен, така че никой от вас не ме забеляза — горчива усмивка изкриви устните на краля дракон. — А и баща ми кога ли ми е обръщал особено внимание! Той проявяваше благосклонност към по-големите си синове. Мен ме смяташе за мухльо и глупак. А твоите мисли бяха твърде заети с Хошина. Когато стигнахме до езерото, баща ми те качи в лодката си и започна да гребе. Аз наех друга — лодка от пристана и ви последвах. Нощното небе бе озарено от фойерверки. Двамата с баща ми спряхте далече навътре, където езерото тънеше в мрак. Аз спрях на известно разстояние от вас. Виждах фенера, който гореше над лодката, и вас двамата под навеса. Моята лодка нямаше фенер. Ти не знаеше, че съм там...

— Никой не знаеше — обади се тихо Сано и Рейко забеляза как той се смръщи озадачен. — В официалните сведения не се споменава за свидетел.

— После баща ми ти каза, че е разбрал за връзката ти — продължи кралят дракон. — Ти отрече. Баща ми заяви, че знае за изневерите ти, а ти се опита да го убедиш, че Хошина не означава нищо за теб. Но аз знаех каква е истината. Както и баща ми — тонът на краля дракон заклеяваше лъжите. — Макар да му каза, че обичаш единствено него, и да го умоляваше да ти прости, той не се успокои. В един момент изкрещя: „Ще си платиш, задето ме предаде!“ и те хвърли през борда.

В очите на краля дракон проблесна ужас.

— Кълна се, никога не съм предполагал, че баща ми ще те нарани, Анемона — той протегна умолително ръка към Рейко. — Ако знаех, никога нямаше да му кажа за връзката ти. Трябва да ми повярваш!

Рейко бе поразена. Кралят дракон бе издал майка си и бе станал причина за смъртта ѝ. Той бе отговорен за убийството ѝ не по-малко от Хошина.

— Гледах те как се бориш отчаяно във водата — продължи кралят дракон. — Чувах те как викаш за помощ. Видях как баща ми загреба с веслата и се отдалечи. Бях тъй стъписан, че не можех да помръдна — той стоеше скован и се взираше с празен поглед вероятно както онази нощ. — Просто седях там, докато ти се бореше за живота си. Видях как баща ми спря лодката и се разплака.

Рейко си представи картината, трептяща като жива между нея и краля дракон. Сано и детективите го гледаха като омагьосани.

— Той извади късия си меч — продължи кралят дракон. — Разбрах, че ще извърши сепуку. А аз бях единственият човек, който можеше да попречи на него да се самоубие, а на теб — да се удавиш. Поех въздух, за да му извикам. Стиснах веслата, готов да загреба към теб.

Кралят дракон изобрази действията си с жестове.

— Но после си спомних как баща ми никога не разговаряше с мен, освен за да ме критикува. Спомних си как ти ме бе отблъснала. Любовта ми към теб и синовната ми почит към баща ми се превърнаха в омраза. Изведнъж смъртта взе да ми изглежда като справедливо

наказание за начина, по който се бе отнесла с мен — от краля дракон струеше отмъстителен гняв. — И наблюдавах безмълвен как баща ми си преряза гърлото, а ти изчезна в черните води.

Злорадото му задоволство отврати Рейко.

— Стоях там, опиянен от своето отмъщение. Но опиянението скоро отмина. Обзе ме ужас, че ти се беше удавила, докато аз седях безучастен — изражението на краля дракон отразяваше думите му. — Бързо загребах към мястото, където беше потънала.

Но фенерът в лодката на баща ми угасна. Фойерверките бяха свършили. Беше толкова тъмно, че не виждах нищо. Мушках веслото във водата, опитвайки се да те открия. Виках името ти — сълзи рукохнаха от очите на краля дракон и се смесиха с кръвта по лицето му. — Търсих те до зори. Но езерото бе гладко като огледало. Ти бе изчезнала без следа. Взех да гребя обратно. Слязох на брега и се прибрах у дома... От онази ужасна нощ скърбя за теб непрестанно, Анемона. Дванайсет години ти се кланям пред погребалния олтар. Цели дванайсет години замислям как да отмъстя за смъртта ти.

Сега Рейко разбра защо той преследваше унищожението на Хошина с такава страст. Баща му, който бе убил Анемона, не бе обект на омразата му. Кралят дракон бе прехвърлил собствения си дял от вината за убийството на Анемона върху Хошина, защото не бе в състояние да понесе бремето ѝ. Беше се надявал, че като накаже Хошина, ще изкупи собствената си вина.

— Цели дванайсет години тайната ми разделя моя дух от твоя — той вдигна ръка с отворена нагоре длан и разперени пръсти, сякаш за да я опре в невидима преграда между себе си и Рейко. — Разделя ни и сега. Не мога нито да те видя, нито да те докосна, без да си спомня какво съм сторил.

Рейко най-накрая разбра и причината за неговата немощ с нея и с други жени. Вината му, а не любовта му към Анемона, го бе осакатила завинаги. Кралят дракон се разтреса в ридания.

— Единственият начин да се съберем отново е да се присъединя към теб в смъртта.

Той вдигна кинжала, стискайки дръжката с две ръце, насочил острието към корема си. Рейко извърна лице, за да не види как ножът ще прониже плътта и вътрешните органи. Сано я хвана за ръката и я

поведе към вратата. Кралят дракон задиша бързо и пресекливо. От гърдите му се изтръгна стон на ярост и отчаяние.

— Не мога! — изкрещя той.

Рейко се обърна и го видя да се бори с кинжала. Ръцете му трепереха неистово. Върхът на острието подскачаше върху корема му. Лицето му се гърчеше в спазми, докато той се опитваше да събере кураж, за да отнеме собствения си живот. Биваше го да се прониже с кинжала точно толкова, колкото и да проникне в жена.

В този миг кралят дракон престана да се бори. Отпусна ръце и кинжала в скута си. Вдигна очи; чертите на лицето му се бяха размазали в жалка смесица от сълзи, поражение и срам. Погледът му се спря на Сано.

— Екзекутирайте Хошина. Искam си моето отмъщение — изрече той тихо и после отправи към Рейко нежна, изпълнена с копнеж скръбна усмивка. — Нека нашите духове един ден се съберат отново в истинския подводен дворец на краля дракон.

С внезапен стъписващ рев той скочи на крака и се втурна през стаята към Рейко. Детективите се опитаха да го хванат, но твърде късно. Рейко видя как кралят дракон вдигна кинжала си и го устреми към нея. Бързото, неочаквано движение я накара да замръзне от ужас. Тя зърна отчаяната решимост в очите му и собствената си надвиснала смърт. Но Сано бе още по-бърз. Той стовари меча си между Рейко и краля дракон.

Острието разсече корема на краля дракон. Ревът му премина в писък на предсмъртна агония. Той се преви на две, а от раната му избликнаха кръв и вътрешности. Кинжалът падна от ръката му. Рейко видя как съзнанието напусна погледа му, а смъртта изтри израза на лицето му още преди той да се срине на пода. Сано обърна Рейко с гръб и я взе в обятията си. Тя се олюля, замаяна от ужас, закъснял шок и благодарност към Сано. Когато сърцето ѝ забави бесния си ритъм, а мисълта ѝ се проясни, тя осъзна какво бе сторил кралят дракон.

— Остана си страхливец докрай. Беше заповядал на хората си да отвлекат господарката Кейшо и нас. Искаше шогунът да убие Хошина вместо него. А сега нападна мен, за да го убиеш ти, защото не му стигна смелост да извърши сепуку. Предпочитал е да умре тук, вместо да се изправи на процес, да понесе скандал и публична екзекуция.

— Той доказа, че един страхливец може да стори повече зло от мнозина смелчаци. Няма защо да изпитваме съчувствие заради смъртта му. Да тръгваме. Засега той може да остане тук — каза Сано. Гласът му бе твърд, а докато оглеждаше наоколо, от меча му капеше кръв.

Преди да напусне двореца, Рейко се наведе над олтара и духна свещите.

* * *

Сано, Рейко и детективите Иноуе и Араи излязоха през портите на двореца. Квадратната площ отпред бе ярко осветена, шумна и изпълнена с хора също като двор на храм в ден на празник. Войници се щураха наоколо, превързваха леки рани, черпеха се саке от стъкленици и се хвалеха с подвизите си по време на щурма на острова. Други охраняваха неколцина от хората на краля дракон, които бяха заловени, и сега се гърчеха на земята с овързани китки и глезени. В средата на квадратното пространство седяха Мидори и Хирата и щастливо се суетяха около бебето си. До тях детективите Маруме и Фукида спяха дълбоко, а господарката Кейшо гощаваше генерал Исогай и войниците с приказки за приключенията си. Рейко се отправи бързо към Мидори. Двете възкликнаха щастливи, че се виждат здрави и читави. Дворцовият управител Янагисава се приближи до Сано.

— Част от хората ни продължават да претърсват острова — каза той, — но повечето от похитителите очевидно са убити или заловени. Намери ли Даношин?

Сано кимна, все още озадачен от признанията на краля дракон. Преди да се озове тук, бе смятал, че е научил всичко за престъпленията на този човек, но убийството, което ги бе провокирало, се бе оказало с неподозирани измерения.

— Убих го.

— В такъв случай мисията ни приключва успешно и всичко е наред — каза Янагисава.

Но Сано не бе на това мнение. Терзаеха го въпроси за онова, което се бе случило с Рейко по време на пленничеството ѝ. Той се обърна към Хирата и погледите им се срещнаха. Усмивката изчезна от

лицето на главния му васал и той придоби отбранително изражение. Сано знаеше, че накрая бе длъжен да порицае Хирата за неподчинение на заповедите му. Особено чувство за недовършеност се прокрадваше в победата тази вечер.

Господарката Кейшо плесна с ръце.

— Слушайте всички — нареди тя. Когато тълпата стихна и присъстващите отправиха погледи към нея, тя каза: — Благодаря ви, че ме спасихте. Само че не пилейте повече време да седите на задните си части и да се превъзнасяте. Гадни ми се от това ужасно място. Да си ходим у дома!

Насред общото раздвижване в знак на съгласие Рейко каза:

— Госпожа Янагисава все още я няма.

Сано бе забравил за нея; очевидно както и останалите, в това число дворецовият управител. Настъпи смут, когато всички си дадоха сметка, че спасителната мисия все още не е приключила. Сано се канеше да организира издирването на госпожа Янагисава, когато Кейшо внезапно заяви:

— Ето я там!

Той погледна натам, накъдето сочеше майката на шогунa. Госпожа Янагисава стоеше съвсем сама в края на гората. Косите и дрехите ѝ бяха в безпорядък, позата и сбраните ѝ ръце — сковани. С тайнственото си напрегнато изражение тя изглеждаше като предвестник на беди, които тепърва щяха да се случват.

ГЛАВА 32

Четири дни след обсадата на двореца на краля дракон вестопродавците кръстосваха знойните, изпълнени с хора квартали в Едо.

— Майката на шогуната е избавена от лапите на своя зъл похитител. Господарката Кейшо отново у дома! — викаха те.

Щом новината се разпространи из града, в местните храмове забиха гонгове, а гражданите отправяха молитви на благодарност, че съдбата бе пощадила Кейшо. Свещеници в шафранови роби образуваха дълги шествия по улиците, биейки барабани, за да ознаменуват освобождаването на своята покровителка. В административния район Хибия стражи извлякоха четиринайсет пленени, оковани във вериги поддръжници на краля дракон от представителната къща на съдията Уеда и ги поведоха към мястото за екзекуции. Длъжностните лица, които бяха присъствали на процеса, напуснаха съдебната зала. Съдията Уеда слезе от подиума и отиде при Сано, който бе дал показания по време на делото.

— Искрени благодарности, че спаси дъщеря ми — каза той. — Както чувам, дворецовият управител Янагисава претендира, че заслугата за намирането и спасяването на зложниците е негова, но моите източници опровергават версията му. Давам си сметка за твоята роля, както и много други хора.

— Почитаемият дворецов управител има право на тези заслуги — отвърна достойно Сано.

— Освен това чувам, че шогунът отново те е удостоил с благоволенieto си — добави съдията Уеда.

— Неясно докога — отвърна Сано. — А Хошина е освободен от затвора?

— Шогунът издаде заповедта преди два дни — още щом се върнахме в Едо и отведохме при него господарката Кейшо заедно с главата на краля дракон като доказателство, че нейният похитител си е получил заслуженото.

— Ще бъде интересно да видим какво ще се случи с връзката между Хошина и дворцовия управител Янагисава — каза съдията Уеда. — Но те трябва да са благодарни, че критичният момент отмина. А ние да сме признателни, че новороденото дете на Хирата сан оцеля. Кръщенето ще бъде днес следобед, нали?

— Да. Ще присъствате ли?

Съдията кимна, помълча известно време и после каза:

— Когато посетих дъщеря си вчера, тя ми се стори необичайно умислена и потисната. Как е тази сутрин?

— Все така — всичките му притеснения за Рейко отново го връхлетяха. — Не иска да ми каже какво се е случило, докато е била в плен. Спомена ми само някои общи подробности за това, как са се отнасяли с тях. Дори не знам как е успяла да ги изведе от двореца. А и цялото ѝ тяло е в синини. На вас каза ли нещо?

Съдията Уеда поклати глава.

— Но аз имам своите подозрения — каза Сано.

В съзнанието му отново изникна сцената в стаята на краля дракон с намачканото легло и женската долна роба до него. Питаше се как ли Рейко бе научила къде да открият краля дракон, какво ли бе сторила от отчаяние или по принуда. Не желаше да си мисли за онова, което е могло да се случи между един мъж и една красива, похитена от него жена. Гняв, ревност и безпомощност се смесваха в него като вряща сплав от разтопени метали.

Загриженото изражение на съдията Уеда показваше, че той се досеща за посоката на мислите му.

— Би ли приел един съвет?

Сано въздъхна:

— Да, моля.

— Дай ѝ време да ти открие сърцето си, но разбери, че е по-добре някои тайни да си останат неразгадани. Не забравяй, че духът ѝ ти е верен както винаги. Не съди за нея по онова, което ѝ е сторил някакъв безумец. Не му позволявайте да ви раздели, когато имате най-голяма нужда един от друг.

Сано бе признателен за мъдростта на този съвет, който уталожи порива му да предизвика бързото разрешаване на проблема.

— Благодаря ви, съдия Уеда.

Сбогува се доволен, че засега не му се налагаше да постави ребром въпроса на Рейко, тъй като му предстоеше и друг конфликт, който застрашаваше една връзка, почти толкова важна за него, колкото и бракът му.

* * *

В имението на дворцовия управител Янагисава слънчевите лъчи заливаха с пъстрота градината, потънала в тучна зеленина, типична за разгара на лятото. Но въздухът бе замъглен от дима на погребални клади. Окапалите листа по застланите с чакъл пътеки и повехналите цветове на лилиите вещаеха края на сезона. Пронизителното цвърчене на пикалите звучеше като неспирно предупреждение.

Госпожа Янагисава и дъщеря ѝ Кикико стояха отвън пред личните помещения хванати за ръце. Двете надничаха през потъналите в листа клони на едно сливово дърво към дворцовия управител, който бе застанал на верандата с вперен в далечината мрачен поглед. Откакто се бяха прибрали у дома, госпожа Янагисава виждаше за първи път съпруга си. След нападението на острова на краля дракон и по време на пътуването до Едо той не бе разменил с нея и дума. Безразличието му ѝ причиняваше ужасна болка. Рейко бе казала, че похищението ще го накара да осъзнае любовта си към нея, но това не се бе случило. Как само я мразеше, че ѝ бе внушила фалшиви надежди! Радваше се, че Рейко не се бе удавила, макар че ѝ се щеше да бе станало другояче.

Изад ъгъла на верандата се появи полицейският началник Хошина и се отправи към дворцовия управител. Кръвта на госпожа Янагисава кипна от омраза към този мъж, който ѝ бе отнел съпруга и любовта му. Тя видя как дворцовият управител се напрегна, когато се обърна, за да посрещне Хошина. Двамата се поклониха един на друг и профилът на мъжа ѝ се озари от радост, която пролича въпреки прикритието на величавата му поза.

— Добре си се завърнал — поздрави той сериозно Хошина.

Чертите на Хошина бяха застинали в скръбна маска.

— Дошъл съм да си прибера вещите — каза той.

Дворцовият управител се смръщи:

— Местиш ли се?

— Да.

Колкото и да не ѝ се вярваше, че някой, удостоен с привилегията да се наслаждава на компанията на съпруга ѝ, доброволно би се отказал от това, в гърдите на госпожа Янагисава разцъфна бурна радост. Все пак похищението бе довело до някаква облага и за нея.

— Но защо? — дворцовият управител бе видимо обезпокоен. — Случилото се не бива да те прогонва от дома ни. Трябва да знаеш, че не съм искал да те изоставя. Направих всичко, което бе във властта ми, за да те спася.

Хошина скръсти ръце.

— Вие ме накарахте да изстрадам най-ужасното унижение в живота си. Щяхте да ме оставите да умра.

— Би трябвало да разбираш, че сторих само онова, което бях длъжен — защити се дворцовият управител.

— Разбирам, че поведението ви се определяше от политическа целесъобразност — смекчи тона си Хошина.

— Тогава остани — настоя дворцовият управител. Той вложи цялото си умение да убеждава, което стопли гласа му, но Хошина не пое протегнатата му ръка.

— Не съм глупак, за да смятам, че няма отново да се отречете от мен, ако се наложи — заяви Хошина. — Предпочитам раздялата пред ужаса от очакването.

Дворцовият управител се втренчи в него стъписан.

— Искаш да кажеш, че ме напускаш?

Хошина кимна, макар и с неохота.

— Завинаги?

Отговорът на Хошина се изчерпа с печално мълчание. Госпожа Янагисава усети, че Кикуко я дърпа за ръката. Направи знак на дъщеря си да стои тихо, за да може да продължи да шпионира.

— Ще те обезщетя за всичко, което си изстрадал — каза дворцовият управител. Нетърпението му да успокои Хошина взе да се примесва с паника. — Искаш ли по-висок пост? Или по-висока издръжка? — той обърна нагоре длани в жест на великодушие. — Ще ти дам всичко, което пожелаеш.

Госпожа Янагисава видя, че Хошина се поколеба. Долавяше страстта, която продължаваше да свързва двамата любовници. Стисна

ръката на Кикуко, а устните ѝ се раздвижиха в безмълвна несвързана молитва.

Накрая Хошина заяви тъжно:

— Каквото и да сторите, нищо не може да ме накара да забравя, че щяхте да пожертвате живота ми за лични облаги.

Дворцовият управител отпусна ръце. Извърна се от Хошина и госпожа Янагисава зърна в очите му неподправено отчаяние. Замаян, направи няколко крачки нататък по верандата, след което се съвзе и се обърна с лице към Хошина.

— Добре, трябваше да те защитя, а не да те изоставя — призна той. — Направих грешка. Бях себичен и глупав. Съжалявам, че те предадох. Моля те, прости ми!

Госпожа Янагисава бе изумена, защото никога не бе чувала съпруга си да признава, че е виновен. Нито пък смяташе, че е способен да се извинява или да моли и за каквото и да било. Но сега той сграбчи Хошина за в раменете в израз на настойчива молба. Хошина посегна, хвана ръцете на дворецовия управител и ги отдръпна от себе си.

— Само правите нещата още по-непоносими — каза той с треперещ глас, като едва си поемаше дъх.

Дворцовият управител изглеждаше като зашеметен от отказа му.

— Нима трите години помежду ни са означавали толкова малко за теб, че ми отказваш дори възможност да поправя стореното? — попита той настоятелно.

Хошина изви устни в крива, измъчена усмивка.

— Ако за вас бяха означавали повече, нима сега щяхме да водим този разговор?

Те се втренчиха безпомощно един в друг. Госпожа Янагисава видя как в очите на двамата проблеснаха сълзи, как с мъка се удържаха да не се поддадат на желанието. После дворецовият управител каза:

— Може би в този момент раздялата е добра идея. Нуждаеш се от известно време, за да се съвземеш от ужасното си изпитание. Когато си готов, върни се.

Хошина поклати глава:

— Предпочитам да се сбогувам днес, докато все още спомените ни са по-скоро хубави, отколкото лоши. Няма да се навъртам наоколо в очакване на мъчителен край.

Той се обърна, готов да си тръгне, когато дворецовият управител внезапно отсече:

— Забранявам ти да си тръгнеш! — обидата и отчаянието, изписани на лицето му, преминаха в ярост. — Заповядвам ти да останеш!

Хошина се обърна:

— Аз вече не съм ваш — заяви той с обидено изражение. — Не ми казвайте какво да правя.

— Напротив, мой си и си длъжен да ми се подчиняваш, докато държа под контрол цяла Япония — заяви презрително дворецовият управител. — Не забравяй, че всичко, което имаш, зависи от мен. Излезеш ли от тук, губиш го завинаги!

Госпожа Янагисава се удиви как изведнъж цялото напрежение във връзката им се взриви и как любовта помежду им се превърна в омраза. Хошина отвърна със същото презрение:

— Няма да загубя толкова, колкото си мислите, защото вече не разполагате с онзи контрол, който преди време владеехте. Твърде много неща се промениха, в случай че не сте го установили. Докато спасявахте господарката Кейшо, шогунът се отегчи от сина ви. Постът наследник на режима е свободен. Според мълвата преимущество е на страната на племенника на владетеля Мацудайра. Аз посещавам даймио и офицерите от армията, с които се сприятелих, докато ви помагах да изградите своята империя. Сега те са мои съюзници. И след като ме заплашвате, ще ги убедя, че жребият ни трябва да падне върху обединение с крилото на владетеля Мацудайра.

Дворцовият управител побледня от ужас, осъзнавайки, че бе загубил не само своя любовник, но и партньора си в политическите интриги, голяма част от своите поддръжници и шанса да управлява следващия режим.

— Значи възнамеряваш да накажеш дезертьорството с дезертьорство? — попита той. — Е, няма да ти се размине. Един ден жестоко ще съжаляваш, че си ме предал.

Самоуверената усмивка на Хошина не успя да прикрие тъгата му.

— Ще видим — каза той и си тръгна.

Дворцовият управител се втренчи в гърба му за миг. После се облегна на перилото на верандата и зарови лице в шепите си. Госпожа Янагисава изпита жалост към него, но вътрешно тържествуваше,

защото неговите беди ѝ предоставяха възможност. Лишен от любимия си, изоставен от приятели, той щеше да има нужда от някого до себе си. А кой можеше да му предложи повече вяност и преданост от нея?

Тя излезе иззад дървото, дърпайки Кикуко със себе си. Дворцовият управител вдигна очи и погледите им се срещнаха. Неговият излъчваше раздразнение от това, че тя бе станала свидетел на поражението му, но за първи път той я забеляза; за първи път не се държа така, все едно не съществуваше. Това невероятно събитие означаваше ново начало. Госпожа Янагисава не знаеше как би могла да замести Хошина в чувствата му или как би могла да му помогне да осъществи амбициите си, но се закле, че ще го стори.

Един ден той щеше да я обикне и да я оцени. Един ден той щеше да управлява Япония, а тя щеше да е до него. И когато този ден настъпеше, тя вече нямаше да има защо да завижда на Рейко.

* * *

Седнал зад бюрото в офиса си, Сано вдигна поглед към Хирата, който се появи на прага.

— Влез — Сано запази сдържана официалност. Хирата влезе, коленичи срещу Сано и се поклони.

Лицето му бе изопнато от тревогата, обзела и Сано. Петте години на приятелство бяха поставени на изпитание от възникналия раздор помежду им. Неизбежният сблъсък бе забавен от събитията, последвали спасителната мисия, което бе засилило напрежението в отношенията им. Макар че мразеше да наказва васал като Хирата, който му бе служил толкова добре, Сано бе длъжен да поддържа авторитета си и да налага дисциплината, изисквана от Пътя на воина.

— Съзнателното ти непокорство опозори и двама ни — каза той. — Неподчинението към господаря е най-тежкото нарушаване на бушидо — но въпреки това, докато говореше, Сано си спомни многобройните случаи, в които самият той бе нарушавал правилата.

— Хиляди извинения — кършейки ръце, Хирата изглеждаше болен, ужасен и колкото засрамен от себе си, толкова и съсипан от порицанието. Но срещна погледа на Сано и каза смело: — Бихте ли ми позволили да обясня действията си?

Сано се навъси, засегнат, че Хирата има безразсъдството да оправдава поведението си; но той бе длъжник на Хирата за вярната му служба.

— Добре, започвай.

— Когато открихме похитителите, си помислих, че ако се върнем в Едо, за да ви го съобщим, те може да преместят жените от острова... или да ги наранят... преди да успеете да стигнете до тях. Трябваше да избираме дали да ги оставим на милостта на похитителите, или да се опитаме да ги спасим със собствени сили. Аз взех решението, което ми се струваше правилно.

Сано вече бе мислил за силната страна на неговата обосновка, но също и за риска, който Хирата бе поел.

— Според окончателните ни сметки кралят дракон е разполагал с петдесет и трима мъже — заяви той. — А ти си се изправил срещу всички тях единствено с Маруме и Фукида. Знаел си, че изгледите за победа не са били в твоя полза. Знаеше, освен това, че похитителите бяха заплашили да убият заложниците, в случай че бъдат нападнати. Опасността, на която си изложил жените, е била по-голяма от опасността, която ги е застрашавала, ако бе тръгнал към Едо.

Хирата дишаше тежко с отворени уста; макар и притиснат от аргумента на Сано, той каза:

— Ние убихме двацет и двама от хората на краля дракон. Намалявайки броя им, дадохме възможност на жените да избягат от двореца, където той ги бе затворил и можеше да ги убие при пристигането на армията аз и вашите войници. Улеснихме и щурма ви, който без намесата ни щеше да бъде много по-труден.

— Давам си сметка за това. Но резултатът не оправдава действията — знаейки, че самият той често бе изповядвал противоположното убеждение и го бе използвал, за да обоснове предприетите от него действия, Сано мислено се заклея като лицемер. — Ти не си можел да предвидиш какво ще се случи, когато си пренебрегнал заповедите ми. Това, че всичко свърши добре, е повече въпрос на късмет, отколкото твоя заслуга.

Хирата сведе глава. Поражението го притисна като осезаема смазваща мантия.

— Прав сте. Сбърках. Не очаквам да ми простите.

— Вече съм го сторил — когато Хирата изненадан вдигна поглед, Сано продължи: — Ако бях на твое място, вероятно щях да постъпя по същия начин — после смекчи тона си, добавяйки: — Не мога да те осъждам, че си искал да спасиш съпругата и детето си.

— Значи няма да ме накажете? — надеждата в очите на Хирата се примеси с удивление.

— Ако трябваше да следвам протокола, щях да те уволня — отвърна Сано. — Но не желая да те губя само защото си допуснал грешка.

Освен това изискванията на протокола винаги бяха предизвиквали раздразнението на Сано.

— Приеми като наказание порицанието ми и собствения си срам — каза той. — Върни се към задълженията си. Следващия път преценявай по-добре.

— Да, сосакан сама. Благодаря ви.

Когато се поклони, Хирата излъчваше облекчение. Лицето му възвърна естествения си цвят.

Сано вярваше, че е взел правилното решение и че напрежението между двамата се е разнесло, макар и все още да се чувстваше. В този епизод бе премината някаква граница. Разследването на похищението бе променило отношенията им безвъзвратно. Какви щяха да бъдат последствията занапред, Сано не можеше да предвиди.

* * *

Кръщенето се състоя в имението на Сано. Мидори се бе облегнала на възглавници, гушнала момиченцето, което двамата с Хирата бяха нарекли Таеко на този шести, вещаещ добро ден от раждането ѝ. Таеко гукаше, а около нея бърбреха само жени — роднини и приятелки. Малкият Масахиро ѝ предложи любимото си куче играчка. Тя махна с ръчичка, Масахиро се засмя, а Мидори се усмихна ласкаво. Прислужнички сервираха на жените различни блюда и вино. Сложената край тях маса бе отрупана с червени хартиени пликове, съдържащи поднесени в дар пари за благоденствие.

Рейко се отдели от компанията и отиде до решетъчната преграда, отделяща жените от мъжете, които бяха излезли от банкетната зала, за

да се разходят и да поговорят в градината. Беше радостна, че си е отново у дома, със своето семейство и с приятелите си, но въпреки това бе обладана от непрестанно безпокойство. Госпожа Янагисава бе някъде из къщата, твърдо решена да запази приятелството им, въпреки че се бе опитала да убие Рейко. Освен това похищението бе научило Рейко, че безопасността е илюзорна. Нито любовта и силата на съпруга ѝ, нито властта на шогуната можеха да я защитят. Дори този празничен случай не бе в състояние да я разведри.

Откакто бе напуснала острова, я измъчваха кошмари, в които разбойници я преследваха през някаква гора и кралят дракон я пребиваше. Събуждаше се със сърце, блъскащо в гърдите ѝ, убедена, че продължава да бъде затворена в онази кула, а не е в собственото си легло до Сано. Докато беше будна, в съзнанието ѝ и непрестанно изникваха кървави картини от клането. Виждаше лицето на краля дракон; чувстваше върху себе си мрачния му поглед, изгарящото влажно докосване и дъха му. През музиката на шамисен, долитаща от гостната, имаше чувството, че долавя плисък на вълни — един звук, който отсега нататък за нея винаги щеше да означава заплаха.

Сано мина по верандата покрай стаята, хвърли поглед през решетката и се спря, преди да се присъедини към мъжете.

— Добре ли си? — попита я той.

Говореше с нежната загриженост, която неизменно проявяваше към нея от онази нощ на острова. Но споменът за случилото се там ги разделяше също като решетъчната преграда помежду им.

— Да — излъга тя.

Не искаше да тревожи Сано или да разваля празника. Дори и когато бяха насаме, Рейко не бе пожелала да му разкаже срамната история, случила се между нея и краля дракон.

Изражението на Сано говореше, че извъртането ѝ не бе успяло да го заблуди. Тя видя неизречения въпрос в очите му и усети желанието му да разбере какво крие от него. Подминавайки внимателния му поглед, тя смени темата:

— Колко е хубаво, че толкова знатни люде дойдоха да почетат имения ден на Таеко чан.

— За съжаление причината за появата им тук не е бебето — отбеляза Сано и изражението му помръкна. — За тях това е по-скоро

възможност за политически флирт, отколкото празник по случай раждане на дете.

Двамата със Сано огледаха тълпата и Рейко забеляза шогуна, разположил се в закритата беседка. Зачервен и засмян, той обръщаше една след друга чашки саке, които раболепни служители му сипваха. До него Кейшо флиртуваше с красиви помощници. Дворцовият управител Янагисава и неколцина васали се въртяха пред беседката край шогуна. Рюко и група свещеници кръжаха от другата страна, в близост до Кейшо. Двете фракции скришом си разменяха враждебни погледи. Рейко забеляза как дворцовият управител поглежда неловко през градината към владетеля Мацудайра, владетеля Кий, генерал Исогай и полицейския началник Хошина, които се бяха събрали заедно с техни приятели. Членовете на съвета на старейшините се движеха сред тълпата във фаланга, засвидетелствайки уважение навсякъде, без да проявяват пристрастия към ничия страна. Низши служители от бакуфу се местеха напрегнато от група на група като птици, които си търсят безопасно място да свият гнездо. Атмосферата бе нагнетена от непримиримо съперничество, скрито зад привидна веселост.

— Събирането би могло да мине и за мило празненство, но аз виждам различните фракции така ясно, все едно са ограничени с нанесени върху земята черти.

Рейко кимна, чувствайки бурята, която назряваше във висшия ешелон на бакуфу. Сано замълча за момент, сякаш търсеше подходящите думи, после каза:

— Настъпят ли тежки времена, ние трябва да сме заедно.

Образът на краля дракон отново прониза болезнено съзнанието на Рейко. Пръстите ѝ се вкопчиха в и решетъчната преграда.

— Ще съумеем ли? — попита тя едва чуто.

— Да — отвърна Сано с внезапна твърдост и се обърна към нея. Сnižи глас, така че шумът от празненството да се извиси над думите му. — Сега не е най-подходящият момент да говорим за похищението, но може да се окаже, че друг няма. Искам да знаеш, че не е нужно да го обсъждаме, ако не желаш. Каквото и да се е случило на острова, то няма да промени любовта ми към теб.

Рейко сведе глава, преизпълнена с благодарност към него за търпението и постоянството. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Каквото и да е станало — продължи Сано, — вината за него е изцяло на краля дракон. Забрави го. Не му приписвай повече сила, отколкото е имал приживе, и не му посвещавай повече мисъл, отколкото заслужава.

Макар че оцени по достойнство тези думи, Рейко не можеше да забрави краля дракон. Не можеше да си прости, че бе насърчила ухажването му, особено след като и досега се питаше дали не бе имала възможност да намери друг изход и да се прибере у дома с чиста съвест.

— Ако кралят дракон съсипе живота ни, значи е по-силен от нас — каза Сано разпалено. — Не му позволявай да победи!

Рейко също не можеше да понесе обаче мисълта, че един безумен зъл страхливец бе в състояние да разруши брака ѝ. Тя вдигна глава и пое дълбоко въздух, обзета от непоколебима решителност.

— Няма да го оставя да спечели! — обеща тя.

Плъзна встрани решетъчната преграда и се пресегна към Сано. Той пое ръката ѝ в своята и под диплите на ръкава си я стисна ласкаво и пламенно. Застанаха един до друг, вперили погледи в размирното множество в градината, като двама моряци на кораб, устремен към ветровете на промяната.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

Бакуфу — военнофеодално правителство на Япония

банчо — жилищен район на потомствените васали на Токугава

бушидо — Пътят на воина; моралният кодекс на самурая

буцудан — будистки олтар, представляващ дървен шкаф, в който се съхранява някакво свещено писание

даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония

джите — отбранително оръжие на по-низшите служители в силите на реда

дошин — низш служител в силите на реда и полицейски патрул

ета — най-низшата прослойка в социалната йерархия, презрян човек

йорики — началник на отдел в силите на реда и жизнена енергия

кобан — старинна японска монета

мецуке — таен шпионин на шогуна, правителствен шпионин

отошийори — оглавяващата женския обслужващ персонал в двореца

ронин — самурай без господар

сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ

сепуко — ритуално самоубийство, при което коремът се разпаря с кинжал; привилегия на кастата на воините след опозоряване или при смъртна присъда

сенсей — учител, преподавател

сосакан — личен следовател на шогуна

суши — малки питки от студен ориз, гарнирани със сурова риба

татами — сламени рогозки, стандарт за определяне размерите на стая

футон — сламени рогозки

хатамото — наследствен васал на Токугава

хокан — изпълнител, който пее и свири на различни инструменти за гостите на Йошивара, както и за богати благородници и търговци в околностите на Едо

чан — суфикс в японския език, който се добавя след личното име за образуване на умалителни и галени имена

шамисен — японска старинна триструнна китара

ширасу — част от пода покрита с бял пясък, символ на истината

шошидай — служителят на Токугава, управляващ Мияко

Издание:

Лора Джо Роуланд. Суиши

ИК „Труд“, София, 2004

ISBN 954-528-471-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.